

Mong sao cuộc đời này chưa từng gặp anh

Contents

Mong sao cuộc đời này chưa từng gặp anh	2
1. Chương 01: Đau Khổ 1	2
2. Chương 01: Đau Khổ 2	6
3. Chương 01: Đau Khổ 3	9
4. Chương 02: Hấp Dẫn 1	12
5. Chương 02: Hấp Dẫn 2	17
6. Chương 03: Tâm Sự 1	22
7. Chương 03: Tâm Sự 2	27
8. Chương 04: Đắm Chìm 1	34
9. Chương 04: Đắm Chìm 2	39
10. Chương 05: Tỉnh Mộng 1	45
11. Chương 05: Tỉnh Mộng 2	50
12. Chương 06: Chia Tay 1	55
13. Chương 06: Chia Tay 2	60
14. Chương 07: Lãng Quên 1	66
15. Chương 07: Lãng Quên 2	72
16. Chương 08: Thay Đổi 1	77
17. Chương 08: Thay Đổi 2	83
18. Chương 09: Trân Trọng 1	89
19. Chương 09: Trân Trọng 2	94
20. Chương 10: Sợ Hãi 1	99
21. Chương 10: Sợ Hãi 2	105
22. Chương 11: Ràng Buộc 1	110
23. Chương 11: Ràng Buộc 2	116
24. Chương 12: Điểm Xuất Phát 1	121
25. Chương 12: Điểm Xuất Phát 2	125
26. Chương 13: Ký Ức 1	130
27. Chương 13: Ký Ức 2	136
28. Chương 14: Mê Hoặc 1	143
29. Chương 14: Mê Hoặc 2	147
30. Chương 15: Mong Ước 1	152
31. Chương 15: Mong Ước 2	158
32. Chương 16: Lưu Luyến 1	164
33. Chương 16: Lưu Luyến 2	169
34. Chương 17: Bất Cốc 1	176
35. Chương 17: Bất Cốc 2	180
36. Chương 18: Hồi Kết 1	184
37. Chương 18: Hồi Kết 2 (hết)	190

Mong sao cuộc đời này chưa từng gặp anh

Giới thiệu

Tần Hoan và Cổ Phi Trần là hai anh em nuôi. Do công ty ba Tần Hoan phá sản, cô được ba của Cổ Phi Trần nuôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-sao-cuoc-doi-nay-chua-tung-gap-anh>

1. Chương 01: Đau Khổ 1

Đây chính là kết cục mà cô mong đợi, không thể tốt đẹp hơn, là anh ta bắt đầu, và cũng chính là anh ta kết thúc... Cuối cùng cô cũng thoát khỏi tay người đàn ông đó, tự mình điều khiển vận mệnh của mình.

Nữ y tá Tiểu Lưu mở cửa phòng bệnh số 1509 tầng 15.

Đây là công việc cuối cùng trong ngày của cô, 10 phút nữa là đến giờ tan làm, cô sẽ được nghỉ ngơi 12 tiếng liền. Cô định ăn tối cùng bạn trai rồi về nhà ngủ một giấc, bù lại sức lực đã bị hao tổn do làm việc liên tục trong nhiều giờ đồng hồ.

Phòng khám bệnh này là của tư nhân, có buồng tắm và ban công, đầy đủ các thiết bị điện gia dụng, đúng là “dùng tiền đổi lấy tiện nghi”. Lúc này là giữa mùa hè, trời về chiều vẫn còn nắng gắt, nhìn qua cửa sổ, có thể thấy ánh trời chiều đỏ sẫm đang dần khuất sau những tòa cao ốc nối tiếp nhau.

“Cô Tần”, Tiểu Lưu cao giọng gọi.

Một nữ bệnh nhân đang đứng xoay lưng vào cửa quay đầu nhìn lại, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp nhưng không hề có chút cảm xúc, nên có cảm giác rất lạnh lùng cô độc.

Nữ bệnh nhân trẻ họ Tần như có nhiều tâm sự, đôi mắt đen buồn ảm đạm, chỉ khẽ nhìn Tiểu Lưu, cất giọng nhẹ như gió thoảng: “Tôi muốn xuất viện, xin hỏi phải làm những thủ tục gì?”

“Xuất viện? Nhưng tình trạng của cô hiện giờ cần phải ở lại để theo dõi, ít nhất cũng phải một hai ngày nữa.” Tiểu Lưu lật xem quyển bệnh án ở cuối giường, khẽ chau mày tỏ ý không đồng tình.

Bệnh nhân lại tỏ thái độ cương quyết: “Tôi cần xuất viện ngay bây giờ.”

“E rằng bác sĩ sẽ không đồng ý, hơn nữa, bác sĩ Lâm đang đi ăn cơm, khoảng một tiếng nữa mới quay lại, nếu có xuất viện, cũng phải đợi anh ấy đồng ý mới được.”

Khuôn mặt xinh đẹp của người bệnh chùng xuống trong giây lát, ánh mắt lơ đãng nhìn Tiểu Lưu, nhẹ nhàng nói: “Trên người tôi không còn lấy một đồng, không có các nào tiếp tục trả viện phí. Tôi nghĩ, lý do này chắc đủ để các chị cho tôi xuất viện rồi chứ.” Nói rồi cô liền quay lưng đi tiếp tục dọn đám đồ đạc gọn nhẹ của mình.

Tiểu Lưu tuy còn trẻ tuổi, nhưng cũng đã làm trong nghề được gần 10 năm, đã chứng kiến đi kiệu bệnh nhân không chịu hợp tác với bác sĩ, có người tỏ ra cáu gắt, làm mình làm mẩy để được xuất viện sớm, thậm chí còn buông lời dọa nạt hay tuyệt thực. Nhưng đây là lần đầu tiên cô nghe thấy lý do như vậy.

Tuy thế, cô lại chẳng thể nào tin được.

Người con gái trước mắt cô, nhiều nhất cũng chỉ 26, 27 tuổi, hoặc còn trẻ hơn nữa. Cô ấy tự mình đến bệnh viện, yêu cầu được kiểm tra và nghỉ ngơi tại phòng đơn có dịch vụ sang trọng, phí dịch vụ đắt gấp ba lần so với phòng bình thường. Khi đến, cô chỉ mang theo một chiếc túi xách rất lớn, khuôn mặt mộc không hề trang điểm, nhưng dù vậy, làn da vẫn mịn màng bóng bẩy, trắng như trứng gà bóc, không khác gì pha lê. Sở hữu được làn da như vậy, hoặc là vẻ đẹp trời sinh, hoặc là được chăm sóc cực kỳ cẩn thận. Huống hồ, cô lại ăn mặc trang nhã có gu, như chiếc váy liền thân bằng vải lụa đen cô đang mặc trên người, tuy không nhiều họa tiết phức tạp, những đường cắt may vô cùng đẹp và tinh tế. Tiểu Lưu rất yêu thích thời trang, đã từng nhìn thấy chiếc váy này trên tạp chí Vogue (1) số Xuân, đúng là mẫu mới của hãng nổi tiếng thế giới, hơn nữa lại là hàng số lượng có hạn. Đây là chưa kể đến cái túi xách cô dùng để đựng quần áo và đồ lặt vặt khác, là túi da cừu màu trắng, chắc chắn là có giá trên trời, nhưng cô lại tỏ ra chẳng hề quan tâm, đến cả bàn chải, kem đánh răng cũng vứt thẳng vào trong đó.

(1) Vogue là tạp chí chuyên về thời trang và phong cách ăn mặc được xuất bản hàng tháng tại 18 quốc gia trên thế giới.

Chỉ có những người đã quen với sự xa xỉ mới không cẩn thận đối với những thứ vật dụng đắt tiền trong mắt người thường như vậy.

Nên lý do hết tiền, e rằng không có tác dụng.

Nhưng nếu cô ấy thật sự không muốn tiếp tục trả viện phí, bệnh viện chắc cũng không ép cô ở lại. Với tình hình phòng bệnh luôn thiếu như hiện nay, nhiều người muốn vào viện cũng không có chỗ. Thế nên Tiểu Lưu suy nghĩ giây lát, nhìn đồng hồ, cuối cùng bảo:

“Váy tôi liên hệ với bác sĩ Lâm giùm cô xem sao.”

“Cảm ơn” – người bệnh vẫn nói với giọng nhẹ nhàng như vậy.

“Không cần khách sáo.”

Trước khi ra khỏi phòng, Tiểu Lưu không dừng được, quay đầu lại nhìn bệnh nhân.

Chỉ thấy người bệnh quả thực quá gầy. Hoặc là do quá mệt mỏi mới tiêu tụy, nên mới gầy yếu như vậy. Hai ngày hôm nay hình như chưa từng thấy cô ấy cười. Mái tóc đen dài xoăn nhẹ búi khế sau gáy, để lộ chiếc cổ cao mảnh khảnh, hai xương bả vai mỏng manh như đôi cánh bướm. Cả người cô như nhô lên đón ánh sáng rơi rớt cuối ngày, như thể cô có thể tan biến bất cứ lúc nào.

“Cô Tần”, Tiểu Lưu dặn dò, “sau khi xuất viện vẫn phải tiếp tục chăm sóc sức khỏe đấy.”

“Tôi biết, cảm ơn chị” Đây là lần thứ hai Tần Hoan nói lời cảm ơn với Tiểu Lưu, giọng vẫn rất nhẹ, nhưng thái độ chân thành hơn. Cô xoay người lại nhìn thẳng vào y tá, khuôn mặt trầm lặng toát ra vẻ đẹp khác thường, khiến người cùng giới tính với cô là y tá cũng thầm kinh ngạc.

Tần Hoan đi thang máy xuống gác, không ngờ bị ba người đàn ông chặn ngay ở cổng chính. Ba người đàn ông trẻ tuổi cao to lực lưỡng nhanh chóng áp sát lại. Trong lúc Tần Hoan còn chưa kịp phản ứng, một người trong số họ liền lên tiếng: “Tiểu thư, chúng tôi đợi cô đã rất lâu rồi.”

Sắc mặt Tần Hoan vốn đã xanh, giờ càng thêm tái. Cô khẽ nhếch môi, tỏ ý giễu cợt, giọng bình thản nói: “Làm phiền các anh quá.”

“Đây là công việc chúng tôi nên làm”, người thanh niên dường như không nhân ra vẻ chế giễu của cô, chỉ làm động tác “mời” rồi cùng hai người còn lại, cẩn thận “Hộ tống” nhân vật họ đã truy tìm hơn nửa tháng trời ra khỏi bệnh viện, rước lên xe.

Tần Hoan đã bị dẫn về như vậy, dọc đường cô tỏ ra lạnh lùng, thản nhiên, không nói nửa lời, thậm chí còn chớp mắt được một lúc, sau khi xuống xe liền đi thẳng về phòng như chẳng hề có ai bên cạnh.

Thái độ quá bình thản của cô khiến ba gã vệ sĩ đi đằng sau cảm thấy vô cùng khó hiểu. Nhưng cô không hề để ý, cứ thế đi thẳng lên gác, vào đến phòng liền khóa chặt cửa lại. Tinh thần cô không được tốt, những dằn vặt trong quãng thời gian vừa qua đã tác động mạnh đến thần kinh nhạy cảm trong cô, khiến

cô luôn mệt mỏi, có lúc chỉ muốn ngủ một giấc thật dài, không tỉnh dậy, lại có những lúc mất ngủ cả đêm liền.

Nằm trên chiếc giường êm ái không biết bao lâu, cô mới nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài vọng lại. m thanh đó quá quen thuộc, nên dù nhẹ nhàng đến đâu cũng vẫn khiến cô giật mình tỉnh giấc. Cô ngồi bật dậy, ổ khóa đã khẽ lay động, dường như có người cầm chìa khóa tới mở cửa.

Ở trong tòa nhà này, dám làm như vậy chỉ duy nhất có một người, là Cố Phi Trần.

Quả nhiên, cánh cửa bị đẩy mạnh, đập ngược lại vách tường, bật lên một tiếng, tiếng vang không lớn nhưng sự tức giận của người xuất hiện khiến bất cứ ai cũng phải khiếp sợ.

Tần Hoan tim đập thình thịch, càn không kịp đứng dậy thì người đàn ông cao lớn đó đã lao tới trước mặt. Anh ta mặc đồ đen, sắc mặt lạnh như băng, dường như sắp nổi trận lôi đình. Tần Hoan vừa ngẩng đầu lên, cánh tay liền bị giữ chặt lại, cả người đổ gập về phía trước, giống như con rối bị người khác điều khiển, bị ép vào thành giường không hề thương tiếc.

“Chuyện đứa con cô nói rõ xem” người đàn ông nhìn thẳng vào cô, giọng lạnh lùng vang lên từ thâm sâu muôn trượng.

Cô yếu mệt đến nỗi như sắp ói, chỉ có đôi mắt là sáng rực lên trừng trừng nhìn anh ta.

Thực ra Cố Phi Trần cũng vừa xuống máy bay, dọc đường còn đang mệt mỏi, nghe tin đám vệ sĩ đã tìm được cô, nên quãng đường từ sân bay trở về nhà, vốn đi mất hai tiếng đồng hồ, nhưng anh chỉ cần đến 50 phút.

Lúc này, nhìn cô yếu đuối như vậy, nhưng anh chỉ hận là không thể bóp chết được cô.

Còn cô thì mặc cho anh lồng lên, chẳng nói một lời, chẳng hề phản kháng, chỉ nhìn anh bằng cặp mắt đen sẫm, đáy mắt trống rỗng như đám tro tàn.

Anh nghiến chặt răng, ngón tay như dồn thêm mấy phần công lực. Khủy tay mảnh khảnh yếu đuối của cô phải chịu sức mạnh như vậy, cũng chẳng hề có phản ứng.

Cô thực sự giống như con rối, chẳng nói chẳng rằng.

“Tôi nghe cô đã có bầu. Tần Hoan, nói cho tôi biết, mẹ kiếp, cô đến bệnh viện làm cái gì? Con tôi đâu? Rốt cuộc cô đã làm gì với nó?”

Đối mặt với những câu hỏi như bão tố như vậy, Tần Hoan vẫn không chịu lên tiếng. Cô mím chặt môi lặng lẽ nhìn anh, trong lòng không khỏi dậy lên cảm giác khoan khoái bệnh hoạn, cô nghĩ: Quá tuyệt, những năm còn sống trên cõi đời này cuối cùng cũng nhìn thấy bộ mặt tức giận cùng cực của người đàn ông này. Thâm trầm như anh ta, lạnh lùng như anh ta, quen biết anh ta 20 năm rồi, chưa bao giờ cô cảm thấy vui sướng như lúc này.

Anh ta cuối cùng cũng biết tức giận.

Anh ta cũng có lúc bị xé toạc các bộ mặt bình thản hòa nhã, để lộ dáng vẻ đáng sợ như vậy.

Anh ta đã mất thăng bằng.

Không thể tin rằng, một kẻ cao ngạo khó đoán như Cố Phi Trần cũng bị mất thăng bằng.

Những điều này khiến cô thực sự sung sướng, nghĩ tới đó, cô không khỏi nhếch mép lên, tạo nên một hình vòng cung rất nhỏ.

Trong cơn cuồng nộ của anh, cuối cùng cô cũng kiềm chế được cảm giác choáng váng, khẽ nói: “Thông tin của anh đến từ đâu vậy? Tôi không hề mang thai”

“Đừng có nói dối tôi” anh trầm giọng lại cảnh cáo cô.

“Tin hay không tùy anh”

Cô hơi mệt, muốn thoát ra khỏi sự khống chế của anh, nhưng rõ ràng anh lại không có ý định buông tha cô một cách dễ dàng như vậy. Bộ mặt đen sạm cùng với những ngón tay đột nhiên giật lại, khớp xương khuỷu tay Tần Hoan lập tức nhói đau, cô không khỏi chau mày, nhưng giọng nói vẫn bình thản như trước, giống như lưỡi dao không có vỏ, lướt nhẹ nhàng chậm chậm, lướt thẳng vào tim anh, chính xác không hề sai lệch: “Cố Phi Trần, chẳng lẽ anh không hiểu, tôi cả đời không hề muốn liên quan gì đến anh, nene làm sao có thể mang thai đứa con của anh được?” Cảm nhận một cơn đau dội lên do tâm trạng bị kích động, cô ngừng lại đôi chút rồi nói tiếp: “Mà giả dụ có mang thai thật đi chẳng nữa, thì những gì thuộc về anh, tôi đều không muốn giữ, tuyệt đối sẽ không...”

Cô còn chưa nói xong thì cả người bị một sức mạnh cực lớn nhấc bổng lên. Cô không kịp đề phòng, mà cơ bản là không thể chống chọi nổi, đành chịu để bị lôi ra khỏi giường, chân chạm mặt đất loạng choạng, mãi mới gắng đứng vững được.

Khuôn mặt khô ngô thâm trầm của Cố Phi Trần tối sầm lại, bóng tối che phủ toàn bộ vẻ mặt vô cùng đẹp đẽ của anh, ánh lên vẻ sắc lạnh giết người.

Anh thực sự bị kích động dữ dội.

“Cô có giỏi thử nhắc lại một lần nữa xem” anh nhìn trừng trừng vào mắt cô, dần ra từng tiếng.

Nhưng cô mím chặt môi, không nói thêm lời nào.

Anh im lặng hồi lâu, ánh mắt quét trên mặt cô hết lượt này tới lượt khác, sắc thái thay đổi đáng sợ, sau một hồi huyền ảo bỗng chợt nhếch môi cười. Dường như cái động tác nhỏ này của anh làm bầu không khí bỗng dưng đông cứng lại trong phút chốc, Tần Hoan không khỏi khẽ rùng mình.

Đây mới chính là Cố Phi Trần mà cô vô cùng quen thuộc.

Khi anh tức giận đến cực độ, khi anh nhìn cô bằng cặp mắt hung tợn, cô đều không chút run sợ. Nhưng khi anh cười, cô lại cảm thấy một cơn ớn lạnh, từ trong bụng dội lên tận cổ, khiến cô nổi da gà.

“Thật sự không muốn dính líu đến tôi chứ?” Giọng Cố Phi Trần lạnh như băng, vẻ mặt cười nhưng đầy tức giận, ngón tay nhanh như cắt xé toạc cổ áo của Tần Hoan.

Đúng như dự đoán, Tần Hoan nghĩ. Cô vẫn đang mặc chiếc váy bằng lụa khi xuất viện, tiếng xé lụa toạc qua không không khí, cô không hề phản ứng mà vẫn mím chặt môi, nhắm chặt mắt một cách bướng bỉnh.

Hơi thở của anh, cơ thể anh, sức mạnh đàn ông của anh đổ ập lên người cô, trong giây lát phủ trùm lấy cô. Còn cô chẳng khác nào con thuyền nhỏ lênh đênh giữa đại dương mênh mông, giữa gió bão cuồng phong, giữa sóng cả dập dồn, không sao định hướng được bến bờ cho mình.

Có lẽ bởi giường quá êm, nên trong lúc phải chịu đựng cơ thể người đàn ông không còn chút tình cảm nào đó, cô vẫn đủ tâm trạng để phân tích nguyên nhân khiến mình cảm thấy nôn nao.

Cô rất muốn biết, nếu người đang nằm đè lên cô biết được cô chẳng hề để tâm, anh ta sẽ có cảm nghĩ gì?

Có lẽ sẽ tức giận.

Nhưng cô không có ý định chọc giận anh thêm. Cô nhắm chặt mắt, mong sao mọi thứ sớm kết thúc...

Chỉ cần một kết thúc, cô và anh sẽ chẳng còn dính líu gì đến nhau.

Cuối cùng anh cũng đã xong, nhanh chóng bứt ra khỏi người cô, dường như không còn muốn dừng lại thêm một giây nào

Đây là sự trừng phạt, trong lòng cô hiểu rấy rõ, cô càng muốn vạch rõ ranh giới với anh, thì anh lại càng không để cô đạt được mong muốn của mình.

Đợi cho cơn đau dần như bị xé toạc ở một nơi nào đó trên cơ thể qua đi, cô mới từ từ mở mắt, nhưng anh đã đứng dậy, khuôn mặt vẫn tối sầm, cô ngỡ rằng mắt mình bị hoa, nên mới không nhìn rõ vẻ mặt của anh.

Cô gắng gượng ngồi dậy, với tay lấy chiếc áo bị xé che lấy ngực, rồi mới ngẩng đầu nhìn anh: “Vui rồi chứ? Bây giờ thì mời anh ra khỏi phòng để tôi còn tắm.”

Anh không nói không rằng, cả cơ thể như chôn chặt một chỗ, không hề động đậy.

Cô đợi một lát, rồi quyết định không để ý tới anh, tự mình đứng dậy đi vào buồng tắm.

Nhưng cô vừa mới đi được vài bước liền bị anh giữ lại, đứng chắn ngay trước mặt, giọng lạnh lùng không cảm xúc: “Rất cuộc cô có con hay không?”

Thốt nhiên cô muốn bật cười, chớp chớp mắt nhìn anh: “Đã từng có, nhưng giờ thì không.”

Giọng cô nhẹ như không, vẻ mặt cũng vô cùng bình thản, thậm chí ánh mắt, khóe miệng còn khẽ ánh lên nét cười, dường như đang bàn luận về một việc cực nhỏ không đáng nhắc tới, nhưng từng câu từng chữ lại nặng tựa ngàn cân rơi xuống đầu Cổ Phi Trần.

Giây phút đó, sắc mặt anh như trắng bệch ra, cơ mặt như co lại, thậm chí đến cả nhịp thở cũng hẳn rõ trên ngực.

Một cảm giác sung sướng gần như biến thái lại một lần nữa, dội lên óc, Tần Hoan thu nhận tất cả vào đáy mắt, tận hưởng một cách đầy đủ và sung sướng, rồi mới gơ tay đẩy anh ra: “Đừng cản đường của tôi.”

Nhưng tay cô còn chưa kịp chạm vào người anh liền bị giữ chặt lại. Anh nắm chắc khuỷu tay cô, lòng bàn tay anh rất lạnh, như đầy mồ hôi, cô thì chỉ thấy cánh tay đau nhói, còn đau hơn lúc giằng co dữ dội. Anh không nói một lời chỉ lặng lẽ nhìn cô, đáy mắt sâu thẳm như lòng giếng cổ.

Lúc này, lý ra anh phải tức giận hơn trước mới phải, nói gì thì anh cũng mất đi cốt nhục của mình. Cô còn đang nghĩ như vậy thì vẻ mặt anh khẽ lay động, kỳ thực là lông mày khẽ nhướn lên, rồi thả lỏng tay cô ra với lực rất mạnh, như người ta vứt đi một thứ đồ chán ghét.

Tinh thần cô vốn không ổn định, lại trải qua sự dày vò, không sao trụ nổi, hai chân như mềm nhũn, bèn dựa vào thành giường.

Anh lại nhìn cô một cách cao ngạo, vẻ trầm mặc trong vài giây ngắn ngủi đó khiến không khí như chìm vào chết chóc. Trước khi đi, anh còn buông ra câu cuối cùng, dường như đến từ âm ti địa ngục.

Anh lạnh lùng nói: “Tần Hoan, cô đáng chết.”

Cánh cửa bị đập mạnh lại, phát ra âm thanh chói tai, vang vọng trong căn phòng yên tĩnh.

Anh cuối cùng đã đi, nhanh như lúc đến, vài bước đã biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Đáng chết...

2. Chương 01: Đau Khổ 2

Tần Hoan dựa vào thành giường, như mất đi toàn bộ sức lực, vật vã một hồi mới leo lên được giường. Cô nhắm chặt đôi mắt đau nhức, hai tay ôm lấy bụng, trong lòng thẳm nhắc đi nhắc lại câu nói của Cổ Phi Trần. Có lẽ, cô thực sự đáng chết.

Tần Hoan có cảm giác mình đã ngủ một giấc thật dài. Trong mơ cô thấy rất mệt, hình như đang vùng vẫy trong nước, nước đã dâng lên đến ngực, dưới chân toàn bùn nhão, hít thở thật khó khăn, nhắc chân lên cũng khó bước, bờ ở ngay trước mắt, nhưng cứ mỗi khi cô gắng sức tiến lên phía trước, dòng nước chảy xiết lại lập tức kéo cô về chỗ cũ. Giấc mơ cứ lặp đi lặp lại không biết bao lâu, chỉ biết nó khiến cô mệt mỏi, không muốn động đậy, cũng không muốn mở mắt. Bởi cứ hề mở mắt ra là cả một thế giới khác, một thế giới hiện thực tới mức khiến người ta thấy vọng. Cô hiểu rất rõ hậu quả của việc chọc giận Cổ Phi Trần, từ nhỏ cô đã hiểu rõ điều này. Ai bảo cô đã quen biết anh gần 20 năm rồi.

Khi cô tỉnh dậy trời còn tờ mờ sáng, thời gian chậm chậm trôi đi, ôm ngực mệt mỏi xuống lầu uống nước.

Không có đèn. Chỉ có chút ánh sáng lọt qua cửa sổ, Tần Hoan cẩn thận men theo cầu thang xuống gác, gần tới phòng bếp mới khẽ dừng lại.

Trong ký ức hình như cũng từng có một buổi đêm như vậy, cô đứng bên cầu thang tối om, đột nhiên đèn điện bật sáng, người đàn ông ngồi trong góc phòng khách yên lặng nhìn cô. Cũng là lúc tờ mờ sáng, cũng là mùa hè nóng nực, lúc đó tim cô đập thành thịch, không sao thốt nên lời, không biết là do nửa đêm bị giật mình, hay là do bị đắm chìm trong ánh mắt sâu như biển cả của đối phương, không sao định thần lại được.

Uống hết nước, mới cảm thấy nổi phiền muộn nơi lồng ngực dần tan biến, thực ra cơ thể vẫn còn có chỗ không thoải mái, nhưng cô dứt khoát không nghĩ tới nó. Vừa định về phòng, chỉ nghe bên ngoài cửa có tiếng động cơ ô tô gào rú, đèn cảm ứng ngoài hành lang lập tức bật lên, chiếu sáng cả căn phòng khách.

Cô biết là ai, chỉ không ngờ rằng giờ này anh mới về.

Muốn trốn cũng không kịp, cô đành đứng yên tại chỗ, lạnh lùng nhìn Cố Phi Trần bước vào nhà.

Tài xế không về cùng điều này khiến cô hơi ngạc nhiên, bởi Cố Phi Trần thường ngày rất ít khi tự mình lái xe. Bao lâu nay, những lần cô thấy anh ngồi vào vị trí người lái có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng trong vài lần hiếm hoi như vậy, cô có may mắn cảm nhận tài nghệ lái xe của anh, nhưng không lần nào không hồi hộp lo sợ, sau mỗi lần như vậy hóa đơn tiền phạt anh nhiều không đếm xuể. Nên cô trước nay đều tổng kết lý do anh không lái xe là giới hạn thấp nhất để giữ công đức cho xã hội, ít ra là nghĩ cho sự an toàn tính mạng của người khác, đối với người như anh ta, như vậy đã là đáng khen ngợi rồi.

Nhưng tối nay... cô khẽ chạy mày, ngờ rằng đến cả đạo đức căn bản nhất cũng không có, nổi ngay khi đứng cách khá xa, cô đã ngửi thấy mùi rượu trên người anh.

Ngọn đèn lớn trong phòng khách được bật lên cùng lúc Cố Phi Trần bước vào, ánh sáng bất chợt khiến người phụ nữ đang mặt đỏ ngầu phải nhắm mắt lại, động tác của Cố Phi Trần cũng theo đó dừng lại đôi chút, dường như hơi bất ngờ khi nhìn thấy sự xuất hiện của cô. Anh gườm gườm nhìn cô, tiện tay vứt chìa khóa xe lên ghế sofa, rồi hỏi: “Bị mất ngủ?”

Tần Hoan nhìn anh, không trả lời. Cô quá hiểu anh chẳng có lòng tốt như vậy, bèn quay lưng bước lên lầu.

Bước chân của cô chậm chạp, nhưng không nghe thấy tiếng anh bước theo. Cô còn đang nghĩ chắc anh uống say nên nằm nghỉ luôn ở phòng khách, đúng lúc chuẩn bị đóng cửa, thì cánh cửa bị một người ở bên ngoài giữ lại.

“Anh định làm gì?” Cô buột miệng hỏi.

“Theo cô thì sao?” Sau khi đã trải qua phong ba bão táp lúc ban ngày, giọng nói của anh vẫn giữ được vẻ bình thản như thường. Nhưng cô hoàn toàn không cảm thấy kỳ lạ, bởi phần lớn thời gian Cố Phi Trần giống như cái động sâu không đáy, thần bí, người bên cạnh có tốn công suy nghĩ, cũng chỉ nhìn ra được một phần nghìn trong đó.

Nhưng lúc này, thái độ bình thản của anh làm cô khó chịu, thậm chí cảm thấy nguy hiểm, còn chưa kịp đề phòng, liền bị người đàn ông cao to lực lưỡng đó đẩy ngã xuống giường.

Thực ra cô hiểu anh định làm gì tiếp theo, nhưng vẫn không khỏi mở to mắt, dường như không thể tin nổi.

Anh đã uống chừng ấy rượu, đã tự lái xe về nhà, giờ lại dễ dàng khống chế cô. Động tác của anh nhanh nhẹn, thậm chí có chút thô bạo, nhưng khuôn mặt lạnh như băng.

Cho đến khi làn da trắng mịn như sữa của cô bị lột trần ra dưới ánh đèn, anh mới khẽ dừng lại.

Nhưng cũng chỉ trong thoáng chốc. Ngay sau đó, một tay anh giữ cầm cô, ép cô phải mở mắt nhìn anh.

“Hối hận không?” – Anh hỏi.

Môi Tần Hoan khẽ động đậy.

“Tôi đã nói rồi, cô đáng chết”

“Thì sao?”

“Nhưng tôi sẽ không dễ dàng buông tha cô.” Anh vừa một tay giặt nốt tấm vải che ngực cuối cùng trên người cô, vừa lạnh lùng nói, “Sống không bằng chết sẽ hợp với cô hơn.”

Căn phòng này ngoại trừ chiếc giường và hai cái tủ quần áo, không còn bất kỳ vật dụng nào khác, cách bài trí theo gam màu lạnh khiến căn phòng trở nên vô cùng rộng rãi. Ở phía trên lion trên giường, một tấm gương cực lớn gắn với trần nhà, thu lại mọi hình ảnh ở trên giường vào trong đó.

Trước kia căn phòng này không bài trí như vậy, sau này có một thời gian sửa sang lại, nhưng lúc đó cô không ở đây, đến khi cô quay trở về, nó đã biến thành dáng vẻ như vậy.

Lúc này nằm dưới tấm thân của Cố Phi Trần, cô nhắm chặt mắt lại, không nhìn vào tấm gương dính ở trên đầu và dùng hết sức mình để giãy giụa phản kháng.

Nhưng cô hoàn toàn không phải là đối thủ của anh. Hơn nữa cô quá yếu đuối, chỉ một lúc là sắc mặt tái nhợt, bộ ngực trắng phau phập phồng dồn dập, mà điều này dường như càng kích thích dục vọng của anh.

Mái tóc đen của cô xõa ra sau gáy, cái cổ trắng ngần vẫn lộ vẻ đẹp ưu nhã sau những phút phản kháng mãnh liệt. Kỳ thực, cô là tiểu thư từ trong trứng nước, phù hợp với cuộc sống cảnh vàng lá ngọc hơn bất cứ người phụ nữ nào anh từng gặp.

Nghĩ tới đây, mắt Cố Phi Trần khê tối lại, ánh mắt dừng trên chiếc bụng bằng phẳng của cô, rồi lại thô bạo kéo mạnh hai chân cô, thúc mạnh vào nơi sâu thẳm nhất của cô...

Có một người gọi Tần Hoan mới tỉnh giấc, nhìn ánh mặt trời rực rỡ ở bên ngoài cô mới phát hiện một đêm dài đã trôi qua.

Cô ra khỏi giường, nhận thấy cơ thể vô cùng khó chịu, mức độ còn nặng nề hơn đêm trước, ở chỗ nào đó bắt đầu đau âm ỉ, nên gộp cả bữa sáng vào bữa trưa, mới ăn qua loa vài miếng thì nghe thấy tiếng chuông cổng.

Cô giúp việc ra mở cổng, ngăn ngừa mãi hồi lâu ở bên ngoài. Khi Tần Hoan bước ra, chỉ thấy người đưa hàng đang tỏ ra vô cùng nhẫn nại, mặt mũi khổ sở nói: “Đây là khách hàng đặt, yêu cầu tôi nhất định phải mang tới địa chỉ này, cô không chịu ký nhận, bảo tôi về phải ăn nói làm sao đây?”

Cô giúp việc họ Triệu đã làm ở nhà họ Cố nhiều năm, kiên trì giữ nguyên tắc:

“Không được, nhà chúng tôi trước giờ không bao giờ cầm hoa. Chi bằng cậu quay về liên hệ lại với khách hàng, trả lại hàng cho họ.”

Bó hồng nhung rực rỡ bùng lên sức sống mãnh liệt dưới ánh nắng mặt trời, trên cánh hoa còn đọng lại những giọt nước long lanh.

Tần Hoan giơ tay nhận lấy rồi quay về phòng: “Đây là hoa tôi đặt, cô Triệu trả tiền giúp tôi.”

Cô mang bó hoa vào phòng riêng, cô Triệu theo ngay đằng sau, vẻ mặt đầy khó khăn: “Thế cậu chủ về thì phải làm sao?”

“Tôi không quan tâm.” Tần Hoan vẫn không quay đầu lại, tìm cái bình gốm ở trên bàn, đổ đầy nước, cắm bó hoa vào.

Chiếc bình đó vốn là đồ lưu niệm, năm ngoái trong lúc cao hứng cô đã mua ở sạp hàng ngoài phố, không ngờ làm bình hoa lại hợp đến vậy.

Dường như rất hài lòng với sáng kiến của mình, Tần Hoan đứng bên cửa sổ ngắm nghía hồi lâu rồi mới quay sang người giúp việc đang ngây ra gần đó bảo: “Tôi mệt rồi, muốn ngủ thêm một giấc.”

Cố gia không có phòng nào cắm hoa tươi, hoa viên nhà họ Cố cũng chưa từng trồng hoa cỏ, người giúp việc hay người làm theo giờ của nhà họ Cố đều phải thật chăm chỉ, bảo đảm trong nhà không bao giờ có một hạt bụi.

Tất cả là bởi chủ nhân của căn nhà bị hen, không thể chịu được bất cứ sự kích ứng nào.

Nhưng đêm đó Cố Phi Trần không về nhà, ít ra là đến tận lúc Tần Hoan chìm vào trong giấc ngủ, anh cũng không xuất hiện.

Tần Hoan cảm thấy vô cùng thoải mái, trong tình trạng cơ thể suy nhược, bụng dưới đau âm ỉ như vậy, cô thực sự không thể tiếp tục “Tranh đấu” với anh ta.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa sáng tỏ, cô Triệu đã gõ cửa: “Cậu chủ muốn cô sang phòng đọc sách của cậu ấy, hình như có chuyện muốn nói.”

“Không đi.” Tần Hoan vẫn vùi mình trong chăn, cơ thể lạnh cứng, “Nếu anh ta có việc, bảo anh ta tự đến.”
“Nhưng...”

Cô Triệu lầm rầm những lời vô nghĩa trong miệng, Tần Hoan cuộn tròn người lại, có thể là đau, cũng có thể là sợ.

Nhưng sao phải sợ?

Cô nín thở, hình như chỉ như vậy mới làm cô bớt đau.

Đây chính là kết quả mà cô mong đợi, không thể tốt đẹp hơn, là anh ta bắt đầu, và cũng là anh ta kết thúc. Cô thật sự không còn muốn dính líu chút nào tới anh ta, thì làm sao có thể sinh đứa con của anh ta được?

Đứa con của Cố Phi Trần... thật đáng sợ.

Thực ra sự việc đến nước này, tất cả vẫn đều tiến hành theo kế hoạch của cô. Cô biết anh sẽ tức giận, vì tức giận mà làm những việc gây ra hậu quả như vậy. Thậm chí từ hôm nằm trong viện, cô đã dự liệu mình sẽ bị anh tìm thấy. Quả nhiên, chỉ sau vài ngày ngắn ngủi, người của anh đã mò ra tung tích của cô. Thực ra Cố Phi Trần thông minh hơn cô rất nhiều từ bé tới giờ, cô tự nhận thấy chưa có suy nghĩ nào của mình qua được mắt anh.

Nhưng chỉ có duy lần này, anh ta đã bị nhầm lẫn.

Cô nằm viện, ra viện, ngoan ngoãn dọn về nhà, hơn nữa còn chế giễu anh ta... Tất cả đều do cô sắp đặt và anh ta thì không hề phát hiện ra chuyện đó.

Hoặc cũng có lẽ không bao lâu sau anh ta sẽ phát hiện mình bị mắc lừa, nhưng đến lúc đó, mọi thứ đã muộn rồi.

Mọi thứ đã muộn rồi...

3. Chương 01: Đau Khổ 3

Tần Hoan nghĩ mông lung. Cuối cùng cô cũng thoát khỏi tay người đàn ông này tự mình điều khiển vận mệnh của mình.

Cô không muốn anh ta đạt được mong muốn của mình. Anh ta càng muốn có được, cô càng không muốn cho anh ta.

Cho dù phải trả giá đắt đến đâu, cô cũng không tiếc nuôi.

Cũng không biết bao lâu sau, cô bắt đầu rên thành tiếng cơn đau quặn trong bụng dội lên, dường như quét sạch thân nhiệt và sức sống của cô. Đối với sinh linh chưa kịp chào đời, cô chợt có chút áy náy, đây cũng là suy nghĩ cuối cùng của cô trước khi rơi vào hôn mê. Ngoài ra, cô hình như còn nghe thấy tiếng mở cửa, nhưng rất nhanh, cô mê man không còn biết gì đến xung quanh.

Tiếng còi xe cấp cứu, thuốc nước lạnh ngắt, tiếng người to nhỏ thì thầm... cô không biết mình cảm nhận được và nghe lại được từ khi nào, nhưng mắt vẫn không sao mở nổi, ngay cả khe chớp chớp mi cũng cảm thấy tổn hao sức lực. Cô chỉ có thể nằm yên, cảm nhận mơ hồ là mình đang trên đường đến bệnh viện.

Tay trái của cô đang bị ai đó giữ thật chặt.

Giữa mùa hè nóng nực, tay cô vẫn lạnh toát do mất nhiều máu và đau đớn, nhưng ngón tay của người kia còn lạnh hơn.

Bàn tay lạnh ngắt của đối phương áp sát da thịt cô, con đường đến bệnh viện dài như vô tận, suốt dọc đường đi, cô nghe thấy rất nhiều âm thanh, nhưng tuyệt nhiên không có tiếng của người ngồi bên cạnh. Cô nghĩ, cô chắc chắn sắp chết. Nhưng tại sao lại cảm nhận được nỗi sợ hãi từ bàn tay lạnh lẽo của người ngồi kế bên.

Giống như một giấc mơ dài.

Trong quá trình làm phẫu thuật, trước khi Tần Hoan tỉnh lại, cô như rơi vào cơn mơ.

Khúc mở đầu còn rõ mồn một, vậy mà đã kéo dài 20 năm.

Lần đầu gặp anh, cô đang trong tình thế bối rối khôn cùng.

Trong khu hoa viên xinh đẹp và xa lạ, cô sợ ý bước hụt, thụt ngay xuống hố sâu đầy bùn nhão. Sợ hãi vì quá bất ngờ, tay chân cô vung loạn xạ, chân nhói đau, do va phải vật gì, cô bật khóc, kêu thét lên. Nhưng dường như không ai nghe thấy tiếng khóc cùng tiếng gọi của cô, cũng không thấy bóng dáng người phụ nữ vừa dẫn cô vào đây.

Mãi lâu sau, mới thấy có bóng đen xuất hiện.....

Vị cứu tinh có khuôn mặt vô cùng điển trai và lạnh lùng, nhìn cô hồi lâu, kiểu như đang xem xét một việc không liên quan, không có vẻ gì định kéo cô lên

“Cho tôi lên...”, cô vừa méo mào vừa nói, nước mắt lại rơi lã chã.

“Sao mà cô mau khóc thế?” Đối phương khẽ chau mày tỏ ý không hài lòng hai tay vẫn đút túi quần, hỏi: “Cô là ai? Sao lại ở trong vườn nhà tôi?”

Khi nói, anh ta tỏ rõ thái độ trịch thượng của kẻ bề trên, trước nay chưa từng có ai đối xử với cô như vậy, khiến cô bỗng thấy sợ hãi vô cớ.

“Cô còn khóc nữa là tôi đi đấy?” gã con trai trước mặt bắt đầu dọa, rồi đứng lên định quay lưng đi.

Cô lúc này mới vội nín, run rẩy nói: “Tần Hoan”

Đó là lần đầu cô gặp Cố Phi Trần.

Cô rơi xuống hố sâu gần một mét, sau này mới biết đó là hố chuẩn bị chôn đồ bỏ đi trong quá trình thợ tía hoa đan sửa sang hoa viên, cô bị rớt xuống đó, mà anh ta là cứu tinh duy nhất.

Thực tế, sau khi biết tên cô, Cố Phi Trần đắn đo một hồi, cuối cùng cũng đưa tay ra kéo cô lên từ dưới hố bẩn thỉu, tuy nét mặt không giấu được vẻ chán ghét.

Cô còn chưa kịp cảm ơn, anh đã quay lưng đi mất.

Nhiều năm sau, Tần Hoan vẫn không quên được khoảnh khắc đó. Cô luôn nghĩ, nếu lúc đó mình không kêu cứu, nếu Cố Phi Trần không bỗng dưng tới vườn hoa, thì mọi thứ sau này đã không xảy ra.

Nhưng số mệnh dường như đã định sẵn.

Cũng như biến cố xảy ra đến với cô năm 18 tuổi, mới trước đó một ngày cô còn là tiểu thư cành vàng lá ngọc, chỉ sau một đêm đã phải đi nương nhờ người khác. Sự nghiệp của cha cô gặp khó khăn, công ty phút chốc sụp đổ như rơi vào bãi cát lún, phải tuyên bố phá sản. Dường như vấn đề nghiêm trọng đã tồn tại từ rất lâu, chỉ là âm ỉ chưa bùng phát. Tài sản trong nhà bị ngân hàng tịch thu, Tần Hoan còn trẻ, không giúp gì được cho bố, lúc này đến quyền tự quyết định cũng không có, chẳng còn cách nào khác đành phải để Cố Hoài Sơn đưa về nhà làm con nuôi và Cố Phi Trần trở thành anh trai trên danh nghĩa của cô.

Chỉ tiếc, mối quan hệ anh em giữa hai người không hòa thuận. Tần Hoan không tài nào hiểu nổi, vì sao Cố Phi Trần lại ghét cô như vậy. Dường như từ ngày đầu tiên bước vào nhà Cố Phi Trần, anh đã đối xử với cô bằng thái độ lạnh nhạt thù ghét còn hơn cả lần gặp mặt đầu tiên cách đây nhiều năm, kể cả những lúc cô bỏ hết lòng kiêu hãnh và tự tôn, gắng sức lấy lòng anh mọi việc vẫn không hề thay đổi.

Khi cô vui vẻ, muốn chia sẻ với anh: “Hôm nay em có chuyện rất hay...”

Nhưng Cố Phi Trần ngược lại, thường chỉ “Ừm” một tiếng, tỏ ý không hề hứng thú.

Khi cô buồn, nghĩ chỉ có anh là người lớn hơn mình, có thể hiểu được đôi chút, nhưng anh lại không hề tỏ ra quan tâm, thái độ lãnh đạm làm cô không sao mở miệng được.

Nhưng cô cũng không phải loại con gái tự ti, cho dù muốn lấy lòng người nào đó, thì cũng chỉ là hứng thú nhất thời. Cô đã sớm quen với việc được nuông chiều, cho dù bố mẹ giờ đã không còn uy thế, cho dù đang phải ở trong một môi trường xa lạ, nhưng tính cách được nuôi dưỡng gần 10 năm không dễ gì thay đổi.

May sao Cố Hoài Sơn lại rất thương cô, thương thực lòng. Cô cần gì cũng được đáp ứng, thường rất vui vẻ mỗi khi trò chuyện với cô, đối xử với cô chẳng khác nào con gái ruột. Thực ra từ năm cô sáu tuổi đã sinh sống ở Canada, rất ít khi về nước, học hành kết bạn đều ở nước ngoài, nên ký ức về gia đình họ Cố chỉ có duy nhất lần phải bồi rối đó mà thôi.

Tần Hoan còn nhớ, hôm đó mẹ dẫn cô đến nhà Cố Phi Trần. Sáng sớm thức dậy mẹ đã tự tay chải đầu tết tóc cho cô, còn mặc cho cô chiếc váy hoa cô yêu thích nhất. Được trang điểm xinh đẹp như nàng công chúa nhỏ, cô vui sướng đi thăm bạn bè cùng mẹ.

Sau đó, cô gặp Cố Hoài Sơn, rồi được người vú nuôi của nhà họ Cố dẫn ra vườn hoa chơi và gặp Cố Phi Trần

Tất cả chỉ có vậy.

Đó là Tần Hoan của 18 năm về trước, cũng là toàn bộ ký ức của cô về gia đình họ Cố.

Nhưng giờ đã khác, cô đã sống trong nhà họ Cố, sau này đây sẽ là nhà của cô, Cố Phi Trần luôn tỏ ra không ưa cô, thậm chí chẳng buồn nhìn cô bằng nửa con mắt.

Cô không sao chịu nổi sự đối xử như vậy.

Cô xinh đẹp lại thông minh, điều kiện gia đình trước kia rất tốt, mọi thứ đều thuận lợi, chẳng ai không thích cô, các nam sinh ở trường theo đuổi cô có cả hàng tá. Chỉ duy có Cố Phi Trần là không thích cô.

Tuy không hiểu rõ nguyên do, nhưng cô rất bướng bỉnh, anh ta càng lạnh lùng, cô càng không chịu khuất phục.

Tần Hoan lúc bây giờ còn rất trẻ, cao ngạo, dường như trên đời này chẳng có thứ gì cô muốn mà không được. Bởi thế cô dùng đủ mọi cách, lúc thì gây rối với Cố Phi Trần, lúc thì cố ý gây rắc rối với chính mình, tất cả chỉ vì một mục đích duy nhất. Muốn giành được sự chú ý của một người đàn ông, đó là ước mơ lớn nhất của cô thời tuổi trẻ.

Mùa hè năm cô 19 tuổi, vì trường Cao Ôn nghỉ hè sớm một tuần so với hàng năm, Tần Hoan về nhà mới biết Cố Hoài Sơn đã đi công tác nước ngoài. Bố mẹ cô đều không ở trong nước, hoặc là đang bận chạy tứ phương để lo thu dọn lại đồng đồ nát, hoặc là điện thoại cho cô, nội dung trò chuyện cũng nhạt nhẽo, không đủ quan tâm đối với cô. Có lẽ cũng bởi tuổi trẻ, nên cô tự nhiên cũng ngán ngại không dám nhắc điện thoại làm phiền bố mẹ, chỉ đành giấu kín nỗi niềm ở trong lòng.

Thực ra ở trường cô cũng có bạn thân, có thể tâm sự. Nhưng Trạch Như vừa nghỉ hè đã bắt ngay tàu hỏa về quê, đến cả dịp sinh nhật lần thứ 20 của cô vào tuần tiếp theo cũng không tham gia được. Trước khi về, Trần Trạch Như còn vỗ mà cô nói đùa: “Nếu cậu thích cái anh chàng họ Cố kia thì cố theo đuổi anh ta đi, ha ha ha.” Thật chẳng ra sao, khiến cô tức muốn chết.

“Điên mới để ý anh ta.” Cô buột miệng liền kể một hơi những khuyết điểm của Cố Phi Trần: “Tự cao, tự đại, kiêu ngạo, tự cho mình là đúng, coi thường người khác, thâm hiểm và giả dối.”

“Chà chà, ai mà tin được. Cậu quên là tớ học chuyên ngành hai là tâm lý học à? Chút tâm sự nhỏ của cậu, làm sao qua được mắt bản cô nương đây?”

“Chẳng có chuyên môn chút nào, không nói với cậu nữa”, Tần Hoan chuyển ngay chủ đề, “Thế quà sinh nhật của tớ đâu?”

“Đợi tớ ở nhà lên sẽ mua tặng cậu một món quà đặc biệt. Thế còn cái anh chàng họ Cố nào đó tặng cậu quà gì?”

Tần Hoan ngây ra: “Không biết!”

Thực ra trong lòng Tần Hoan không phải không mong đợi. Cho dù ngày thường Cố Phi Trần tỏ ra lạnh nhạt với cô, như đây là ngày sinh nhật, một năm mới có một lần, anh ta chắc không đến nỗi kém cỏi như vậy, hơn nữa Cố Hoài Sơn thỉnh thoảng nhìn thấy anh ta đối xử không tốt với cô, đều lên tiếng trách cứ.

Nhưng hiện giờ Cố Hoài Sơn đang đi công tác xa, Tần Hoan bất chợt cảm thấy chơi vơi, như thể mất đi nửa phần sức lực. Hôm đó sau khi tiễn Trần Trạch Như, buổi tối cô cứ trăn trở mãi vì ngày sinh nhật sắp tới, mãi mới ngủ được.

4. Chương 02: Hấp Dẫn 1

Ánh mắt của cô như sững lại, ngón tay khẽ co vào, thiếu chút nữa là nhòai ra, chỉ để chạm vào vị thần xa vời với đó.

Chờ đợi là cảm giác vừa ngọt ngào vừa khó khăn. Sáng hôm sau Tần Hoan tỉnh dậy, hai mắt thâm quầng, cả người uể oải, cô giúp việc họ Triệu nhìn thấy cũng phải bật cười: “Sao vậy, tối qua cháu không ngủ được à?”

Cô che miệng ngáp một cái, lười biếng thả mình xuống sofa, uống cốc nước mơ cô Triệu pha sẵn, mắt nhìn xung quanh như vô tình hỏi: “Cố Phi Trần không có nhà hả cô?”

“Đi từ sáng rồi, cậu ấy không giống cháu, chưa được nghỉ hè.” Cô Triệu cười tủm tỉm, rồi hỏi tiếp: “Thế trưa cháu định ăn gì để cô báo nhà bếp làm, trưa nay chỉ có mình cháu ăn thôi.”

“Anh ta bận như vậy sao?” Tần Hoan khẽ lẩm bẫm trong miệng, rồi uống một hơi cạn sạch cốc nước giải khát.

“Trời cháu uống chậm thôi, cẩn thận sặc, cô bé!” Cô Triệu khẽ chau mày, âu yếm nhìn Tần Hoan, cầm lại chiếc cốc rồi quay đi làm việc.

Kỳ nghỉ hè thực ra rất nhàm chán.

Người giúp việc trong nhà không ít, nhưng bọn họ chẳng ai trò chuyện với Tần Hoan. Cố Hoài Sơn không ở nhà, Cố Phi Trần đi làm. Anh hơn cô năm tuổi, vừa tốt nghiệp đại học đã bắt tay vào giúp gia đình làm kinh doanh. Cô không hiểu nhiều về thương trường, cũng chẳng hề quan tâm, từ nhỏ tới lớn chưa từng phải lo lắng chuyện tiền nong, cũng chẳng hứng thú đi tìm hiểu tiền từ đâu mà có.

Hai năm nay, sự nghiệp của bố cô sụp đổ, cô muốn giúp đỡ cũng lực bất tòng tâm, hơn nữa bố mẹ luôn coi cô như trẻ con, hoàn toàn không muốn nói cho cô những chuyện rắc rối đó. Cố Hoài Sơn lại không như vậy, chỉ cần cô muốn là sẽ đáp ứng, cô hỏi sẽ trả lời, yêu thương cô vô cùng. Qua vài lần trò chuyện, cô được biết Cố Phi Trần tuy vào hội đồng quản trị chưa lâu, nhưng rất được các thành viên hội đồng quản trị cũ tín nhiệm và ưu ái. Cố Hoài Sơn từ trước tới giờ yêu cầu con trai rất nghiêm khắc, nhưng nhắc tới thành quả làm việc cũng không khỏi tán thưởng, tự hào.

Nhờ một vài chiêu quảng bá của giới truyền thông trong lĩnh vực tài chính, Cố Phi Trần – người thừa kế duy nhất của gia đình họ Cố, mới 24 tuổi, đã trở thành ngôi sao đang nổi lên với tốc độ nhanh chóng trong giới kinh doanh, từng bước vững chắc chiếm lấy vị trí đầu bảng mới trong giới thương mại của thành phố bằng khả năng siêu việt, cái nhìn nhạy bén và phương thức làm việc vượt tầm tuổi tác, là trường hợp hiếm có trên thương trường.

Bởi thế mà anh có quyền coi thường cô? Đến cả một cái nhìn đoàng hoàng cũng không có.

Câu hỏi này cứ thỉnh thoảng lại dày vò Tần Hoan, khiến cô đau đầu mệt óc. Trước nay cô chưa từng nịnh nọt ai, đàn ông thì đều chủ động quan tâm, chăm sóc cô. Nhưng anh thì ngược lại, mềm mỏng không chịu ngọt nhạt cũng không, lúc nào cũng tạo bộ mặt xa cách đến cả hàng trăm dặm.

Cô không phục, hơn nữa càng nghĩ càng không cam lòng, thầm hứa sẽ tạo cơ hội thay đổi tình thế chẳng qua cũng chỉ vì thể diện của bản thân mà thôi.

Nói chung là do đang nghỉ hè nên cô có thừa thời gian để nghĩ ngợi lung tung. Tần Hoan ăn trưa xong, ngoài trời bỗng tối sầm lại như sắp có trận mưa lớn. Không đi chơi được, cô đành lên gác đánh vài bản nhạc cho đỡ buồn.

Chiếc đàn piano từ Đức gửi về là món quà Noel Cố Hoài Sơn tặng cô năm ngoái, khi đó cô mới dọn về đây, nhận được quà, nên vô cùng sung sướng. Cô từ nhỏ đã được học mấy loại nhạc cụ, về lĩnh vực này, mẹ cô không hề tiếc sức lực, dường như nhất định phải nuôi dưỡng cô trở thành một thực nữ theo đúng tiêu chuẩn mới cam lòng. Cô thông minh nhưng tính khí lại thất thường, chỉ chịu tốn sức cho những gì mình ưa thích, những thứ khác thì đa phần làm qua quýt cho xong chuyện, chỉ cần qua cửa ải thầy cô giáo là được. Nên trong những nhạc cụ mẹ muốn cô theo học, cô chỉ thông thạo piano, cho nên đến tận khi trưởng thành vẫn có hứng thú thỉnh thoảng chơi vài bản để giết thời gian.

Tần Hoan còn nhớ, tối hôm nhận được đàn, cô vui sướng tới mức ở lì trong phòng tập đàn liền hai tiếng đồng hồ cho đến khi Cố Phi Trần gõ cửa.

Cô lúc đầu còn nghĩ anh tới nghe cô chơi đàn, ai ngờ chỉ thấy anh lạnh nhạt chau mày nói: “Cô phá rối giấc ngủ của tôi rồi.”

Nụ cười của cô phút chốc cứng đờ ra trên khuôn mặt, nhưng anh dường như không thấy, chỉ khẽ gườm gườm nhìn cô rồi quay lưng đi mất.

Làm cô mất mặt như vậy, có lẽ bởi anh ghét cô, nên bất cứ việc gì cô làm cũng khiến anh khó chịu

Cô âm ức vô cùng, rốt cuộc mình đã sai chỗ nào?

Cũng từ hôm đó, cô mới dần ý thức được việc anh luôn bài xích cô.

Nhớ lại những chuyện đó, Tần Hoan không khỏi mất tập trung, cho đến khi ngón tay rơi mạnh lên phím đàn theo nhịp điệu cao trào của bản nhạc, cô mới bừng tỉnh, chán nản ngưng lại, dừng đàn.

Phòng tập đàn sát vách với phòng xem phim, bên trong không biết bao nhiêu đĩa phim cũ, đa phần là những bộ phim hay nhất đã đoạt giải Kim Tượng, giải Oscar, cũng có một số là phim kén khán giả chưa từng nghe thấy tên, nội dung cũng cực kỳ trừu tượng khó hiểu, lại có một số đĩa phim thậm chí sớm đã không còn phát hành trên thị trường, có bỏ tiền tấn cũng khó lòng mua nổi.

Theo cô Triệu nói, những thứ này đều là Cố Phi Trần kiếm về.

Nhưng thường ngày chẳng bao giờ thấy anh bước vào phòng, hình như những thứ này chỉ là để thỏa mãn sở thích và ham muốn sưu tầm nào đó mà thôi.

Người như anh ta mà cũng có sở thích?

Nghĩ tới đây, Tần Hoan tự nhiên bĩu dài môi. Với cô, con người lạnh lùng không gì xâm phạm tới được như anh chẳng thể có được niềm yêu thích đặc biệt được với bất cứ thứ gì. Bởi có tình yêu và ham muốn, tất sẽ có điểm yếu, mà với tính cách chắc chắn kiên trì như Cố Phi Trần, đúng lý sẽ chẳng có điểm yếu nào. Nhưng nổi lên Tần Hoan nhìn đồng hồ đĩa xếp đầu cả một mảng tường, đều không khỏi nheo mắt lại – cái gọi là fan cuồng trên mạng thường nhắc tới chắc cũng chỉ đến vậy mà thôi.

Buổi chiều hôm đó, Tần Hoan dành toàn bộ thời gian vào chiếc màn hình chiếu cực lớn. Đĩa phim quá nhiều, nhìn hoa cả mắt, cô đành nhắm mắt vớ bừa, được cái nào xem cái đó. Tính cô vốn không nhẫn nại, có một vài đĩa xem được nửa tiếng, sau khi đoán được đoạn kết liền chẳng có hứng thú tiếp tục ngồi kiểm chứng, còn một vài bộ phim, không đến 10 phút đã khiến cô thiu thiu ngủ.

Nên cả buổi chiều, cô không ngừng đổi đĩa, nhét vào đầu đĩa, ngừng chạy đĩa, rồi lại đổi đĩa...

Tần Hoan tay cầm điều khiển bận rộn không ngớt, những bộ phim xem không hết thuận tay vút xuống đất, đến cả tên phim cũng không buồn nhìn kỹ.

Cuối cùng thì cô Triệu cũng vào gọi cô đi ăn tối, cô thì đang dán mắt vào màn hình, không có cả thời gian trả lời khi nghe tiếng gõ cửa.

Bộ phim đang chiếu, đã được 1 tiếng 43 phút, là bộ phim duy nhất cô xem gần như hoàn chỉnh trong suốt buổi chiều.

Tần Hoan đã tháo giày, cuộn tròn trong chiếc sofa hình trong có tựa lưng vô cùng mềm mại, vì kéo rèm cửa che ánh sáng, nên cô rơi vào không gian mờ mờ, chỉ có ánh sáng phát ra từ màn hình phản chiếu trên gương mặt cô.

Cô xem quá say sưa, có người vào cũng không nhận ra. Cho đến tận khi người đó bước tới sau lưng cô, cô cũng chẳng quay đầu lại, chỉ nói: “Cô Triệu, lát nữa cháu mới ăn.”

“Không đói sao?” Một giọng đàn ông lạnh lùng dội từ phía đỉnh đầu xuống.

Cô giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Trong ánh sáng mờ mờ, cô không nhìn rõ mặt anh, nhưng trong thoáng chốc, cô cảm giác như mình đang ngược nhìn tượng thần Hy Lạp đẹp đến nao lòng.

Rõ ràng anh đang đứng rất gần, nhưng lại xa vời như không sao với được.

Ánh mắt cô thoáng chốc như ngưng lại, ngón tay khê có về phía bên người, thiếu chút nữa nhào ra, chỉ để chạm vào vị thần xa vời với vợ đó.

“Nhìn gì?” Cổ Phi Trần cắt đứt suy nghĩ của cô.

Cô khê liếm môi, như có chút ngượng ngùng, vừa nghịch điều khiển trong tay vừa nói: “Không để ý tên phim”

Thực ra Cổ Phi Trần không hỏi đến phim, biết rõ cô hiểu nhầm, nhưng lại chỉ nhướn mày, không hỏi gì thêm khác.

Anh vốn đã cao, lúc này lại cúi đầu nhìn cô, còn cô thì bó gối ngồi trên sofa cả người cuộn trong nệm trong ghế tư thế vô cùng thoải mái, đồng thời cũng lộ rõ vẻ nhỏ nhắn yêu kiều.

Trong phòng không bật đèn, rèm cửa chắn sáng phát huy hiệu quả tối đa, phim đang chiếu trên màn hình, cô vừa vặn rơi vào ranh giới giữa sáng và tối, trong ánh sáng liên tục thay đổi trên màn hình, khuôn mặt xinh đẹp của cô cũng sáng lên theo đó, đôi mắt đang chăm chú nhìn anh, như dải ngân hà vô tận, phản chiếu vô vàn ánh sao lấp lánh.

Buổi trưa trong lúc đãi khách, anh uống khá nhiều rượu, sau khi nghỉ vài tiếng ở công ty, anh nghĩ mình đã tỉnh rượu, nhưng lúc này bỗng lại cảm thấy một cơn choáng váng nhẹ, nhưng không phải đau đầu, chỉ là trong lồng ngực bỗng thấy nóng bừng, từng tức, nói tóm lại là cảm giác hội hộp không diễn đạt nổi thành lời, cuối cùng như ma xui quỷ khiến, anh ngã xuống bên cạnh Tần Hoan, ngồi gọn vào một chiếc sofa khác.

Trước kia đời nào anh làm những việc như vậy?

Tần Hoan tỏ vẻ ngạc nhiên, mở to mắt nhìn anh, buột miệng hỏi: “Anh cũng muốn cùng xem hay sao?”

Cổ Phi Trần điều chỉnh lại tư thế ngồi cho thoải mái nhất rồi mới quay qua nhìn cô nói: “Không được sao?”

Mắt anh sâu thẳm, cho dù đang ở trong bóng tối, khóe mắt dường như vẫn ẩn chứa ánh sáng long lanh.

Tần Hoan nghẹn lại, tim đập thình thịch như trống trận. Cô trước nay chưa từng như vậy, chưa từng lúng túng khi nói chuyện với người khác giới, nhưng lúc này lại như có cái gì chặn ở cổ họng, muốn lên tiếng mà không thể.

Tình huống này quả thật khác thường, mãi sau cô mới trấn tĩnh được, cố tập trung vào màn hình chiếu phim.

Có lẽ bởi cô vừa lơ đãng vài phút nên tình tiết trên phim tiếp theo đó có phần khó hiểu. Tần Hoan như vô tình hỏi: “Bộ phim này anh đã xem chưa?”

Trong bóng tối, âm thanh vọng lại từ phía bên phải có phần uể oải: “Chưa, phim nói về cái gì vậy?”

“Một cô gái dùng cảm theo đuổi tình yêu đích thực của mình.”

“Ồ, lại là mô tuýt cũ.”

“Đúng vậy” Tần Hoan lúc này mới nhận ra, đây đúng là bộ phim kiểu cũ, nhưng cô đã sắp xem đến phần kết thúc.

Đoạn kết bộ phim theo kiểu có hậu. Cô thiếu nữ có dung nhan bình thường nhưng tấm lòng nhân hậu đã làm mọi cách, cuối cùng cũng lay động được chàng trai bằng tình yêu chân thành, cô dùng trái tim của mình để đổi lấy trái tim người cô yêu mến.

Thực ra từ lúc Cố Phi Trần bước vào phòng chiếu phim đến lúc kết thúc, chỉ khoảng mười phút ngắn ngủi.

Thời gian quá ngắn.

Tần Hoan cũng cảm thấy quá nhanh, sao thoáng chốc đã hết phim? Cô không khỏi thầm oán trách, hơn nữa trong lòng lại dấy lên cảm giác nuối tiếc. Cho đến tận khi dòng chữ kết thúc phim hiện lên trên màn hình, ngón tay đặt trên phím điều khiển vẫn không hề động đậy.

Một lúc sau, cô mới như bừng tỉnh, tắt màn hình, đứng dậy. Lúc này mới nhận ra Cố Phi Trần đã ngủ say, anh ta ngã người vào sofa, say sưa giấc nồng.

Cô đứng ngây ra bên cạnh.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn anh ngủ, tuy ánh sáng mờ mờ, phải đứng sát vào, gắng hết sức mới nhìn rõ đường nét trên khuôn mặt anh, nhưng dù như vậy, cũng nhận thấy rõ vẻ lạnh lùng rắn rỏi thường ngày đã mềm mại đi rất nhiều. Hơi thở của anh đều đặn, tư thế có chút thoải mái, cơ thể hoàn toàn thả lỏng, hơn nữa lại còn đang thể hiện ngay trước mắt cô.

Nghĩ tới đây, Tần Hoan thấy tin mình đập rất mạnh. Cô không dám tiến sát lại gần, sợ làm anh tỉnh giấc, nhưng trong khoảng khắc nào đó lại như bị ma ám, không sao nhấc chân lên nổi.

Mãi sau này, Tần Hoan vẫn nhớ như in buổi tối hôm đó, cô thường nghĩ, giá như lúc ấy bóng tối bao trùm tất cả thì tốt biết mấy.

Lúc sau nhờ chút ánh sáng yếu ớt, cô lần tìm được tấm chăn trong tủ tường. Khi đắp lên người Cố Phi Trần, anh vẫn không tỉnh giấc, có vẻ ngủ rất say. Đứng sát bên cạnh, cô mới nghĩ thấy hơi rượu phảng phất và hơi thở thơm nhẹ mùi bạc hà lạnh lạnh của anh.

Ở nhà, cô vốn là đại tiểu thư mười ngón tay chưa từng nhúng nước, chưa từng tự mình chăm sóc ai, nhưng cô nhẹ nhàng đắp chăn cho anh, mà kỳ thực điều hòa đang để nhiệt độ vừa phải, nhưng cô vẫn lo anh bị lạnh.

Những thứ mà trước kia cô không bao giờ phải nghĩ tới, chỉ trong giây phút, vì anh mà mọi thứ đều trở thành lẽ đương nhiên.

Chẳng lẽ suy đoán của Trần Trạch Như là đúng? Tần Hoan giật mình bởi chính suy nghĩ của mình, bèn nhanh chóng rời khỏi căn phòng. Cô Triệu dọn vệ sinh ở phòng khách, thấy cô cuối cùng cũng chịu ra ăn cơm, liền vội vàng thông báo nhà bếp. Nhưng cô liền xua tay, chạy thẳng về phòng riêng đóng chặt cửa.

Tối đó Tần Hoan ôm bụng đói, chỉ vì một cảm giác lo lắng xấu hổ. Cô cũng không hiểu rõ bản thân mình rốt cuộc sợ hãi điều gì, sáng hôm sau tỉnh giấc, liền nghĩ ngay tới việc xuống lầu nghe ngóng.

Ban công phòng cô đối diện ngay với gara ô tô, sau khi chắc chắn Cố Phi Trần đã ra khỏi nhà, cô mới thay quần áo xuống gác ăn sáng.

Cô Triệu không kìm được nói: “Cháu đã đủ già rồi, sao còn nghĩ tới việc nhịn ăn để giảm cân cơ chứ? Thật chẳng nên chút nào.”

Tần Hoan nhoẻn miệng cười, cũng không giải thích. Một lúc sau như nhớ ra việc gì, hỏi cô Triệu: “Tối qua, anh ta có nói gì không?”

“Anh ta? Ai vậy?” Cô Triệu nhất thời chưa phải ứng kịp.

Tần Hoan vội chuyển hướng, cố gắng tỏ ra bình tĩnh nói: “À, là Cố Phi Trần. Cháu làm bữa đồ đặc của anh ấy, chắc anh ấy không vui?” Những đĩa phim tối qua vút dưới đất đều là đồ sưu tầm của Cố Phi Trần, nhưng lúc đó cô thực sự quá hồi hộp nên quên chưa thu gọn lại.

Cô Triệu vẫn không hiểu ra: “Không thấy, thế cháu làm bữa đồ đặc gì của cậu ấy?”

Tần Hoan nghĩ ngợi đôi chút rồi lắc đầu nói: “Thôi, không có gì.”

Sau khi ăn sáng, cô liền chạy thẳng tới phòng chiếu phim, quả nhiên, bằng đĩa đã dọn về chỗ cũ, nhưng tấm chăn vẫn nằm y nguyên trên ghế chường tỏ cô Triệu chưa bước vào phòng.

Đối với cô gái 19 tuổi như Tần Hoan, ngày hôm đó quả như kéo dài vô tận.

Trong một ngày hè sáng rõ như thường lệ, rõ ràng chẳng có gì thay đổi nhưng lại như có điều gì đó đang thay dần thay đổi.

Thực ra cô dậy không sớm, trong nhà cũng có đủ các thiết bị tập luyện thể dục thể thao và vui chơi giải trí, hoặc có thể chơi vi tính hay đọc sách, nhưng cô lại cảm thấy thời gian trôi qua chậm. Cô không biết mình đang chờ đợi điều gì, hoặc đang mong đợi điều gì.

Cô cứ đi ra đi vào một cách nôn nóng, đến mức làm cô Triệu hoa cả mắt, không nhận được phải ngừng đan và bảo: “Tiểu thư của tôi ơi, sáng nay cô làm sao vậy?”

Cô Triệu đang đan chiếc áo len cho trẻ con, màu lông gà non, Tần Hoan nghe nói cô có một đứa cháu ngoại nhanh nhẹn hoạt bát, chiếc áo này là đan cho cậu bé.

Tần Hoan ngồi xuống bên cô Triệu, giọng phấn khởi lạ thường: “Đan áo len có khó không cô? Mẹ cháu không biết đan, cháu chưa từng thấy mẹ làm công việc này.”

Cô Triệu bật cười thành tiếng: “Giờ ít người tự đan rồi. Đừng nói là mẹ cháu, theo như cô nghĩ, xung quanh cháu đã chẳng còn ai làm việc này.”

Tần Hoan gật đầu bảo: “Đúng vậy.”

“Nhưng tự mình đan sẽ ấm áp hơn, nhất là đan cho trẻ, vừa mềm vừa giữ ấm tốt.”

Cô Triệu trải bằng một nửa tấm áo đang đan dở cho Tần Hoan xem, vừa cười bảo: “Cô là người thế hệ cũ, nhớ khi con gái con trai cô còn nhỏ, quần áo đều do cô đan cả.”

“Thật vậy không? Cô thật giỏi quá!” Tần Hoan ca ngợi một hồi, đang định cầm chiếc áo len nhỏ ướm thử vào người, thì nghe tiếng còi ô tô từ bên ngoài vọng lại.

m thanh đó làm cô giật mình, liền đứng bật dậy, quên mất đang cầm thứ gì trong tay, đi vài bước mới nghe cô Triệu gọi: “Tiểu thư, cuộn len...”

Thì ra khi cô đứng dậy, cuộn len trên ghế cũng lăn theo. Cô quay đầu nhìn, “A” lên một tiếng rồi dừng lại.

“Cháu hôm nay làm sao vậy? Lóng nga lóng ngóng” cô Triệu vừa lắc đầu vừa nói, rồi nhận lại cuộn len từ tay Tần Hoan.

Tần Hoan thở mạnh một tiếng, như cũng phiền lòng vì sự bất thường của chính mình.

Hai người đang trao đổi thì Cố Phi Trần bước vào phòng.

Nhìn cô Triệu và Tần Hoan thu lại cuộn len bị tuột trong phòng khách, anh khẽ dừng bước, ánh mắt lướt qua khuôn mặt một người nào đó, rồi tiếp tục đi lên gác.

“Cậu đã ăn cơm chưa?” – cô Triệu chạy theo hỏi.

Anh dựa vào thành cầu thang, hạ giọng xuống, đều đều: “Không ăn, tôi ngủ một chút.”

Cho đến khi bóng Cố Phi Trần khuất sau chỗ rẽ ở tầng hai, Tần Hoan mới cụp mắt lại. Tài xế họ Lưu cùng lúc đó bước vào sau khi đã đỗ xong xe, nói với cô Triệu: “Trong nhà có thuốc cảm không? Cậu Cố hình như bị ốm.”

Chỉ một câu nói, lập tức mọi người bận rộn cả lên.

Cô Triệu vội đi tìm thuốc, một người giúp việc khác trong gia đình gọi điện mời bác sĩ đến gấp, rồi lại kêu nhà bếp chuẩn bị đồ hầm và cháo. Tần Hoan thấy khó hiểu, cô cũng thường xuyên bị cảm, lúc nhỏ cơ thể yếu đuối, uống thuốc tiêm thuốc là chuyện thường ngày, người nhà cũng chưa bao giờ quá quan tâm như vậy. Huống hồ Cố Phi Trần là một người đàn ông trưởng thành, ngày thường trông rất khỏe mạnh, cô từng có lần vô tình nhìn thấy anh trong phòng tập, tuy chỉ là sau lưng, nhưng cơ thể anh cường tráng tới mức khiến người khác ghen tị tới chảy máu mũi.

Giờ chỉ là cảm mạo thông thường, có cần quan trọng hóa tới mức đó không?

Tuy không thật hiểu, nhưng nhìn mọi người tất bật như vậy, cô bỗng thấy mình lóng ngóng chẳng có việc để làm, hơn nữa lại không đủ quan tâm tới Cố Phi Trần nên Tần Hoan nghĩ ngợi đôi chút, rồi thông thả đi lên gác.

Phòng ngủ của Cố Phi Trần cách phòng cô một đoạn. Thực ra ban đầu cô nghĩ, chỉ bằng trốn tiệt vào phòng mình mặc cho mọi người bận rộn, nhưng suy nghĩ đó chỉ mới tồn tại một giây liền bị cô dập tắt, hay đúng hơn là đôi chân cô đã hành động trước khi bộ não kịp ra lệnh.

Cô dừng lại trước cánh cửa màu sẫm, hít một hơi thật sâu rồi mới gõ cửa.

5. Chương 02: Hấp Dẫn 2

Không lâu sau, bên trong vọng ra tiếng Cố Phi Trần.

Cô đẩy cửa bước vào, anh đang nằm trên giường tĩnh dưỡng, không buồn mở mắt, có vẻ như tưởng cô là người giúp việc.

Cô bỗng thấy bối rối.

Thực ra sống ở nhà anh đã lâu, nhưng đây là lần đầu tiên cô bước vào phòng anh, cũng là căn phòng duy nhất của một người đàn ông trẻ tuổi độc thân mà cô từng ghé chân.

Không gian riêng này thuộc về Cố Phi Trần, nên không gian nơi này đều là của anh, rất giống mùi vị trên người anh, thơm mát lành lạnh.

Tần Hoan ngẫm đánh giá căn phòng với gam chủ đạo là hai màu đen trắng, cho đến khi chủ nhân của nó mở miệng nói: “Cô làm sao vào được.” Chẳng giống một câu hỏi chút nào. Cố Phi Trần dựa lưng vào thành giường, cặp mắt sâu hun hút lặng lẽ dừng trên gương mặt của cô.

Cô hơi khó xử, bèn bịa lý do: “Tôi muốn mượn một cuốn sách.”

“Ở đây không có sách, cô sang phòng đọc xem, thích cuốn nào lấy cuốn nào lấy cuốn đấy.”

Nói một lúc, cô mới phát hiện ra giọng anh hơi khàn, hơi thở rất nhẹ, dường như rất mệt mỏi, nói xong lại khẽ nhắm mắt, ngực phập phồng.

Cô vừa nhìn sắc mặt anh, vừa hận không thể cắn đứt lưỡi mình. Quả thực, đây đúng là một lý do quá tệ.

May cho cô nhanh mắt, liếc thấy có quyển tạp chí trên tủ đầu giường, bèn vội nói dối: “Tôi muốn xem quyển này.”

Cố Phi Trần khẽ chau mày, ngược nhìn theo ánh mắt của cô, dừng lại vài giây rồi quay lại phía cô: “Tuần san Tài Chính?”

Trong giây lát, cô dường như nhìn thấy nụ cười của Chúa Giê-su khoe mép anh, nhưng liền ngay đó lại ngờ bản thân mình có tật giật mình, bởi câu tiếp theo anh nói bằng giọng vô cùng nghiêm túc: “Cô có hứng thú thì cứ lấy xem.”

Nhưng ai cũng biết, cô không hề quan tâm tới những việc trên thương trường, lại càng chẳng quan tâm tới những số liệu kinh tế lạnh lùng như giá trị sản phẩm và mức tiêu thụ quốc dân.

Nhưng đã cười lên lưng hổ thì khó xuống, cô cầm cuốn tạp chí có lẽ cả đời chẳng bao giờ động tới, đang chuẩn bị rời khỏi phòng thì Cố Phi Trần chợt bảo: “Tạp chí kỳ này có vài bài khá hay, chi bằng cô ngồi đây xem, nhân tiện nói suy nghĩ của cô, hoặc là chúng ta có thể thảo luận một chút.”

Lần này cô thực sự nghĩ rằng anh đang giễu cợt cô.

Thảo luận?

Với thân thế và địa vị của anh, lại đưa ra đề nghị thảo luận một vấn đề tài chính nghiêm túc khô khan với một con bé còn chưa ra khỏi cổng trường đại học?

Cô không khỏi mở to mắt nhìn anh, định tìm trên đó dáng vẻ giễu cợt nào đó.

Nhưng đáng tiếc là không thấy.

Hoặc giả anh quá biết cách che giấu, nên đến hành động nhếch mép cũng chỉ hiện lên thoáng chốc rồi lại nhanh chóng thu về như cũ. Nên Tần Hoan chỉ thấy anh lấy tay che miệng, nghiêng đầu sang một bên ho khê, lông mày nhú lại, xem ra không được dễ chịu cho lắm.

Cô tuy từ nhỏ đã là cang vàng lá ngọc, tính cách lại ngang bướng nhưng thực rất dễ mềm lòng, không quen nhìn cảnh người ốm, nên cũng không thích tới bệnh viện, bởi ở đó quá nhiều người bệnh, khiến cô không sao thích nghi được. Dáng vẻ của Cố Phi Trần lúc này khiến cô khê co người lại, ôm quyển tạp chí trước ngực, bắt đầu đắn đo có nên rời khỏi phòng hay không. Vừa lúc đó cô Triệu dẫn theo bác sĩ bước vào.

Nhìn thấy cô, cô Triệu tỏ ra ngạc nhiên, vị bác sĩ lại chẳng hề quan tâm, bước thẳng tới đầu giường.

“Bị cảm à? Có sốt không, có Triệu chứng gì khác không?” Vừa hỏi, bác sĩ vừa cầm nhiệt độ và áp ồng nghe sát vào người Cố Phi Trần.

“Anh đến làm gì?” Đáng tiếc cho vị bác sĩ nhiệt gấp phải bệnh nhân khó tính, tay của anh bị Cố Phi Trần gạt ra không thương tiếc.

Bác sĩ không hề tức giận, chỉ cất giọng bình tĩnh lạnh lùng, đứng thẳng người nhìn Cố Phi Trần: “Tôi chỉ sợ cậu xảy ra chuyện gì trong tay tôi, sẽ hủy hoại tiền đồ của tôi thôi.”

“Cảm thường thôi”, Cố Phi Trần quay đầu lại, khoe miệng mỏng mím chặt lại, nhìn về phía Tần Hoan, nói một cách cương quyết với vị bác sĩ nhận được thông tin nhanh chóng, “Lần này không cần tới anh.”

“Cậu chắc chắn chứ?”

“Ừ!”

“Được thôi, tùy cậu.”

Tần Hoan cảm thấy vị bác sĩ này tuy trẻ nhưng được giáo dục rất tốt, vẫn rất nhẹ nhàng nói: “Vừa may tôi còn có bệnh nhân khác đang xếp hàng, tiền khám bệnh lần này nhớ tính cho tôi.” Nói rồi lại cúi người xuống, ghé sát tai Cố Phi Trần nói điều gì đó.

Tần hoàn đứng khá xa, nên không nghe rõ nội dung, chỉ thấy sắc mặt Cố Phi Trần càng lạnh hơn, từ trong miệng vọt ra một tiếng: “Cút!”

Vị bác sĩ vẫn giữ vẻ ngoài nhô nhô như không nghe thấy điều gì, vẫn dặn dò cô Triệu: “Đừng cho cậu ấy uống thuốc tây vội, thuốc đông y lần trước tôi mang tới vẫn còn chứ, sắc lên cho cậu ấy uống.” Giọng điệu có chút gì đó như trả thù, không quên nhắc nhở kỷ lưỡng: “Sắc đặc một chút, hiệu quả sẽ tốt hơn.”

Sau đó cô Triệu tới phòng bếp giúp sắc thuốc, còn Cố Phi Trần xem ra không được khỏe, Tần Hoan bèn mạnh dạn ở lại chăm sóc anh.

Cô thấy mình như có ma xui quỷ khiến, mới dám chủ động như vậy. Thực ra cô thì làm được gì? Trước nay chỉ toàn người khác chăm sóc cô mà thôi.

“Thế nào, cô vẫn thực sự muốn thảo luận vấn đề kinh tế?” Người đàn ông rất đẹp trai đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, thần sắc đầy vẻ mệt mỏi, khóe mắt khẽ liếc nhìn cô, như thể ngạc nhiên về sự nhiệt tình của cô.

Tần Hoan thấy mình không có đường rút lui, chỉ cảm giác đôi mắt của đối phương quá sâu và quá sắc, như nhìn xuyên thấu mọi thứ. Cô thiếu chút nữa là quay đầu bước đi, nhưng đắn đo vài giây lại mạnh dạn tìm chiếc ghế ngồi xuống nói: “Tôi muốn ngồi đây xem sách, thì sao nào?”

Thực ra cô quên mất, đây rõ ràng là phòng ngủ của anh. Anh hoàn toàn có quyền đuổi cô ra khỏi phòng. Nhưng cô cũng quen thói tiểu thư, hễ đã thích là bất chấp tất cả, nghĩ rằng bất kể mình làm gì cũng là lẽ tự nhiên, đều sẽ được chấp nhận hoặc tha thứ, đến cả việc từ trước tới giờ luôn bị Cố Phi Trần đối xử lạnh nhạt, cũng nhất thời quẳng lại sau lưng.

Nhưng lần này, cô quả nhiên đã được chấp nhận. Ít ra thì sau khi cô ngồi lại, người chủ căn phòng cũng không hề tỏ ra phản đối, mặc dù nét mặt anh có đôi chút khó coi.

Cô thầm vui sướng, xem ra bản thân mình cũng không đến nỗi bị anh ghét bỏ.

Mãi nhiều năm sau này, hồi tưởng lại tâm trạng năm xưa, cô mới giật mình nhận ra bản thân mình lúc ấy thật thấp hèn. Chỉ vì một chút việc nhỏ như vậy, cũng đủ làm cô vui sướng cả ngày trời, trong lòng như có vô vàng đó hoa đang nở, lung linh rực rỡ, hơn cả ánh mặt trời kiêu hãnh và diễm lệ bên ngoài khung cửa.

Nghĩ lại khi đó, anh không để cô nhìn thấy sắc mặt đã là ân huệ lớn cho cô rồi.

Buổi chiều hôm ấy, Tần Hoan ngoan ngoãn ngồi trong phòng ngủ của một người đàn ông trẻ tuổi, mặc dù trong tay cầm quyển tạp chí, nhưng tâm trạng hoàn toàn không đặt lên trang giấy. Cô chốc chốc lại ngẩng đầu lên nhìn, còn Cố Phi Trần dường như một thực sự, cứ nhắm chặt mắt nghỉ ngơi.

Anh không để ý tới cô, cô cảm thấy vô vị, nhưng lại không thềm lên tiếng. Trong suốt cuộc đời của cô, có lẽ chỉ có quãng thời gian ngắn ngủi đó là cô cẩn thận và nhường nhịn hơn cả.

Thời gian chậm chậm trôi qua, kim đồng hồ lặng lẽ điểm từng giây từng phút, ánh sáng bên ngoài cửa sổ đã tắt dần, nhưng trong lòng cô như đang có hạt mầm chồi lên, tuy còn rất nhỏ, nhưng lại cứ lớn dần, khiến cô có một cảm giác hoàn toàn mới mẻ và xa lạ, đến mức lồng ngực cứ căng ra, từng tức.

Trong buổi chiều mùa hạ dài như vô tận ấy, cô cứ nhìn anh, chỉ cần nhìn anh, trong lòng đã dâng trào lên một cảm xúc thật khó gọi tên, chỉ thấy ngập tràn hạnh phúc.

Đến khi cô Triệu bưng thuốc đã sắc xong vào phòng, cô mới biết thì ra Cố Phi Trần không hề ngủ.

Ngửi thấy mùi thuốc bắc, anh ngồi ngay dậy, khẽ chau mày, tỏ vẻ phản đối rõ ràng.

Cô Triệu giúp việc trong nhà họ Cố đã nhiều năm, đối xử với anh như với con cháu mình, nhần nại nói: “Cậu cố uống đi, chẳng may bệnh hen tái phát thì lại khổ.”

Cố Phi Trần nhúu mày, cuối cùng cũng uống hết bát thuốc trên tay.

Nhìn dáng vẻ khổ sở của anh ta, Tần Hoan bất chợt cảm thấy không nỡ, đợi Cố Phi Trần đặt bát thuốc xuống, cô liền tự mình mang một cốc nước tới: “Này, anh uống đi.”

Người đàn ông ngồi trên giường ngược mắt nhìn cô, rồi lại nhìn cốc nước trong tay cô. Có thể là do đang ốm, sắc mặt anh ta có phần tối tăm, ngay đến cả màu mắt cũng trở nên u ám dị thường. Anh ta nhìn lại cô vài giây, cũng bằng ánh mắt như vậy, một sắc thái nào đó ánh lên từ đáy mắt, nhưng cô lại hoàn toàn không để ý tới, chỉ là trề môi ra tỏ ý ngăn ngại, khẽ cao giọng nói: “Thế nào?” Cô vẫn không quen chăm sóc người khác, những việc rót nước pha trà, từ nhỏ tới lớn chưa chủ động được mấy lần.

Cố Phi Trần khẽ nhướn mày, nhưng không nói gì, chỉ không biết có nên chìa tay ra đỡ lấy cốc nước hay không, sau khi uống vài ngụm liền thuận tay đặt ở tủ đầu giường, nằm xuống nói: “Tôi muốn ngủ một chút.” Đến cả câu cảm ơn cũng không có, hơn thế thái độ lại còn quay ngoắt 180 độ.

Anh khép chặt mắt, vẻ mặt trong phút chốc trở nên bình thản, lạnh lùng. Anh chính là kiểu người như vậy, tâm trạng anh dường như có thể dễ dàng ảnh hưởng tới cảm giác của những người xung quanh, bởi chỉ ngay sau đó, đến cả nhiệt độ trong phòng cũng như giảm hẳn xuống.

Lại là cái dáng vẻ xa cách đến cả nghìn dặm.

Tần Hoan ngậy ra, cô Triệu đứng ở bên cạnh thì chẳng hề để ý, xếp gọn lại chăn ở cuối giường, rồi nhẹ nhàng kéo tay cô, khẽ nói: “Chúng ta ra ngoài thôi, để cậu ấy ngủ.”

Quay lại phòng khách, cô Triệu mới phát hiện sắc mặt Tần Hoan không vui, bèn hỏi: “Có gì buồn vậy cháu?”

“Không có gì.” Tần Hoan thực sự có chút ầm ứ, rõ ràng mới một tiếng trước, anh dường như còn rất vui vẻ. Cô vút quyển tạp chí khô khốc, đổ xuống ghế như đang trút cơ giận.

Cô Triệu chợt cười cười, ngồi xuống cạnh cô hỏi: “Ồ trường cháu đã có bạn trai chưa?”

Đối với Tần Hoan, cô Triệu giống như bố mẹ mình, trước nay cô đều tôn trọng, nhưng cũng không ngờ rằng cô ấy lại bất chợt hỏi như vậy.

Tần Hoan tròn tròn mắt khiến cô Triệu bật cười, như nhìn thấu tâm can cô, nên cố ý hỏi tiếp: “Cháu thích bạn trai như thế nào?”

“Không có, cháu chưa thích ai.” Tần Hoan chợt ngậy ra, vội vàng giải thích đầu lắc liên hồi.

Hành động trẻ con của cô lọt vào mắt cô Triệu, càng khiến cô tức cười, nhưng cô không trêu đùa Tần Hoan nữa.

Bữa tối Cố Phi Trần không xuống nhà ăn cơm, cô Triệu thấy Tần Hoan rảnh rỗi nên định nhờ cô mang giúp cơm lên cho anh. Nhưng cô nghĩ một chút rồi tỏ ý từ chối. Sau khi ăn qua loa vài miếng, cô liền về thẳng phòng mình, không hề lộ mặt ra ngoài.

Mấy ngày tiếp theo đó, hề cứ nơi nào Cố Phi Trần xuất hiện, cô đều tránh mặt.

Thực ra cô biết, anh sau khi uống thuốc và nghỉ ngơi đầy đủ, cơ thể đã phục hồi được bảy, tám phần, lại quay về thói quen đi sớm về muộn, bận tới mức không còn nhìn thấy bóng dáng.

Nhưng những điều này đều là nghe cô Triệu nói lại.

Thực ra căn nhà này to như vậy, nếu thực lòng muốn trốn tránh người nào đó là việc dễ như trở bàn tay.

“Cậu đang làm trong gì vậy?” Mười giờ tối, Trần Trạch Như cười hi hi trên màn hình vi tính hỏi.

“Mình chỉ là không muốn nhìn thấy anh ta.” Tần Hoan chống khuỷu tay lên bàn, mệt mỏi ôm lấy đầu, trong lòng không khỏi tức tối. Cô có chỗ nào không phải? Đã có lòng tốt mang nước cho anh, ngược lại bị đối xử như thể phạm phải tội lỗi tày trời, anh trở mặt nhanh như cắt, chẳng có chút tình cảm nào. Nên giờ cô thấy ghét anh, không muốn nhìn bộ mặt đẹp trai đáng ghét đó, cũng không muốn nghe giọng nói lạnh lùng đáng ghét đó.

“Như à, cậu thấy mình có xinh không?” Im lặng hồi lâu, Tần Hoan chợt buột miệng hỏi.

Trạch Như ở bên kia màn hình gật gật đầu: “Cậu là mỹ nhân, đã được công nhận.”

“Đàn ông chẳng phải đều thích mỹ nữ hay sao...” Tần Hoan khẽ lẩm bẩm trong miệng, rồi đập tay một phát vào bàn, khiến cô bạn đang cách xa nghìn dặm cũng phải giật mình.

“Sao thế?”

“Tớ quyết định, ngày mai sẽ đi hẹn họ.” Tần Hoan vênh vênh khuôn mặt trái xoan vô cùng xinh đẹp, rõ ràng là đang giận dữ, “Cái gã họ Cố thì có gì ghê gớm, tớ chẳng thèm!”

Trần Trạch Như khẽ thở dài một tiếng, ngáp một cái, chảy cả nước mắt nói: “Được rồi, chúc cậu mã đáo thành công, tớ buồn ngủ chết mất, hôm khác mình nói chuyện tiếp nhé, bye bye.”

“Bye bye!”

Tất máy tính, Tần Hoan quả là nói được làm được, cùng với ý tưởng vừa bộc phát, cô liền mở danh bạ điện thoại trong máy di động.

Thực ra các bạn trai thích Tần Hoan nhiều không đếm xuể, ở trường cách vài ngày cô lại nhận được hoa hay thư tình của anh chàng nào đó. Cô học ở trường Nhân văn thuộc lớp đầu trong nước, nam sinh của trường cả trăm năm nay đều được ca ngợi bởi sự lãng mạn đa tình, phương thức theo đuổi bạn gái của họ nhiều không kể xiết, hơn nữa tặng hoa cũng thường xuyên thay đổi kiểu dáng, mẫu mã.

Đã từng có một mùa đông, ngoài trời tuyết rơi dày, nửa đêm cô phải thò đầu ra ngoài vì có người gọi từ phía dưới, kết quả chỉ nhìn thấy một vòng ánh nến giữa tuyết giá, làm thành hình trái tim, một cậu sinh viên cao lớn đứng giữa vòng ánh nến, không màng tới ánh mắt của mọi người xung quanh, say sưa nghiêm túc đọc cho cô nghe một bài thơ.

Đó là bài thơ cô yêu thích nhất trong chùm thơ của Puskin.

Trong ánh nến lơ mờ đêm đó, cô đứng trên gác cách cũng khá xa, căn bản không nhận ra người đối diện, nhưng đối phương đã biết rõ mười mười sở thích của cô.

Nhưng hành động tỏ tình hiếu này vốn đã trở nên vô cùng quen thuộc trong ngôi trường đại học đầy chất văn chương này. Lúc đó có người khen ngợi, có người huýt sáo, còn có người vỗ tay, nhưng đợi đến khi người trong cuộc tỏ tình xong, mọi người lại nhanh chóng tản ra, nhiều lắm là bàn luận thêm nửa tiếng, rồi lại tất đèn đi ngủ.

Những việc kiểu như vậy xảy ra với Tần Hoan cũng nhiều, nên cô và các bạn cùng phòng cũng không mấy quan tâm. Cho tới hai tuần sau đó, trong một kỳ thi môn tự chọn, cậu nam sinh đó mới lại xuất hiện trước mặt Tần Hoan.

Là kỳ thi không được gỡ sách, trong tiết học cuối cùng khoanh trọng điểm ôn tập, Tần Hoan lại đến muộn, nên chỉ kịp chép đoạn sau, mấy câu hỏi sau cùng của đề thi lại đúng vào phần cô chưa khoanh kịp, đành mượn của bạn cùng bàn để chép.

Cậu nam sinh đó đưa bài thi của mình về phía cô, dừng lại ở một vị trí phù hợp nhất, vừa để cô có thể chép được, lại vừa không quá khiến mọi người chú ý.

Hoàn toàn nhờ vào cậu ta, Tần Hoan mới nộp bài thi đúng giờ, nếu không cũng chẳng đạt điểm trung bình, học phần này coi như uống công. Sau khi thi cô tỏ ý cảm ơn đối phương, cậu nam sinh chỉ cười cười bảo: “Puskin cũng là nhà thơ mình yêu thích.”

Cô ngây ra, nghĩ ngợi trong giây lát rồi chợt hiểu. Khả năng nhận ra người quen của cô không tốt lắm, nhưng khả năng nhận biết âm thanh lại vô cùng nhạy cảm. Giọng nói này, đã từng đọc rất rõ ràng bài thơ tình trong ánh nến giữa một đêm tuyết rơi.

Cậu nam sinh quan sát sắc mặt cô, biết cô đã nhận ra, cũng nhìn thấy được vẻ cảm kích của cô, liền nhanh chóng chớp lấy thời cơ, đi cùng cô từ phòng thi tới nhà ăn sinh viên, nói chuyện suốt dọc đường, cuối cùng đã trao đổi được phương thức liên lạc một cách thuận lợi.

Đến giờ số điện thoại của cậu ta vẫn nằm trong danh bạ điện thoại của cô. Người theo đuổi cô nhiều như vậy, nhưng thực sự trao đổi số điện thoại, cũng chỉ có một người đó. Ý thức được sự thật ấy, dù trong lòng đang muốn “Báo thù” nhưng Tần Hoan cũng ngay lập tức chùng hẫng xuống.

Thực ra cũng chỉ là tự mình tưởng tượng, còn để cô chủ động liên lạc với một người bạn trai mà bản thân không hề hứng thú, cô vẫn không sao làm được.

Nhưng người cô có hứng thú thì sao? Chẳng phải có ai đó đã không tiếp nhận tình cảm của cô hay sao?

Cô thừa nhận bản thân mình lúc đó có suy nghĩ phá phách, ngón tay lướt nhanh trên phím điện thoại, cuối cùng tìm thấy một số để gọi.

Người cô hẹn gặp là một bạn gái cùng lớp, tên là Bạch Tuyết, tên nào người nấy, làn da cô ấy trắng mịn như tuyết. Còn nhớ ngày đầu mới vào trường tham gia tập quân sự, người nào cũng bị ánh nắng mặt trời gay gắt chiếu đen thui, đã số nữ sinh mặt đều như bôi tro, chỉ riêng Bạch Tuyết là ngoại lệ, dưới ánh nắng mặt

trời, ai nấy mồ hôi đầm đìa, chỉ riêng gương mặt trái xoan của cô ấy vẫn trắng hồng, khiến ai cũng không khỏi ngưỡng mộ.

Tần Hoan và Bạch Tuyết có thể nói là khá thân nhau, bởi lúc tập quân sự hai người đứng sát cạnh nhau, có đôi lúc đi mua cơm ở nhà ăn sinh viên như cùng hội cùng thuyền, tình bạn của nữ sinh đa phần được xây dựng nên trong lúc ăn uống và mua sắm.

Chỉ có điều Bạch Tuyết ham chơi, rất nhiều bạn bè, còn Tần Hoan lại có chút kiêu ngạo của tiểu thư, không thích chỗ ồn ào, nên mối quan hệ giữa hai người sau năm thứ hai dần trở nên xa cách.

6. Chương 03: Tâm Sự 1

Ngày hôm sau gặp mặt, Bạch Tuyết vui vẻ kéo tay Tần Hoan bảo: “Thật hiếm khi cậu chịu ra ngoài chơi. Vừa may, tối nay bọn mình có party, rất đông vui, nhộn nhịp, cậu cùng đến nhé.”

Tần Hoan đang bức bối vì hai ngày nay cố tình ở lì trong phòng để tránh mặt Cố Phi Trần, nên chỉ do dự một chút liền đồng ý tham gia.

Địa điểm tổ chức party ở một nơi đặc biệt, giống như câu lạc bộ, có thể ăn uống, hát hò, rất náo nhiệt, nhưng phong cách bài trí bên trong chẳng khác nào động yêu tinh trong Tây Du Ký. Đèn chùm bên bằng cổ treo giữa trần nhà, ánh sáng hắt hiu lay động, dãy hành lang đan xen chẳng chặt, những mảng tường cổ tình làm vẻ lồi lõm, cộng với những bóng người nhằng nhịt hồ loạn trong ánh sáng nhấp nháy, tạo cảm giác như vậy ma quỷ đang nhảy múa.

Trong không gian đó, chẳng ai nhìn rõ mặt ai, chỉ nghe thấy tiếng đối phương như gào lên bên tai.

“Xin chào!”

“Xin chào!”

“Lại đây, uống rượu!”

“Giỏi, cạn một ly!”

Cứ như vậy, lặp đi lặp lại.

Đây là lần đầu tiên Tần Hoan đến nơi như vậy, nếu không phải vì Bạch Tuyết, e rằng cả đời này cũng chẳng bao giờ có dịp đặt chân tới nơi này. Vừa bước vào bên trong cô đã nhận ra, mọi người ở đây đa phần đều ăn mặc kỳ dị, có vẻ như khách quen, bởi phục vụ đều tỏ ra vô cùng quen thuộc.

Trong âm thanh ồn ào huyền ảo, luôn có người áp sát gần cô, bắt chuyện cùng cô và mời cô uống rượu.

Thật ra tửu lượng của cô khá tốt. Trước kia trong nhà có một hầm rượu lớn, nhưng dịp bố mẹ không có nhà, cô thường trốn vào trong đó. Cô thích mùi vị của rượu vàng, hương thơm nồng nàn lan tỏa, mở nắp ra liền ngập tràn trong không khí. Cô cũng từng uống trộm, cẩn thận không để bố mẹ phát hiện, với tâm lý “phản kháng” của lứa tuổi, cô say sưa trong niềm vui do men rượu nhẹ nhàng mang lại.

Ánh đèn nhấp nháy làm cô chói mắt, thậm chí không nhìn rõ cả mặt mũi người bên cạnh. Nhưng cô dám chắc, trên người đối phương không có cái mùi dễ chịu đó, cái mùi mát lạnh, như hương vị bạc hà...

Thật đáng ghét, sao cô lại bỗng nhiên nhớ đến con người đó!

Tần Hoan lắc đầu, miễn cưỡng vứt bỏ ý nghĩ rồi bời, đứng dậy bước ra bên ngoài.

Không khí bên trong phòng cũng không khác hơn là mấy, cô khẽ cúi xuống ngửi cổ áo của mình, mùi ám trên đó khiến cô không khỏi chau mày. Cô bước ra xa hơn, tìm một góc khá yên tĩnh gọi điện thoại.

Cô Triệu đương nhiên không quen với việc cô về muộn, dằn dò liên tục trong điện thoại. Xuất phát từ thói quen được nuôi dưỡng từ nhỏ, cô nói với cô Triệu địa điểm vui chơi một cách tự giác rồi mới tắt máy.

Cô quay lại phòng tiệc, nhờ chút ánh sáng ngoài cửa, chợt phát hiện ra một khuôn mặt vô cùng quen thuộc.

Người đó cũng chú ý tới cô, hoặc vốn đã đang đợi cô.

Nên cô vừa bước lại gần, hai tay anh đã đặt ở khóe miệng làm hình chiếc loa, cao giọng nói: “Lâu lắm không gặp, còn nhớ mình không? Puskin!”

“Cao Bác”, Tần Hoan cười bảo, “Sao cậu cũng ở đây?”

“Bạch Tuyết gọi mình đến. Vừa tới nơi.”

Bởi xung quanh quá ồn ào, nên phải đứng thật sát nhau mới dễ dàng nói chuyện, điều này khiến Tần Hoan không thoải mái, cô khẽ lánh sang một bên, Cao Bác đã nhanh chóng rót đầy một ly rượu đưa ra trước mặt nói: “Uống ly này đi.”

Cô nhớ lại tối qua, có cái gì đó trung hợp, bèn không từ chối, liền ngửa cổ uống một hơi.

Thực ra quen biết lâu như vậy, nhưng cô chưa bao giờ để ý kỹ khuôn mặt của cậu bạn, lúc này không biết tác dụng của ánh đèn, hay do hiệu quả của nồng độ còn trong rượu, chỉ thấy khóe mắt dài dài của người đối diện đang lim dim, trong mắt như ẩn chứa chút ánh sáng lơ mơ, điều này không khỏi khiến cô ngỡ ra.

Cao Bác đặt giúp cô ly rượu đã uống cạn xuống, rồi với tay cầm một ống rượu thử, nhìn chăm chăm vào cô trong ánh đèn nhấp nháy rồi hỏi to: “Cậu đang nghĩ gì vậy?”

Tần Hoan định thần lại nhưng không để ý đến anh ta, chỉ lấy tay kéo ống rượu về phía mình, chất lỏng màu xanh nhạt bên trong ống hút trông mê hoặc, giống như nước biển đang nhấp nhô gợn sóng.

Cô đưa cần rượu lên mũi ngửi, rồi hào hứng nhấp một ngụm.

Hương vị đó chẳng hề khiến cô thích thú, hơi chất, lại có chút cay cay.

Nhưng khi cô ngẩng đầu lên, lại bắt gặp đôi mắt như ẩn chứa ánh sáng nào đó của người đối diện, một cảm giác rung động chợt nhói lên trong lồng ngực. Trong lòng cô bỗng thấy ảo não, bèn cụp mắt xuống, cương quyết làm một hơi uống hết chỗ rượu còn sót lại.

“Cậu uống thế sẽ say đấy” Cao Bác nhìn cô kinh ngạc, rồi cười nói.

Cô cũng cười bảo: “Sợ gì, say thì đã sao?”

Trong suốt 20 năm cuộc đời, cô chưa từng buông thả như vậy, nhưng cảm giác buông thả hóa ra cũng rất tuyệt.

Ít ra sau khi mấy ly rượu đã trôi tuột vào bụng, cô cũng dần quên việc những ngày này ai đã mang lại phiền muộn cho cô, thậm chí đến cả nỗi muộn phiền cũng bay biến sạch.

Thật tốt.

Thế thì cứ buông thả một lần đi. Cô nghĩ như vậy, ngón tay đã bám vào cánh tay Cao Bác, chỉ vào quầy bar, nhướn mày nói: “Cậu rót cho mình thêm một ly!”

gần nửa đêm, thanh niên nam nữ đều như bị kích động bởi men rượu.

m nhạc bắt đầu trở nên ma mị, ánh mắt của Tần Hoan cũng theo đó trở nên mơ mang. Cô không nhớ mình đã uống bao nhiêu cốc rượu màu sắc như vậy, chỉ cảm thấy chân tay nhẹ bẫng, cô cười giả lả với cậu bạn trai bên cạnh, miệng cậu ta cũng đang mấp máy, nhưng cô không nghe rõ cậu ta đang nói gì, cô xua xua tay, găng đứng dậy, vừa đứng lúc có một người kéo lên.

“Nào, chúng ta khiêu vũ thôi.” Bạch Tuyết vừa gọi vừa cười, dáng vẻ say sưa, chiếc eo nhỏ nhắn lắc qua lắc lại trong ánh sáng mờ mờ ảo ảo.

Tần Hoan từ nhỏ đã học ba lê, từng được cô giáo ca ngợi là có năng khiếu bẩm sinh, lại sở hữu hình thể hiếm có. Nhưng trước nay cũng chỉ là trong phòng tập khiêu vũ, múa có bài bản, bước theo tiếng nhạc du

dương, đi giày nhảy trắng mặc váy voan trắng, dường như không nhiễm chút bụi trần. Trường hợp như hôm nay, vui chơi tới mức điên loạn, trong lúc vắng vắng cô lại có cảm giác vô cùng sung sướng. Bởi thế cô không từ chối Bạch Tuyết, mà còn đi theo cô ấy nhảy lên tận trên bục nằm ở chính giữa, nhảy múa đầy hưng phấn.

Cô biết mình đã uống nhiều, nhưng cảm giác uống nhiều thực ra không tệ, ít nhất cũng vớt được phiền não ra khỏi đầu óc. Ở đây chẳng ai làm bộ mặt lạnh lùng với cô, cũng chẳng ai khiến cô phải nín nọt lấy lòng. Thậm chí, bọn họ còn đến nín nọt cô. Chỉ là để được nói với cô dăm ba câu, uống một ly rượu, hay để nhìn thấy cô cười, có bao anh chàng sẵn lòng nghe cô ra lệnh.

Bọn họ đều nâng cô lên làm công chúa, chỉ để cô vui lòng.

Không giống như ai đó.

Nhưng Tần Hoan nhận ra mình thực sự đã say, cô cố gắng nhớ, cũng không sao nhớ được vẻ mặt của người đó. Chỉ cảm thấy anh ta có một cặp mắt sáng như sao băng, với đôi môi mỏng lạnh lẽo vô tình, hình ảnh đó không biết từ lúc nào đã lại văng vẳng trong suy nghĩ của cô, có xóa cũng không xóa nổi, hễ nghĩ tới là lại thấy nhói đau.

Cô không biết mình đã nhảy bao lâu, đến khi dừng lại mới phát hiện mặt mày xây xẩm, cực kỳ khó chịu. Có người đỡ lấy cô, nói bên tai cô: “Có cần ra ngoài cho thoáng khí không?”

Cô gật đầu, đến sức nói cũng không có.

Ra ngoài, không khí vẫn rất bức bối. Suốt dọc hành lang đều tối mờ, nhìn chẳng khác nào hang động của yêu quái, không gian vô cùng âm u. Cô cố kìm chế cảm giác buồn nôn và tăm tức trong lồng ngực, bước nhanh về phía cổng lớn.

Cao Bác cũng bước theo, nắm lấy tay cô, có lẽ do đứng sát gần nhau, hơi thở nóng rực trên người cậu ra liên tiếp phả vào người cô, khiến cô càng khó chịu.

Đêm đã rất khuya, ra khỏi câu lạc bộ mới cảm nhận được một chút gió nhẹ, nhưng cô vẫn thấy nóng như phả vào mặt. Tần Hoan thực sự không chịu nổi, bèn vịn vào tường ới liên hồi.

Trong ý thức mơ hồ cảm giác có người đang xoa nhẹ lưng mình, cô gặp người lại ới tiếp, sau khi đã tỉnh đôi chút bèn lấy tay từ chối anh ta. Sự động chạm quá thân mật khiến cô không thoải mái.

“Cậu say rồi.” Tiếng Cao Bác vọng lại từ phía sau.

“Không sao...” Cô hít thở thật sâu, hỏi: “Có nước không?”

Cô cần nước lọc súc miệng, nhưng Cao Bác không trả lời, người lại nắm tay cô chặt hơn, ghé sát tai cô nói: “Cậu dựa vào mình nghỉ một lát đi, cậu xem cậu đến đứng còn không vững rồi.”

Hơi thở lạ lẫm bắt ngờ phả tới, khiến Tần Hoan đột nhiên mất cảm, cả người khẽ co lại. Cao Bác rõ ràng nhìn thấy sự sợ hãi của cô, nhưng vẫn không chịu buông tay.

Trước mắt cậu giờ là người con gái cậu thầm ngưỡng mộ lâu nay. Trước kia khi ở trong trường, cô vốn kiêu ngạo là thế, giống như con thiên nga xinh đẹp, bước đi chẳng buồn nhìn tới ai, chiếc cổ cao vươn thẳng lên, lộ ra làn da trắng mịn màng, dường như phát ra ánh sáng thiên thần dưới ánh nắng mặt trời.

Cậu cũng là người tự cao, trước nay chẳng thích cô gái nào, chỉ trừ cô.

Nhưng cô lại khó tiếp cận như vậy, ngay cả lời tỏ tình cậu dày công chuẩn bị, cô cũng chỉ đứng nhìn ở khoảng cách xa, từ trên cao nhìn xuống, không có chút phản hồi.

Chẳng hề ngạc nhiên, cũng chẳng hề tỏ ra vui sướng, chỉ nhìn cậu như vậy, nhìn cậu run rẩy trong tuyết lạnh, cuối cùng màn tỏ tình được chuẩn bị kỹ lưỡng cũng kết thúc, chỉ còn lại bóng dáng của kẻ thất bại.

Hôm nay cậu cũng uống nhiều rượu, sau cả một tối, chất men đã ngấm vào người cậu như thiêu đốt, nóng rực cả vùng bụng và ngực, khiến cậu khó chịu vô cùng. Cậu chạm vào tay cô, đôi tay trắng ngần, có chút hơi lạnh, lại khiến bàn tay cậu trở nên bỏng rẫy.

Cậu cảm tưởng người mình như đang bị thiêu đốt.

Có lẽ bỏ lỡ cơ hội này, sau này sẽ không bao giờ gặp lại.

Thực ra cậu cũng chẳng nghĩ nhiều, chỉ là muốn gần sát bên cô – nữ thần trong lòng cậu.

Nên cho dù nhìn thấy sự đắn đo lo lắng trong cô, cậu cũng chỉ do dự trong thoáng chốc, rồi lại áp sát cô hơn nữa.

Mùi thơm say gái cô rất đặc biệt, nhẹ như hương hoa quỳnh nở vào ban đêm, ngọt mát và gợi cảm, làm rung động các dây thần kinh trong cơ thể cậu.

Tần Hoan sau khi nôn cũng tỉnh táo được phần nào, cô không rõ Cao Bác định làm gì, nhưng xuất phát từ bản năng, cô cảm thấy có chút nguy hiểm, nên loạng choạng bước về phía trước, ý định kéo xa khoảng cách giữa hai người.

“Tần Hoan...” Có lẽ do uống nhiều rượu, giọng Cao Bác khàn đi, đồng thời cậu vươn tay định kéo chặt Tần Hoan lại.

Cô xua mạnh tay, có điều đối phương khỏe hơn rất nhiều, cho đến khi bả vai cô bị giữ chặt lấy, cô mới phát hiện mình đã chẳng còn cách nào trốn thoát, cả người bị ép sát vào bức tường cứng đờ bên ngoài câu lạc bộ.

Xương bả vai đau rát, cô chỉ kịp hít một hơi dài, khóe mắt chợt bắt gặp một bóng người xuất hiện đằng trước.

Thực ra còn có ánh sáng đèn ô tô chiếu lại từ góc chéo chéo đó, chói tới mức cô gần như không mở nổi mắt. Cô khẽ quay mặt đi, đầu óc trống rỗng, chỉ cảm thấy phía trước bỗng lờ lờ ra, người vừa xuất hiện đã túm chặt tay áo Cao Bác, lôi cậu ra xa cô.

Cô nhanh chóng nhận ra, người đối diện là Tiểu Lưu – tài xế của Cố Phi Trần, nhưng cô hoàn toàn không ngờ rằng người đàn ông vốn thường ngày hiền lành ít nói lại có võ công cao cường đến vậy, chỉ trong mấy giây, thậm chí là trong nháy mắt đã hạ gục được một cậu thanh niên cao lớn khác.

Đối diện với tình huống trước mắt, Tần Hoan thoáng chút sững sờ, rồi mới bình tĩnh lại... Cố Phi Trần!

Cô đột nhiên như bừng tỉnh, vội quay đầu nhìn về hướng đèn xe. Nhưng ngoài ánh sáng trắng lóa, hoàn toàn không hề nhìn thấy bóng dáng của anh.

Lúc này chỉ nghe thấy tài xế họ Lưu hỏi: “Tiểu thư Tần, cô có quen người này không?” Anh ta chờ đợi thái độ của Tần Hoan, để xác nhận rõ thân phận của cậu con trai đang bị đè dưới tay mình.

Giữa đêm khuya, khuôn mặt Tần Hoan vẫn còn vẻ hoảng hốt, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu nói: “Là bạn học của tôi.” Đường như do dự đôi chút, cô mới nói khẽ: “Tha cho cậu ấy đi.”

Cao Bác lắc lắc người rồi thoát ra khỏi tay Tiểu Lưu, khóe miệng gật liên hồi. Cậu ta dường như đã hoàn toàn tỉnh táo, khuôn mặt đầy vẻ dị thường, trong lòng chắc vô cùng ngượng ngùng xấu hổ. Cậu há miệng như muốn nói điều gì đó với Tần Hoan, kết quả chỉ nghe thấy giọng trầm trầm của Tiểu Lưu vang lên: “Cậu Cố ở trong xe, chúng ta đi thôi.”

Anh ta quay sang nói với Tần Hoan, không thèm nhìn Cao Bác đến nửa con mắt, hoàn toàn không để ý tới anh chàng trẻ ranh đó. Tần Hoan một tay ôm lấy bên vai bị đau, liếc nhìn Cao Bác, rồi không hề do dự, nhanh chóng bước về phía chiếc xe con đã đỗ trong bóng đêm đen sẫm.

Cô bước về phía ánh đèn, vừa đi vừa nghĩ, Cố Phi Trần, người đàn ông đã ở trong suy nghĩ của cô cả ngày lẫn đêm, người đàn ông khiến cô tối nay phải uống say rồi gặp nguy hiểm thiếu chút nữa thì thiệt thân, nhưng lại xuất hiện đúng lúc, đúng chỗ. Anh đã nhìn thấy bộ dạng thê thảm nhất của cô trong suốt 20 năm, đồng thời lại đưa tay kéo cô ra khỏi mối nguy hiểm trước nay chưa từng gặp phải. Thật nực cười

Vào lúc cô tìm đủ mọi cách đẩy anh ra khỏi tâm trí thì anh lại chủ động xuất hiện.

Tiểu Lưu mở cửa xe phía sau, Tần Hoan đứng im tại chỗ, bước chân không hề nhúc nhích.

Trên nền trời, quãng mây khẽ tan đi, lộ ra mặt trăng sáng rõ. Có lẽ sắp tới rằm nên trăng mới to và tròn như vậy, ánh trăng tỏa xuống, lọt vào bên trong xe, chiếu lên khuôn mặt và cơ thể người ngồi trong xe, đẹp như một pho tượng hoàn mỹ, nhưng lại hết sức lạnh lùng.

Anh quay mặt lại, nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm thẳm, miệng khẽ mím lại, không hề có chút biểu cảm nào.

Ánh mắt anh thăm sâu mà bình thản, không hề gợn sóng, nhưng làm cô có cảm giác như đang bị lột trần, từ đầu tới chân, không vương thước nào không bị dò xét tới.

Cô từ nhỏ được nuôi dạy để trở thành thực nữ, nhưng đêm nay, hình ảnh này đương nhiên không còn tồn tại.

Cảm giác bồn chồn thật khó chịu, nhưng lúc này cô cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, chỉ đành hít thở thật sâu rồi cúi người bước vào trong xe.

Xe nhanh chóng nổ máy, phóng về phía nhà họ Cố.

Quả thực lúc này cô chẳng biết phải nói gì, lại có chút ngượng ngập, nên Tần Hoan kiên quyết không mở miệng, chỉ nhìn ra ngoài cửa với bộ dạng chăm chú.

Tuy đêm khuya, nhưng hai bên đường vẫn còn rất nhiều khi công cộng sáng đèn, xe của họ đang đi qua con phố phồn hoa nhất của thành phố, các loại ánh sáng, từ mờ ảo đến rực rỡ, từ xa tới gần, liên tục ập tới, nhấp nháy tới mức khiến cô chóng mặt.

Chắc do lúc trước chưa nôn hết, nên chút men còn sót lại trong dạ dày bắt đầu ứ lên, hơn nữa xe lại bật điều hòa đóng kín cửa, hoàn toàn cách biệt với mọi tạp âm bên ngoài cũng cách biệt với toàn bộ không khí trong lành. Cô gắng nhịn sự ảm ức trong đầu và cơn nôn nao cuộn cuộn, nghiến chặt răng cố không biểu lộ chút gì ra mặt, nhưng vẫn không kìm được khẽ liếc liếc mắt, cái người ngồi bên cạnh vẫn khoác một bộ mặt lạnh lùng, chỉ là khóe mắt khẽ chùng xuống dường như có chút không vui.

Cô còn chưa hiểu rõ tại sao Cố Phi Trần không vui thì nghe anh cất giọng trầm trầm nói: “Mở cửa xe ra.”

Thực ra nút bấm tự động ngay cạnh tay, nhưng Tiểu Lưu dường như đã quen với mệnh lệnh của anh, nên nhanh chóng bấm mở cửa phía bên anh ngồi

“Tất cả” Cố Phi Trần lại thốt ra hai chữ.

Lúc này, không khí trong lành ồa vào trong xe từ khắp bốn phía, tuy không mát chút nào, nhưng cũng khiến Tần Hoan như được tái sinh, không kìm được thò đầu ra bên ngoài hít thở thật sâu, chỉ như vậy mới khiến cô trấn áp được cảm giác chóng mặt buồn nôn kia.

Sau đó, cho đến tận khi về đến nhà, Cố Phi Trần không hề mở miệng nói thêm câu nào.

Vừa tới nhà, Tần Hoan bị cô Triệu túm ngay lại. Cô Triệu đứng bên cạnh khẽ ngửi ngửi cô, rồi cau mày hỏi: “Cháu uống rượu phải không? Lại còn uống nhiều nữa”

“Ừm” Tần Hoan nhìn vào trong gương thấy khuôn mặt mình trắng bệch ra, đầu tóc rối bời, chẳng còn chút dáng vẻ tiểu thư mà mẹ cô vẫn thường rèn giũa, trông cô lếch thếch đến tội nghiệp.

Từ nhỏ tới lớn, cô chưa từng như vậy, lúc này rượu đã bớt, đầu óc đã tỉnh táo, cô chợt cảm thấy xấu hổ.

Thế nên vô tội vạ lên lầu bảo: “Cháu đi tắm rồi đi ngủ”

Cô Triệu chạy theo sau hỏi: “Có ăn chút canh cho tỉnh không? Cháu có đói không, có muốn ăn chút gì không?”

“Không cần, không cần.” Cô vội vã từ chối, nhanh nhanh chóng chóng về phòng. Khi cởi áo, Tần Hoan mới nhận ra mùi rượu ám trên cơ thể mình nồng nặc. Mà nghĩ lại, vừa nãy trên xe, e là Cố Phi Trần ngửi thấy mùi rượu nên mới yêu cầu mở cửa xe. Nếu không với thời tiết nóng nực thế này, anh lại là người thích hưởng thụ một cách cực đoan, làm sao chịu được việc không có điều hòa, lại đi hít khí nóng và bụi ngoài đường.

Cô thực sự muốn khóc. Cả tối hôm nay, bản thân mình rốt cuộc đã làm gì? Cuối cùng lại trở thành trò cười cho anh.

Lúc này, anh nhất định càng ghét cô.

Một đứa con gái uống rượu làm trò linh tinh ở bên ngoài, lại suýt nữa bị bạn học giở trò.

Có ai thêm thích loại con gái như vậy?

Nghĩ tới đây, Tần Hoan thấy mình như sắp khóc. Cô rầu rĩ chui vào bồn tắm, ngâm cả người đầy mùi rượu vào trong nước nóng, chỉ muốn cứ mãi như vậy, cô sợ lại phải gặp ánh mắt lạnh như băng đó, như thể lột da cô từ đầu tới chân, chỉ lưu giữ lại nỗi đau nhức nhối.

Chắc bởi lúc tối ăn ít, lại uống rượu rồi nôn, sau khi tắm xong Tần Hoan bỗng đói ngấu.

Trong phòng ngủ không có đồ ăn vặt, hơn nữa lại là sáng sớm, người làm bếp đều đã nghỉ, cô Triệu hẳn cũng đã ngủ, Tần Hoan khoác tấm áo ngủ trùm ra ngoài chiếc váy, khê khàng lần xuống cầu thang tìm đồ ăn.

Căn phòng rộng lớn yên tĩnh hơn thường lệ, Tần Hoan sợ làm kinh động người khác, nên cố tình không bật đèn, chỉ nhờ vào ánh sáng trăng chiếu rọi lên cửa sổ phòng khách, cẩn thận mò xuống bếp. Cô đi đôi dép đế mềm, bước trên sàn không hề phát ra tiếng động, điều này khiến cô không khỏi nhớ lại hồi nhỏ, có lần tranh thủ lúc mẹ đang ngủ, mò xuống ăn vụng kem. Lúc đó cô đang thay răng, bác sĩ dặn cô không được ăn nhiều đồ ngọt, hơn nữa cô lại còn lười đánh răng buổi tối, mẹ cô dứt khoát cấm cô ăn đồ ngọt. Lần đó cô thực sự không chịu nổi, kết quả đã bị mẹ phát hiện, phạt cô úp mặt vào tường trọn vẹn nửa ngày.

Nghĩ lại việc đó, Tần Hoan không khỏi cười thầm trong bụng. Cô tìm thấy hộp sô-cô-la trong tủ lạnh, định mang cả hộp về phòng, nhưng vừa bước tới góc cầu thang, liền phát hiện có điều gì đó bất thường.

Cô cũng không nói ra được điều bất thường ở đâu, chỉ là trong buổi sáng sớm yên tĩnh đó, cô đột nhiên dừng chân bước lên cầu thang, chậm chậm xoay người lại giống hệt động tác trên phim ảnh.

Phòng khách có một cửa sổ sát mặt đất rất rộng hình vòng cung, bên ngoài cửa là sân trước, đi thêm chút nữa là chiếc hồ nhân tạo rất đẹp. Những sáng mùa hè, ánh mặt trời thường chiếu xuống mặt hồ, phản chiếu ánh sáng lên tấm kính, phát tán thành những điểm sáng lấp lánh. Tấm rèm che cửa sổ trước nay chưa bao giờ kéo lại, này giờ Tần Hoan cũng là nhờ ánh trăng chiếu vào cửa sổ mới lần mò được xuống bếp.

Nhưng lúc này, cô mới chợt phát hiện, ngoài ánh trăng mờ ảo bên ngoài cửa sổ, còn có ánh sáng yếu ớt khác đang lay động.

Đó là đốm lửa đỏ, lập lòe trong góc khuất nơi ánh trăng không chiếu tới, yên lặng, không hề động tĩnh.

Tim cô nhảy vọt ra ngoài, ngón tay bỗng chốc đan xoắn vào nhau, cô gắng sức nhìn ra, mới phát hiện ở đó có bóng người.

Nhưng dù phát hiện có người cũng không làm cô đỡ sợ, ngược lại cô hoảng đến nỗi muốn thét lên, nhưng cổ họng lại như có ai chặn lại, cô há hốc miệng, cũng chỉ nghe thấy được tiếng thở dốc của chính mình.

May sao, đúng lúc đó, đèn bật sáng.

Cổ Phi Trần ngồi bên cửa sổ, một tay bật công tắc đèn, đốm lửa sáng kia là điều thuốc kẹp giữa ngón tay anh, phả ra khói thuốc trắng mờ ảo.

Ánh sáng tràn từ trên đỉnh đầu xuống, phủ khắp căn phòng.

7. Chương 03: Tâm Sự 2

Hình ảnh một cô gái đang xoa mái tóc ướt rượt, dáng vẻ mảnh mai yêu kiều phản chiếu trong mắt anh.

Anh khẽ nhắm mắt, không phải bởi ánh đèn sáng bất chợt, mà bởi làn da cô lúc này giống như đồ sứ thượng hạng, lại như ngọc thạch, toát lên vẻ đẹp nồn nà, tấm áo ngủ bằng lụa trắng như trùm xuống gót chân, thiếu chút nữa thì chạm vào đôi dép trắng bông cô đang đi dưới chân.

Lúc này Tần Hoan vẫn còn kinh sợ, chưa kịp định thần, bộ dạng thất thần của cô, rất giống chú thỏ con bị kinh động vô cùng dễ thương, đang khẽ run rẩy, khiến người khác nảy sinh lòng thương xót.

“Nửa đêm anh làm gì mà ngồi lù lù ở đó.” Cho dù đã nhìn rõ Cố Phi Trần, nhưng Tần Hoan vẫn còn sợ xanh mặt, khó khăn lắm mới trấn tĩnh lại được, không khỏi cau mày trách móc.

Ánh mắt Cố Phi Trần như sáng lên, nhưng khuôn mặt vẫn không để lộ chút cảm xúc nào: “Tôi còn chưa hỏi cô, muộn thế này sao không đi ngủ?”

“Không buồn ngủ.” Cô bịa ngay ra một câu để trả lời.

Nhưng hộp kẹo sô-cô-la trong tay đã bán đứng cô. Cô nhìn chăm chăm vào Cố Phi Trần, đang khẽ nhướn mày lên, ánh mắt chuyển từ khuôn mặt xuống tới chiếc hộp trong tay cô.

“Tỷ lệ lượng của cô cũng khá?” Anh đột nhiên nói một cách lạnh nhạt.

Cô liền nghĩ ngay đến nỗi lo trước đó, cũng quên luôn rằng đêm nay uống say cũng chỉ vì muốn quên anh, chỉ còn sợ mỗi việc sẽ không thay đổi được hình ảnh xấu trong mắt anh, bởi thế liền mở miệng giải thích: “Không, tôi không biết uống.” Dừng một lát rồi như để nhấn mạnh độ tin cậy, cô trình trong bổ sung thêm: “Đêm nay là lần đầu tiên, nên mới say đến thế.”

Anh lại nhìn cô, một lúc sau nói tiếp: “Nếu đã không uống được, thì đừng tới những nơi như thế.”

Rõ ràng anh chẳng hơn tuổi cô là mấy, giờ lại giống như người lớn đang dạy dỗ trẻ con, nhưng cô cũng không hề có ý định phản đối, vì cô hiểu anh hoàn toàn đúng.

Nhưng bình thường cô không phải như vậy.

Tuy không phải không biết điều, nhưng trước nay cô không quen với việc bị người khác phê bình. Thế mà ở bên anh, cô lại trở nên ngoan ngoãn thuận tòng, giống như con mèo cụp mắt đuôi, chỉ cần được nhảy tăn tăn trên đầu gối chủ nhân là đã vô cùng mãn nguyện.

Cô khẽ cúi đầu, ừ một tiếng, coi như nhận lỗi, nhưng đợi mãi chẳng thấy có động tĩnh gì. Cô ngược mắt lên, thấy Cố Phi Trần cũng đang nhìn cô chăm chăm, nhưng do khoảng cách khá xa, cô không nhìn rõ biểu lộ của anh, hoặc giả trong mắt anh chẳng biểu lộ tình cảm gì.

Mắt anh sâu như biển, lại như có vòng xoáy, có thể hút lấy cô vào bên trong.

Cô không hiểu sao anh lại nhìn cô như vậy, nhưng đây rõ là lần đầu tiên, trước kia hiếm khi anh nhìn thẳng vào cô. Nên cô khẽ liếm đôi môi khô nẻ, không thốt nổi một lời, chỉ sợ làm kinh động giây phút này.

Cô buộc phải thừa nhận, anh rất đẹp. Khuôn mặt thanh tú, dáng người cao lớn đang hoàng, bất kể mặc vest hay đồ ở nhà, đều toát lên vẻ hấp dẫn không sao diễn tả được bằng lời, đến cả người mẫu trên ti vi cũng không bì được với anh. Hơn thế, ở tuổi của anh, anh đã sở hữu tài sản vô cùng lớn, dường như muốn gì đều có, nhưng anh lại chẳng hề quan tâm, hơn nữa ở một số phương diện lại vô cùng cẩn trọng nghiêm túc, bao lâu nay, không hề có một tin đồn nào về anh ở bên ngoài và cô cũng chưa nhìn thấy anh dẫn bất cứ người con gái nào về nhà.

Tim Tần Hoan đập thành thịch

Trong bóng đêm buông tràn, thấp thoáng còn nghe thấy tiếng kêu râm ran của côn trùng.

Có lẽ do uống quá nhiều rượu, cô bắt đầu thấy lạnh, chiếc áo ngủ tay lỡ bằng lụa cũng chỉ khoác nhẹ bên ngoài, cô khẽ run lên, nhưng lại không thể quay lưng đi.

Cô không dứt ra được, giống như đứa trẻ con đứng trước viên kẹo đã khao khát rất lâu không dễ gì bước đi.

Chính vào lúc này, Cố Phi Trần thay đổi tư thế ngồi, người nghiêng về phía trước dụi đầu thuốc lá vào gạt tàn. Thực ra cả điều thuốc anh chẳng hút mấy hơi, phần lớn thời gian là kẹp ở giữa ngón tay để nó cháy khẽ cho đến tận khi cháy hết, anh mới định thần lại và thay đổi dáng ngồi.

Anh nhìn lại cô. Cô đứng ở chân cầu thang, trong chiếc áo ngủ rộng thùng thình, dáng vẻ lại càng mảnh mai yêu kiều, hai gò má phơn phớt hồng, đôi dép lê có quả bóng trông rất trẻ con cùng hộp sô-cô-la trong tay, lại càng khiến cô trông giống đứa trẻ con chưa lớn. Nhìn từ xa, vào lúc một giờ đêm, cô đứng đó đơn

độc, mở to cặp mắt đen lay láy nhìn anh, ánh mắt trong veo lạnh lùng như nước suối đóng băng, nhưng khuôn mặt lại giống như trái đào tiên, trắng muốt ửng hồng, toát ra vẻ đẹp mê hồn, khiến anh không sao rời được mắt, thậm chí chỉ muốn bước lên cầu vào đó một cái hoặc cắn một miếng.

Anh thấy mình đúng là phát điên mới bị xúc động một cách khó hiểu như vậy vào giữa đêm khuya.

Cũng như lúc tối nghe cô Triệu nói cô đi uống rượu ở bên ngoài, thực ra chẳng ai nhờ anh đi rước cô về, vì chẳng ai dám yêu cầu như vậy, nhưng anh vẫn đi, hoàn toàn là tự nguyện.

Suốt dọc đường đi anh cứ nghĩ, cái đứa trẻ ranh này thì đáng gì? Anh chẳng phải là người bảo hộ của cô, trước nay cũng không hề chào đón cô sống ở nhà anh, huống hồ cô sớm đã tròn 18 tuổi, tối có không về cũng chẳng phải chuyện lạ, anh có nhất thiết phải tự mình đi đón cô về hay không?

Lý do duy nhất thuyết phục được anh là, đứa trẻ ranh này đã có ý tốt đắp chăn cho anh lúc say rượu, lại mang một cốc nước đến cho anh khi anh bị ốm.

Chỉ có như vậy. Anh nghĩ.

Mà anh trước nay không hề thích mắc nợ người khác.

Nên không màng tới sự ngạc nhiên của Tần Hoan, anh dừng đặc đường hoàng đi ngang qua trước mặt cô.

Nhưng đi được nửa cầu thang, chẳng nghe thấy âm thanh gì phía sau, anh khẽ dừng bước, rồi cuối cùng vẫn khẽ quay lưng

Đèn phòng khách vẫn bật sáng, cô vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nhìn trừng trừng theo hướng của anh, khóe miệng mím chặt lại một cách vô thức, cũng không biết đang nghĩ những gì.

Lại là ánh mắt đó, tim anh khẽ nhảy lên. Long lanh như nước mùa xuân, lại như dòng ánh sáng tỏa ra từ chiếc đèn chùm pha lê treo trên đỉnh đầu, lọt vào đáy mắt của cô.

Đêm khuya tĩnh lặng, ngoài cửa sổ vẫn có tiếng côn trùng rả rích.

Cố Phi Trần khẽ chau mày, bởi anh bỗng nhiên nhận thấy bản thân mình đang bị ánh mắt kia làm cho bất ổn, nên không khỏi sa sầm mặt xuống hỏi: “Nhìn gì?”

Tần Hoan không trả lời.

Anh tỏ ra thiếu kiên nhẫn: “Chẳng lẽ cô không định đi ngủ?”

Anh nghĩ, nếu cô còn tiếp tục gây ra đó, anh sẽ chẳng ở lại hầu cô. Cuối cùng Tần Hoan cũng mở miệng, nhưng giọng nói đầy vẻ oan ức: “Em có điểm nào không tốt?”

Anh gây ra vì câu hỏi của cô, lòng mày càng cau lại: “Cô nói gì?” trong lòng anh đầy nghi hoặc, hoàn toàn không hiểu đứa trẻ ranh này sao bỗng dưng khoắc bộ mặt ảm ức như sắp khóc, như thể bị ai đó ức hiếp.

“Vì có gì mà mỗi lần nói chuyện với em anh đều nhăn nhó?” Cô như đang trút ảm ức, nhưng dáng đứng vẫn vươn thẳng, hoặc giả cố sức như vậy, có thể nhìn thấy bờ vai mỏng manh đang khẽ rung lên, đến cả khóe miệng cong cong xinh đẹp cũng như đang xịu xuống: “Cố Phi Trần, tại sao anh không thích em? Em có chỗ nào kém cỏi? Có gì anh cứ luôn tỏ ra ghét em như vậy?”

Anh ghét cô?

Cũng có thể. Từ khi ba anh dẫn cô về nhà, anh chưa từng thích cô.

Về mặt Cố Phi Trần có chút thay đổi, anh không nghĩ rằng mình lại thể hiện sự yêu ghét rõ rệt đến vậy, rõ tới mức cái đứa con gái hỉ mũi chưa sạch này cũng cảm nhận được.

Nhưng thực ra anh không phải như vậy. Không bộc lộ tình cảm trên nét mặt là bản lĩnh anh rèn luyện được bao năm nay, nếu không cũng chẳng thể ngồi vững vị trí ngày hôm nay. Nhưng sao anh lại cứ thể hiện điều này trước mặt cô, anh chợt cảm thấy mất thăng bằng, trước kia sao anh chưa từng phát hiện ra điều đó.

Thấy anh im lặng không nói, Tần Hoan lại ngỡ anh thừa nhận nên càng căng thẳng, trái tim chùng hẳn xuống, như đang rạn vỡ, khiến cô rơi xuống vực sâu thăm thẳm, vô cùng khó chịu.

Cô vốn chỉ định mượn chút hơi rượu để xả hết nỗi ảm ức trong lòng nhưng lại bị cái vẻ mặt thiếu kiên nhẫn của anh kích động, mới tuôn ra hết không chút kiêng dè, chẳng ngờ, anh lại thừa nhiên mặc nhận,

Anh thực sự ghét cô! Thì ra đó là sự thực, cô trước nay chẳng biết sợ ai, vốn cho rằng trên đời này chẳng có thứ gì làm khó được cô, cũng chẳng có gì ngăn được chân cô, nhưng giờ cô bỗng thấy sợ, sợ thật sự, cũng không đủ dũng khí truy tìm nguyên nhân.

Cô cắn chặt môi, ngẩng đầu bướng bỉnh nhìn anh đứng trên cầu thang, như thể chỉ có như vậy mới tỏ vẻ trang nghiêm, nhưng ánh mắt dần tối lại, cho đến lúc hoàn toàn mờ đi.

Cố Phi Trần ngậy ra, anh không hiểu cô đang nghĩ gì, chỉ là chợt cảm thấy cái vẻ ảm ức thất vọng nhưng lại cố tỏ ra kiên cường của cô thật sự đáng ghét, khiến người khác phiền lòng, mà anh trước nay chưa từng phải phiền lòng vì bất cứ người con gái nào.

Nhưng cô vẫn không chịu lùi bước chân, vì nước mắt đã chảy vòng quanh.

Anh hơi lúng túng, thực sự không biết phải làm sao, cảm thấy còn đau đầu hơn cả khi giải quyết những công việc gay go nhất. Anh cố trấn tĩnh, nói: “Mượn rồi, đi ngủ đi.”

Vừa nói dứt lời, một giọt nước mắt to tròn đã lăn xuống.

Bàn tay anh đang nắm trong túi quần chợt nắm chặt lại, anh quyết định đi xuống cầu thang, nhưng Tần Hoan lại xịt xịt mũi rồi nhanh chóng lấy tay gạt nước mắt, không thèm nhìn anh, cúi đầu lao nhanh về phòng ngủ.

Cô lướt qua người anh, trong khoảng khắc ngắn ngủi ấy, anh chỉ kịp nhìn nửa khuôn mặt ngọc ngà hoeen nước mắt, giống như bông hoa quỳnh hé nở, lướt nhanh rồi biến mất.

Ngay sau đó là tiếng đóng cửa, anh đứng dựa vào tường, trầm xuống một hồi lâu rồi mới cất bước đi lên gác.

Một chút tâm tư ngọt ngào và lòng nhiệt tình của thời thiếu nữ dường như đã bị quét sạch một cách vô tình vào cái đêm hôm đó. Tần Hoan giam mình trong phòng mấy ngày không chịu bước ra ngoài, rất ít trò chuyện với mọi người, ngay cả chuyện ăn uống cũng bớt đi rất nhiều, khiến cô Triệu không khỏi than thở: “Tiểu thư ơi, cô lại làm sao nữa đây? Nếu đói gây rộc đi hay sinh bệnh, bố nuôi cô về lại đau lòng đấy?”

Cố Hoài Sơn thương cô, trong nhà từ trên xuống dưới ai cũng biết, bởi thế đám người làm cũng coi cô như thành viên chính thức nhà họ Cố.

“Cháu không muốn ăn, không có hứng thú!” Tần Hoan nắm tay đẩy cô Triệu ra ngoài cửa: “Cháu muốn yên tĩnh một mình.”

“Ai sa, cháu năm nay mới bao nhiêu tuổi, sao nói chuyện cứ như người lớn.” Nhưng không đợi lại được với cô, cô Triệu đành lắc đầu thở dài, để mặc cô tiếp tục giam mình trong phòng ngủ.

Đến cả cô bạn Trần Trạch Như ở tận miền Bắc xa xôi cũng cảm nhận được sự thay đổi của cô, lúc chát trên QQ hỏi: “Tâm trạng của cậu dạo này sao trầm trọng thế?”

Cô không muốn nói, chỉ nhìn chăm chú vào màn hình suy nghĩ vẩn vơ.

Lòng kiêu hãnh và tự tôn không cho phép cô kể chuyện này với bất cứ ai, cô lúc này chỉ thấy hận cái gã họ Cố, nhưng cô còn hận mình hơn, hôm đó có gì phải khóc trước mặt anh ta? Thật chẳng có cốt cách gì, chỉ làm trò cho anh ta cười nhạo.

Nên cô chỉ muốn giam mình trong phòng, không gặp ai, cũng không để ai gặp mình.

Cuối cùng Cố Hoài Sơn cũng gọi điện từ nước ngoài về: “Ba nghe nói dạo này con ăn uống rất ít, sao vậy, muốn giảm béo sao? Đáng con bây giờ đã đẹp lắm rồi, chẳng lẽ còn muốn gầy như que củi hay sao?”

Giọng Cố Hoài Sơn lúc nào cũng thân thiện gần gũi, thỉnh thoảng lại trêu cô, cô nằm bò trên giường không khỏi bật cười nói: “Không phải con ăn kiêng, là vì trời nóng ăn không nổi.”

“Vậy thì tốt. Ba mua cho con rất nhiều quần áo, nếu con gầy không mặc được, lúc đó đừng có hối hận đấy nhé.”

“Cảm ơn ba”, cô ngọt ngào nói, rồi lại hỏi, “Thế bao giờ ba về?”

“Chắc phải một thời gian nữa, tối qua ba vừa gặp mẹ con!”

“Thật không?” Nói xong cô lại có chút tủi thân: “Dạo này bố mẹ con chẳng buồn quan tâm gì tới con.”

“Người lớn đều bận. Qua thời gian này mẹ con sẽ về thăm con.”

“Vâng, mong là mẹ có thể về dự sinh nhật của con.”

Lúc này dưới lầu vọng lại tiếng còi xe giục giã, cô bỏ dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi vội nói với Cố Hoài Sơn: “Ba à, con gác điện thoại đây, con muốn đi dạo một chút.”

Kỳ thực sau khi gác máy, cô chẳng hề đi đâu, chỉ là nhìn tài xế của Cố Phi Trần đang bước nhanh vào nhà. Một lát sau, cô Triệu đến gõ cửa phòng cô, nhờ cô giúp gửi một tập tài liệu tới trụ sở chính của tập đoàn Cố Thị.

“Sao không để Tiểu Lưu đi?”

“Tiểu Lưu phải ra sân bay gấp để đón một nhân vật quan trọng.” Cô Triệu nhét vào tay cô một chiếc túi da bò rồi nói: “Tập tài liệu này là Tiểu Lưu vừa lấy ở cơ quan tỉnh về, phải dùng gấp, cháu gửi giúp cô một lần được không?”

Tần Hoan rất không vui: “Cô bảo ai đẩy gọi xe đi được không?”

“Ai dà, tiểu thư ơi, tối nay nhà mình phải đón khách, mọi người ai cũng bận cả. Cháu giúp một chút đi, hơn nữa cả ngày cháu không ra khỏi phòng, còn buồn nữa là sinh bệnh đấy, tranh thủ dịp này ra ngoài hít thở không khí trong lành chút đi. Nhanh lên.” Nói rồi giục cô thay đồ để đi.

Tiểu Lưu đã lái xe ra sân bay, bác lái xe cho Cố Hoài Sơn lại đang tranh thủ về quê nghỉ ngơi, nên Tần Hoan đành đứng đợi taxi bên đường một cách bất đắc dĩ, vừa dự định lát nữa sẽ mang tài liệu tới gửi quầy phục vụ, cô không muốn gặp con người đó.

Tới trụ sở của tập đoàn, mới phát hiện ai cũng bận rộn, còn cô trước nay chưa từng bước tới văn phòng của Cố Phi Trần, nên nhìn sơ đồ hướng dẫn, hỏi thăm một nhân viên ở đó, rồi mới vào thang máy bấm lên tầng sáu.

Đường đường là văn phòng của tổng giám đốc mà lại ở tầng thấp như vậy, chẳng hề có chút khí thế gì cả, điều này có chút nằm ngoài suy nghĩ của cô.

Ra khỏi thang máy, nhìn thấy ngay nụ cười đúng quy chuẩn của nhân viên lễ tân, tám chiếc răng trắng muốt, nụ cười tươi tắn thân thiện, một đôi mắt sáng dưới ánh đèn. Tần Hoan thầm đánh giá đối phương, nếu là người do Cố Phi Trần đích thân lựa chọn, cô chỉ đành thừa nhận thẩm mỹ của người này quả thật không tồi.

Cô hơi ngập ngừng, cuối cùng vẫn đưa tập tài liệu cho người đối diện nói: “Làm phiền cô chuyển cho Cố Phi Trần.”

Người con gái phụ trách quầy lễ tân nhìn tuy không lớn hơn Tần Hoan là mấy, nhưng vô cùng thành thực, cô không vội đưa tay nhận lấy, mà hỏi tên tuổi của vị khách, lấy chiếc bút chì định ghi lại.

Tần Hoan không quan tâm, cứ thế để tập tài liệu lên quầy lễ tân rồi nói: “Đây là tài liệu Cố Phi Trần đang cần, cô chuyển cho anh ấy, anh ấy khắc biết.” Nói rồi quay người đi về phía thang máy, bấm nút xuống.

“Nhưng theo quy định, những thứ không rõ nguồn gốc tôi không thể tự mình chuyển đi.” Cô lễ tân vội vã đuổi theo, tiếng giày cao gót nện vào nền đá trơn phát ra âm thanh lóc cóc, nhưng rất nhanh dừng lại, gấp gáp, Tần Hoan nghe thấy cô ta khẽ gọi: “Tổng giám đốc Cố.”

Đúng là không may, Tần Hoan cắn chặt môi nghĩ, mới lên được vài phút ngắn ngủi đã chạm ngay mặt anh ta. Nhưng cô không quay đầu lại, vẫn đứng nguyên tư thế đợi thang máy, nên chỉ nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần phía sau lưng, dường như chỉ có một mình anh ta.

Nhân viên lễ tân vội giải thích: “Tổng giám đốc, thứ này là của cô đây nhớ tôi chuyển giùm, nhưng cô ấy không chịu để lại tên, nên...”

Cố Phi Trần vẫn không tỏ thái độ gì cúi xuống nhìn tập tài liệu trên tay nhân viên, nhận lấy rồi dặn khẽ: “Được rồi, tôi biết rồi, cô về làm việc đi.”

Lúc này thang máy cũng lên tới nơi. Tần Hoan vẫn đứng im lặng từ nãy tới giờ lập tức bước vào bên trong, cô cố ý không ngẩng đầu lên, như vậy khi quay người lại sẽ không phải nhìn đối diện anh ta.

Cô muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhưng bước vào thang máy, ngón tay đặt trên bảng nút bấm vẫn có chút rụt rè. Cô cứ ngỡ anh sẽ bước vào, nhưng kết quả lại không như vậy, cái cơ thể cao lớn đó vẫn đứng nguyên vị trí, một tay đút vào túi quần, bước chân không hề nhúc nhích, căn bản không có ý định bước vào bên trong. Cô đột nhiên thấy tức giận, cau mày mím môi, ấn mạnh nút xuống.

Ai ngờ xuống đến đường, mới phát hiện đúng vào giờ taxi giao ca, không sao gọi được xe. Ánh mặt trời vẫn đang rực rỡ, nóng rát cả da cùi trỏ, từng đợt hơi nóng và khói khe lẩn khuất trong không khí, tấp thẳng vào mặt, cô cùng ngột ngạt.

Một chiếc xe con màu đen nhẹ nhàng trườn tới, đỗ xịch trước mặt Tần Hoan.

Cô liếc nhìn, không lên tiếng, cũng không hề nhúc nhích.

Cửa phía sau một lúc sau mới kéo xuống, cái người ngồi bên trong có cặp môi mỏng cương nghị, cặp môi đó phát ra âm thanh rất đanh, nên luôn tạo cảm giác không có tình cảm cho người nghe: “Lên xe!” Lời nói rõ ràng hướng về phía cô.

Cô liếc nhìn anh ta lần nữa, tính khí tiểu thư bỗng dưng nổi lên, như thể không nghe thấy lời anh ta nói, định không bước lên.

Cố Phi Trần yên lặng đợi vài giây, cuối cùng như không đủ kiên nhẫn, khuôn mặt khế nhăn lại, mở to cửa, thò tay kéo lấy tay cô, đẩy vào trong xe.

Anh không quan tâm đến phản ứng của cô, liền đóng cửa xe. Người lái xe ngồi phía trước cũng không cần dặn dò, lập tức cho xe lăn vào dòng người cuộn cuộn.

Nếu là vì năm trước, Tần Hoan chắc chắn sẽ làm mình làm mẩy ngay tại chỗ, nhưng giờ đã trưởng thành, tính khí có tiểu thư cỡ nào cũng biết cách khống chế, lúc này lại có người thứ ba ở đó, nên trong lòng tuy khó chịu nhưng cũng không thể hiện quá lộ liễu. Nên cô chỉ chăm chăm nhìn vào mặt Cố Phi Trần, thấy anh chẳng hề phản ứng, trong lòng càng tức giận, cố ý dịch sát sang bên trái xe, tạo khoảng cách với anh.

Thực ra xe rất rộng, ghế phía sau lại càng thoải mái, giá có nằm xuống cũng không hề hấn gì. Nhưng cô như thể chê không đủ chỗ, cả người nép sát vào bên cửa. Cô không nhìn anh, trán như dính vào cửa xe, làm bộ chăm chú thưởng thức cảnh sắc bên đường.

Lúc này vẫn còn chưa tới giờ tan tầm, xe chạy nhanh qua vài khu phố, cuối cùng cũng về tới nhà.

Cô thấy may mắn là không bị tắc đường, không phải ở cùng một không gian với anh trong thời gian quá dài.

Tâm trạng của con người đôi khi cũng kỳ lạ như vậy.

Có lúc cô ngập tràn hy vọng, trong lòng cũng thầm thích anh, chỉ hận thời gian không thể ngừng trôi để ở cạnh anh lâu hơn. Vậy mà lúc này, cô lại mong thoát khỏi anh, không muốn thời gian dừng thêm một giây một phút, như một kiểu dằn vò, khiến người ta như ngồi trên lửa, thực sự khó chịu.

Về đến nhà, ngồi trong phòng hồi lâu, cô Triệu mới gọi xuống ăn cơm, “Khách khứa đến hết cả rồi, cháu mau thay quần áo rồi xuống ăn cơm.” “Bộ này không được sao?” Cô cúi xuống nhìn người mình.

Cuối cùng không ương ngạnh nổi, cô bèn thay quần áo đi xuống gác, chỉ thấy Cố Phi Trần đang tiếp một vị khách lớn tuổi ở phòng khách.

Tần Hoan bước lại gần, chủ động cười nói: “Cháu chào bác!”

Cố Phi Trần giới thiệu: “Đây là Tần Hoan – con gái bạn của gia đình bạn ba cháu, tạm thời cô ấy đang sống ở đây.” Rồi lại nói với Tần Hoan: “Đây là bác Diệp”

Anh không giới thiệu thân phận của đối phương, nhưng Tần Hoan cũng nhận ra, vị khách này phong độ không giống người thường, tuy nhìn rất hiền hòa, song giữa lông mày có nét cương nghị và uy nghiêm bẩm sinh, hơi giống một quân nhân, bởi cô từng đi cùng bố mẹ gặp một vị lãnh đạo trong quân đội, chỉ cảm thấy khí chất của hai người có nét tương đồng.

Nhưng cô không quan tâm nhiều đến vậy, chỉ là có hỏi có đáp. Cô xinh đẹp, ăn nói ngọt ngào, lúc cười lại càng tươi sáng nét xuân, trước giờ rất được người lớn tuổi yêu quý. Cô ngồi xuống nói chuyện, cứ một điều bác, hai điều bác rất thân mật, chưa tới lúc ăn cơm, bác Diệp đã mời cô lần sau tới nhà chơi.

Cô cũng không khách khí, đến một lời từ chối lịch sự cũng không có, nhanh chóng vui vẻ nhận lời.

Bác Diệp gật đầu tán thưởng: “Bác thích tính cách của cháu, con gái nhưng không đồng đánh, hơi giống con gái bác.”

Cố Phi Trần cũng khẽ nhìn sang cô, hình như hơi cười, rồi đứng dậy: “Chúng ta đi ăn cơm thôi, ăn xong nói chuyện tiếp.”

Bữa ăn tối diễn ra vô cùng vui vẻ.

Đầu bếp nhà họ Cố là người Giang Nam, đi theo Cố Hoài Sơn đã nhiều năm, rất giỏi làm món ăn Giang Hoài, mà quê gốc của bác Diệp lại ở Giang Tô. Món ăn hợp khẩu vị, bác Diệp vô cùng hứng thú, nói về chuyện quê hương, liền hỏi Tần Hoan: “Cháu đã đến lâm viên Tô Châu chưa?”

Tần Hoan lắc đầu tỏ ý tiếc nuối. Thực ra từ nhỏ cô đã di cư theo bố, nên hầu hết các địa danh trong nước cô đều chưa được thăm quan.

“Vậy có cơ hội nhất định phải đi xem.” Bác Diệp nói, “Phi Trần, cháu chẳng phải sắp đi Giang Tô sao, vừa hay có thể đưa Tần Hoan đi chơi.”

Có thể nhận ra Cố Phi Trần rất tôn trọng vị khách này, không những bố trí tiếp đãi ngay tại nhà, mà còn không hề phản đối trước những lời dạn dỏ hay đề nghị của người đó.

Nên anh nhìn sang Tần Hoan ngồi bên cạnh đang yên lặng cúi đầu ăn, gật đầu cười bảo: “Có cơ hội nhất định cháu sẽ dẫn cô ấy đi.”

Buổi tối bác Diệp ngủ lại ở phòng khách, hẳn cũng không phải cố tình đến thăm bạn, hoặc do còn có việc khác quan trọng, nên chỉ ở lại một tối, sáng hôm sau Cố Phi Trần đích thân đưa ra sân bay.

Trước khi đi bác Diệp còn không quên dặn Tần Hoan: “Lần sau cháu tới, bác sẽ để con gái bác dẫn cháu đi chơi, bác nhìn tính cách hai đứa rất giống nhau, biết chừng lại có thể trở thành bạn tốt.”

“Vâng, cảm ơn bác!” Tần Hoan cười vui vẻ đáp.

Cô vốn nghĩ việc này chỉ là nói cho vui, không ngờ mấy hôm sau, Cố Phi Trần trong bữa sáng đột nhiên thông báo với cô: “Tôi sắp đi công tác, nếu cô không có việc gì ở nhà, có thể đi cùng cho thoải mái.”

Anh nói nhẹ nhàng như không, cô không kịp phản ứng, buột miệng hỏi: “Đi cùng anh?” Nói rồi vội vàng nín lặng.

Anh ngược mắt nhìn lên, rồi lại cúi xuống tờ báo, “Ừ” một câu không hề biểu lộ chút cảm xúc gì đó.

Cô nghĩ ngợi hồi lâu, không khỏi thốt ra lời mỉa mai: “Không phải anh ghét tôi sao? Sao còn đưa tôi đi?”

Thực ra cô đang nói dối, bởi vì trong lòng cô vẫn chưa hết ngượng ngao, nên dù anh chủ động nói với cô, cô vẫn không sao kiềm chế được. Lần này Cố Phi Trần đến mí mắt cũng chẳng buồn nhếch lên, tiếp tục giả bộ thay cho câu trả lời.

Không khí như đông cứng lại, có chút gì đó lạnh lùng. Cô chờ đợi một cách ngốc nghếch, rồi nhận ra rằng anh không hề có ý định mở lời.

Cô không có đường rút lui, trong lòng rất muốn đi du lịch, nhưng lại không biết làm thế nào lấy lại thể diện cho mình, tối đó anh đã mặc nhận một cách rõ ràng là không thích cô.

Cô Triệu lúc đó bước vào rót sữa cho cô, cô đẩy cốc ra tức giận nói: “Cháu không uống”, rồi đứng dậy bỏ đi.

Cô Triệu “Ài” một tiếng, vừa định nói thì người đàn ông ngồi đối diện chiếc bàn ăn cuối cùng cũng đặt tờ báo xuống, lên tiếng kéo bước chân cô lại, nhưng cũng chỉ dằn dò như chưa có việc gì xảy ra: “Cô gửi số chứng minh thư vào điện thoại cho tôi, buổi chiều tôi bảo thư ký đi đặt vé máy bay.” Lời nói như thể hoàn toàn chưa nghe thấy câu hỏi và sự mỉa mai của cô khi nãy.

8. Chương 04: Đắm Chìm 1

Anh cảm thấy con người này, cảnh vật này, hình như rất quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu, nhất thời không nhớ ra nổi, chỉ là khiến anh cảm thấy an lòng một cách khó hiểu

Hai ngày sau, Tần Hoan cùng Cố Phi Trần và đám trợ lý, thư ký của anh cùng lên máy bay, điểm đến đầu tiên của họ chính là Tô Châu.

Cô đương nhiên không đến làm phiền bác Diệp, nhưng Cố Phi Trần lại rất bận, thực sự bận, ban ngày gần như không nhìn thấy bóng dáng. Bọn họ không có thời gian chơi cùng cô, cô đành một mình lên mạng tải bản đồ xuống.

Cô không có kinh nghiệm du lịch một mình ở thành phố xa lạ, nhưng lại rất bạo dạn, đi khắp phố phường ngõ ngách. Lúc đi thì taxi, lúc thì nhét hai đồng vào xe buýt, chậm rãi đi hết phố này sang phố khác, thưởng thức phong cảnh hai bên đường.

Thành phố ở vùng Giang Nam đâu đâu cũng thanh tao tú lệ, nhất là lâm viên Tô Châu, khiến Tần Hoan lưu luyến khó rời.

Cô chọn mấy lâm viên nổi tiếng trên bản đồ để tham quan, đi nhiều tới phòng rộp cả chân mới nhận được điện thoại của Cố Phi Trần hỏi vị trí cô đang đứng.

Cô tìm một quán café ngồi nghỉ ngơi, mặt trời chiều đã lặn ở phía tây, áng mây chiều xa xa giống như phát mục trên tấm vải bố, từng mảng màu cam và lam tím lan rộng, xếp chồng lên nhau nhuộm thành một dải, tạo cảm giác rực rỡ một cách sắc nét.

Cô nhô người về phía trước nhìn đến ngáy ra, ngay cả khi có người ngồi xuống trước mặt cũng không hay.

Thực ra lúc này, quán café đã không còn mấy khách, một đôi tình nhân ngồi trong góc đang tựa đầu vào nhau tâm sự. Ánh hoàng hôn còn sót lại của buổi chiều chiếu vào cửa sổ, ánh sáng đổ lên toàn bộ khung cửa. Quán café nằm bên hồ, là một ngôi nhà hai tầng nhỏ bé, trong và ngoài đều trang trí theo kiểu cổ điển, hoặc giả là nhà cũ sửa sang lại, trần nhà trên gác tinh xảo trang nhã, nổi bật sắc nâu đỏ xinh đẹp.

Cố Phi Trần bước vào quán, khe liếc nhìn đã phát hiện Tần Hoan ngồi bên cửa. Cô ngồi ở vị trí dựa vào cửa sổ, một tay chống cằm, nhìn ra phía hồ như ngây người ra.

Hôm nay cô mặc chiếc váy liền màu vàng lông gà, nổi bật làn da trắng trẻo mịn màng, chắc là do đi bộ cả ngày trời, cột tóc cao cao phía sau đã bị lỏng ra, buông xuống vài sợi tơ mỏng manh, ánh mặt trời chiếu vào ánh lên màu vàng nhạt. Cả người cô như tắm trong ánh sáng, nhìn nghiêng gần như hoàn mỹ.

Bước chân của Cố Phi Trần khẽ dừng lại, đột nhiên có một cảm giác không thật, giống như xem một bộ phim cũ, lại giống như nhìn thấy người thiếu nữ vô danh trong bức ảnh cổ điển nào đó.

Anh cảm thấy con người này, cảnh vật này, hình như rất quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu, nhất thời không nhớ ra nổi, chỉ là khiến anh cảm thấy an lòng một cách khó hiểu.

Anh khẽ trấn tĩnh rồi bước tới ngồi xuống trước mặt cô, còn cô như bị bất ngờ, lúc quay đầu lại, vẻ mặt vẫn đang mơ màng.

Ánh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt cô, dừng lại khá lâu, rồi hỏi: “Hôm nay đi chơi những đâu?”

Cô “A” lên một tiếng, dường như lúc này mới định thần lại, ngay sau đó liền vui vẻ miêu tả lại quãng đường đi cả ngày hôm nay.

Cô tính khí trẻ con, từ lúc anh mời đi du lịch, bao nhiêu muộn phiền trước đây đều tan biến. Hơn thế, cô từ nhỏ chưa từng chịu khổ, vẫn giữ được bản tính hồn nhiên vui vẻ, nghĩ là anh đã chịu chủ động thể hiện ý tốt, có nghĩa là anh không ghét cô như vậy. Chỉ cần nghĩ tới đó, cô liền vui trở lại. Ngoài ra, hôm nay đi chơi quả thực rất thích, lớn đến chừng này rất hiếm khi cô có cơ hội thoát ra khỏi sự kiểm soát của mẹ, ngay cả thời gian sống tạm ở nhà họ Cố, bình thường cũng phải giữ kẽ. Đây là lần đầu tiên cô có dịp đi chơi thoải mái như thế này.

Cô hào hứng nói hồi lâu, Cố Phi Trần gần như không hề chen ngang, anh gọi một cốc nước, ngồi trước mặt cô làm thỉnh giả yên lặng.

Anh đột nhiên cảm thấy quyết định đưa cô đi chơi lần này là đúng đắn. Bởi cô cười rất vui, khóe mắt khẽ nheo lại, giống vàng trắng cong cong, nụ cười khiến khuôn mặt cô bừng sáng, tỏa ra sắc màu lung linh.

Anh lại như mất hồn, Tần Hoan chợt nhận ra anh chẳng nói câu này từ đầu đến cuối, bèn dừng lại

Anh bỏ tay chống cằm xuống, ngồi thẳng người hỏi: “Tôi nay muốn ăn ở đâu?”

“Những người khác thì sao?”

“Bọn họ về khách sạn trước, tôi nay còn phải làm thêm giờ.”

Cô chống cằm suy nghĩ, mắt sáng lên nói: “Ăn lẩu!”

Trời nóng như vậy, nhưng cửa hàng lẩu khách khứa vẫn tấp nập ra vào. Bọn họ đến muộn vì bị tắc đường, khi tới nơi, các phòng riêng đều đã đặt hết chỗ.

Phục vụ dẫn họ tới một chỗ gần sát tường, bàn cũng nhỏ, chỉ vừa đủ hai người ngồi.

“Quán này làm ăn có vẻ tốt.” Cố Phi Trần nhìn sang bốn phía, mới phát hiện gần như không còn chỗ trống.

Tần Hoan nói: “Đương nhiên, đây là quán lẩu ngon nhất ở đây, trên mạng nhiều người giới thiệu lắm.”

Cô gọi vài món, rồi để Cố Phi Trần gọi, anh chẳng buồn thò tay cầm quyển thực đơn đã nói: “Việc này em phụ trách.”

Cô nhìn anh bĩu môi, bụng nghĩ đàn ông con trai ai lại vậy. Anh dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, đợi phục vụ ghi xong các món mang đi, anh mới nói khẽ: “Những việc ăn uống, để phụ nữ lo liệu phù hợp hơn.”

“Cả đi ăn gọi món lẫn nấu ăn ở nhà đều giao cho phụ nữ sao?”

Anh gật đầu bảo: “Anh cho là vậy?”

“Thế nhờ đâu anh vợ phải một cô bạn gái lười biếng, không biết làm thì sao?”

Anh chỉ nhướn lông mày, dường như cười khế, nhưng không trả lời.

Lẩu cay khiến Tần Hoan vã mồ hôi, sau cơn tê lưỡi cô mới phát hiện Cố Phi Trần ăn rất ít.

“Anh không thích sao?”

“Không phải.” Anh đặt đũa xuống, gọi người tới thanh toán.

Tiền ăn không nhiều, thậm chí còn không bằng một chai rượu thường ngày anh phải tiếp khách, nhưng đây thực sự là lần đầu tiên anh ngồi ăn ở một nơi như vậy với một người con gái, nhìn trán cô lấm tấm mồ hôi, má cũng ửng hồng lên, mắt sáng rực lên do ăn nhiều ớt, đen long lanh, đẹp như viên ngọc, tỏa sáng dưới ánh đèn lung linh.

Còn cô lại chẳng cảm nhận được điều đó, ăn cay vã mồ hôi, cũng chỉ lấy giấy ăn thấm đi đôi chút.

Cũng đúng, cô còn trẻ như vậy, đang ở tuổi đôi mươi đẹp nhất, không mặt chẳng cần trang điểm cũng đủ khiến người khác say mê.

Tần Hoan lúc này khác hẳn lúc cô ngồi bên cửa sổ ở quán café. Anh quan sát cô hồi lâu mới phát hiện thì ra cô ăn uống no say sẽ thấy vui, lý do cô vui hóa ra chỉ đơn giản như vậy.

Cô cười suốt buổi tối, tâm trạng rất vui vẻ, khoe miệng xinh đẹp nhếch lên, chiếc má lúm đồng tiền thoát ẩn thoát hiện. Cô dường như đã hoàn toàn quên khoảng cách trước đây với anh, giống như một nụ cười thoáng nhẹ gió xuân, ấm áp và trong sáng.

Anh thực sự không nỡ ngắt lời, thậm chí hy vọng trạng thái này cứ kéo dài mãi, nên không nói với cô anh trước nay không ăn lẩu. Anh cũng không biết tại sao bản thân mình lại thay đổi thái độ với cô, giống như việc anh không hiểu tại sao lại bỏ công việc dẫn cô đi ăn tối vậy.

Từ trong quán bước ra, hai người đi bộ một đoạn. Tần Hoan vẫn rất vui, cảm thấy đến không khí cũng trong lành, liền hút một hơi thật sâu, cảm nhận hương vị ngọt ngào lan tỏa khắp trong lòng.

Cô vốn nghĩ đó chỉ là cảm giác, nhưng quay đầu lại mới thấy có cửa hàng bán kem, bên trong đèn bật sáng choang, ngoài cửa trưng biển quảng cáo rất lớn, bên trên in dòng slogan ai ai cũng biết: Yêu cô ấy, hãy mời cô ấy ăn kem.

Cô cười thầm trong bụng, chỉ tay bảo: “Em muốn ăn kem”

“Em vẫn ăn được nữa?” Cố Phi Trần không khỏi ngạc nhiên, thầm đánh giá, rõ là yếu điệu thực nữ mà lại ăn được nhiều như thế.

Anh lúc này mới nhớ ra cô rất thích đồ ngọt. Hôm trước nửa đêm thấy cô ở phòng khách, tay cũng đang cầm hộp sô-cô-la.

Nhưng sao không thấy cô mập?

Anh vừa liếc nhìn đôi vai mảnh khảnh của cô thì cô đã đẩy cửa bước vào trong tiệm.

Chỉ là hai viên kem cũng khiến cô nhắm mắt lộ rõ vẻ say sưa hạnh phúc.

Đấy còn là đang ở giữa phố, anh đột nhiên muốn bật cười.

Vốn nghĩ rằng cô sống trong môi trường thượng lưu, ai ngờ nhu cầu về hạnh phúc của cô lại đơn giản đến thế, đơn giản tới mức chỉ cần anh muốn, khẽ động ngón tay cũng có thể khiến cô hài lòng.

Bất kể lúc nào.

“Cẩn thận kéo dạ dày không chịu nổi” Anh vừa bước đi vừa nhắc nhở cô.

“Không sợ!” Cô lại xúc một thìa, đưa tới trước mặt anh một cách tự nhiên: “Anh muốn ăn không?”

Anh nghiêng đầu sang một bên theo bản năng, khẽ từ chối: “Cảm ơn.”

Cô nhìn anh, rồi nói: “Anh hình như còn kén ăn hơn em. Còn nhớ lúc nhỏ mẹ em thường bảo em kén ăn, cái này không ăn cái kia không ăn, về sau đều là mẹ ép phải ăn, thật khổ sở.” Nói rồi làm mặt xấu, như thể đang cảm thấy đau khổ thực sự: “Nhưng bây giờ em đã hiểu được mẹ, mẹ lúc nào cũng nghiêm khắc với em, thực ra đều là mong điều tốt cho em, anh nói xem có đúng không?”

Cô quay sang nhìn anh, nhưng không nhận được câu trả lời. Bởi anh đột nhiên như suy tư, mãi lúc sao mới “Ừm” một tiếng. Cô muốn phản đối phản ứng của anh, nhưng anh đột nhiên dừng bước, không hề báo trước, giờ tay vẫy taxi.

Cô không kịp phản ứng, anh liền nói: “Về khách sạn đi, anh còn có việc.” Giọng nói và dáng điệu bình thản như nhau.

“Ồ, cũng được!” Cô đành đồng ý. Tay cầm cốc kem, bất chợt ngẩng đầu lên nhìn mặt trăng.

Mặt trăng vừa sáng vừa tròn, chiếu sáng dịu dàng xuống mặt đất, khiến mặt hồ nước lấp la lấp lánh, giống như dải ngân hà vừa rơi xuống trái đất. Trăng đẹp như vậy, tiếc là phải kết thúc quá sớm giống như món

kem trong cốc, Tần Hoan ngồi vào xe rồi nhìn xuống, kem tuy ngọt đến tận tâm can, nhưng chẳng mấy chốc đã tan hết.

Về tới khách sạn, Cố Phi Trần không tiễn cô về phòng mà chia tay ở ngay thang máy. Thực tế, dọc đường anh không hề lên tiếng, tâm trạng anh thay đổi quá nhanh, khiến cô không hiểu được lý do, cuối cùng đành tự giải thích bởi áp lực công việc của anh quá lớn.

Và những ngày tiếp theo, trực giác khiến cô vô cùng cẩn thận, cố gấn hết sức không chạm tới “thùng thuốc nổ”.

Ở Tô Châu ba ngày, rồi lại đi Vân Nam. Khi ở Côn Minh, Cố Phi Trần vô cùng bận rộn, cả nhóm của anh cũng bận, có lúc không mang tới cả việc ăn uống. Tần Hoan lại chơi một mình, cô vốn định đi Lệ Giang, đến phút cuối Cố Phi Trần lại thay đổi hành trình, đẩy chuyến bay lên sớm hơn.

Tuy hơi cụt hứng, nhưng cô liếc trộm Cố Phi Trần, những cuộc đàm phán và làm thêm giờ liên tục mấy ngày liền khiến sắc mặt anh có phần mệt mỏi, cô không dám trách móc anh nữa.

Sau đó cô còn theo anh đi thêm vài thành phố, có nơi là để bàn chuyện hợp tác làm ăn, có nơi là đi kiểm tra định kỳ nửa năm một lần với các công ty con. Lúc này cô mới hiểu anh thực ra rất vất vả, có lúc ở công ty tới tận nửa đêm vẫn chưa hết việc.

Nhân một bữa ăn trưa, Tần Hoan kéo cô trợ lý Coco cùng vào nhà vệ sinh. Coco soi gương chỉnh lại trang điểm trên mặt, Tần Hoan vừa rửa tay vừa như vô tình nói chuyện: “Các chị đi công tác mà sao cứ như đi đánh trận vậy, cứ đi liên tục, lại còn họp hành liên miên.”

Coco cười bảo: “Đấy là việc thường ngày, chúng tôi đều quen rồi.” Nói rồi mở hộp son, cẩn thận tô môi cho thêm đậm.

Tần Hoan tò mò hỏi: “Vậy thời gian đâu tìm bạn trai?”

“Thực ra vẫn có, vẫn có thể tranh thủ được thời gian hẹn hò.”

“Thế Cố Phi Trần thì sao?” Cô nghĩ một lúc, cuối cùng không kìm được, khôn khéo hỏi Coco: “Anh ấy cũng phải tranh thủ thời gian mới hẹn hò được sao?”

Coco không hề nghi ngờ, đại khái chỉ coi cô như đứa trẻ, hoàn toàn không cảm nhận được cô có chút tâm sự bên trong, bèn nói rất thật: “Tổng giám đốc chưa có bạn gái, ít ra thì tôi cũng chưa gặp bao giờ.”

“Thật không?” Tần Hoan không khỏi mỉm cười, mắt sáng lên dưới ánh đèn.

“Thật chứ sao. Anh ấy giờ vẫn một mình.” Coco thu dọn đồ trang điểm, rồi mới quay đầu lại nhìn cô: “Ai dà, em chẳng phải đang sống trong nhà anh ấy sao, thường ngày có thấy anh ấy dẫn bạn gái về nhà không?”

Tần Hoan lắc đầu thật mạnh. Cô quen biết rất nhiều công tử con nhà giàu, những anh chàng đó không những sự nghiệp chói sáng, mà tốc độ thay đổi bạn gái cũng không ai thua kém ai, bởi rất nhiều người trong đó là người của công chúng, nên hay bị để ý, nhưng bọn họ chẳng hề để tâm, vẫn cứ cặp kè với đủ loại người, chơi bởi thả sức.

Cố Phi Trần có lẽ là trường hợp ngoại lệ duy nhất.

Cô hít thở thật sâu, rồi hạ giọng thì thào: “Anh ấy có khả năng thích đàn ông không?”

Coco ngậy ra rồi phá lên cười: “Tiểu thư này xem nhiều tiểu thuyết mạng quá rồi, làm sao có chuyện đấy được, Tổng giám đốc Cố điều kiện tốt như vậy, làm sao có thể.”

Nhưng nói sao thì nói, khi quay về bàn ăn, Tần Hoan thấy rõ Coco thỉnh thoảng lại không kiềm chế được quay sang quan sát Cố Phi Trần bằng ánh mắt lại thường, còn Cố Phi Trần lại đang thảo luận chương trình họp buổi chiều với cậu thư ký trẻ, hai người ngồi cạnh nhau, để không ảnh hưởng đến người khác nên nói giọng rất nhỏ.

Ông chủ có vẻ bề ngoài đẹp hơn người, cậu thư ký lại trẻ trung thư sinh, hai người đàn ông chụm vào nhau, xem ra có vẻ rất tâm đầu ý hợp.

Tần Hoan thấy Coco chẳng có tâm trạng nào ăn cơm, không khỏi buồn cười, cô chỉ đành cố gắng cúi thấp đầu, làm bộ ra vẻ mãi mê ăn cơm, bởi chỉ có vậy mới khiến người khác không phát hiện cái miệng đang nhếch hết lên của cô.

Bên cạnh có người cứ liên tục nói với cô: “Tần Hoan, món cá rất ngon, em nếm thử xem.. muốn ăn canh không, chị lấy cho...”

Cô không nhịn được cười, nên không dám ngẩng đầu lên, chỉ đáp lại một cách mơ hồ.

Bên đó Cố Phi Trần cũng quay mặt lại, nhìn sang phía cô, không hề biểu lộ thái độ, sau đó lại tiếp tục bàn chuyện với thư ký.

Tối đó khi đã quá khuya, hai người lại có cơ hội ở cạnh nhau.

Cố Phi Trần hỏi một cách chậm rãi: “Hôm nay có phải rất vui không?”

Tần Hoan đang nghịch trò chơi điện tử trong máy điện thoại, nghe anh hỏi, cô liền bảo: “Ừ, cũng vui.”

“Thế lúc ăn cơm trưa em cười gì?”

Cô nghĩ, toi rồi, bị anh ấy phát hiện. Con người này có đôi mắt thật lợi hại, chẳng phải rõ ràng đang bàn chuyện với người khác sao, mà cô đã cố tình cúi đầu thật thấp, thế mà còn bị phát hiện.

Cô lắc đầu lia lịa: “Em có cười đâu, là anh hoa mắt rồi.”

“Thật không? Thế em có nói là anh thích đàn ông không?”

Giọng điệu của anh hoàn toàn bình thản, lại khiến cô lạnh toát người, ngẩng đầu lên mới phát hiện anh đang sa sầm mặt, như thể rất không vui.

Tần Hoan không khỏi thầm mắng Coco, bụng nghĩ người phụ nữ này thật vô duyên, chuyện con gái với nhau sao lại tùy ý tiết lộ được.

Như thể bị bắt quả tang đang làm điều xấu, cô không khỏi giật mình, mà Cố Phi Trần lại cứ nhìn cô đợi câu trả lời. Biết là không thể thoát, cô đành bỏ điện thoại xuống, nghiêm giọng nói: “Điều kiện của anh tốt như vậy, sao vẫn chưa có bạn gái?”

Cố Phi Trần nhướn lông mày, vẫn bình thản nói: “Thế nên em hạ thấp anh trước mặt cấp dưới của anh?”

“Không phải, không phải!” Cô vội vàng giải thích, “Là bởi em không tìm được lý do nào, hơn nữa bây giờ đàn ông ở cùng đàn ông... cũng rất bình thường...” Nói đến đoạn sau giọng cô cứ hạ thấp dần, bởi cô không may liếc thấy sắc mặt Cố Phi Trần mỗi lúc một sa sầm xuống theo lời giải thích của cô.

Cô thấy mình bị Coco hại chết, rõ ràng chỉ là nhất thời cao hứng đoán mò, giờ lại bị khoát tội danh làm hủy hoại thanh danh của anh, thật là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch hết tội.

Cô rơm rớm nước mắt, không biết phải nói gì, trong lúc ảm ức bèn đi lấy cốc rượu trên quầy bar.

Bọn họ đang ở một quán bar rất nổi tiếng, có bartender 1 và ca sỹ hát chính nổi tiếng, không gian êm dịu, khách chủ yếu là dân văn phòng thu nhập cao sau giờ làm việc tới xả stress.

Nhưng ở đây có một đặc điểm, ngoài nước khoáng miễn phí ra, bất cứ loại nước uống nào cũng có cồn.

Chiếc cốc Tần Hoan cầm trên tay là loại nhân viên pha rượu giới thiệu đặc biệt, độ cồn tới mức gần như không có, hơn nữa màu sắc lại rất đẹp, rất phù hợp với phụ nữ.

Cô nhấp một ngụm, vị chua chua ngọt ngọt dễ uống, cô cảm thấy lạ lẫm, nên thử liên vài ngụm. Sau khi đặt cốc xuống, mới nhớ ra phải giải thích với Cố Phi Trần, bèn cười tỏ ý vô tư bảo: “Thực ra thường ngày em không uống rượu, hôm trước là lần đầu tiên, hôm nay là lần thứ hai.”

“Thế cho nên?”

“Cho nên thực ra em rất ngoan.” Cô chớp chớp mắt, tiếp tục giữ nụ cười vô tư và vô hại.

1 Người pha rượu

Dưới ánh đèn mờ ảo, mắt cô trong sáng như nước hồ, cô nhìn anh cười rạng rỡ, trong đáy mắt như đang phát ra ánh sáng long lánh.

Nhìn cô ngây thơ và nghịch ngợm, khi cô nói mình rất ngoan, trông thật giống con vật nuôi bé nhỏ tung tăng nũng nịu bên cạnh chủ nhân, vô cùng đáng yêu. Khuôn mặt cô vừa hồng vừa mịn, giống quả đào chín, chỉ búng nhẹ là bắn ra đầy nước ngọt.

Anh cười thâm trong bụng, gắng kiềm chế không thò tay ra búng má cô, lại nghe cô nói tiếp: “Thực ra em bình thường hay xem tiểu thuyết, thỉnh thoảng cũng thấy đàn ông ở với đàn ông, nên mới đoán như vậy. Nhưng em tin anh không phải, anh chắc là vẫn thích mỹ nữ hơn...”

Giọng cô nhẹ nhàng du dương, thoảng như sương khói, tuy cứ nói miết, nhưng không làm người khác thấy chán. Còn đôi môi hồng như cánh hoa đào, viền môi xinh xắn, và chắc hẳn cũng rất mềm mại, giống như giọng nói của cô. Cổ Phi Trần cúi cuống nhìn chen rượu của mình, cho đến lúc này cũng mới uống một ngụm, chắc chưa thể say nhanh đến vậy.

Thế nên anh không nhìn về phía cô, mà khẽ nhắm mắt lại dựa vào phía sau, từ tốn nói: “Có lẽ anh cần phải chứng minh cho em thấy”

“Chứng minh là anh thích phụ nữ?”

“Ừm”

“Chứng minh thế nào?” Tần Hoan mở to mắt tỏ ý tò mò.

Anh lại chấm dứt chủ đề này một cách dứt khoát: “Tới lúc đó khắc sẽ biết. Em gọi điện cho Coco xem bọn họ lúc nào về tới nơi.”

9. Chương 04: Đắm Chìm 2

Anh nói chỉ đợi thêm 15 phút nữa, nếu quá sẽ về phòng nghỉ trước. Nghĩ tới việc phải tự thanh toán, nên bọn họ nghe xong điện thoại liền vội tỏ ý sẽ quay về ngay lập tức. Tần Hoan gác máy, không khỏi than một tiếng: “Bạo chúa nguy hiểm.” Chỉ một câu nói của anh, cũng đủ khiến bọn Coco phải dừng ngay việc shopping, hơn nữa rõ ràng là dùng lợi ích ra để hăm dọa, nghe nói chi phí ở đây vô cùng đắt.

Tiếng lầm bầm của cô rất nhỏ, Cổ Phi Trần không nghe thấy, nên khẽ mở mắt nhìn cô hỏi: “Em nói gì?”

“Không có gì”

Cô đâu dám nói lại nguyên văn, lại sợ anh cố tình vặn hỏi, nên vội nghiêng người với lấy chén rượu trên bàn để che giấu tâm trạng của mình.

Nhưng vừa thò tay ra, chén rượu đã bị bàn tay khác mang đi.

Cô nhìn bàn tay đó, ngón tay dài khỏe mạnh, đặt chén rượu ở chỗ cô không với tới được. Cô lại hướng ánh mắt sang Cổ Phi Trần, nhưng anh chỉ nói khẽ: “Con gái còn trẻ không nên uống nhiều rượu.”

Cô vừa định phản trần, anh lại nói tiếp: “Nhất là với người tửu lượng kém như em.”

Thế nên cả tối hôm đó, mọi người đều uống rượu, chỉ riêng cô uống nước khoáng.

Trong đoàn của Cổ Phi Trần lần này có cậu kế toán tên Mark, là người Hoa quốc tịch Mỹ, khoảng chừng 30 tuổi, chắc do từ nhỏ tiếp nhận sự giáo dục ở nước ngoài, nên khi làm việc rất tập trung chịu khó, sau giờ làm lại có trách nhiệm mang lại tiếng cười cho mọi người. Lúc tối, Mark kể liền mấy câu chuyện tiểu lâm, khiến đám con gái ngồi đó ôm nhau cười, bởi nhiệm vụ trong chuyến đi công tác đã hoàn thành, nên Coco và một đồng nghiệp nữ khác đều rất phấn chấn, lại gọi thêm mấy ly rượu. Đường như cho tới lúc này Mark mới chú ý đến Tần Hoan, bèn hỏi: “Em lớn rồi, sao không uống rượu.”

Tần Hoan liếc mắt sang một phía, trề môi bảo: “Cố Phi Trần không cho em uống.” Cô lúc nào cũng gọi cả họ lẫn tên anh, nhưng lúc này gọi như vậy chợt có cảm giác thật ngọt ngào

Quả nhiên, lập tức có người lên giọng: “Ài, thì ra ông chủ của chúng ta quản chặt quá, nhưng đây có phải là thương hoa tiếc ngọc không?”

Mọi người có mặt lúc đó đều còn trẻ, hơn nữa cũng biết Cố Phi Trần không quá nghiêm khắc với chuyện riêng tư, nên cũng không ngại trêu đùa nhau.

Coco là thư ký của Cố Phi Trần, hiểu rõ về thân phận của Tần Hoan, liền ngắt lời giải thích: “Mọi người đoán bừa gì vậy. Tần Hoan là em nuôi tổng giám đốc.”

Nhưng lập tức có người phản đối: “Xì, ông chủ còn chưa giải thích, Coco đừng nói bừa mới đúng.” Coco nhất thời không đáp lại được câu nào.

Hơn nữa, cái từ “em nuôi” trước nay luôn gợi ra rất nhiều liên tưởng. Nhìn mọi người càng đùa càng cao hứng, Tần Hoan bèn gơ chiếc cốc thủy tinh lên, miệng gắn vào thành cốc, giả như đang uống nước, thực ra muốn ánh sáng mờ mờ ảo ảo để ngấm quan sát, phát hiện Cố Phi Trần vẫn thản nhiên ngồi ở sofa, vẻ mặt không có gì thay đổi, dường như chẳng hề có ý cải chính, khoe miệng nửa như cười nửa như không, mặc cho đám nhân viên tiếp tục hò hét.

Chẳng hiểu sao, Tần Hoan cảm thấy ngọt ngào. May mà ánh sáng mờ mờ, không ai để ý thất cô đang mỉm cười. Cô giống như chú mèo nhỏ ăn vụng được cá. Tuy Cố Phi Trần chẳng thể hiện gì, nhưng cũng chính vì điều đó, mới khiến cô vui vẻ. Cô cầm chiếc cốc khẽ cúi đầu, tự mình gặm nhấm nỗi sung sướng, nên hoàn toàn không để ý cái hướng cô vừa nhìn sang, cái người cô vừa thăm liếc, lúc này cũng đang nhìn sang cô, sau đó lại như không có việc gì xảy ra, quay sang nhận rượu chúc của mọi người

Chuyến đi kết thúc, vừa về đến nhà, cô Triệu đã nhận ngay ra sự thay đổi.

“Lạ thật, đi chơi du lịch mà lại mập ra.” Cô Triệu kéo tay Tần Hoan, ngắm nghía từ đầu đến cuối.

“Thật không cô?” Tần Hoan cười sung sướng hỏi: “Thế như thế này đẹp, hay trước kia đẹp?”

“Cháu thì lúc nào cũng đẹp, nhưng mập một chút là tốt, cháu xe, giờ đến sắc mặt cũng đẹp hơn nữa.”

Về tới phòng, Tần Hoan lấy gương ra soi rõ lâu, nhưng chẳng thấy thay đổi gì quá lớn.

Nhưng khi chat webcam, Trần Trạch Như cũng nói như vậy.

“Người ta khi có chuyện vui thì tin thần cũng thoải mái. Có phải cậu đang có chuyện gì rất vui không?”

“Không có.”

“Không thể như vậy, mau thật thà khai ra.”

Cô bạn thân không dễ bỏ qua, nên Tần Hoan đành nửa thật nửa đùa thừa nhận: “Vì đi chơi rất vui, nên đương nhiên tâm trạng thoải mái.”

Cô không dám đoán bừa tâm trạng của Cố Phi Trần, nên chút niềm vui bé nhỏ đó chỉ có thể tiếp tục che giấu ở trong lòng, chỉ sợ nói ra rồi lại thất vọng, cuối cùng chỉ là tự mình cảm thấy sung sướng.

Mãi cho tới nhiều năm sau này, thực tế chứng minh trực giác của cô khi đó hoàn toàn đúng, cô không dám đoán tâm sự của anh, bởi cô mãi mãi không cách nào nhìn thấy trái tim của Cố Phi Trần.

Giây phút này cô còn đang ở bên anh, nhưng ngay phút sau đó đã không biết anh định làm gì.

Trái tim anh như biển sâu, còn cô lại không có bản lĩnh mò xuống tận cùng đáy biển, mãi mãi không bao giờ có.

Nhưng ở tuổi 20, Tần Hoan vẫn đang mơ một giấc mơ đẹp và ngây thơ.

Có lẽ bởi chuyến đi công tác kèm du lịch lần này khiến mối quan hệ giữa cô và Cố Phi Trần chuyển biến thực sự, nên cô ngấm ngấm tìm hiểu sở thích của anh, tìm hiểu màu sắc, trang phục, khẩu vị mà anh thích, bao gồm cả môn thể thao thường ngày anh hay chơi. Cô chủ động học nấu nướng với đầu bếp, nhưng lần nào cũng biến phòng bếp thành bãi chiến trường. Ai cũng nghĩ cô chỉ là hứng thú nhất thời, từ cô tiểu

thư được nướng chiều từ nhỏ, đến nhà bếp cũng chưa từng bước chân vào, chắc hẳn cũng chỉ là nhiệt huyết trong chốc lát.

Nhưng sau mọi người đều ngã ngũ, khi cô kiên trì được một tuần liền và cuối cùng cũng học được từ đầu bếp món ăn u cách làm bánh ga-tô đẹp mắt.

Cô Triệu thì nghĩ cô đang chuẩn bị cho sinh nhật mình, không khỏi cười bảo: “Cô nương ngốc nghếch ơi, không phải cháu đang định sẽ làm bánh ga-tô vào ngày sinh nhật đấy chứ?”

Cô cúi người dùng bơ cẩn thận vẽ hoa văn, như thể đang làm một việc với thái độ chăm chỉ nhất trong suốt 20 năm nay, chỉ cảm thấy trong lòng trào dâng một niềm hạnh phúc trước nay chưa từng có.

Cuối cùng cũng có thành quả, cô cẩn thận đặt bánh ga-tô lại, đặt vào tủ lạnh. Buổi tối Cố Phi Trần không ăn cơm nhà như mọi khi, cô cũng cố tình chỉ ăn nửa bát, rồi lại giải thích một hồi với cô Triệu không phải mình ăn kiêng, mãi mới thoát không bị cô Triệu làm phiền.

Nhưng tối đó cô không đợi được anh.

Khi Cố Phi Trần trở về nhà, cô đã không sao thức nổi, ngủ say sưa ở trên giường.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cô hơi thất vọng, vì xuống gác vừa đúng lúc nhìn thấy cô Triệu mở cửa cho Cố Phi Trần.

Anh bận như vậy, nếu không cố đợi, có khi cả ngày cũng chẳng có cơ hội gặp mặt.

Nhưng cô lại không dám nghe ngóng một cách quá lộ liễu, chỉ nghe nói công ty gần đây đang chuẩn bị cho một dự án quan trọng, anh thường xuyên phải họp ngoài giờ với bộ phận phát triển, còn bận hơn cả trước khi đi công tác.

Tần Hoan vốn cho rằng mấy ngày tiếp theo cũng sẽ khó lòng gặp mặt, nhưng không ngờ, tối hôm đó Cố Phi Trần lại về nhà rất sớm.

Chưa đến 8 giờ, anh đã bước chân vào cổng.

Cô Triệu rót nước cho anh, anh nói: “Cháu hơi đói, trong nhà còn gì ăn không?”

Vì anh không gọi điện trước về nhà, nên nhà bếp đã nghỉ làm. Cô Triệu định đi nấu mì, nhưng bị anh ngăn lại: “Không phải bật bếp làm gì cho phiền phức, ăn tạm cái gì cũng được.”

Tần trong lòng vốn đã có chủ ý, nghe nói vậy, lập tức quay đầu lại, vừa đúng lúc gặp ánh mắt anh.

Hành động nhanh hơn suy nghĩ, cô ngồi bật dậy bảo: “Trong tủ lạnh có bánh ga-tô, anh có ăn không?” Ngập ngừng một chút, rồi bổ sung thêm bằng giọng cố gắng bình thản: “Là bánh em làm.”

“Được.” Cố Phi Trần cũng chẳng tỏ ra ngạc nhiên, chỉ bỏ áo khoác ra ngoài rồi ngồi xuống ghế.

Bánh không to, nhưng Tần Hoan phải mất cả buổi chiều mới làm xong. Cô cắt cho Cố Phi Trần một miếng bánh nhỏ, còn mình nửa đứng nửa ngồi bên trà kỷ nhìn anh.

“Em không ăn à?” Cố Phi Trần hỏi.

Cô lắc đầu, cười vui bảo: “Em không đói.” Tư thế vẫn không hề thay đổi, khẽ ngẩng đầu nhìn anh, đợi anh ăn miếng đầu tiên.

Anh lại hỏi: “Đây là em tự làm?”

“Ừm, anh ăn thử xem.”

Anh lại nhìn cô lần nữa, lúc này mới cầm đĩa. Cô vẫn khẽ quỳ ở đó, ánh mắt có chút chờ đợi.

Anh ăn hai miếng với thái độ bình thản, cô sốt ruột hỏi: “Thế nào?”

Hình như hơi do dự đôi chút, rồi anh bảo: “Hơi ngọt.”

“Làm sao có chuyện đó?”

Cô nhớ cô Triệu nói, Cổ Phi Trần không thích đồ ngọt, còn cô hoặc bao lâu cũng chỉ mới làm được bánh ga-tô, nên trong quá trình làm đã đặc biệt chú ý hạn chế độ ngọt.

Không ngờ vẫn bị anh chê.

Cô khẽ chau mày, vẻ phẫn chấn ban đầu bay biến trong chốc lát, chỉ nghe anh lại nói: “Không tin em thử xem.”

Cô liền sang nhà bếp lấy một chiếc đĩa ăn ánh, cúi xuống cắt một miếng đút vào miệng.

Cổ Phi Trần bảo: “Ăn thâm vài miếng nữa.”

Cô làm theo lời anh một cách ngoan ngoãn, rồi mới đứng thẳng dậy, hồn nhiên chớp cặp mắt đen long lanh hỏi: “Có thật quá ngọt không? Sao em không thấy vậy?”

Có lẽ bởi vừa tắm xong, tóc cô còn hơi ướt, rử cuống hai bên má, khi cô cúi xuống rồi đứng lên đều rất gần anh, dường như khế lướt qua khuỷu tay anh, anh như ngửi thấy mùi thơm dịu dịu của nước dầu gội đầu, mang theo cảm giác ngọt ngào thanh mát từ đầu thoảng tới.

Anh hơi mất tập trung, không nhớ đây là lần thứ mấy anh có cảm giác này với cô trong mấy ngày gần đây, cuối cùng ánh mắt anh dừng lại ở bờ môi cô, bởi ăn không cẩn thận, nên dính một chút bơ.

Có lẽ cũng chẳng nghĩ quá nhiều, anh liền gơ tay tỏ ý bảo cô cúi xuống.

“Sao?” Cô ngậy ra, trong tay vẫn cầm chiếc đĩa nhỏ dính đầy bơ, ngoan ngoãn gập người xuống.

Đứng gần như vậy, tóc cô cũng rử xuống theo, lướt qua mu bàn tay anh, hơi ngứa ngứa, như thể một cơn gió nhẹ thoảng tới mang theo hương thơm ngọt ngào lướt qua suy nghĩ của anh. Khuôn mặt cô đẹp như ngọc, đôi mắt đen long lanh, giống viên huyền ngọc đẹp nhất, kề gần bên anh, bắt ra tia sáng long lanh khiến người khác mê hồn.

Anh khẽ động ngón tay, chạm vào môi cô

Tim Tần Hoan đập như trống trận, mãi khi trốn vào phòng ngủ vẫn không sao bình tĩnh lại.

Cô ngồi bên thanh giường, rồi nhanh chóng chui vào phòng tắm. Tắm gương ở đó được người giúp việc lau sáng choang, cô nhìn thấy một khuôn mặt vừa ngạc nhiên vừa vui sướng hiện rõ trong đó.

Là khuôn mặt của cô, vẫn còn ánh lên sắc hồng say sưa hưng phấn.

Cô ôm ngực tự nói với mình trong gương: “Tần Hoan ơi, Tần Hoan, người ta chỉ lau hộ người chút bơ dính ở miệng thôi, đừng có mà tưởng bơ.”

Nhưng chẳng có cách nào khác.

Cô vẫn không sao kiềm chế được, nụ cười trên khuôn mặt như nước dâng tràn ly, đầy ăm ắp, không sau che giấu nổi.

Bởi cô nhớ tới cuộc đối thoại vừa diễn ra.

Cô ngậy ra mắt vài giây, mới hỏi anh: “Anh làm gì vậy?”

Cổ Phi Trần vẫn với giọng điệu bình thản tới mức không thể bình thản hơn: “Theo em thì sao?”

Cô khẽ nuốt nước bọt, cố nhìn ra một chút khác thường trên khuôn mặt anh, nhưng rất tiếc là không thể. Bộ dạng của anh, cố hết sức cũng chỉ có thể đoán là không có tâm sự gì xấu. Nhưng ngón tay anh vẫn dừng lại trên môi cô, cô bỗng thấy cổ họng khô ran, lại không dám manh động, cuối cùng mới buột ra một câu cứng nhắc: “Em nghĩ anh phải chịu trách nhiệm.”

Cuối cùng lại bị anh trêu đùa, khước miệng nhếch lên, hỏi lại: “Chịu trách nhiệm như thế nào?”

Mắt cô rung rung đảo một vòng, nhưng không thốt nên lời. Anh chạm vào môi cô, anh khiến tim cô đập liên hồi, mặt mũi đỏ bừng, nhưng anh lại chẳng làm gì quá đà thì chịu trách nhiệm nổi gì?

Nhưng hành động trẻ con của cô làm anh bật cười thành tiếng, cặp mắt sâu hun hút dừng lại trên khuôn mặt cô, rồi cuối cùng rút tay lại.

Cơ thể cao lớn của anh dựa vào phía sau, anh tạo một chút khoảng cách với cô, với ra tay rút vại tờ giấy ăn, cười nói: “Anh chưa bao giờ giúp ai làm việc này, lý ra em phải cảm ơn anh mới đúng.”

Anh vừa nói vừa lấy giấy ăn lau sạch bơ dính trên ngón tay cái vẽ thoải mái đó, tạo hình ảnh trái ngược rõ nét với sự căng thẳng của cô.

Tần Hoan ngậy ra rồi mới liếm liếm môi, giọng nói có phần mềm lại, dường như vẫn chưa định thần, lại như thể không còn hơi sức: “Em lại cần phải cảm ơn anh?” Rõ là môi cô cũng là lần đầu tiên bị một người đàn ông trẻ tuổi chạm vào, đúng là chịu thiệt thòi.

Giống như giận dữ, lại có chút làm nũng. Thực ra không phải chưa có người con gái nào làm nũng với anh, nhưng đều không giống lần này, trong lòng anh khê rung động. Cố Phi Trần thuận tay vớt giấy ăn, tiếp tục giữ nụ cười trên môi: “Thật mất lịch sự.”

“Anh cũng vậy.” Cô phản ứng nhanh, lập tức chỉ vào chiếc bánh trên bàn uống nước, “Ăn đồ em tự tay làm, anh lý ra phải cảm ơn em trước mới đúng chứ.”

“Ồ, thế thì cảm ơn em.”

Anh đột nhiên trở nên thuận tòng, hoàn toàn vượt quá dự liệu của cô, hơn nữa tối nay anh cực kỳ dễ chịu, nói ra ba chữ “cảm ơn em” cũng rất chân thành.

Dường như thấy cô đang ghen lời, anh nói tiếp: “Chiếc bánh này mùi vị rất ngon, không biết sau này có còn cơ hội ăn nữa không.”

Cô ngạc nhiên: “Anh nghĩ là em sẽ tiếp tục làm cho anh ăn sao?”

“Nếu em đồng ý.”

Cô không gật cũng chẳng lắc, chỉ là ngậy ra nhìn anh lần nữa. Thực ra là đang nghĩ, điều này nói lên cái gì? Yêu cầu như vậy, mang theo thông điệp gì?

Tiếc là Cố Phi Trần vô cùng bí ẩn, cho dù nói ra những lời đầy ẩn ý như vậy, nhưng vẻ mặt vẫn rất tự nhiên, làm cô bị rơi tuột xuống vực xoáy tò mò và thấp thỏm.

Hai ngày sau, Trần Trạch Như gọi điện thoại tới, nghe kể lại chuyện liền lẩm bẩm không ngớt: “Xong rồi, xong rồi, cậu gặp phải cao thủ rồi. Cố Phi Trần rõ ràng là cao thủ, cậu chơi không lại với anh ta đâu.”

“Ai thèm chơi.” Tần Hoan ngắt lời cô, “Là mình thực lòng.”

“Vì cậu thực lòng nên mới đáng sợ.”

Hai người tán chuyện rõ lâu, cả một mùa hè không gặp mặt, có rất nhiều điều để nói, cuối cùng Trần Trạch Như bảo: “Mình gọi đến chủ yếu là chúc mừng sinh nhật cậu trước, ngày mai sinh nhật vui vẻ nhé.”

Sáng hôm sau, Cố Hoài Sơn cũng từ nước ngoài trở về, không chỉ mang quà về cho cô, còn chuyển lời chúc mừng sinh nhật và lời xin lỗi của bố mẹ Tần Hoan đối với con gái.

Cả hai đều bận công việc, không cách nào thoát ra để về nước mừng sinh nhật cô. Tần Hoan cũng không mấy thắc mắc về điều đó. Cô được nuôi dạy nghiêm khắc từ bé, rất nhiều việc muốn làm đều không được tự do, lúc trước khi còn ở Canada, sau khi tan học muốn tham dự party tại nhà của bạn cùng lớp cũng không được bố mẹ đồng ý. Nên một hai năm nay, cô thoát khỏi sự quản thúc của bố mẹ, cảm thấy vô cùng thoải mái. Thêm vào đó Cố Hoài Sơn lại rất yêu thương cô, trên thực tế cô nhận được sự quan tâm và tình cảm yêu thương không hề ít đi sau khi về nước một mình.

Huống hồ, giờ lại có thêm một Cố Phi Trần.

Cứ nghĩ đến anh, tâm trạng cô liền như chú chim nhỏ mãi mê ca hát, vui đến mức chỉ muốn bay vút lên bất cứ lúc nào.

Buổi sáng, sau khi ăn xong món mì mừng sinh nhật của đầu bếp, Tần Hoan liền ngồi xuống mở quà.

Cố Hoài Sơn mua cho cô rất nhiều quần áo và giày dép, ngoài ra còn thêm một chiếc vòng kim cương làm quà sinh nhật.

“Cảm ơn ba.” Tần Hoan cười cúi về nói, “Vẫn là ba tốt với con nhất.”

Cố Hoài Sơn ôn tồn hỏi: “Thời gian vừa rồi Cố Phi Trần có bắt nạt con không?”

Mắt cô đảo khê, lắc đầu bảo: “Không ạ”

“Thế thì tốt.” Đường như vẫn coi cô là đứa trẻ chưa lớn, Cố Hoài Sơn lại hỏi: “Thế hôm nay nó tặng quà gì cho con?”

“Con không biết.” Cô trả lời: “Tỉnh dậy đã không thấy anh ấy, dạo này anh ấy rất bận.” Kỳ thực trong lòng cô vẫn đang đoán Cố Phi Trần rốt cuộc sẽ tặng quà gì?

Ban ngày Cố Hoài Sơn cũng đến công ty, trong nhà chỉ còn lại một mình Tần Hoan. Nhưng Cố Hoài Sơn đã cho thư ký đặt sẵn bàn, buổi tối dẫn cô đi ăn. Cố Hoài Sơn còn hỏi cô có muốn mời bạn nào đến ăn mừng sinh nhật không, nhưng vì mấy người bạn thân nhất đều không sống ở đây, nên cô nhanh chóng bỏ qua lời đề nghị đó.

Buổi tối khi ăn cơm, Cố Phi Trần cũng có mặt.

Nghĩ đến sự việc xảy ra mấy hôm trước, trước mặt Cố Hoài Sơn, cô bỗng thấy có chút ý đồ xấu, nên cố tình hỏi người ngồi đối diện với mình: “Hôm nay anh không họp là vì sinh nhật của em sao?”

Cô hỏi hồn nhiên vô tư, kèm với vẻ mặt và ánh mắt trong sáng, Cố Phi Trần đang gấp thức ăn bỗng ngưng lại, ngẩng đầu lên nhìn, khóe miệng khê giãn giật rất khó phát hiện. Cô rất buồn cười, vì Cố Hoài Sơn ở bên cạnh, vấn đề thẳng thắn như vậy, không biết anh sẽ trả lời sao.

Nhưng anh dừng lại một chút rồi bình thản nói: “Hôm nay không có việc gì quan trọng phải làm thêm.”

“Ồ”, đúng như suy đoán của cô, nên cũng chẳng hề thất vọng, cô chỉ chống cằm hỏi tiếp: “Thế quà sinh nhật của em đâu? Em đợi mãi rồi.”

Kể từ ngày đầu tiên dọn về đây ở, Cố Hoài Sơn đã yêu cầu con trai phải xem cô như em gái. Nên trước mặt Cố Hoài Sơn, cô có thể nhân cơ hội làm nũng Cố Phi Trần, đây là việc rất đời thường, không gây cảm giác gì đặc biệt.

Chỉ là trước kia cô không dám, cứ cho rằng anh ghét cô, nên không dám làm nũng.

Nhưng hôm nay thì khác.

Cô là con gái, nên có trực giác rất mãnh cảm, buổi sáng phát hiện mối quan hệ giữa cô và Cố Phi Trần hình như có sự thay đổi, hơn thế lại có Cố Hoài Sơn ở đằng sau, cô tin anh lúc này không thể không giữ thể diện. Nên cô làm mặt dày đòi quà, trong bụng cười thầm sung sướng.

Cuối cùng chỉ nghe Cố Phi Trần nói: “Lần trước em nói định thay điện thoại, anh cho người mua cho em một chiếc loại mới nhất, ngày mai sẽ kêu người mang về nhà cho em.”

Thì ra là điện thoại....

Chẳng nói được là không hài lòng ở điểm nào, nói chung câu trả lời của anh không thể làm cô vui, cho dù cô thực sự có ý định đổi điện thoại.

Cô cảm ơn một tiếng, nhưng vẻ mặt lại hiện rõ tâm trạng, nụ cười còn vừa rạng rỡ trên mặt giờ đã giảm đi đôi phần. Đường như có chút cụt hứng, nhưng lại chẳng có lý do nào để trách móc, bởi thế cô đành cúi đầu chăm chú vào món ăn.

Hành động và sự thay đổi của cô không lọt ra khỏi ánh mắt của Cố Hoài Sơn, nghĩ là cô đang giận vì không nhận được quà ngay tại chỗ, nên có ý thay cô trách Cố Phi Trần: “Đợi ngày mai sinh nhật vui vẻ qua đi con mới mang điện thoại về, thật chẳng có chút thành ý nào.” Rồi quay đầu cười an ủi cô: “Được rồi, con cũng không cần so đo với Cố Phi Trần nữa, lần sau còn dám như vậy, sẽ phạt thêm một phần quà, được không?”

“Được ạ.” Cô cố tình không nhìn phản ứng của Cố Phi Trần, chỉ trả lời cho qua chuyện, cúi xuống thổi nhẹ muỗng canh ở trong bát.

10. Chương 05: Tỉnh Mộng 1

Sau bữa tối, Cổ Hoài Sơn gợi ý đi dạo một vòng ở gần đó rồi mới về nhà. Tối nay cô Triệu được nghỉ, trong nhà tối om om. Tần Hoan bước vào nhà trước, cũng không bật đèn, mượn ánh sáng bên ngoài hoa viên đi thẳng lên gác.

Cổ Phi Trần thông thả đi theo đằng sau, cho đến lúc cô sắp về tới trước cửa phòng, mới nghe thấy tiếng anh gọi.

Cô quay người lại, không ngờ anh đã ở sát gần từ lúc nào, không kịp đề phòng, chớp mũi suýt nữa va phải anh.

“Ai dà”, cô kêu lên kinh ngạc, như thể bị giật mình.

Anh đưa tay đỡ lấy lưng cô, nói khẽ: “Nhát gan thế.”

Trong bóng tối, cô không nhìn rõ khuôn mặt anh, nhưng nghe thấy trong lời nói có cả tiếng cười.

Tay anh vẫn đặt trên vai cô, áo mùa hè vốn mỏng, bờ vai cô cảm nhận rõ hơi ấm từ lòng bàn tay anh.

Đầu cô nóng bừng lên, cô nhỏ giọng dằn dỗi: “Ai mà thèm điện thoại di động, nếu thích cái mới em sẽ tự mua.”

“Thế em thích cái gì?”

“Tùy anh.” Cô bắt đầu làm mình làm mẩy. “Nói chung không phải là điện thoại, cái thứ lạnh lẽo đó chẳng có chút tình cảm gì.”

“Thế cái này thì sao?”

Anh vừa rút lời, đèn trên đầu bật sáng, trong phút chốc, ánh sáng chói mắt, khiến Tần Hoan không mở nổi mắt.

Ngón tay rời khỏi công tắc đèn trên tường Cổ Phi Trần gơ ra trước mặt cô một hộp quà bọc vải nhung.

“Là gì vậy?” Mắt cô sáng lên, không giấu được vẻ bất ngờ, vừa hỏi vừa mở hộp quà.

Là mặt dây chuyền có chìa khóa hình trái tim, được nạm vàng đỏ (1) và kim cương, kết hợp với lớp men màu đen, trong độc đáo tinh xảo, đang nằm yên dưới đáy hộp mềm mại, kim cương ánh lên lấp lánh dưới ánh đèn.

Đằng sau chìa khóa có đánh số hiệu, là hàng số lượng hạn chế.

Cô cực kỳ ngạc nhiên, ngẩng đầu lên hỏi: “Sao anh biết được cái này? Em tìm mãi mà không thấy? Anh làm sao mua được?”

Cô thực sự vui mừng, anh chưa từng thấy cô vui như vậy, kim cương lấp lánh trong hộp trông cũng vô cùng diễm lệ.

Anh vốn định trêu cô vài câu, nhưng lúc này mọi thứ đều trở nên không cần thiết. Trước hàng loạt câu hỏi đưa ra, anh chỉ cười nhẹ bảo: “Anh nhớ khi ở Tô Châu em có nhắc đến, anh không nhớ nhầm chứ?”

“Không nhầm.” Cô ngây ra, gật đầu lia lịa.

Ở Tô Châu, cô bỗng có cảm hứng bất ngờ khi nhìn thấy mặt dây chuyền có chìa khóa hàng hiệu số lượng hạn chế trong catalogue của cửa hàng, tiếc là cửa hàng đã hết hàng, cũng không chuyển được về từ nơi khác, bởi kiểu dáng này trong nước chỉ sản xuất có hai chiếc.

Khi quay về khách sạn cô chỉ buột miệng nhắc đến, không ngờ anh vẫn nhớ.

(1) Là hỗn hợp của vàng và đồng đỏ, tên tiếng anh và Rose gold hoặc Pink gold

Cô nói câu cảm ơn, ngừng một lát rồi lại cười hỏi tiếp: “Đây cũng là quà sinh nhật cho em chứ?”

Cô cố nhin không hỏi sao lúc ăn cơm anh không đưa ra luôn, hoặc giả, điện thoại di động chỉ là cái có.

Nhưng cô không quan tâm nhiều đến thế, nói chung tâm tư của anh cô không tài nào đoán nổi, hà có gì phải tốn công tốn sức?

Nhưng Cố Phi Trần không trả lời.

Anh chỉ lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm, cô không sao đọc nổi tâm trạng ẩn chứa bên trong đôi mắt ấy.

Xung quanh quá yên lặng, tới mức có cảm giác bầu không khí như cô đọng lại

Cô dường như nghe thấy cả nhịp đập của trái tim, có phần gấp gáp, cô không dám nhìn thẳng vào anh, đành vội cụp mắt xuống.

Nhưng cô vừa chuyển động, anh cũng chuyển động.

Trong lúc không ai có thể ngờ trước được, anh nắm lấy bờ vai cô, cúi người xuống nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Chỉ là một nụ hôn rất nhẹ, nhưng khi môi anh chạm vào làn da cô, cô như bị điện giật, tâm trí trở nên trống rỗng, hơi nóng lan tỏa từ đỉnh đầu xuống tận gót chân.

Cô chỉ cảm thấy hai gò má nóng bừng, như sôi lên, nhưng anh đã buông cô ra, cô không dám ngẩng đầu lên, cũng không dám nhìn anh, trong đầu hồi tưởng lại từng sự việc vừa xảy ra, ngỡ như một giấc mơ, hoặc là ảo ảnh ngọt ngào.

Cuối cùng anh cũng cất tiếng: “Muộn rồi, em nghỉ sớm đi. Chúc em sinh nhật vui vẻ.” Giọng anh đều đều tự nhiên, mang theo cả tiếng cười khe khẽ.

Giấc mơ đã biến thành sự thật.

Hạnh phúc không ngờ lại đến nhanh như vậy, nhanh tới mức khiến cô trở tay không kịp. Trong buổi tối sinh nhật ấy, cô như bay lên chín tầng mây.

Cô vẫn không dám ngẩng đầu, chỉ là mím môi thật chặt im lặng hồi lâu mới lấy lại tinh thần, khuôn mặt vẫn nóng bừng, chắc đã đỏ dừ, nên cứ cúi đầu không dám để anh phát hiện.

Giọng cô càng thấp, do dự hồi lâu mới mở miệng nói: “Cảm ơn, món quà này... em rất thích.” Cũng không biết anh nghe rõ hay không, nói xong liền quay người đi, mở cửa phòng nhanh chóng trốn vào trong đó, đóng sập cửa lại trước mắt anh.

...

Ký ức dường như đến đây là khép lại.

Tần Hoan từ từ mở mắt ra, ánh sáng đèn trắng lóa lọt vào trong mắt cô.

Cô vẫn cảm thấy mơ màng, may sao đúng lúc cô y tá đẩy cửa bước vào.

“Cô tỉnh lại rồi?” Nữ y tá bước tới đầu giường, vừa cúi người kiểm tra ống nước truyền trên cánh tay, vừa nói, “Bác giúp việc nhà cô vừa ra ngoài mua đồ, lát nữa mới quay lại. Cô còn đau ở đâu không? Có đau bụng không? Có khát nước không?”

Cô ngậy ra một lúc, rồi mới gật đầu cứng nhắc, cánh tay để dưới chăn khe động dấy, rồi dừng lại ở ngang hông, không thể co duỗi tiếp được.

Nữ y tá điều chỉnh lại tốc độ truyền, nhìn thấy đôi môi khô nẻ của cô, bèn nói: “Để tôi đi rót cho cô cốc nước ấm.”

“Cảm ơn.” Lời nói thốt ra, cô mới phát hiện ra giọng mình khàn đặc, chỉ thấy rất mệt, hoặc do hôn mê quá lâu, hoặc do những ký ức lẻ tẻ khiến cô rã rời, sức lực như bị rút sạch khỏi cơ thể, đến hơi thở cũng cảm thấy nặng nề.

Cô nằm trên giường hồi lâu, đến khi cô Triệu mang cả làn đồ ăn tới.

Thấy Tần Hoan đã tỉnh, cô Triệu rơm rớm nước mắt, ngồi xuống giường giúp cô gấp lại mếp chăn, mãi sau mới khẽ nói: “Cháu, sao lại không cẩn thận thế...” rồi như thể sợ cô đau lòng, nên nói nửa chừng liền dừng lại.

Cô cười gượng bảo: “Cháu không sao.”

“Giờ mà không sao? Chuyện này không thể đùa được.” Cô Triệu vừa vuốt trán cô, vừa an ủi, “Giờ cháu nghe cô, đừng nghĩ ngợi gì hết, phải nghỉ ngơi giữ gìn sức khỏe, biết chưa?”

Trong làn hoa quả và canh hầm, cô Triệu lần lượt lấy từng thứ ra, múc canh vào bát nhỏ thổi cho nguội, rồi mới dút cho cô ăn.

Trong canh không biết có vị thuốc bắc gì, chỉ thấy mùi rất nồng, bay tỏa ra trong không khí, hơi đắng, hơi chát, Tần Hoan khẽ chau mày nghiêng đầu tránh sang một bên, trong lòng như chất chứa bao nỗi đau đớn, dần vật.

Cô cũng đã từng ngồi bên bếp canh nồi thuốc bắc, vì một người.

Thực ra cô rất sợ đắng, từ nhỏ tới lớn chỉ thích ăn đồ ngọt, vậy mà lúc đó, mùi thuốc nồng nặc khiến cô khó thở, mọi người xung quanh đều khuyên cô ra khỏi phòng bếp, nhưng cô vẫn cố chấp, ngồi lì ở đó, mùi thuốc đắng chát bám lấy chóp mũi cô, nhưng trong lòng cô lại có cảm giác ngọt ngào không gì sánh nổi.

Sau đó cô lại tự tay bê thuốc lên cho anh, dọc quãng đường từ bếp lên phòng ngủ, lông mày cô chau lại khuôn mặt đầy vẻ đau khổ khiến anh không khỏi bật cười.

Cô làm bộ gơ tay đánh anh, nhưng lại bị anh giữ chặt lấy, nhẹ nhàng lồng vào bàn tay chớm lạnh của anh.

Cô còn nhớ như in, đó là một ngày trời mưa dầm dề. Nước mưa tấp vào cửa sổ, phát ra tiếng kêu lách tách vui tai. Hoặc là bởi tâm trạng đang vui, nên âm thanh nào cũng có sức mê hoặc.

Cô cứ như thế, nửa đứng nửa ngồi trong lòng anh, bởi anh vừa bị cơn hen hành hạ, nên cô không dám dựa hẳn vào lòng anh.

Cô nhìn anh uống một hơi hết bát thuốc đậm đặc, ánh đèn chiếu lên sống mũi thanh tú của anh, phản chiếu ánh mắt đang nhìn chăm chú. Mười ngón tay hai người khẽ đan vào nhau, anh dường như không làm chủ được, cứ xoa nhẹ nhẹ lên cánh tay cô...

Đó là những ký ức êm dịu nhất, cũng là quãng thời gian ngọt ngào hạnh phúc nhất của cô và anh.

Cô Triệu không rõ nội tình bên trong, chỉ thấy khuôn mặt Tần Hoan ánh lên vẻ chán ghét lại ra sức khuyên cô: “Uống chút đi, cái này tốt cho sức khỏe của cháu, có tác dụng bổ huyết dưỡng khí. Sức khỏe cháu nhất định phải bồi bổ, tuyệt đối không được để lưu lại mầm bệnh gì. Cháu còn trẻ, sau này còn nhiều cơ hội...”

Vẫn còn trẻ...

Tần Hoan chỉ cảm thấy nỗi đau đơn trong lòng mỗi lúc một lớn thêm, dường như trái tim cô đang bị một bàn tay vô hình bóp chặt lấy.

Thực ra chỉ trong chớp mắt, cô đã hai mươi sáu tuổi.

Sáu năm yêu thương vụt qua, bỏ lại cô một cách vội vàng, quãng thời gian yêu đương ngọt ngào không gì so sánh nổi, chỉ còn rơi rớt lại chút kỷ niệm, mà đa phần, chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ đau lòng.

Cố Phi Trần ngày hôm sau mới xuất hiện, đúng lúc Tần Hoan uống thuốc ngủ say, đến khi cô tỉnh dậy, vừa hay y tá dẫn bác sĩ tới kiểm tra phòng.

Sức khỏe của cô sau khi mổ hồi phục khá nhanh, nhưng bác sĩ vẫn thăm hỏi rất ân cần. Phía sau còn một vài bác sĩ trẻ thực tập, bọn họ ồn ào kéo tới, rồi lại ồn ào rút đi, cuối cùng chỉ còn lại nữ y tá bữa trước rót nước giúp Tần Hoan. Cô là y tá chuyên trực phòng bệnh này, khi gia đình người bệnh không có mặt, cô sẽ có trách nhiệm giúp đỡ người bệnh cả về thể chất lẫn tinh thần. Kể từ khi Tần Hoan tỉnh lại, nữ y tá rất nhiệt tình chăm sóc cô, hơn nữa hai người gần tuổi nhau, cô Triệu lại không thể bên cô suốt 24 giờ đồng hồ, nên hàng ngày Tần Hoan và cô y tá thường có vài tiếng ở cùng nhau.

Cô y tá hay cười, trên má có hai lúm đồng tiền rất sâu, nụ cười ngọt ngào, ngay cả giọng nói cũng ngọt, khi nói chuyện với Tần Hoan thường hết sức mềm mỏng.

Tần Hoan rất thích cô, những lúc vui vẻ thường trò chuyện cùng nhau.

Sau khi bác sĩ đi hết, Tần Hoan mới đưa mắt nhìn sang chiếc bàn tròn trước cửa sổ hỏi khẽ: “Ban nãy có người tới đây phải không?”

Trên bàn uống nước ngoài hai tờ báo và vài cuốn tạp chí cô Triệu để lại, còn có bao thuốc và một chiếc bật lửa, đập ngay vào mắt trong căn phòng bệnh cấm hút thuốc như thế này.

Nữ y tá khẽ “A” lên một tiếng, vội nói: “Quên chưa bảo em, vừa nãy có người đến thăm em.”

Thực ra trong lòng Tần Hoan đã đoán ra, nhưng vẫn hỏi khẽ: “Là ai vậy?”

“Hình như họ Cố.” Cô y tá nghĩ ngợi đôi lúc, “Bữa trước khi em được đưa tới bệnh viện, anh ấy cứ ở bên cạnh em suốt. Là bạn trai của em phải không?”

Cô không đoán là chồng là có nguyên cớ, bởi trong lý lịch của Tần Hoan ghi rõ ràng ba chữ “chưa kết hôn”, nhưng nếu không phải quan hệ rất thân thiết, thì người đàn ông trẻ tuổi khôi ngô đó tại sao cứ nắm chặt lấy tay Tần Hoan, hơn nữa cứ ở lì bên ngoài phòng mổ?

Tần Hoan khẽ lắc đầu bảo: “Không phải”

“Ồ”, nữ y tá có chút bất ngờ trước câu trả lời của cô, ngừng một lát rồi mới nói tiếp, “nhưng ban nãy khi em ngủ, anh ấy ngồi ở đây rất lâu”. Nhắc tới Cố Phi Trần, mắt nữ y tá ánh lên vẻ ngưỡng mộ, “Chỉ thấy em ngủ say, không chắc đã tỉnh ngay, định bảo anh ấy đừng đợi mất công, mượn một chút hăng đến. Nhưng anh ấy không nghe, cứ ngồi một mình ở ghế, hơn nửa tiếng đồng hồ, rót nước anh ấy cũng không uống, chỉ thấy anh ấy nhìn em như mất hồn.”

Tần Hoan nghe xong khẽ giật mình, cup nhẹ mắt xuống dường như không chú ý tới bảo: “Thật vậy sao?”

“Ừ, thật thế. Anh ấy ngồi một mình rất lâu, chị còn nghĩ anh ấy sẽ đợi đến lúc em tỉnh dậy. Thế anh ấy không phải bạn trai em thật sao?” Thấy Tần Hoan vẫn lắc đầu, nữ y tá không khỏi cảm thấy nuối tiếc, trong bụng thầm đoán người đàn ông phong độ đường hoàng, dáng vẻ anh tú như mình tinh mần bạc kia chắc hẳn đang yêu đơn phương Tần Hoan, nếu không lúc anh ấy ngồi ngây ở đó, tại sao lại có ánh mắt như vậy?

Trong quãng thời gian đó, anh nhìn Tần Hoan, không nói nửa lời, ánh mắt dường như ẩn chứa nỗi khổ cố kìm nén, ánh mắt anh dừng lại trên người cô, ngay đến cả khi nữ y tá rót nước mang tới gần cũng không nhận ra.

Tuy anh không lên tiếng, nhưng từ trường toát ra từ toàn bộ con người anh cực mạnh, dường như không muốn ai đến làm phiền. Cô nghĩ ngợi hồi lâu, đành lên tiếng nhắc nhở khẽ: “Xin lỗi, ở đây không được hút thuốc.”

Lúc này anh mới như bừng tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn cô, rồi lại cúi xuống nhìn bao thuốc và chiếc bật lửa trong tay, như thể không biết đã lôi nó ra khỏi túi từ khi nào, vẻ mặt có chút ngỡ ngàng. Còn cô cũng nhìn xuống theo ánh mắt của anh, chợt phát hiện đôi bàn tay anh rất dài và mạnh mẽ, có lẽ là bàn tay đàn ông đẹp nhất cô từng thấy từ trước tới giờ, nhưng anh vờ bao thuốc nhẹ như vậy, lại như thể đang vờ vờ đồ vật gì nặng tới ngàn cân, ngón tay anh khẽ run run, mãi lâu sau mới khẽ nói: “Xin lỗi.”

Anh tiện tay đặt luôn bao thuốc và bật lửa lên bàn, một lúc sau, điện thoại trong túi rung lên.

Cô thấy anh chỉ liếc nhìn màn hình, rồi ngắt ngay cuộc gọi, ánh mắt lại hướng về phía người phụ nữ đang nằm trên giường.

Tần Hoan vừa mới ngủ, đoán sẽ không dậy ngay, cô mới nhắc khẽ: “E rằng còn phải đợi rất lâu, anh uống ngụm nước đi đã.”

Anh yên lặng một lúc, rồi mới quay lại nhìn cô, nhưng rồi lại từ chối lịch sự: “Cảm ơn, không cần.” Nói rồi đứng thẳng dậy.

Cô tiến anh ra cửa phòng bệnh, anh quay lại nói: “Nhờ cô chăm sóc cô ấy.”

Vì lúc này nhìn đối diện với anh, cô chỉ cảm thấy người đàn ông này có đôi mắt lạnh lùng sâu thẳm, như thể hàng ngàn hàng vạn ánh sao trên trời đều lọt vào đáy mắt, dễ khiến người khác bị hút hồn, không sao rời mắt đi nơi khác. Cô bỗng đỏ bừng mặt, rồi vội gật đầu tỏ ý đồng tình: “Đó là việc tôi nên làm.”

Anh dường như vẫn còn tâm sự, lại nhìn về phía giường bệnh, sau khi “Ừm” một tiếng khe khẽ mới nhanh chóng rời khỏi phòng.

Nghe Tần Hoan đích thân phủ nhận mối quan hệ giữa hai người, nữ y tá không khỏi mong muốn hỏi thăm thêm thông tin về Cố Phi Trần: “Thế anh ấy vẫn còn độc thân sao? Đã có bạn gái chưa?”

Tần Hoan hỏi lại: “Sao chị lại hỏi những điều này?”

Nữ y tá mím môi cười cười bảo: “Bởi mấy đồng nghiệp của chị đều rất tò mò. Anh ấy đưa em đến bệnh viện, rồi lại tới thăm em, khi ngang qua phòng y tá, mọi người đều nhìn thấy, ai cũng tỏ ra ngưỡng mộ.”

Tần Hoan khẽ nhắm chặt mắt, tỏ vẻ mệt mỏi, giọng điệu cũng đột nhiên lạnh lùng: “Tiếc là những thứ chị hỏi, em đều không rõ.”

Tuy trong lòng vẫn hồ nghi, nhưng y tá là người rất giỏi quan sát sắc mặt, nghe giọng điệu dứt khoát của Tần Hoan, ngờ rằng có ẩn tình bên trong, bèn lảng sang chuyện khác, cười bảo: “Mọi người đều nói anh ấy còn đẹp trai hơn cả bác sĩ Nghiêm, chị cũng nghĩ vậy. Em biết không, bác sĩ Nghiêm của bọn chị đẹp trai số một được toàn bộ y tá của bệnh viện bầu chọn đó.”

Tần Hoan có biết vị bác sĩ đó, chính là người vừa nãy vào hỏi tình hình của cô, nhìn còn rất trẻ, nhiều lắm cũng chưa đến 30, nhưng nghe nói tay nghề rất giỏi, rất được cấp trên trọng dụng. Anh ta đối xử với bệnh nhân ân cần, khuôn mặt luôn tươi cười, toát lên vẻ rạng ngời hiếm thấy, khi cười hơi giống Lâm Chí Dĩnh, chẳng trách mà được đám y tá trẻ yêu mến.

Sau khi phẫu thuật sức khỏe Tần Hoan hồi phục khá tốt, nên cô chỉ ở lại bệnh viện thêm ba ngày rồi dọn về nhà nghỉ dưỡng.

Thực ra cô muốn ra viện sớm hơn nữa, nhưng cô Triệu nhất quyết bắt cô ở lại để bác sĩ kiểm tra kỹ lưỡng.

Cô ở trong nhà họ Cố đã nhiều năm, cô Triệu tuy nhiều tuổi, nhưng vẫn chỉ là người giúp việc, nên chỉ chịu trách nhiệm chăm sóc sinh hoạt của cô và người nhà họ Cố, trước nay chưa từng can thiệp vào quyết định của bọn họ. Cô trước kia có đôi lúc giả vờ tiểu thư, cô Triệu cũng thuận theo cô. Chỉ có lần này, lại hoàn toàn không làm theo yêu cầu của cô, mà kiên quyết giúp cô làm thủ tục nằm viện, gần như bắt ép cô ở lại thêm ba ngày. Sự khác thường như vậy, thực ra cô sớm đã đoán ra được ai là người quyết định ở đằng sau.

Nhưng cô vờ như không biết, ngoan ngoãn nằm thêm ba ngày.

Sinh mạng trong cơ thể cô đã mất đi, dường như mối ràng buộc giữa cô và Cố Phi Trần cũng đã chấm dứt, mối liên hệ duy nhất và cũng là cuối cùng, giờ chỉ còn là cục máu thừa trên bàn mổ lạnh lẽo.

Một tuần sau khi xuất viện, được cô Triệu chăm sóc và tắm rửa, Tần Hoan tăng lên được một cân so với trước, khuôn mặt bầu bĩnh lên đôi chút, thần sắc cũng tốt hơn khi trước.

Có điều chẳng hề nhìn thấy Cố Phi Trần ở nhà.

Về sau cô mới biết, từ sau hôm thăm cô ở bệnh viện, Cố Phi Trần đã đi công tác ở tỉnh ngoài để giải quyết một số việc phát sinh bất ngờ.

Không gặp cũng tốt, cô nghĩ, vài ba ngày nữa cô cũng sẽ tìm cơ hội chuyển ra bên ngoài, từ nay về sau sẽ trở thành người xa lạ, chẳng có chút dính líu và ràng buộc nào hết.

Cô vốn có một ngôi nhà ở bên ngoài, là nhà Cố Hoài Sơn trước khi mất chừng nửa năm đã để lại cho cô. Cô lúc đầu không nhận tuy nói là ba nuôi, nhưng những món quà thường ngày đối với cô là quá đủ, có lý do gì đến cả nhà cửa, xe cộ cũng để Cố Hoài Sơn trả tiền?

Huống hồ cô cũng có tiền, tài sản bố mẹ để lại đủ cho cô ăn cả đời không hết được, bên Canada cô cũng có sự nghiệp và sản nghiệp, hiện giờ tất cả đều giao cho chú ruột quản lý, cô thường ngày không mấy hỏi

thăm tới chuyện kinh doanh, chỉ có nhận tiền lãi theo định kỳ. Sở hữu tài sản như vậy, cô có thể thiếu hụt rất nhiều thứ, nhưng duy nhất không thiếu tiền.

Nhưng Cố Hoài Sơn rất thương cô, coi cô như con ruột, khi cô cương quyết gửi lại tiền nhà cho ông, liền bị ông “dạy bảo” một hồi.

Trong ấn tượng của cô, Cố Hoài Sơn chưa bao giờ tức giận, chỉ riêng có lần đó.

“... Cái đứa trẻ này đúng là không hiểu biết. Chút tiền bạc đó có đáng là bao? Không chịu chăm sóc bản thân, bố mẹ con trên trời có yên tâm được không. Cất ngay tiền của con đi, sau này còn nhắc tới chuyện đó tức là muốn ba không vui, ba cũng sẽ không coi con là con gái nữa...” Giọng Cố Hoài Sơn nghiêm túc, nhất là khi nhắc tới bố mẹ cô, ánh mắt trở nên xa xăm với vợ.

Trong lòng cô bỗng nhói đau, nhớ lại cái ngày bố mẹ gặp tai nạn máy bay.

Rõ là trời quang mây tạnh, nhưng cô bỗng như bị bóng đen đè nặng, như thể tắc thở. Thế giới rộng lớn như thế, xung quanh người người đi lại tấp nập, nhưng cô dường như chỉ còn lại một mình, đơn độc ở đó, hoàn toàn bất động, trong lòng trống rỗng, lần đầu tiên trong đời cô bỗng cảm thấy hoảng hốt, trong phút chốc không biết mình nên đi về hướng nào.

Từ nay về sau, cô phải làm sao.

11. Chương 05: Tỉnh Mộng 2

Khi đó, cô mới 22 tuổi, chỉ còn hai tháng là đến ngày tốt nghiệp

Cuối cùng vẫn là Cố Hoài Sơn khẽ ôm lấy vai cô, người đàn ông tiếng tăm lừng lẫy trên cả thương trường lẫn chính trường, lúc này chỉ còn là một người cha nhân hậu, an ủi cô bằng một giọng hiền từ: “Đừng sợ, đã có ba, sau này nhà họ Cố chính là nhà của con.”

Cô phút chốc như bừng tỉnh cơn đau, cả người khẽ run rẩy, đôi mắt không còn thần sắc ngược lên, đứng lúc gặp phải một bóng người cao lớn ở không xa.

Cố Phi Trần đứng lặng lẽ cánh đó khoảng hơn chục mét, bầu trời trong xanh không một gợn mây, dưới chân anh, cỏ mọc xanh rờn, phía sau là những nấm mồ trắng nhấp nhô, một trong số đó là mồ chôn bố mẹ cô.

Cô nhìn qua bờ vai Cố Hoài Sơn, nhìn anh từ đằng xa, tâm trạng rối bời, nhưng vẫn thấy rõ thần thái vô cùng phức tạp trên khuôn mặt anh, khẽ lóe lên, rồi chỉ trong vòng hai giây sau khi ánh mắt họ gặp nhau, anh lại khẽ quay đầu đi, bắt đầu trò chuyện với người quen bên cạnh.

Nhưng lúc đó, cô và anh đã không còn là một cặp, thậm chí cả vài tháng trời không hề trực tiếp nói với nhau một câu nào. Nên cô ngỡ rằng mắt mình bị hoa, mới cảm thấy như anh đang đau lòng vì cô, cho dù chỉ là trong giây lát. Nhất định là hoa mắt.

Nên sau này khi cô nhận tài sản của Cố Hoài Sơn tặng, trong lòng luôn nghĩ tới một ngày sẽ dọn ra khỏi nhà họ Cố, nên chuẩn bị trước một nơi ở riêng cũng là điều cần thiết.

Và quả nhiên, căn nhà đó đã đến lúc phát huy tác dụng.

Sau khi Cố Hoài Sơn bị ung thư qua đời, Cố Phi Trần có bạn gái mới, lần đầu tiên anh dẫn một người phụ nữ về nhà.

Cô yên lặng nhìn bọn họ xuống xe, đi vào cổng. Ngày hôm sau, cô bèn dọn dẹp đồ đạc gọn nhẹ nhất và rời khỏi nhà.

Nhưng lần này, cô phải đóng gói toàn bộ đồ dùng cá nhân, cô dự tính sẽ không bao giờ quay lại nữa, nên trong thời gian rỗi rãi ở nhà nghỉ ngơi, cô bắt đầu dọn từng thứ một.

Cô không hề có ý định che giấu chuyện đó, nên cô Triệu nhanh chóng phát hiện.

Chung sống bao nhiêu năm, cô Triệu chưa bao giờ hỏi, nhưng trong lòng hiểu rõ những vấn đề nảy sinh giữa hai người, chỉ là do thân phận mà không tiện góp lời. Lúc này nhìn Tần Hoan với đồng hành lý gọn gàng, không khỏi thở dài, ứa lệ.

Tần Hoan trong lòng cảm thấy áy náy, nhưng không biết phải nói sao. Lúc này có tiếng còi xe từ dưới gác vọng lên, cô khẽ ngáy ra, cô Triệu lau khôe mắt, bước tới bên cửa sổ ngó nghiêng, rồi quay đầu lại bảo: “Về rồi.”

Không có chủ ngữ, nhưng Tần hoàn biết cô đang nói ai, chỉ thấy cô Triệu khẽ chau mày nhìn ra, như định nói rồi lại thôi.

Mấy năm nay cô già đi rất nhiều, khoe mắt hằn lên nhiều nếp nhăn, thường ngày không chỉ chăm lo cho cuộc sống của hai người, mà lúc này còn cảm thấy khổ tâm vì tình cảm của họ. Tần Hoan càng nghĩ càng thấy áy náy, không khỏi nắm lấy tay cô Triệu, khẽ nói: “Cô yên tâm, cháu sẽ không gây chuyện với anh ta đâu.”

Cô Triệu thở dài “Cháu dọn đi, cậu Cố có biết không?”

“Cháu vẫn chưa nói với anh ấy”

“Cậu Cố sẽ không đồng ý đâu.”

Tần Hoan khẽ cười nhạt bảo: “Tùy anh ta.”

Rất nhanh sau đó, có tiếng bước chân vọng lại từ bên ngoài cầu thang, Tần Hoan nghĩ ngợi giây lát rồi tiện tay với chiếc túi đặt trên giường rồi bước ra khỏi phòng.

Cô chạm mặt Cố Phi Trần ở hành lang, mới hơn một tuần không gặp, anh gầy đi rất nhiều, cả người toát lên vẻ mệt mỏi, ảm đạm.

Ánh sáng ngoài hành lang hiu hắt, nửa người anh chìm vào bóng tối, chỉ có ánh mắt vẫn sáng rõ, như có ánh sao lọt vào trong đó, chiếu thẳng vào mắt cô.

Cố Phi Trần yên lặng, chỉ nhìn cô thăm dò, cho đến khi nhận rõ khuôn mặt người phụ nữ đang đứng ở phía trước đã trở lại bình thường, không còn xanh rớt như khi nằm trên giường bệnh, lúc này mới khẽ mấp máy môi hỏi: “Em định đi đâu?”

Tần Hoan tránh nhìn anh, như không có chuyện gì xảy ra, bảo: “Tôi muốn lên chùa trên núi thấp hương.” Cũng chẳng biết có phải do đã nhận lời cô Triệu, nên giọng cô bình thản lạ thường, không mĩa mai châm chọc, không giận hờn căng thẳng, như chẳng hề gợn sóng.

Cố Phi Trần không đáp, chỉ quay lưng đi ngược xuống gác. Cô đi đằng sau, gần tới lúc ra khỏi cổng, chợt quay đầu nhìn thấy cô Triệu đang dõi theo họ với ánh mắt lo lắng.

Cô cười với cô Triệu rồi mới chui vào trong xe.

Trên đường, hai người không hề dả động tới chuyện đứa con, nhớ khi mới tìm được cô về, Cố Phi Trần đã phần nộ thế nào, cô thậm chí còn chưa từng chứng kiến anh tức giận điên cuồng đến vậy. Nhưng ngay sau đó, cô đã sẩy thai, những chuyện làm phẫu thuật, nằm viện, rồi xuất viện say này, rõ ràng là cả một quá trình đau đớn cả về thể xác lẫn tinh thần, nhưng tất cả dường như bị hòn đá lớn đè nén lại trong lòng, chẳng những không hề bùng phát, ngược lại còn bình tĩnh tới mức khiến người ta kinh ngạc.

Cô không biết anh đang nghĩ gì. Mà thực ra, cô cũng chẳng buồn quan tâm.

Những thứ cô mong muốn, thực ra đều đã đạt được. Chẳng phải thế sao? Cô muốn vạch rõ ranh giới với anh, nên không thể giữ đứa con, thậm chí còn mượn tay anh để làm việc đó.

Anh có đau khổ hay ân hận hay không? Có lẽ là không cô nghĩ, trái tim anh cứng rắn như vậy, chẳng khác nào gang thép trước nay ở bên anh, chỉ có cô là người chịu tổn thương đau đớn.

Đường lên núi đang sửa, xe cộ lớn bé đều không được đi qua, Tiểu Lưu đành dừng xe ở chân núi, bọn họ chỉ còn cách ngồi cáp treo lên núi.

Tần Hoan cảm thấy không thoải mái, ngập ngừng hồi lâu, mãi đến khi cáp treo chờ tới trước mặt, Cố Phi Trần đứng một bên nhìn cô, đưa tay ra một cách tự nhiên, cô do dự đôi chút, rồi nghiêng chặt rằng, nắm lấy tay anh bước vào bên trong.

Ngọn núi này là một trong những biểu tượng nổi tiếng của thành phố C, có một ngôi chùa Thiên Tâm trên đỉnh núi, do khách thăm quan đông, dân quanh vùng lại tín Phật, nên quanh năm suốt tháng hương khói đều nghi ngút.

Mẹ Tần Hoan là tín đồ đạo Phật, 10 năm trước khi chùa Thiên Tâm trùng tu, nhà cô còn gửi từ nước ngoài về một khoản tiền quyên góp lớn. Hơn thế cứ đến Tết trở về quê, Tần Hoan đều theo mẹ lên đây thắp hương.

Cô không theo đạo Phật, hồi nhỏ chỉ là ham vui, bởi ở đây rộng rãi, không khí trong lành, hơn nữa cô lại đặc biệt yêu thích mùi thơm của trầm hương. Sau này lớn lên, cũng không chịu ảnh hưởng nhiều từ mẹ, lên chùa thắp hương cũng chỉ để thư giãn, quỳ trước tượng Phật cầu nguyện cũng đa phần là lấy lệ, chứ không phải thành tâm cầu khẩn.

Nhưng Cố Hoài Sơn lại rất sùng tín, có mối thân tình với sư trụ trì chùa Thiên Tâm. Sau này khi cô chuyển đến ở nhà họ Cố, Cố Hoài Sơn thường xuyên dẫn cô tới đây nghe Phật pháp. Cô đi một mình cảm thấy vô vị, bèn lôi Cố Phi Trần đi cùng.

Đó là quãng thời gian gắn bó nhất của hai người, cô thường đưa ra hết yêu cầu này tới yêu cầu khác, quên hẳn việc ban đầu cô đã luôn cẩn thận, chỉ sợ làm anh không vui. Nhưng Cố Phi Trần cũng luôn gắng sức thỏa mãn mọi đề nghị của cô. Cái kiểu hễ cần là được đáp ứng đó thực ra là con dao hai lưỡi, vừa được người ta đưa lên tận mây xanh, lại cũng khiến người ta rơi vào vực thẳm.

Nhưng lúc bấy giờ cô chỉ nhìn thấy thiên đường. Ngày nào cũng như thế đi trên mây, trong mắt chỉ có ánh sáng lấp lánh, toàn bộ người cô đều toát ra vẻ hạnh phúc khôn cùng.

Thì ra anh cũng biết chiều chuộng một người.

Thì ra cảm giác được anh chiều chuộng lại tuyệt vời đến vậy.

Cho dù việc công ty bận rộn, anh vẫn thi thoảng bớt thời gian đưa cô lên núi nghe những lời giảng Phật pháp khô khan đó.

Cố Hoài Sơn không khỏi nảy sinh nghi ngờ, bèn hỏi: “Sao dạo này con lại rảnh rỗi vậy?”

Khi ấy Cố Hoài Sơn còn chưa biết tình cảm của họ, hoặc đã biết nhưng giả như không hay.

Cố Phi Trần trả lời bố với vẻ mặt điềm tĩnh như không có chuyện gì xảy ra: “Con rất hứng thú với việc nghiên cứu văn hóa Phật giáo, nhân thể tĩnh tâm một chút.”

Còn nhớ có lần ngồi cáp treo lên núi, cũng là cô chợt nảy sinh ý tưởng rồi nói với Cố Hoài Sơn. Cố Hoài Sơn ngay lập tức bảo: “Để Cố Phi Trần ngồi cùng con, sẽ an toàn hơn.”

Cô liếc mắt nhìn sang Cố Phi Trần, chỉ thấy anh chẳng hề biểu lộ chút ý kiến gì phản đối, cứ thế đi thẳng ra quầy mua vé.

Cuối cùng cũng ngồi riêng được với nhau trong cáp treo đang từ từ bò lên đỉnh núi. Cô chợt bảo: “Khi nào thì nói với ba chuyện của bọn mình.”

Cố Phi Trần nắm tay cô, chốc chốc lại nghịch ngón tay, nhẹ nhàng nói: “Lúc đầu chẳng phải em nói thích bí mật, để có cảm giác hồi hộp hay sao?”

Cô cười bảo: “Nhưng cứ giấu ba như vậy, em thấy áy náy.”

“Vậy tùy em, khi nào muốn nói với ba đều được.”

Cô vui sướng nhoài qua thơm nhẹ vào má anh. Cáp treo khẽ lắc lư, anh vội nắm lấy vai cô nhắc nhở: “Ngồi yên, cẩn thận rơi xuống đó.”

Tuy biết anh cố tình dọa, nhưng khi nhìn độ cao đáng sợ dưới chân, cô không khỏi rùng mình.

Cô vốn sợ độ cao, lần này hoàn toàn là muốn thử cảm giác mới, lại có anh bên cạnh, nên mới khiến cô quên đi vấn đề đó. Giờ lại nhìn vực núi sâu đến mấy chục mét, rồi những mỏm đá mập mạp kỳ dị, cô bỗng lạnh toát mồ hôi.

Cũng bởi động tác nhào người của cô, mà sợi dây chuyền trên cổ bỗng lỏng ra. Lúc này chỉ cảm thấy cổ nhẹ bẫng, còn chưa kịp phản ứng, thì sợi dây chuyền có mắt hình chìa khóa đính kim cương đã rơi ra, rớt xuống dưới.

Cô hét lên một tiếng, thò tay ra với, may sao Cố Phi Trần phản ứng rất nhanh, liền giữ chặt lấy cô. Cô chỉ còn cách mở to mắt nhìn sợi dây chuyền lấp lánh rơi xuống khe núi lọt vào giữa những tảng đá khổng lồ được bao phủ bởi cây cối xanh rì.

Cô lo lắng đến mức run rẩy: “Đó là quà tặng sinh nhật của anh!”

Thực ra từ nhỏ tới lớn, cô không ít lần đánh mất đồ, cũng không ít trong đó là đồ lưu niệm, nhưng đây là lần đầu tiên cô tỏ ra căng thẳng đến vậy.

Cố Phi Trần vỗ vỗ tay cô an ủi: “Không sao, lần sau mua lại sợi khác là được.”

Cô vừa lo vừa tức, trách anh không hiểu tâm trạng của cô: “Nhưng thế đâu có giống nhau? Đó là món quà đầu tiên anh tặng em.”

Căn bệnh sợ độ cao của cô bỗng nhiên tái phát, mồ hôi toát ra đầm đìa, mắt không dám nhìn xuống phía dưới, nhưng trong lòng không khỏi tiếc nuối sợi dây chuyền, nên đối mặt với nửa quãng đường còn lại, cô không khỏi cảm thấy lo lắng không yên.

Cố Phi Trần liếc nhìn cô, rồi đưa tay ra, dùng hơi ấm trong lòng bàn tay khẽ áp lên mắt cô.

Trong lòng cô bỗng thấy rung động, tuy anh chẳng hề lên tiếng, nhưng như có một dòng chảy ấm áp ngọt ngào từ lòng bàn tay anh lan ra toàn bộ cơ thể cô.

Cô trấn tĩnh lại, giọng thấp hẳn xuống: “Thế lần sau anh nhất định phải tặng em một chiếc giống y hệt nhé.”

Thực ra đó là loại hàng hạn chế số lượng, dù có tiền cũng không chắc mua được sợi dây thứ hai giống nó. Hơn nữa thực tế là còn chưa đến lúc nhận lại được món quà đó, cô và anh đã đường ai nấy đi.

Cáp treo vẫn đi tuyến đường giống năm xưa, đây là lần thứ hai Tần Hoan lên núi bằng cáp treo sau nhiều năm trở lại đây.

Kể từ sau khi Trần Trạch Như trở thành bác sĩ tâm lý, Tần Hoan cũng từng nghĩ tới việc cố gắng chữa bệnh sợ độ cao của mình, nhưng hiệu quả không được như mong muốn. Đứng ở trên cao, cô vẫn cảm thấy sợ hãi lo lắng, quãng đường mười phút ngắn ngủi bỗng trở nên dài vô hạn.

Người đàn ông bên cạnh vẫn là người năm xưa. Khác là lần này, cô chỉ tự mình nhắm chặt mắt, lẩm lẩm trong đầu bài niệm bác sĩ dạy cô, hy vọng có thể tạm thời khắc phục tâm lý sợ hãi và mong sao quãng thời gian khủng khiếp này sớm qua nhanh.

Cuối cùng cũng lên được đỉnh núi, như thể được giải thoát khỏi lồng cũi, cô vội vã bước xuống xe, chân chột như mềm đi, may sao nhân viên đang làm việc bên cạnh nhanh tay đỡ cô khỏi ngã.

Sắc mặt cô nhợt nhạt, cố mở miệng nói câu cảm ơn, trong phút chốc chỉ thấy Cố Phi Trần ngồi xuống từ cửa bên kia đang lặng lẽ nhìn mình.

Ký ức cũ bỗng đâu ập tới, giống như loại rượu ủ mem tệ nhất trên đời, nhấp vào chỉ toàn vị đắng chát.

Cách chùa còn một quãng đường, nhưng đã nghe văng vẳng tiếng tụng kinh niệm Phật, cô chợt thấy buồn, nghĩ tới bộ dạng khổ sở của mình suốt quãng đường lên núi vừa rồi, có lẽ đều lọt vào mắt anh, lồng ngực như bị chiếc cửa cùn giằng đi kéo lại.

Cho dù hoàn toàn không có nơi bầu vịu, nhưng cũng tuyệt đối không được để anh nhìn thấy sự yếu đuối của mình lần nữa.

Nghĩ tới đây, cô chợt thấy mạnh mẽ, không buồn nhìn anh, vươn thẳng lưng bước về phía chùa Thiên Tâm.

Sau khi bố mẹ mất, đây là lần đầu tiên cô quay về chùa thắp hương, mùi khói hương vẫn lưu lại trong ký ức của Tần Hoan. Lần này, cô khác hẳn lần trước kia, vô cùng nghiêm túc, trước là rửa sạch tay, rồi cẩn thận thắp nhang, quỳ quỳ trước Phật tổ thành tâm cúi lạy.

Thực ra bản thân cô cũng không nghĩ sẽ có ngày hôm nay, sẽ quỳ trước tượng Phật bày tỏ tâm nguyện một cách thành kính đến vậy.

Cũng giống như việc cô không ngờ rằng mình lại mang thai đứa con của Cố Phi Trần.

Chuyện đó hoàn toàn nằm ngoài ý muốn của cô.

Nhưng dường như tất cả là số mệnh, nếu không ngày hôm nay cô và anh đã không đoạn tuyệt đến thế này.

Cô quỳ ở đó hồi lâu, lâu tới mức không còn cảm nhận mọi động tĩnh xung quanh, cô mới giải bày hết tâm tư, rồi cúi lạy thật sâu.

Thực ra cô hoàn toàn không tin Phật, nhưng lúc này đây, dường như chỉ có nơi đây mới khiến cô có được sự bình yên trong tâm hồn.

Tuy có chút giả dối.

Nhưng, trái tim cũng chỉ có giới hạn nhất định, cứ phải chôn giữ quá nhiều tâm tư, cô cảm thấy mình như sắp nổ tung. Thực sự sắp nổ tung. Những ngày này, cô nghĩ ngợi rất nhiều, ngoài nơi đây, không sao tìm được bất cứ nơi nào khác có thể cứu rỗi được bản thân mình.

Trên tay cô, một sinh mệnh vô tội đã phải ra đi, mang theo cốt nhục của cô, cuối cùng đã biến thành hư không.

Còn cô chẳng xứng đáng chút nào, bởi thậm chí ngay từ phút đầu cô đã không hề muốn nó chào đời.

Đứa trẻ đến đầu thai, kết quả lại hết kiếp.

Chỉ có cầu nguyện cho đứa trẻ trước mặt Phật tổ, mới giúp cô có được giây phút bình yên.

Sau khi bái lạy, cô tìm thấy một vị tiểu hòa thượng có quen biết, quỳ gối góp một khoản tiền công đức đã chuẩn bị trước, rồi đưa ra mong muốn cúng tiền một chiếc đèn thờ.

Bởi cần có người tu hành Phật pháp cao siêu tụng niệm, nên tiểu hòa thượng mời cô ngồi nghỉ ngơi ở trước Phật đường, rồi tự mình mời đại sư trụ trì.

Một lúc lâu sau, tiểu hòa thượng mới quay lại, xin lỗi cô: “Sư trụ trì cũng đang có khách muốn cúng tiến, bản tăng phải giúp đại sư sắp xếp mấy việc, nên chậm chút thời gian.” Nói rồi cầm giấy bút, mời Tần Hoan viết tên lên trên.

Đứa trẻ đó tên gì?

Tần Hoan không khỏi ngây ra, cô còn chưa nghĩ tới vấn đề này, lúc này chỉ biết nhìn vào tờ giấy trắng trên tay, trong lòng bất chợt thấy bi ai.

Đúng vậy, đứa trẻ đến một cái tên cũng chưa có, đã vội rời bỏ cõi đời.

Gió nhẹ thoảng qua, làm tờ giấy trên tay Tần Hoan bay lật phật.

Tiểu hòa thượng thấy Tần Hoan ngây ra, bèn khẽ gọi: “Tần thí chủ?”

Tần Hoan trấn tĩnh lại, lúc này mới nói: “Xin lỗi, con còn chưa nghĩ ra, một lát nữa con tìm nhà chùa có được không?”

“Được, nhưng bản tăng phải lên đại điện, thí chủ có bất cứ yêu cầu gì có thể lên đại điện gặp bản tăng.”

“Cảm ơn”

“Không khách sao.”

Tiểu hòa thượng bái lạy rồi bước đi, trong tay còn đang cầm một tờ giấy trắng khác. Bên trên có chữ viết. Đúng lúc tiểu hòa thượng quay lưng bước đi, Tần Hoan vô tình liếc nhìn tờ giấy, cô chợt thẳng thốt, khi kịp nhìn thấy một chữ “Cố”

Sau khi tiểu hòa thượng bước đi, cô đứng yên bất động. Khẽ vò nát mảnh giấy trắng cầm trong tay, vút vào trong thùng giắc.

12. Chương 06: Chia Tay 1

Ánh mặt trời chếch về phía tây, xuyên qua tán lá cây dày đặc trong sân, nền gạch đá ánh lên bóng nắng lốm đốm. Tần Hoan không biết mình đã đợi bao lâu, cơ thể thấm mệt, tâm tư cũng theo tiếng kinh Phật bay càng lúc càng xa, chỉ thấy trống rỗng, cơ thể trống rỗng, tâm trạng cũng trống rỗng, những cảm xúc đan xen chồng chéo đó, từng mảnh từng mảnh, từ đầu chí cuối cô đều nhớ rõ mồn một, như thể đã in dấu lên cơ thể cô, nhưng lúc này cô cũng không sao nhớ nổi, dù chỉ là một chút kỷ niệm.

Cô đứng đến nỗi hai chân tê mỏi, cuối cùng mới thấy cánh cửa phòng thiền trong góc cuối hành lang được mở ra.

Sư trụ trì có khuôn mặt đầy nếp nhăn nhưng tinh thần vẫn ánh lên vẻ rắn rỏi cương nghị, cùng một người đàn ông trẻ tuấn tú bước qua thanh chắn cửa đi ra ngoài

Hành lang phòng thiền cứ cách 10 mét lại có một chiếc cột to tròn, lớp sơn đỏ bên trên đã chớm sần tróc, không còn sáng bóng mới mẻ, như khi còn mới trùng tu. Tần Hoan dựa vào một bên cột, nên sư trụ trì không nhận ra cô. Cô nhìn thấy họ đứng ở cửa nói thêm vài câu, sư trụ trì mới quay lại phòng thiền.

Cô không có ý định tránh né, chỉ mím chặt môi, bụng thăm nghĩ, quả đúng là anh ta.

Lại nhớ tới cái tên trong đèn thờ trên tay tiểu hòa thượng, không khỏi cảm thấy nhói đau. Cô đứng từ xa nhìn khuôn mặt đẹp trai chênh chếch trong nắng chiều, có thể do tâm trạng quá nặng nề, nên vẻ mặt anh luôn lãnh đạm, dù là khi cười, vẫn không phải là kiểu đàn ông mang lại cảm giác ấm áp cho người khác.

Nếu như đứa trẻ được sinh ra, chẳng biết có giống anh ta?

Như có tấm đá đè nặng trĩu lên ngực, mỗi hơi thở đều nặng nề, không diễn tả được là cảm giác gì, bởi thế Tần Hoan cứ nửa đứng nửa ngồi bên cạnh chiếc cột, trong phút chốc không thể nhúc nhích.

Chỉ thấy Cố Phi Trần chào tạm biệt sư trụ trì, quay người bước xuống bậc tam cấp, nhưng rồi cũng nhanh chóng chuyển hướng bước về phía cô.

Cô không biết bằng cách nào anh đã nhìn thấy cô.

Rõ ràng từ đầu tới cuối, anh không hề nhìn về phía cô

Đợi khi anh bước lại gần, cô chẳng hề nghĩ ngợi xa xôi, đứng thẳng người rồi lạnh lùng bảo: “Em muốn xuống núi.”

Anh nhìn cô nói: “Ừ, đi thôi!”

Chuyện đèn thờ, cô không nhắc tới, anh cũng không hề đề cập.

Cô thậm chí không biết anh đặt tên cho đứa con là gì?

Khi xuống núi cả hai đều không ngồi cáp treo.

Suốt dọc đường, những bậc đá quanh co, hai bên đường râm rì cây cối. Trên núi không khí khá lạnh, mặt trời sắp lặn sau đỉnh núi, phía trước, chỉ còn sót lại chút ánh sáng vàng nhạt.

Những đám mây chiều tan tác bên trời, như ai vẩy mực trong bức tranh chấm phá, lại giống như ai đổ màu sơn lên tấm vải nền xanh sẫm, các màu sắc chồng lên nhau, liên tục thay đổi hình thù và độ đậm nhạt cùng với sự di chuyển của ánh sáng mặt trời.

Mây chiều trôi nhẹ nhẹ, ánh mặt trời vàng nhạt, gió thổi xuyên qua tán lá, làm lay động bóng nắng lốm đốm, chẳng khác nào những mảnh vàng vụn nhỏ rớt xuống mặt đất, khiến người ta không nỡ lòng bước lên.

Vẻ đẹp như vậy, đã bao lâu rồi cô không còn được thấy? Hoặc có lẽ cuộc sống vẫn đẹp như vậy, chỉ bởi chẳng biết từ khi nào, cô đã không còn tâm tư thưởng thức hay cảm nhận vẻ đẹp đó.

Chân dẫm lên bậc đá cứng đanh lạnh lẽo, Tần Hoan đột nhiên dừng lại. Cô chăm chú nhìn phía bên trời xa xa, chút ánh sáng rơi rớt cuối cùng đã chìm sâu vào trong thung lũng.

Chút hơi nóng còn sót lại trong không khí cũng tan ngay theo đó, gió thổi qua cánh tay khiến người ta gai lạnh, nhưng cô lại như không hề cảm thấy, cứ nhìn thất thần về phía cuối chân trời.

Thực ra cô mặc rất mỏng, chiếc váy lụa bị gió thổi dính sát vào đùi, giống như cánh bướm đang vỗ mạnh, những sợi tóc rủ xuống cũng khẽ bay bay sau gáy.

Mãi lâu sau, cô mới nghe có người hỏi: “Vừa nãy cầu nguyện điều gì vậy?”

Giọng nói đó cô đã vô cùng quen thuộc, hơi trầm, nên luôn khiến cô không phân biệt được thật giả, không sao nhận ra được là chân thành hay giả dối.

Cô không trả lời, chỉ khẽ chau mày.

Tiếng côn trùng kêu râm ran, ngân lên như vọng xuống, như thể đang vui sướng dị thường.

Trên đời này hóa ra vẫn còn có những thứ kỳ diệu đến vậy, tất cả đều đang tồn tại, chỉ là cô không còn cảm nhận được mà thôi.

Mãi lâu sau cô mới bảo: “Anh thật sự muốn biết tôi cầu nguyện gì sao?” khi nói, ánh mắt cô nhìn xa xăm, nhưng cô biết anh vẫn đứng ở phía sau, yên lặng. Bởi có hơi thở, cái hơi thở vô cùng quen thuộc cho dù cách xa thế nào đi chăng nữa, cô cũng vẫn cảm nhận được.

Phải đau khổ đến thế nào, mới không như cô?

Cô đã từng nghĩ mình nhận được chiếc kẹo ngọt ngào, nào ngờ chỉ là viên thuốc đắng có vỏ bọc đường, đợi đến khi cô vui sướng nếm hết vị ngọt bên ngoài, mới lộ ra cái ruột bên trong đắng ngắt như hoàng liên.

Không kịp đề phòng.

Cô đã ngốc nghếch, trở tay không kịp, chỉ biết mở to mắt chứng kiến chính mình diễn một vở kịch dở khóc dở cười, mà nội dung của nó đã sớm được tính trước, đạo diễn lại không phải là cô, muốn sửa cũng không sao sửa được.

Còn những dư vị ngọt ngào trước đó, cô vẫn ngỡ như một giấc mơ.

Chỉ cần tỉnh giấc, cô vẫn là cô, anh vẫn là anh và trong tay cô vẫn là một viên kẹo đẹp đẽ ngọt ngào.

Cô ưa ngọt như vậy, từ nhỏ tới lớn chưa từng chịu ăn bất cứ thứ gì có vị đắng, cuối cùng chỉ vì anh, lại khiến cô phải nếm hương vị đắng chát nhất cuộc đời.

Là anh đã hủy hoại hơn 20 năm như mật ngọt của cô.

Kể từ khi đó, tất cả những thứ đẹp đẽ khiến người ta yêu thích, cô đều không sao cảm nhận được.

Cô ngốc nghếch như vậy.

Năm xưa là cô chủ động chọc giận anh, giống như tự mình làm tội mình, chẳng trách được ai.

Còn từng ấy năm, cuộc sống của anh dường như không có bất kỳ ảnh hưởng nào, vẫn rực rỡ như vậy, danh lợi song toàn.

Là cô ngốc nghếch, cũng vì anh, cô từng không tiếc cả sinh mạng của mình. Đến giờ như một kiếp luân hồi, cô đã dùng một sinh mạng khác kết thúc sự ràng buộc mà cô không thể kết thúc bằng tính mạng mình, cái giá phải trả đắt như vậy cuối cùng cũng đặt dấu chấm hết cho mối quan hệ giữa cô và anh.

“Anh muốn biết tôi cầu nguyện gì sao?” Cô thu lại ánh mắt đang nhìn xa xăm, từ từ quay lại nhìn người đàn ông đang đứng phía sau, thốt ra từng câu từng chữ: “Tôi mong sao thời gian quay ngược lại, mong sao cuộc đời này chưa từng gặp anh, mong sao từ nay về sau, anh đừng bao giờ xuất hiện trong cuộc đời tôi.”

Giọng nói của cô còn lạnh hơn cả gió: “Tôi cầu trời cầu Phật phù hộ độ trì, cho tôi thực hiện được ước nguyện này.”

Gió núi thổi vù vù qua tán lá rừng, dường như không dứt, càng thổi càng mạnh, làm một chú chim ở góc rừng cũng phải giật mình, chiếc bóng đen vỗ vỗ cánh lướt nhanh qua bầu trời.

Ánh sáng trên núi tối lại rất nhanh, mắt cô như bị bao phủ bởi một cơn gió lớn, đau rát, tới mức chảy cả nước mắt. Cô khẽ nheo mắt, vẫn không sao nhìn rõ được nét mặt và biểu hiện của người đàn ông đó.

Hình như khuôn mặt anh trắng bệch ra.

Chỉ là dường như mà thôi.

Bởi sắc mặt anh trước nay đều không hề thay đổi, núi thái sơn có nổ tung, sắc mặt anh vẫn vậy, rất hiếm khi mất tự chủ. Cô không mong chờ gì việc nhìn thấy bộ dạng mất tự chủ lần thứ hai của anh trong nửa tháng ngắn ngủi.

Huống hồ những lời này của cô thì có đáng gì?

Là người sớm bị anh bỏ rơi, nói những lời đó có đáng kể gì?

Cô đứng yên lặng, anh cũng vậy. Kể từ lúc cô mở miệng nói ra điều đó, anh hoàn toàn yên lặng.

Mắt anh đen sẫm như mực, ánh mắt lại lạnh như sao băng. Từ trước tới nay mỗi khi nhìn vào mắt anh, cô vẫn cảm thấy mình như chìm vào bên trong một cách vô thức.

Trời tối dần, cô không đợi anh trả lời, bèn mím chặt môi, quay người lại không nhìn anh, tự mình bước nhanh xuống núi.

Dọn ra khỏi nhà họ Cố cũng tốn khá nhiều công sức, đầu tiên phải qua cửa ải cô Triệu.

Bỗng chợt nghe được việc Tần Hoan sẽ dọn ra bên ngoài, cô Triệu phản đối một cách mạnh mẽ, khuyên nhủ cô mấy ngày trời, cuối cùng phát hiện không có kết quả, cô liền trở nên dần rồi như đứa trẻ, không trả lời Tần Hoan, thậm chí cả Cố Phi Trần, cô cũng phục vụ lúc chẳng lúc chớ.

Tần Hoan cũng cảm thấy áy náy, nhưng trong lòng đã quyết, nên ngày rời bỏ nhà họ Cố, cô ôm chặt người phụ nữ đã giúp đỡ cô trong nhiều năm nói: “Cháu sẽ thường xuyên về thăm cô.”

Cô Triệu hiểu quá rõ đó chỉ là lời nói rồi, nhưng cũng đành gạt nước mắt dặn dò: “Cháu ở một mình bên ngoài, phải tự mình chăm sóc sức khỏe nghe không?”

“Cháu biết rồi ạ.”

Cảnh tượng như vậy khiến ai cũng thấy buồn lòng, Tần Hoan kéo hành lý bước đi, ngồi lên xe mới dựa đầu vào cửa kính ngầy ra đến thất thần.

Trong lòng cô không muốn rời xa cô Triệu, màn từ biệt vừa rồi khiến cô muốn rơi lệ, nhưng cô lại không khóc.

Trước kia cô vốn hay cười hay khóc, buồn vui thất thường, giống như đứa trẻ mãi không chịu lớn. Nhưng dường như quãng thời gian dính dáng tới cả Cố Phi Trần, đã lấy hết nụ cười và nước mắt của cô trong suốt quãng đời còn lại.

Cô không khóc nổi, chỉ biết ngầy ra nhìn ngôi nhà cứ dần trôi xa, cho đến khi khuất hẳn trong tầm mắt.

Nhà mới của cô ở phía nam thành phố.

Những năm nay, thành phố không ngừng mở rộng, nơi đây đã trở thành trung tâm văn hóa thương mại lớn nhất, tập hợp hầu hết các tòa nhà cao ốc trong toàn thành phố.

Nhà cô ở là căn hộ hai phòng hướng Nam Bắc, nội thất tinh xảo, bố cục thoáng đãng, lại ở khu vực tắc đất tắc vàng, đối với một người phụ nữ độc thân như cô, có thể nói ra khá xa xỉ.

Ở những nơi như thế này, hàng ngày mở mắt ra là có thể ngửi thấy mùi tiền, thậm chí đến nửa đêm yên ắng, vẫn thấy nhiều tòa nhà cao tầng vẫn còn sáng đèn. Không khí thương mại nồng nặc, như thế ai cũng đang dùng hết sức để phấn đấu, không nghỉ ngơi, làm hết sức lực của mình. Hoặc do bị nhiễm bầu không khí đó, nên Tần Hoan cũng nhờ một thầy giáo cũ ở trường học trước kia tìm cho mình một công việc, tạm thời làm công tác hành chính ở bộ phận hậu cần trong trường đại học.

Trần Trạch Như tỏ ra rất tán đồng, trêu đùa vài câu: “Đại tiểu thư không biết tới bụi trần giờ bắt đầu thị sát dân tình? Đúng là khiến người ta kinh ngạc.”

Tần Hoan đưa thực đơn món ăn giao cho người tạp vụ, không để tâm tới lời Trần Trạch Như.

Chỉ ngay sau đó, Trần Trạch Như chợt nhớ ra điều gì vội nói: “Ồ, không đúng, mình nhớ ngày trước cậu cùng từng đi làm, công việc lần này không phải là công việc đầu tiên của cậu.”

Tần Hoan khẽ ngậy ra vội nói: “Thế thì sao?” Đường như không muốn nói về những việc trước kia, cô xỉ mặt xuống rồi dùng ngón tay cái khẽ ngoắc chiếc cốc thủy tinh, nhắc nhở: “Hôm nay là bữa đầu tiên chúc mừng cuộc sống mới của mình, không được phép nhắc tới chuyện trước kia, quá mất hứng.”

“Không sao, ai bảo mình ăn nói không bằng người khác.”

Trần Trạch Như nâng cốc lên “Mình lấy nước thay rượu, chúc mừng cậu.”

Hai cốc chạm nhau, phát ra những tiếng kêu leng keng.

Tần Hoan khẽ giật mình bởi tiếng chạm cốc, mọi thứ cuối cùng đã bắt đầu.

Trường học nơi cô làm việc ở phía Đông thành phố, cách trường cũ một bức tường, có điều nơi đây là trường mới xây dựng, nên không gọi cho cô nhiều ký ức về thời đi học.

Công việc hành chính đơn điệu nhưng không hề nhàn nhã, việc hậu cần gần như chạm tới mọi mặt của trường học, đều cần bỏ thời gian và sức lực mới có thể bao quát hết được.

Cũng may là Tần Hoan chỉ phải làm phụ tá cho một cô giáo tình tình rất dễ chịu, đại khái là cũng nể mặt người giới thiệu cô, nên cũng khá quan tâm tới cô, có việc gì cũng đều nhắc nhở.

Nhưng cho dù vậy thì hai tháng đầu mới tiếp xúc công việc, cũng khiến Tần Hoan mệt mỏi muốn đứt hơi.

Bố trí nhà ăn, ký túc xá, thời khóa biểu phòng học, thậm chí cả việc vệ sinh bà bảo an trong khuôn viên trường học, cô cũng đều phải nhúng tay. Cô trước kia chưa từng có những mối quan hệ phức tạp như vậy, cô luôn được mọi người che chở chăm sóc, cho đến giờ mới thấy Trần Trạch Như nói đúng, cô quả là sống trong cung cấm không biết tới khói bụi cuộc đời.

Có lúc cô còn gặp phải chuyện cãi cọ, thậm chí đánh nhau, hai bên mâu thuẫn thường luôn cố chấp chẳng ai chịu nhường ai, lại cần cô đứng giữa giải quyết. Nhưng cô còn trẻ, chưa có nhiều kinh nghiệm, ban đầu không tránh khỏi lúng túng, xong công việc còn bị lãnh đạo trách mắng là chưa dốc sức vào công việc.

Công việc vất vả như vậy, nhưng cô chưa hề nghĩ tới việc từ bỏ.

Bởi chỉ có một mối như vậy mới khiến cô tạm thời quên đi những ký ức đau đớn kia.

Sau khi chuyển nhà cô mới nhận ra cô không phải chỉ rời bỏ một ngôi nhà, mà là xa rời toàn bộ quá khứ, không phải từ giờ không còn gặp mặt một người, mà là người đó sẽ hoàn toàn biết mất trong cuộc đời cô.

Cô thi thoảng mơ thấy ác mộng, giấc mơ thường đan xen phức tạp, nhưng có một vài gương mặt, một vài khung cảnh thường xuất hiện lặp đi lặp lại, như thể đã ăn sâu trong trí não của cô, xưa mãi cũng chẳng chịu đi.

Cô lo sợ cuộc sống mới sẽ chỉ là bong bóng xà phòng, nên cô buộc mình phải bận rộn.

Chỉ có ban ngày bận tới mức không thở được, đến tối cô mới không nghĩ ngợi điều gì, đặt lưng xuống là ngủ một mạch tới sáng.

Có những lúc bị lãnh đạo mắng mỏ thậm tệ, cô lại thấy vui, bởi sẽ có những thứ mới lấp đầy giấc mơ của cô. Cho dù những giấc mơ đó đều khiến người ta không vui, nhưng cô vẫn mong được lựa chọn điều không vui của hiện tại.

Đây không phải là trạng thái tâm lý khỏe mạnh, nhưng cô không tìm Trần Trạch Như giúp đỡ, mà đi làm một tấm thẻ tập thể dục mỗi khi cô cảm thấy ban ngày vẫn chưa đủ mệt, sau khi tan làm bèn đến phòng tập vận động cho mồ hôi tứa.

Cuộc sống như vậy được khoảng hai ba tháng, một lần sau khi tập xong cô tiện đường đi mua đồ ở siêu thị gần đó, đúng lúc gặp một người giúp việc cho nhà họ Cố, người đó vừa mở miệng đã nói: “Tiểu thư Tần? Sao cô gầy đi nhiều vậy?”

Thực ra cô không hề để ý, lại đi mua đồ ở siêu thị lớn ngay gần nhà họ Cố. Sau khi gặp phải anh ta, cô mới giật mình phát hiện, thì ra phòng tập lại ngay gần nhà Cố Phi Trần, chỉ cách hai con phố, còn cô trước kia khi ở trong nhà họ Cố lại chưa từng đi về hướng này, nên đến giờ mới phát hiện ra.

Người đó làm việc trong nhà bếp, hôm nay được nghỉ bèn dẫn cô đi chọn thức ăn ở khu đồ tươi sống và khu rau sạch. Cô vẫn chưa thạo việc bếp núc, những món làm ra cũng tạm ăn được, nhưng trong việc mua thức ăn vẫn còn lạ lẫm.

Người giúp việc thấy cô chỉ nhìn bảng giá, thực phẩm nào cũng chọn loại đắt tiền nhất, bèn không khỏi bật cười, ngăn cô rồi bảo: “Tiểu thư Tần, mua thức ăn không phải mua như cô đâu.”

Tần Hoan tỏ ý ngượng ngùng, bèn khiêm tốn hỏi: “Vậy phải mua như thế nào?”

Anh ta nhìn cô, cười ha ha rồi nhanh chóng giải thích cho cô nguyên tắc lựa chọn các loại rau và thịt.

“Tôi không biết mua thức ăn lại cần nhiều kiến thức như vậy?” Tần Hoan đẩy chiếc xe chở đầy thực phẩm ra bàn thanh toán rồi cười bảo: “Cảm ơn anh!”

“Cô không cần khách sáo. Nhưng một mình cô mà ăn hết nhiều đồ ăn như vậy sao?”

“Không ăn hết thì bỏ tủ lạnh, đủ dùng cho một tuần.”

“Một tuần?” người đó nghe xong buột miệng hỏi: “Cả tuần cô chỉ mua thức ăn một lần?”

“Ừm, thường ngày đi làm bận, hơn thế tôi cũng chưa quen lắm với việc nấu nướng.”

Lúc chia tay ở cửa siêu thị, Tần Hoan nói: “Cho tôi gửi lời hỏi thăm cô Triệu.”

“Cô Tần lúc nào rảnh rồi về nhà thăm chúng tôi nhé.”

“Được rồi.” Tần Hoan khẽ do dự, cuối cùng không nỡ từ chối, bèn gật gật đầu, thốt ra một lời nói dối đầy thiện ý, “Nếu có thời gian tôi sẽ về.”

Người giúp việc đó sau ngày nghỉ quay trở về nhà họ Cố, liền đem chuyện gặp Tần Hoan kể cho cô Triệu.

Cô Triệu vội vàng hỏi tình hình của Tần Hoan, anh ta nghĩ một lát rồi nói: “Gầy đi rất nhiều, nhưng thần sắc tốt hơn lúc ban đầu khi mới rời khỏi đây.”

Cô Triệu không khỏi ngạc nhiên, rồi khẽ thở dài, mãi lúc sau mới hỏi: “Thế cậu có nói với cô ấy việc cậu Cố bị bệnh hay không?”

“Ài, cô ấy không hỏi, nên tôi cũng không dám nói bừa, chẳng nói gì hết.”

Những người làm trong gia đình họ Cố gần như không ai là không biết mối gian hệ giữa Tần Hoan và Cố Phi Trần, tuy không thật rõ nội tình bên trong, nhưng mọi người đều hiểu, cũng rất rõ sự ràng buộc ân oán giữa hai người, nên không tránh khỏi thi thoảng ngấm ngấm bàn luận đôi ba câu.

Lần này Tần Hoan dọn đi, tuy mọi người ai nấy đều lưu luyến, nhưng chủ nhân nhà họ Cố lại không có ý giữ, mọi người cũng chỉ có thể lẳng lặng suy đoán, chứ không tiện nói ra.

Nhà bếp chuẩn bị xong bữa tối, bốn món một canh, tất cả đều thanh đạm, dầu mỡ không dám cho nhiều. Cô Triệu rửa sạch một chiếc mâm, bê mâm cơm lên gác, trước khi lên còn không quên dặn người thợ: “Việc của cô Tần, cậu tạm thời đừng nói với cậu chủ.”

Người đó đáp: “Tôi biết nên chỉ dám nói với cô.”

Cô Triệu khẽ thở dài, không hiểu nổi đôi trẻ này tại sao lại phải giày vò nhau đến vậy. Trước khi Tần Hoan dọn ra khỏi nhà, cũng không biết có phải trùng hợp hay không mà Cố Phi Trần chẳng nói chẳng rằng lại đi công tác ở tỉnh ngoài.

Đến khi Tần Hoan dọn đi, anh mới quay về, chưa đến hai ngày sau bệnh hen lại phát tác, ngất đi trong phòng họp của công ty, nghe nói làm đội ngũ lãnh đạo và đám thư ký sợ xanh mặt.

Sau đó xe cứu thương chở anh tới bệnh viện, chưa lần nào bệnh hen lại nặng như lần này.

Cô Triệu nghe tin vội vã đến bệnh viện, sau khi nghe bác sĩ nói kết quả chẩn đoán liền tức tới muốn ngất, chỉ bởi nguyên nhân gây ra tình trạng hiện tại là do hút thuốc quá nhiều.

“Người bị hen suyễn nặng tại sao lại hút thuốc uống rượu, không còn thiết sống nữa hay sao?” sắc mặt bác sĩ sầm lại, lạnh như băng, nhân thể mắng người nhà bệnh nhân một chập.

Cô Triệu ngồi bên cạnh gật đầu lia lịa, ghi lại toàn bộ lời căn dặn của bác sĩ.

13. Chương 06: Chia Tay 2

Cô biết Cố Phi Trần uống rượu là do công ty thường xuyên tiếp khách nên không tránh khỏi, nhưng thường ngày anh ít khi hút thuốc, chỉ những lúc tâm trạng không vui mới đốt một điếu, nhưng nhiều lắm cũng chỉ hút vài hơi. Thực ra nhiều năm trở lại đây, cô gần như chứng kiến bước trưởng thành của anh, biết anh là người rất chừng mực, luôn biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm, nghiêm khắc với bản thân, thậm chí có lúc cô còn cảm giác anh lạnh lùng lý trí đến phát sợ.

Cô chưa từng gặp người nào còn trẻ tuổi nhưng lại có khả năng tự kiềm chế như anh.

Nhưng lần này... cô Triệu quay đầu nhìn Cố Phi Trần, anh đã tỉnh lại, nhưng vẫn nằm yên lặng trên giường, dáng vẻ thản nhiên, như thể con người chín phần chết một phần sống vừa rồi không phải là anh.

Hơn thế, vừa mới tỉnh lại, anh đã yêu cầu xuất viện, không ai ngăn cản được.

Hình như bắt đầu từ lần đó, sức khỏe anh thường xuyên có chút vấn đề nhỏ, cứ liên tục kéo dài mấy tháng tới, chưa thể hoàn toàn bình phục.

Cô Triệu mở cửa phòng trên gác, thấy Cố Phi Trần đang ngồi dựa vào ghế tựa đọc tài liệu.

Ánh sáng trong phòng mờ mờ, rèm cửa cũng chỉ kéo ra một khe nhỏ, đèn lớn cũng không bật, chỉ có ánh sáng vàng vọt phát ra từ chiếc đèn để bàn bên cửa sổ.

Cô Triệu đặt mâm cơm xuống, thuận tay bật chiếc đèn chùm trên trần nhà, ánh sáng bất ngờ chiếu rọi khiến Cố Phi Trần khẽ nheo nheo mắt, nhưng ánh mắt vẫn giữ nguyên trên tập tài liệu không hề di chuyển.

Cô Triệu đứng yên chờ đợi, thấy anh không có ý đứng dậy, đành phải lên tiếng nhắc nhở: “Cậu ăn cơm đã, để thức ăn nguội không tốt cho dạ dày.”

“Ừm, cô cứ để đó được rồi.” Cố Phi Trần đáp khẽ một tiếng, rồi vẫn ngồi nguyên không nhúc nhích.

Thực ra giọng anh vẫn hơi khàn, hơi thở cũng yếu ớt, dạo này thời tiết thay đổi, không khí nhạy cảm, bệnh hen tái phát càng nặng. Cứ sử dụng thuốc liên tục cũng không tránh được tác dụng phụ, dẫn đến cơ thể mãi vẫn không có chuyển biến tốt.

“Công việc quan trọng thế nào, cũng phải ăn cơm đã.” Cô Triệu thực sự không chịu nổi, bèn đi thẳng tới trước mặt anh, dáng điệu như thể anh không đứng đây tôi cũng không đi.

Kể từ sau khi Cố Hoài Sơn qua đời, cô là người lớn tuổi nhất trong nhà họ Cố, Cố Phi Trần tuy là chủ nhà nhưng cũng rất kính trọng cô. Nhìn thấy cô như vậy cũng đành buông tài liệu trong tay, ngồi ăn bữa tối dọn sẵn trên bàn.

Trong lúc đó, cô Triệu cứ đứng bên cạnh, như thể giám sát anh, có vài lần muốn nói gì đó rồi lại thôi. Những biểu hiện đó không lọt ra khỏi mắt anh, nhưng anh vẫn yên lặng, cho đến khi ăn xong đặt bát đĩa xuống, mới thủng thẳng hỏi: “Cô có điều gì muốn nói?”

“Không có gì.” Cô Triệu khẽ ngập ngừng.

Anh bình thản nhìn cô, lắc đầu rồi bảo: “Cô cứ nói đi.”

Cô Triệu ngậm hạ quyết tâm, cuối cùng cũng không giấu được bèn nói: “Tiểu Mai hôm qua gặp Tần Hoan.”

Sắc mặt Cố Phi Trần vẫn lãnh đạm, không sao nhìn ra được tâm trạng gì trong đó.

“Nghe nói gầy đi nhiều, cũng không biết có phải cuộc sống khó khăn quá không. Tôi muốn đi...”

Cô mới nói được một nửa, liền bị cơn ho dồn dập ngắt quãng.

Cố Phi Trần một tay nắm lại che miệng, nghiêng đầu sang một bên ho từng cơn không dứt, một tay nắm chặt mặt bàn đến mức các đốt ngón tay như trắng bệch ra, khuôn mặt bỗng nhiên trở nên nhợt nhạt.

Cô Triệu sợ xanh mặt, chẳng còn nghĩ tới việc gì khác, vội vàng chạy đi lấy thuốc.

Nhưng Cố Phi Trần giơ tay giữ lấy cô, mãi mới ngăn được cơn ho, nhắm mắt lại dựa vào lưng ghế, thư giãn một lúc, trên trán hiện lên vẻ mệt mỏi.

“Vừa nãy cô nói gì?” hơi thở đều đặn trở lại, anh vẫn nhắm mắt tĩnh dưỡng như trước, chỉ là cất tiếng hỏi khẽ.

Nhưng cô Triệu đâu dám nhắc lại, chỉ sợ làm kích động đến anh, nên cẩn thận nói: “Tôi muốn hôm nào đó xin nghỉ phép.”

Cô không nói lý do nghỉ phép, Cố Phi Trần cũng không hỏi, chỉ khe khẽ gật đầu.

Lúc dọn dẹp bát đĩa mang ra khỏi phòng, cô Triệu chợt cảm thấy, có lẽ cái tên Tần Hoan đã trở thành một nguyên nhân quan trọng khiến bệnh tình của Cố Phi Trần phát tác.

Việc này phải làm sao?

Cô thâm kinh sợ, nhưng sợ làm Cố Phi Trần nghỉ ngơi, nên đành mang bộ mặt buồn phiền nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

Cố Phi Trần ngồi thêm một lúc rồi đứng dậy, đi thẳng ra bên cửa sổ. Anh mở rèm cửa, nhìn xuống vườn hoa phía sau nhà.

Thực ra đây đã không còn là vườn hoa, do bệnh tình của anh, nên trong nhà trước nay chưa từng có một bông hoa, còn vườn hoa sớm đã cải tạo thành vườn rau, trồng một số loại rau quả mà Cố Hoài Sơn trước kia ưa thích, mục đích là có rau xanh và sạch.

Nhà cửa của gia đình họ Cố nhiều không đếm xuể, nhưng Cố Hoài Sơn là người ưa hoài niệm, hơn hai chục năm chỉ thích ở căn nhà này. Cho đến sau khi cha mất, Cố Phi Trần cũng ngại không muốn chuyển đi nơi khác.

Lúc này bóng tối đã buông xuống, trong vườn đen sẫm một màu, ánh mắt anh không hề chuyển động, chợt nghĩ tới một hình ảnh của nhiều năm về trước.

Cũng ở nơi đây, lần đầu tiên anh nhìn thấy một bé gái bị rơi xuống hố cả người lấm lem, khóc đến mức cả khuôn mặt nhăn nhúm lại.

Thực ra khi còn nhỏ Tần Hoan không phải thật xinh, nhưng bộ dạng khi khóc rất đáng thương, có sức hút khiến người khác không thể không thương xót, như thể chạm vào sợi dây thần kinh nào đó trong lòng anh, nên anh phải để tâm, bước tới giúp đỡ cô.

Khi đó anh cũng không lớn là bao, nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy một người nhìn mình với ánh mắt cầu khẩn, rất đáng thương, như thể anh là vị cứu tinh, là chỗ dựa đáng tin cậy duy nhất của cô.

Chỉ cần giơ tay ra.

Anh kéo tay cô, cánh tay đó nhỏ nhắn mềm mại, run rẩy đặt trong lòng bàn tay anh. Anh còn nhớ, hành động của mình lúc đó hơi thiếu kiên nhẫn và thô bạo, vì nước mắt cô cứ rơi lã chã, cho dù sao đó có nín khóc, thì cái kiểu bĩu môi như thể bị ầm ỨC khiến anh vô cùng khó chịu.

Anh không thích nhìn con gái khóc.

Cuối cùng anh cũng kéo cô lên khỏi hố sâu, đất cát trên tay cô dây bẩn sang anh, anh thấy đáng ghét. Nhưng khi đó, anh không thể ngờ rằng, hơn 10 năm sau, anh lại có lúc nắm chặt tay cô, vẫn bàn tay mềm mại như vậy, khiến anh nắm rồi không muốn buông tay ra nữa.

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang hồi ức của Cố Phi Trần, anh thu tầm mắt bước về phía bàn nghe điện.

Bên kia đầu dây có tiếng nói: “Ông Cố, mời kiểm tra hòm thư.”

Anh khẽ đáp một tiếng rồi cúp điện thoại đi mở máy tính.

Trong hòm thư có một bức thư gửi tới trước đó 10 phút, anh mở ra xem, tải file xuống, rồi từ từ ngồi đọc.

Trong không gian yên tĩnh chỉ có tiếng nhấn chuột, nhẹ nhàng, gấp gáp.

Ánh sáng trên màn hình phản chiếu lên gương mặt bình thản của người đàn ông, ánh mắt anh khẽ sáng lên theo những bức ảnh xuất hiện trên đó, không biết bao lâu sau, cuối cùng mới tập trung tại một điểm và dừng lại ở đó.

Màn hình dừng lại ở một bức ảnh.

Người phụ nữ trẻ trong ảnh mặc một bộ quần áo thể thao, so với trước kia quả nhiên có phần nhẹ nhõm hơn, cô cột tóc đuôi ngựa cao vồng ở phía sau, cổ đeo một chiếc khăn len nhiều màu, hình như mới tập chạy bằng máy, trên trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi.

Chỉ có điều, trên khuôn mặt có thứ ánh sáng hơn cả giọt mồ hôi trên trán, đó là đôi mắt của cô.

Cố Phi Trần khẽ mím chặt môi, không rõ là vui hay buồn, cứ nhìn chằm chằm vào bức ảnh.

Trong ảnh ngoài Tần Hoan ra, còn có một người đàn ông, đứng dựa sát vai cô, tuy chỉ có nửa người, nhưng thấy rõ họ đang rất vui vẻ. Hai người hình như đang trò chuyện, cũng không biết anh ta nói gì, nhưng lại khiến Tần Hoan cười thoải mái, nụ cười tự đáy lòng, khiến cả khuôn mặt tỏa sáng.

Nụ cười ấy, đã bao lâu rồi anh không còn được thấy?

Anh khẽ nhắm mắt, ngón tay khẽ nhúc nhích, tắt phụt máy tính.

Không gian bỗng chốc như trở nên trầm lắng, ngọt ngào, khiến người ta cảm thấy bức bối.

Cố Phi Trần đứng dậy, bước tới đầu giường mở ngăn kéo, lúc này mới nhớ ra cô Triệu đã thu lại toàn bộ thuốc lá ở đó. Anh ngậy ra, rồi đành chấp nhận.

Bên ngoài cửa sổ là màn đêm đen đặc, những đám mây u ám trên bầu trời che phủ nốt chút ánh trăng cuối cùng.

Anh trầm ngâm mãi hồi lâu rồi mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Lát sau, anh liền quay người cầm điện thoại gọi cho trợ lý, hỏi ngắn gọn: “Gần đây công ty có việc gì không?”

Trợ lý hình như cũng quen với việc nhận điện thoại vào đêm khuya, nên trả lời rất lưu loát: “Mấy ngày nay nhân cậu không có ở đây, nên phó tổng Tiền ngầm tiếp xúc thường xuyên với các cổ đông, nhóm của anh

ta cũng liên tục làm việc đến tận đêm khuya, thậm chí tới sáng hôm sau, chắc là muốn đưa ý kiến chất vấn đối với phương án mới khác, dự tính sẽ lật đổ kế hoạch của chúng ta trong đại hội cổ đông.”

Giọng nói trong điện thoại rõ ràng và nhanh nhẹ, Cố Phi Trần không hề chen lời, chỉ đợi sau khi đối phương báo cáo văn tắt tình hình xong, mới hỏi: “Theo như anh biết, hiện giờ anh ta đang có được bao nhiêu phần trăm ủng hộ?”

“Hai cổ đông Trương, Lý trước nay đều không tán đồng phương án phát triển của chúng ta, hơn nữa mối quan hệ giữa họ và Tiền Vân Long lại rất tốt, lần này bọn họ ủng hộ Tiền Vân Long cũng rất nhiều. Còn những người khác, tuy có nhận lời mời mọc ăn uống ngấm ngấm của Tiền Vân Long, nhưng như tôi thấy bọn họ cũng không thay đổi lập trường.”

Nói tới đây, trợ lý bèn ngừng lại. Điện thoại yên lặng một lúc, trợ lý thấy đối phương không lên tiếng, nhất thời cũng không đoán được ông chủ đang nghĩ gì trong đầu.

Cố Phi Trần chuyển sang ngồi xuống trước mặt bàn, tư thế thả lỏng thoải mái, ngón tay dài dài gõ nhẹ lên mặt bàn gỗ mun, lâu sau mới mở miệng, nhưng sắc mặt khẽ sầm lại, cười nhạt nói: “Tiền Vân Long? Tôi thấy anh ta càng ngày càng không muốn sống, châu chấu đã xem, không biết lượng sức mình.”

Trợ lý khẽ thở phào một cái, nhân tiện hỏi: “Vậy tiếp theo đây, chúng ta nên làm gì?”

“Sáng mai cậu đợi tôi ở văn phòng chuẩn bị sẵn tài liệu Vân Đỉnh, đồng thời thông báo toàn bộ cổ đông và hội đồng quản trị đúng mười giờ có mặt ở phòng họp.”

“Tôi rõ rồi.”

Dự án phát triển khu nghỉ dưỡng suối nước nóng Vân Đỉnh là một trong những kế hoạch kinh doanh quan trọng nhất mà tập đoàn Cố Thị chuẩn bị khởi động vào năm nay. Khi một người cứ nằm trên giường bệnh suốt thời gian gần đây đột nhiên xuất hiện ở công ty và triệu tập hội nghị cổ đông tức thời với chủ đề chính là dự án phát triển này, khiến nhiều người không kịp trở tay.

Tiền Vân Long là một trong những thành viên của hội đồng quản trị, lại là Phó tổng giám đốc của công ty, đương nhiên là có một vị trí trong hội nghị. Nhưng anh ta đến khá muộn, khi thư ký mở cửa phòng họp giúp anh ta, tất cả mọi người đều đã đông đủ.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về anh ta, anh ta lại chỉ liếc nhìn một bóng dáng ngồi ở phía khác của bàn dài hội nghị, người đó tuy chỉ khẽ đưa mắt ra phía cửa, nhưng lại khiến anh ta nổi da gà, bất giác rung mình.

Thực ra ngay từ lúc nhận được thông báo triệu tập cuộc họp, anh ta đã dự cảm được tình thế bất lợi. Theo lý mà nói, Cố Phi Trần sẽ không quay lại đi làm nhanh như vậy, chỉ trừ khi nhận ra được điều gì đó có thể khiến anh kinh động.

Nhưng đây lại là cơ hội rất lớn, làm sao có thể tùy ý vứt bỏ?

Nhân lúc Cố Phi Trần bị bệnh nằm nhà, anh ta lôi kéo thêm được hai cổ đông nữa, hy vọng trong đại hội cổ đông lần sau có thể phẩy tay một cái, muốn Vân Đỉnh để giành thêm sự đồng thuận và tín nhiệm hơn nữa cho mình.

Đương nhiên, đây không phải là mục đích cuối cùng của anh, mà chỉ là bước then chốt đầu tiên mà thôi.

Sau khi ngồi xuống, Tiền Vân Long mới nhận ra mình đúng là người đến muộn nhất, không đợi Cố Phi Trần hỏi liền mở miệng giải thích: “Tổng giám đốc Cố, vừa nãy uống trà sáng cùng thống đốc Trịnh, nói chuyện hơi nhiều, nên đến trễ.”

Cố Phi Trần không đếm xỉa đúng sai bèn gật đầu, tuyên bố cuộc họp bắt đầu.

Đúng một tiếng rưỡi.

Trong thời gian đó Tiền Vân Long ngấm liếc đồng hồ ba bốn lần, cho đến tận khi bước ra khỏi phòng họp, bên tai dường như vẫn văng vẳng tiếng nói sắc lạnh quyết đoán của đối phương.

Anh ta không bao giờ ngờ được rằng, không đợi đến khi đại hội cổ đông chính thức bắt đầu, Cố Phi Trần đã đi trước một bước, phát đến tay từng người tài liệu về kế hoạch Vân Đỉnh, thậm chí tự mình giảng giải

những vấn đề chi tiết của dự án. Cho dù trong cuộc họp, Cổ Phi Trần nói phương án này vẫn còn thiếu sót cần bổ sung, nhưng theo anh ta, đây đã là kế hoạch gần như hoàn mỹ, thậm chí bản thân anh ta trong hơn một tiếng rưỡi đồng hồ cũng không thể tìm ra được khiếm khuyết nào. Như thế, phương án bước đầu anh ta nắm được thông qua con đường đặc biệt đã trở thành mớ giấy lộn, hơn thế một nửa công việc anh ta dẫn đầu nhóm làm ngày làm đêm cũng trở nên vô dụng.

Hành động hôm nay của Cổ Phi Trần tuy thể hiện rõ sự thiếu tôn trọng các cổ đông, nhưng lại được ưu thế tuyệt đối.

Kế hoạch ban đầu là cùng đua với Cổ Phi Trần, kẻ trước người sau đưa hai phương án trong hội nghị cổ đông coi như xôi hỏng bỏng không.

Nghĩ tới đây, Tiền Vân Long chợt nổi cơn giận bất chợt, về tới văn phòng liền mượn có mắng thư ký một chập, lấy uy quyền để trút cơn giận dữ.

Cô thư ký đi theo anh đã hơn nửa năm, cũng quen với tính khí thất thường của anh, bèn trốn ra bên ngoài một lúc rồi mới cầm một tập tài liệu bước vào đưa cho anh ta đọc, rồi nói: “Anh ký xong để em mang sang cho Tổng giám đốc Cổ.”

Kết quả Tiền Vân Long chỉ xem qua loa rồi đứng dậy nói: “Không cần cô đi, vừa may tôi có việc cần tìm anh ta.”

Có cái cơ này, anh ta liền cầm tập tài liệu đang hoàng sang tìm Cổ Phi Trần, thực ra trong lòng không phải không có ý định riêng. Anh ta nghĩ, nếu Cổ Phi Trần hôm nay đột nhiên xuất hiện ở công ty hoàn toàn do anh ta, vậy thì cố tình trốn tránh càng khiến cho tình hình trở nên bí ẩn.

Huống hồ trước nay anh ta lại không phải người sợ người trên kẻ dưới, chủ động tiếp cận đối thủ mới có thể thăm dò thông tin hữu dụng.

Nhưng, không ngờ anh ta lại bị hụt.

Cửa văn phòng của Cổ Phi Trần đóng chặt, thư ký riêng nói với anh ta, Tổng giám đốc Cổ sau khi họp xong đã rời đi ngay lập tức.

“Đến bệnh viện?” anh ta dường như buột miệng hỏi.

“Tôi cũng không rõ, chỉ thấy đi cùng ông Vương.”

“Ông Vương nào? Cô phải biết trong hội đồng quản trị có đến ba người họ Vương.”

“Là Vương Huy”. Thư ký trả lời.

Cái tên Vương Huy khiến Tiền Vân Long không khỏi giật bắt mình. Vương Huy là một người trung dũng nhất trong hội đồng quản trị, lập trường cũng trung lập nhất, nhưng chính vì như thế nên giá trị cá nhân mới cực kỳ quan trọng những thời điểm then chốt.

Tiền Vân Long tim đập thình thịch, vẻ mặt lại vẫn cố tỏ ra bình thản gật đầu, rồi không nói không rằng bước nhanh rời khỏi đó.

Cùng lúc đó, một chiếc xe con lặng lẽ dừng lại bên đồng hồ có cảnh đẹp mê hồn ở thành phố C cạnh đó có một quán trà bốn tầng theo phong cách cổ điển, nổi tiếng bởi trà ngon và giá đắt.

Lúc này đã là chính ngọ, ánh nắng ngày xuân ấm áp chiếu lên cửa sổ có chạm khắc hoa văn cổ điển, ánh lên mặt bàn gỗ từ đàn tạo thành một quang sáng lốm đốm xinh đẹp.

Một trong những ông chủ của quán trà này là Vương Huy – một người đàn ông đã ngoài 50, áp lực công việc trong nhiều năm khiến ông không thể không thường xuyên bước vào tiệm làm tóc, dùng thuốc nhuộm che bớt mái tóc sớm đã bạc trắng của mình.

“Dạo này vất vả quá.” Vương Huy nháy một ngụm trà mới được nhân viên bê lên, cẩn thận thưởng thức hương vị trà rồi mới tiếp tục lắc đầu thở dài, “Nhất là cậu lại không ở công ty, hai tôi ngày nào cũng phải giải quyết bao nhiêu công việc, chẳng còn thời gian chăm sóc nhà cửa của mình nữa.”

“Chú Vương, cũng bắt đầu than công việc bận rộn từ khi nào vậy?” người đàn ông trẻ tuổi ngồi đối diện một tay cầm chiếc cốc làm bằng xương, miệng khẽ cười nói: “Nếu thái độ say sưa với công việc công ty. Chú nhận thứ hai, chắc không ai dám nhận mình thứ nhất.”

“Không nói như vậy được, bây giờ đã là thời đại nào rồi. Giờ chú già rồi, không còn như trước nữa, nếu cách đây 20 năm, khi chú bằng tuổi cháu bây giờ thì quả thực là làm việc quên mình. Nhưng giờ không thể được nữa rồi, mong muốn lớn nhất của chú là được về nghỉ ngơi sớm, hàng ngày ngồi đây uống trà, ngắm cảnh đẹp đồng hồ, hẹn hò mấy người bạn già đánh cờ tán chuyện, tự do tự tại.”

Hương trà tỏa ra, hơi nóng tản mát trong không khí, dự vị ngọt dễ chịu.

Cố Phi Trần ngồi im lặng, khẽ cười, lắng nghe chú Vương tiếp tục than thở: “Nhưng cái anh chàng này rõ ràng là không muốn cho chú sống nhàn nhã tự do đây, lần này triệu tập cuộc họp tức thời như vậy, khiến chú đến cả một giấc ngủ trưa cũng không thực hiện được.”

“Mọi việc diễn ra bất ngờ, cháu lẽ ra nên thông báo cho chú trước một ngày.” Giọng Cố Phi Trần vô cùng lịch sự.

“Cậu thôi cái bài này đi, giả tạo y chang bố cậu. Bán đứng người ta lại còn bắt người ta cam tâm tình nguyện đếm tiền cho cậu.” Vương Huy khẽ phẩy tay, ra ý để cô gái pha trà đi ra, rồi mới nghiêm túc nói: “Nói đi, lần này muốn tôi giúp cậu thế nào?”

Cố Phi Trần cũng không vòng vo tam quốc: “Cháu muốn chú dốc lòng cho dự án Vân Đình.”

“Xem ra tôi bây giờ trở thành mục tiêu tranh giành của mọi người rồi.” Vương Huy cười sảng khoái, nói đùa: “Xem ra lập trường không rõ rệt có lúc cũng có ích.”

Cố Phi Trần cũng cười khê: “Thế e rằng cháu chẳng mang lại được lợi ích gì cho chú, nếu có cũng không phải là thứ gì quý hiếm.”

“Biết dùng tiền không mua được tôi, nên anh chàng này tới đây để làm tôi động lòng phải không? Đang ốm mà còn đến đây uống trà hóng gió với tôi, quả thật cũng khiến tôi cảm động đấy.”

“Bởi vì cháu cần lá phiếu đó.”

“Nhưng cậu không cảm thấy phương án của mình có chút mạo hiểm sao?” Vương Huy đột nhiên ngồi thẳng dậy, giọng nói trở nên nghiêm túc.

“Mạo hiểm là lẽ đương nhiên.” Sắc mặt Cố Phi Trần rất lạnh, nhưng giọng nói lại chắc nịch, “Nhưng ảnh hưởng to lớn và những lợi ích mà dự án này mang lại là không thể hình dung được. Cháu không có lý do gì để nó đứt gánh giữa đường, cũng không thể để bất cứ ai nhúng tay và phá hỏng kế hoạch đó.”

Vương Huy gật đầu bảo: “Ừ, con người Tiền Vân Long chú cũng không coi trọng, những hành động của anh ta dạo này ở công ty vừa xảo quyệt vừa nực cười, chú nghĩ cháu cũng không để tâm. Về nhân quang của cháu, chú tin tưởng. Nhưng dự án này chú phải về nhà nghiên cứu kỹ rồi mới trả lời cháu được. Cháu phải biết, chú và bố cháu không giống nhau, ông ấy to gan dám nghĩ dám làm, còn chú, mấy chục năm nay vẫn là người bảo thủ, giờ già rồi, còn rụt rè hơn cả trước đây.” Nói đến đoạn sau, Vương Huy cười ha hả như tự chế giễu mình.

Cố Phi Trần im lặng một lúc lâu mới nói: “Chú Vương, bất kể như thế nào, cháu phải cảm ơn chú trước.”

“Không cần khách sáo.” Vương Huy nhấp một ngụm trà, nhắm mắt lại nhìn Cố Phi Trần, chợt nói: “Công việc xong rồi, cháu bây giờ có cần đi giải quyết việc riêng không?” Nói rồi liếc sang nhìn một phòng bên cạnh, “Tần Hoan và người đàn ông kia đã vào đó hơn mười phút rồi, chẳng lẽ cháu không định ra chào họ một câu?”

Vị trí họ ngồi ở ngay chỗ ánh sáng đẹp nhất của đại sảnh, xung quanh được che bởi một bức bình phong, thiết kế cũng thật khéo, người bên trong bức bình phong không nhìn được gì ở bên ngoài, nhưng bên ngoài lại có thể nhìn vào trong.

Chú Vương nói xong, đợi thêm vài phút nữa, nhưng thấy Cố Phi Trần không hề nhìn lên, chỉ ngồi uống trà một mình, ánh sáng bên ngoài cửa sổ chiếu lên khuỷu tay vẫn rất yên lặng của anh, rõ ràng là không hề giật

mình vì câu nói đó.

Vương Huy ngậy ra, rồi không khỏi bật cười ha hả: “Nãy giờ thấy cậu chỉ mải bàn công việc, cứ ngỡ cậu không thấy Tần Hoan bước vào. Xem ra lão già này đã nhiều chuyện rồi, chuyện của các bạn trẻ để các bạn tự giải quyết, chỉ là đừng có làm gì khiến bố cậu trên trời không yên đó.”

Cố Phi Trần im lặng hồi lâu, không biểu lộ thái độ gì, chỉ đặt cốc trà lạnh ngắt xuống bàn, trả lời khe: “Cảm ơn chú Vương đã quan tâm.”

Hai người lại ngồi trò chuyện thêm ba bốn tuần trà nữa, Vương Huy nhận một cuộc điện thoại riêng, không thể không đứng lên đi ra một chỗ nghe tiếp.

Cố Phi Trần cũng theo đó đứng lên, anh vốn hẹn bác sĩ đi khám lại, nhưng công việc cả buổi sáng như vậy, lúc này chắc chắn là không kịp nữa. Anh khẽ ra hiệu cho lái xe đang đứng ở xa, kết quả ngay sau đó, vừa đúng lúc cánh cửa phòng có chạm khắc hoa văn đó mở ra, một bóng dáng nhỏ nhắn yêu kiều khẽ cúi đầu từ trong bước ra, đi về phía góc sảnh lớn.

Cô hình như đang lơ đãng, nên không chú ý đến anh đang đứng ở xa.

Còn bước chân Cố Phi Trần như chậm lại, bình thần dần dò cậu lái xe vài câu, rồi mới bước đi.

14. Chương 07: Lãng Quên 1

Tần Hoan bước vào nhà vệ sinh, đóng cửa, rồi đứng yên lặng trước gương. Nghiêm Duyệt Dân vừa nãy khen cô tinh thần thoải mái, như có chuyện gì vui vẻ, nhìn trông rất phấn chấn.

Có thật vậy không?

Cô không khỏi nhìn kỹ mình trong gương. Vẫn là khuôn mặt đó, chỉ có điều thần sắc tươi sáng hơn một chút.

Chắc do thay đổi môi trường sống, hoặc do dạo này kiên trì tập luyện, nói chung là do vứt bỏ được những ức chế và phiền não kéo dài trước đây, niềm vui hiện rõ trên nét mặt.

Cô nhớ lại, lần đầu tiên quen với Nghiêm Duyệt Dân là ở trong bệnh viện.

Hôm đó, cô vừa mới mất đứa con của Cố Phi Trần, giống như đánh mất linh hồn, nhợt nhạt yếu đuối nằm yên trên giường bệnh để anh kiểm tra và điều trị.

Các ý tá đều vô cùng ngưỡng mộ anh chàng bác sĩ trẻ ở ngoài về, hình như lãnh đạo bệnh viện cũng rất trọng dụng anh. Cô thầm nhớ lại giọng nói của anh lúc đó, trầm ấm nhẹ nhàng, dường như bản thân giọng nói cũng đã có tác dụng chữa bệnh không khác gì một loại dược phẩm, giống như tia sáng ấm áp, giúp cô tìm thấy một chút an ủi trong sự lạnh giá và mê man tưởng chừng như bất tận.

Chỉ có điều lúc đó không ai ngờ được rằng, lúc này, cô lại ngồi uống trà trò chuyện cùng người bác sĩ trẻ tuổi ấy, và trước đó, anh cũng đã hẹn cô đi ăn mấy lần, lại đi tập thể dục cùng cô, hơn nữa thái độ tuy chưa thật nhiệt tình nhưng cũng thấy rõ là có ý định theo đuổi cô.

Còn cô, cũng không tỏ ý chối từ.

Với những cuộc hẹn hò kiểu này, cô chỉ là bắn khoăn trong chốc lát, rồi cuối cùng cũng không từ chối.

Sự khởi đầu mới, cuộc sống mới, cô cũng cần có một cảm giác mới, cho dù chỉ là tạm thời.

Nghĩ tới đây, Tần Hoan chợt như bừng tỉnh, cô soi lại gương lần nữa rồi mới mở cửa bước ra ngoài.

Nhưng không thể ngờ rằng, bên ngoài lại có người đang đợi cô.

Tần Hoan còn chưa kịp nhìn rõ mặt đối phương, đã nghe thấy người đó cất tiếng: “Cố tiên sinh mời cô qua gặp tiên sinh một lát.” Giọng nói nhẹ nhàng bình thản như vậy, chẳng khác nào chủ của anh ta, giọng điệu lịch sự, nhưng thái độ lại kiên quyết mạnh mẽ. Cô có lý do tin rằng, nếu mình không đồng ý, anh sẽ không tránh đường cho cô.

Bởi vậy, cô chỉ đành nở nụ cười gượng gạo, chào đối phương: “Tiểu Lưu, lâu lắm không gặp.”

“Tần tiểu thư, lâu rồi không gặp.”

Mượn chút khoảng lặng, tài xế Lưu mới thầm đánh giá kỹ người phụ nữ trẻ trước mắt.

Anh biết cô đã nhiều năm, khi cô mới đang học đại học, anh đã lái xe cho Cố Phi Trần. Anh trước nay ít nói, luôn tuân thủ theo nguyên tắc nhìn nhiều nghe nhiều nói ít, luôn để tâm để sức làm việc cho Cố Phi Trần, nên mới ở lại được trong gia đình Cố Phi Trần một cách ổn định lâu dài như vậy.

Thực ra trong trí nhớ của anh, Tần Hoan khác xa lúc này. Cô tiểu thư cành vàng lá ngọc yếu điệu vui vẻ với người phụ nữ đang đứng trước mặt như hai người hoàn toàn khác nhau. Anh quan sát cẩn thận, chỉ là vì nghe đến tên Cố Phi Trần, nên khuôn mặt cô mới biểu lộ một chút sắc thái buồn khổ và tuyệt vọng. Cho dù chỉ trong giây lát, nhưng cũng khiến gương mặt xinh đẹp mất đi nét rạng rỡ ban đầu.

Mỗi quan hệ ràng buộc giữa hai người Tần, Cố rõ như ban ngày, cái dáng vẻ bực bội mím chặt môi của Tần Hoan khiến anh cũng không đành lòng, nhưng lời dặn của Cố Phi Trần lại nhất định phải hoàn thành, trong lúc đang phân vân lưỡng lự, thì Tần Hoan gật đầu nói: “Anh dẫn đường đi.”

Anh như trút được gánh nặng, vội quay người, dẫn Tần Hoan đi về phía trong phòng đặt riêng.

Sảnh lớn của quán trà rộng rãi, thoáng đãng, phong cách cổ điển, nhưng các phòng riêng lại bố trí tản mạn ở bên hành lang góc gác.

Cũng không biết vô tình hay cố ý, Tần Hoan phát hiện, căn phòng cô đang đi tới và phòng do Nghiêm Duyệt Dân đặt trước nằm ở đúng hai phía Đông Tây tách biệt của tòa nhà.

Khoảng cách rất xa.

Tiểu Lưu mở cánh cửa bước vào, Cố Phi Trần dường như đã ngồi đợi một lúc ở bên trong.

Thấy cô cuối cùng đã đến, anh cũng chỉ ngược mắt nhìn về phía cửa, đưa tay rót ấm trà Bích La Xuân vừa pha xong vào hai cốc không đặt trên bàn.

Động tác của anh rất nho nhã, rõ ràng không phải công việc thường làm, nhưng tư thế của anh lại chuyên nghiệp thành thục đến mức khiến người khác phải ngạc nhiên.

Tần Hoan rời ánh mắt ra khỏi những ngón tay thon dài của anh, ngược lên nhìn, rồi ngồi xuống nói: “Tôi không biết anh cũng ở đây.”

Hàm ý trong đó, cô tin anh hiểu. Nếu không có nói sao cô cũng sẽ không tới đây.

Nhưng khuôn mặt Cố Phi Trần không hề có chút biểu hiện nào, anh khẽ đẩy chén trà về phía tay cô, rồi mới hỏi: “Dạo này tình hình của em thế nào?”

Giọng anh bình thản tự nhiên, như thể hai người bạn thân lâu ngày không gặp đang ngồi trò chuyện hàn huyên.

Cô không khỏi cười nhạt: “Như thế nào thì cũng tốt hơn trước kia, phải vậy không?”

“Thế thì tốt.” Anh nhìn cô trong giây lát, rồi cụp mắt xuống nhấp ngụm trà, dường như không quan tâm đến lời mỉa mai của cô.

Hương trà thơm mát bay khắp phòng.

Tần Hoan ngồi yên không nhúc nhích, cả người rơi vào trạng thái im lặng.

Anh gầy đi rất nhiều, ánh mắt vẫn sâu thẳm và sắc sảo như trước, vẻ mặt lạnh lùng, đến ngữ điệu như cũng lạnh lùng theo, xa xăm khó đoán biết, mãi mãi không thể hiểu anh đang nghĩ cái gì.

Đối diện với người đàn ông này, cô nhận thấy mình bỗng trở nên ngạt thở, như bị một thế lực ngầm nào đó không chế, cảm giác không thở nổi.

Cũng đến lúc này cô mới nhận ra, căn phòng này không có cửa sổ, toàn bộ ánh sáng đều nhờ vào ngọn đèn giả cổ treo trên trần nhà.

Như vậy cũng tốt. Cô thầm nghĩ trong bụng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Khi này ngồi cùng Nghiêm Duyệt Dân, cô phải cố ngăn ánh mắt mình không liếc ra ngoài cửa sổ, nếu không căn bệnh sợ độ cao của cô lại tái phát, khiến cô có những cơn nhức đầu khó chịu.

Nghĩ tới Nghiêm Duyệt Dân, cô mới chợt định thần trở lại, cô đi đã khá lâu chưa quay lại, chắc hẳn vị bác sĩ hiền lành nho nhã đó phải đang rất lo lắng.

Cô khẽ chau mày, không nhịn được nói: “Anh tìm tôi đến vì chuyện cũ sao? Nếu đúng vậy, tôi thấy mọi thứ đã kết thúc rồi.”

Thái độ của cô lạnh như băng, nhưng dường như không mấy may ảnh hưởng tới Cố Phi Trần, anh chỉ nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm, nói một cách nhẹ nhàng: “Tất nhiên là có chuyện nghiêm túc.”

“Chuyện gì?”

“Gần đây trong công ty có ai ngầm liên lạc với em và muốn mua cổ phần của em hay không?”

Anh bỗng nhiên hỏi vậy, khiến cô ngây ra, mãi sau mới phản ứng trở lại: “Không có.”

“Vậy chắc sẽ sắp có.” anh nói, “Lúc đó hy vọng em không đồng ý. Hoặc nếu em thực sự muốn bán cổ phần ba anh dành cho em, cũng mong em suy nghĩ tới anh trước.”

“Tại sao?” Cô chau mày, buột miệng hỏi: “Trong công ty có biến cố?”

Anh nhìn cô, rồi trả lời: “Em trước nay không quan tâm tới việc thương trường, anh chỉ hy vọng em hãy ghi nhớ lời anh nói.”

Nếu muốn bán cổ phần, trước tiên hãy nghĩ đến anh.

Cô chỉ nghĩ ngợi một chút, rồi bỗng nhiên cười nhạt: “Đây có phải một lời đề nghị?”

“Là gợi ý.” Người đàn ông khẽ mỉm cười môi mỏng, đôi mắt sâu thẳm không sao đoán được suy nghĩ gì bên trong.

Cô thừa hiểu anh không bao giờ cầu xin người khác. Anh vốn ngạo mạn, lại là người được cưng chiều từ bé, bất luận thế nào cũng sẽ không rơi vào thế phải cầu cạnh người khác.

Cô càng nghĩ càng thấy nực cười: “Anh dựa vào cái gì mà cho rằng tôi sẽ nghe lời anh?”

Anh cũng cười nhẹ, như thể không buồn để tâm đến lời mỉa mai của cô: “Cổ phần của em, em có quyền tùy ý quyết định.”

“Lẽ đương nhiên.” Cô dẫn dỗi buông ra ba chữ rồi đứng lên chuẩn bị bước đi.

Cổ phần của tập đoàn Cố Thị, vào cái ngày cô được tặng đó, cô không bao giờ nghĩ lại có lúc Cố Phi Trần phải vì nó mà tìm đến cô.

Trong phút chốc, cô bỗng cảm thấy nhẹ nhàng. Như thể cô và anh chưa từng có bất cứ mối quan hệ nào, sự ràng buộc giữa họ chỉ đơn thuần là mua bán và giao dịch.

Đúng vậy, cô chút nữa thì quên, anh là người làm kinh doanh, nên chẳng phải bất cứ mối quan hệ nào trong lòng anh ta cuối cùng đều quay về vấn đề cốt lõi nhất hay sao?

Quá khứ giống như trận cuồng phong, trong chốc lát bỗng dội về trong óc.

Anh từng giới thiệu cô với một đại gia trong thương trường khác là Âu Dương Viễn với tư cách là con gái nuôi của nhà họ Cố và là em gái nuôi của anh. Lúc đó hai người mới chia tay chưa được một năm, cô mới 22 tuổi, xinh đẹp yêu kiều, dường như hưởng tất cả ưu điểm của mẹ, thậm chí còn vượt trội hơn hẳn. Cũng trong lần đó, cô mới chợt ý thức được ưu thế của mình và nhớ lại, bản thân mình không phải không có người

theo đuổi. Trên đời này, thực ra có rất nhiều người yêu cô, cả những người vừa gặp đã yêu cũng không hiếm, chỉ có anh là không yêu cô mà thôi.

Anh không còn yêu cô nữa, hoặc giả trước nay chưa từng yêu cô, nên mới thản nhiên nhìn cô sánh bước bên một người đàn ông khác.

Người đàn ông đó, Âu Dương Viễn, cũng là nhân vật kiệt xuất, vô cùng quan tâm tới cô. Nhưng chỉ có mình cô biết, cô chỉ là đang dần dỗi, là cô cố tình chọc tức anh.

Phỏng có tác dụng gì? Cô ngây thơ như thế, làm trò hề cho người khác xem, đóng vai khổ sở như vậy, chỉ là để thử phản ứng của anh.

Nhưng anh lại hoàn toàn không có phản ứng, từ đầu chí cuối chỉ lạnh lùng quan sát, tự xem mình như người ngoài cuộc, yên lặng nhìn cô kết giao với người đàn ông khác.

Cuối cùng cô cũng thấy mệt mỏi, diễn lâu như vậy, suýt nữa chính bản thân mình cũng bị đánh lừa, nhưng anh lại chẳng mấy may rung động. Người đàn ông đó lòng dạ sắt đá, cô rút cuộc cũng nản chí, chẳng còn sức để thăm dò.

“Em muốn chia tay.” Kể từ lúc lọt lòng, đây là lần đầu tiên cô nói câu đó với người khác, trong lòng không khỏi áy náy.

Cuối cùng lại bị Âu Dương Viễn nói toạc ra: “Người em yêu là Cố Phi Trần.”

Thì ra mọi thứ lại rõ ràng đến thế sao?

Cô ngây người ra, chỉ nghe đối phương cười nhạt bảo: “Anh có điểm nào không tốt với em? Em lại còn không biết tự hài lòng. Em yêu Cố Phi Trần ư? Anh nói cho em biết. Em đừng có nằm mơ. Anh ta hoàn toàn không yêu em. Em có biết là nhờ có em. Anh ta đã lấy được bao nhiêu thứ giá trị từ anh hay không? Thử hỏi một người đàn ông nếu yêu một người phụ nữ, có thể đem cô ta ra làm món mồi để trao đổi lấy lợi ích cho mình hay không?”

“Món mồi?” Cô thực sự nghe không hiểu, chỉ cảm thấy cái từ đó quá xa lạ và nhức óc.

Cô chạy đi đối chất, muốn tìm ra sự thực. Cô hỏi anh đầy kích động, đến giọng nói cũng run run, nhưng người đàn ông lạnh lùng đó dường như chẳng có chút hứng thú nào nhìn cô giọng điệu bình thản bảo: “Đúng thì sao, mà không đúng thì sao?”

“Trong mắt anh, tôi chỉ là một món hàng để trao đổi sao?” Cô gần như không dám tin.

“Theo em thì sao?” Anh vút tờ báo trên mặt bàn, khê nhếch nhếch mép lên: “Thế em nghĩ giá trị của mình thì được bao nhiêu?”

Cô không sao thoát nên lời.

Anh chợt cười mỉa mai: “Nhưng rõ ràng là trong mắt Âu Dương Viễn, em đúng là bảo bối. Vì em, anh ta chủ động vứt bỏ quyền đầu giá miếng đất ở thành phố bên, giờ miếng đất đó đã trong tay anh.” Anh dừng lại đôi chút, ánh mắt lướt qua đôi môi đang run rẩy của cô, dường như khê sa sầm mặt lại, rồi mới nói: “Âu Dương Viễn trước nay là người đặt lợi ích lên hàng đầu, có thể khiến anh ta hy sinh như vậy, em là người đầu tiên. Kết đôi với anh ta không hẳn là việc không tốt, có gì phải chia tay?”

Thực ra hơn nửa năm nay, anh rất ít khi nói chuyện nhiều với cô như vậy. Nhưng lần này, từng chữ đều như một nhát dao đâm thẳng vào tim cô.

Thì ra, giữa họ thực sự có sự giao kèo về lợi ích.

Cô gần như không dám tin, ngây ra nhìn anh, nhìn vẻ mặt lạnh lùng của anh, mãi sau mới chợt cảm thấy nhói đau.

Trái tim cô như bị bóp nghẹt, bị ngọn lửa thiêu cháy thành tro, chắc cũng chỉ đau đến mức thế.

Hồi ức như cơn sóng lớn dồn dập ủa về, đập vào người như vỡ vụn ra từng mảnh một cách vô tình.

Tần Hoan khó khăn lắm mới thoát ra được cái vòng xoáy đó, lại như không thể kiềm chế được nụ cười mai mỉa lộ ra nơi khóe mắt, chỉ sợ đứng thêm chút nữa sẽ mất đi tự chủ.

Nhưng Cố Phi Trần lại không định để cô rời đi như vậy, một giọng nói lạnh lùng vang lên từ phía sau lưng: “Người đàn ông đó là ai?”

Cô vốn đã bước đi, nhưng lúc này lại dừng lại một cách cứng nhắc. Cô nhìn anh ngờ vực, đầu tiên không hiểu, sau rồi mới tỉnh ra, không khỏi khẽ nhếch miệng cười: “Liên quan gì tới anh?”

“Em đang hẹn hò cũng anh ta?” Khuôn mặt Cố Phi Trần vẫn không nhìn ra được chút biểu cảm nào.

“Anh dựa vào đâu để tra hỏi tôi?”

“Đã từng là chồng chưa cưới.”

Chồng chưa cưới... Ba chữ đó dường như vang lên một cách cực đoan, khiến cơ thể cô như cứng lại, ngón tay để bên người khẽ run rẩy nắm chặt lại. Cô không kịp nghĩ ngợi gì liền đáp: “Chẳng thà nói tôi đã từng là bố của con cô, như thế nghe thân mật hơn.”

Lời nói vừa dứt, nụ cười lạnh lùng của cô như đông cứng lại trên khóe môi. Đó là vết thương không ai có thể làm lành giữa hai người, đến giờ vẫn chưa liền vết, lại bị cô rạch thêm ra, hoàn toàn bất ngờ, cô dường như cũng phải giật mình vì sự tàn nhẫn lạnh lùng của chính mình.

Gương mặt Cố Phi Trần trong phút chốc trắng bệch ra, vẻ mặt và lời nói của cô như nhát dao đâm mạnh vào tim anh. Bất ngờ không kịp chống đỡ, cổ nhìn trong giây lát, rồi không chịu được phải quay đi ho khẽ khẽ.

Anh ho khá lâu, ngón tay dài cổ bám lấy mép bàn, mãi lâu sau mới ngừng lại được, khuôn mặt xanh xao không giấu được nỗi vẻ mệt mỏi. Bệnh tình của anh vẫn chưa khỏi hẳn, cả buổi sáng lại tiêu hao nhiều sức lực vì công ty, nay bị cô bồi cho một cú như vậy, anh chỉ thấy không khí trong quần như có lẫn cả đá vụn, cả vòm họng bỗng đau lạnh buốt.

Anh thở dốc một hồi rồi mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tần Hoan vẫn đứng yên chỗ cũ, đôi mắt đen sẫm nhìn thẳng vào anh, trong mắt có chút tình cảm phức tạp, cũng không biết gây ra vì cái gì.

Đợi khi hơi thở ổn định trở lại, anh vẫn như không có chuyện gì xảy ra, lại tiếp tục chủ đề vừa nãy: “Em phải xác định rõ người đàn ông đó có đáng tin cậy hay không?”

Nói xong, anh yên lặng một hồi lâu, Tần Hoan như mới định thần lại, ánh mắt rời khỏi khuôn mặt anh, rồi lại lộ ra vẻ châm biếm chua cay: “Chẳng lẽ anh đã cho người đi điều tra anh ấy?”

Anh đáp bằng giọng điệu thản nhiên: “Vẫn chưa.”

Vẫn chưa... vẫn chưa!

Cô bỗng cảm thấy tức giận thật sự, không khỏi cao giọng ngăn cản anh: “Tốt nhất là đừng bao giờ làm chuyện đó. Việc của tôi không cần anh nhúng tay vào.” Cô đã bước ra ngoài cửa phòng, lại quay đầu lại, nhấn mạnh từ chữ một: “Tôi hẹn hò với ai là việc của tôi, anh không có từ cách giám sát tôi, và đừng có hoang tưởng rằng sẽ bước vào cuộc sống mới của tôi thêm lần nữa.”

Giọng cô rất to, cũng không biết là nói cho ai nghe, nói xong liền mở toang cửa, bước ra ngoài nhanh như cơn gió.

Cô đi rất nhanh, chỉ nghe thấp thoáng phía sau có tiếng ho từng cơn từng cơn vọng lại. Tiểu Lưu đứng đợi bên ngoài, cô đi lướt qua vai anh, ngay sau đó, khẽ liếc thấy anh vội vã, chạy vào trong phòng.

Được rồi, cô nghĩ, anh ta làm sao lại có liên quan được tới cô?

Còn Nghiêm Duyệt Dân, đợi lâu như thế, không biết sẽ nghĩ gì. Nên trên đường quay lại phòng, cô gắng sức bình tĩnh trở lại, rồi hít một hơi thật sâu, quay về bên cạnh người bác sĩ hiền lành nho nhã.

“Xin lỗi anh, vừa nãy em gặp người quen đứng nói chuyện vài câu, nên quay về muộn.” Sau khi ngồi xuống, cô tỏ ý xin lỗi. Không biết đã rót được mấy tuần trà rồi, e rằng bác sĩ Nghiêm đã uống no nước.

Bác sĩ Nghiêm lại nửa đùa nửa thật: “Thấy em lâu quá không quay lại, gọi điện thoại không ai nghe, lại cứ nghĩ em không hài lòng với anh, nên bỏ về mà không thèm chào một câu.”

“Ồ? Nhưng điện thoại của em không kêu.” Cô vội vàng lôi điện thoại từ trong túi ra, quả nhiên thấy mấy cuộc gọi nhỡ.

Cô hơi buồn bã, ngược lên vừa lúc nhìn thấy cặp mắt đang khẽ cười của đối phương, ánh mắt lướt qua bàn trà nhìn thẳng vào khuôn mặt cô, như thể có ánh sáng mê hoặc lòng người, còn lóa mắt hơn cả ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ. Cô càng ngượng ngùng, bèn vứt điện thoại vào trong túi nói: “Chắc điện thoại hỏng rồi, gọi được, nhưng không nghe được tiếng.”

“Thế anh đưa em đi mua chiếc mới, được không?” nói rồi không đợi cô đồng ý, liền đứng dậy, lấy chiếc áo gió vắt trên mắc bên cạnh, tay kia kéo cô dậy khỏi chỗ ngồi, vô cùng tự nhiên.

“Nhưng...” tay cô khẽ co lại trong lòng bàn tay ấm nóng của anh, nhưng lại bị anh nắm chặt hơn nữa.

Anh quay đầu lại nhìn cô cười khẽ, rồi mở cửa phòng, dẫn cô đi ra.

Khi đi qua sảnh lớn, Tần Hoan vẫn hơi bối rối. Cô cố tình ngó ra xung quanh, nhưng không hề thấy bóng dáng của Cố Phi Trần và Tiểu Lưu.

Lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó bỗng thấy mình thật chẳng ra sao, việc gì phải để ý đến chuyện bị anh ta nhìn thấy.

Tần Hoan ơi là Tần Hoan, chẳng lẽ cuộc sống mới của mi cũng vẫn bị anh ta khống chế?

Cô vừa mâu thuẫn nghĩ ngợi, vừa theo Nghiêm Duyệt Dân bước ra khỏi quán trà. Trong lòng đang mãi nghĩ ngợi, khiến cô nhất thời quên mất mình và Nghiêm Duyệt Dân đang nắm tay nhau. Nghiêm Duyệt Dân thấy cuối cùng cô cũng không còn vùng vằng cố giãy ra, không khỏi mừng thầm trong bụng, liền bước chậm lại, cứ như vậy dắt cô đi thong dong ở trên đường Hồ Tân.

“Hôm nay anh không phải về bệnh viện sao?” cô hỏi.

“Hôm nay và ngày mai đều nghỉ.”

“Thế anh có kế hoạch gì?”

“Em thì sao? Nếu hai ngày nay em rảnh, anh có thể tùy theo sự sắp đặt của em”. Nụ cười của anh vô cùng ấm áp, có sức mạnh mê hoặc lòng người, khiến người khác không thể rời mắt khỏi.

“Em cũng chưa từng có ý định gì.” Cô chỉ khẽ lắc đầu. Trước nay đều là người khác lo liệu mọi việc cho cô.

“Vậy thì mua điện thoại xong rồi bàn tiếp.” Anh khẽ xoa xoa lòng bàn tay cô.

Cô gật đầu, không nói gì thêm.

Động tác thân mật như vậy, không hẳn khiến cô thích đến mê muội, nhưng cũng không khiến cô cảm thấy ghét bỏ, nên cô cũng chẳng cự tuyệt mà cứ để cho anh nắm chặt lấy tay bằng những ngón tay lạnh lạnh, làm ấm trái tim cô bằng hơi ấm của anh.

Anh đưa cô đến một hàng điện thoại di động loại mới.

Trong lúc lựa chọn, anh hỏi cô thích loại nào.

Cô không nghĩ ngợi liền chỉ ngay một chiếc, cùng loại với cái cô đang dùng.

“Thế có phải là lưu luyến cái cũ không?” Anh cười buột miệng hỏi.

Cô ngẩng ra một lúc rồi kiên quyết không chịu thừa nhận: “Chỉ là em lười, dùng những thứ vừa ý không muốn thay đổi dễ dàng.”

Anh hiền lành bảo: “Tùy em.”

Thực ra không phải riêng việc này, mà trong nhiều chuyện khác, Nghiêm Duyệt Dân đều chiều theo cô. Những việc hai người cùng làm, chỉ cần cô thích, anh sẽ hiếm khi phản đối.

Dùng quan điểm của Trần Trạch Như để nói, đây đại loại là ga-lăng.

Còn Tần Hoan cũng dần dần quen với sự chăm sóc của anh, cô biết, anh không phải là người không có chủ kiến, chỉ vì yêu thương cô, nên mới tình nguyện thỏa hiệp như vậy.

Có lần cô cười bảo: “Anh cứ như thế này sẽ làm hư em mất.”

“Sau đó thì sao?”

“Đừng có nói là em không nhắc anh, đến lúc đó tình tình em sẽ càng ngày càng tệ.”

“Nếu đúng là có ngày đó, cũng là do anh gieo nhân nào gặt quả ấy, chẳng trách ai được.” Trong lúc nói, Nghiêm Duyệt Dân dừng xe ở bãi đỗ xe dưới hầm siêu thị, anh tắt máy, lật tay gõ nhẹ trán cô, cười bảo: “Huống hồ em lại tốt như vậy, đã cảnh báo anh trước.”

“Chẳng trách mà các y tá trong bệnh viện đều thích anh.” Cô tránh sang một bên, tiện tay mở cửa xe, vẫn không quên trêu đùa anh.

“Thật sao? Vậy mà anh không biết.”

“Là anh giả ngốc thôi.”

“Sao họ lại thích anh? Vì anh đẹp trai sao?”

Nghiêm Duyệt Dân cố tình làm động tác suy nghĩ để đùa cho cô vui, bởi cô vẫn nghĩ tất cả bác sĩ đều là những người nghiêm túc theo kiểu học giả.

“Vừa đẹp trai, lại tốt tính, đương nhiên mọi người thích là đúng rồi.” Cô bình luận một cách nghiêm chỉnh.

“Thế còn em? Thích anh được chừng nào?” Nghiêm Duyệt Dân khóa xe, bước nhanh tới khoác vai cô, cười vui hỏi.

Cô khẽ cúi đầu nhìn đôi tay đặt trên vai mình, mỉm cười không nói.

15. Chương 07: Lãng Quên 2

Kể từ lần đầu tiên nắm tay nhau đến ngày hôm nay, họ cũng đã gặp gỡ nhau được một thời gian. Cô phát hiện người đàn ông bên cạnh mình quả thực rất tuyệt vời, hơn nữa lại xuất hiện vào lúc thích hợp nhất, không biết có phải Thượng đế đã phái đến để cứu vớt cô hay không.

Nhưng cho tới giờ, cô vẫn chưa hề nói một câu “Em thích anh” hay “Em yêu anh”. Cô cảm giác bản thân mình như mắc phải vấn đề về tâm lý, rõ ràng ngày càng có tình cảm với người đàn ông này, nhưng tại sao đến một câu bày tỏ tình cảm cũng không thể nói ra được thành lời.

Có lần gặp gỡ Trần Trạch Như, cô hỏi chuyên gia tâm lý về vấn đề này. Tiếc là đến cả Trần Trạch Như cũng không trả lời được cô, có lẽ bởi đã tê liệt với các vấn đề tâm lý của cô, hoặc giả bởi Trần Trạch Như quá bận, nghe nói gần đây cô phải tiếp một nữ bệnh nhân mắc chứng mất ngủ do thường xuyên mơ thấy người chị gái đã mất của mình, vấn đề của người ta còn nặng nề hơn cô rất nhiều.

“Lại nghĩ điều gì vậy?” Giọng đàn ông ồm ồm vang lên bên tai, như thể khóa lấp hết những tạp âm khác trong siêu thị.

“Em đang nghĩ hôm nay ăn món gì.” Tần Hoan cúi người xuống, cầm một hộp cánh gà lên từ trong ngăn lạnh rồi hỏi: “Cánh gà nước được không?”

“Em biết làm sao?” Nghiêm Duyệt Dân tỏ ra ngạc nhiên, trong ánh mắt thấp thoáng nụ cười.

“Anh coi thường em đúng không?”

“Không dám. Nhưng hy vọng em có thể dùng hạnh động cụ thể bịt miệng anh lại.”

“Khi còn nhỏ em có xem một quyển truyện tranh.”

“Truyện gì?”

“Tên là Hầy đợi đấy, chính là câu em muốn nói với anh bây giờ.” Trong lúc nói, Tần Hoan lại nhặt thêm hai ba loại rau củ quả và mấy món làm sẵn vứt vào trong giỏ xe.

Nghiêm Duyệt Dân một tay đẩy xe, bước hai ba bước về phía trước rồi chợt nói: “Quyển truyện tranh đó hình như anh cũng có xem, truyện kể về con thỏ và con sói, xem ra em đã coi anh như sói rồi.”

“Ừm” Tần Hoan cười gật đầu.

Ai ngờ Nghiêm Duyệt Dân còn tinh ranh hơn cô, nhướn đôi lông mày dài lên nói: “Thế em hôm nay chẳng phải là dụ sói vào nhà sao?”

Cô không ngờ lại rơi vào bẫy của anh như vậy, nên nghẹn lời mất một lúc lâu. Lúc sau đi tính tiền, cô nhất định không để anh trả tiền, anh ghét sát vào cô hỏi: “Giận rồi à?”

Cô lắc đầu, đưa đồ vừa mua cho anh xách, yên lặng mãi sau mới nói: “Cảm ơn”

“Cảm ơn về việc gì?”

Cô không nói nên lời. Chỉ thấy người đàn ông này như từ trên trời rơi xuống, khiến cuộc sống của cô thêm phong phú và tươi mới.

Hoặc anh thực sự được phái xuống để cứu vớt cô, cho dù ngay lúc này cô vẫn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi nắm huyết mà một người đàn ông khác đã chôn vùi cô.

Nhưng cô vẫn phải cảm ơn anh.

Buổi tối đó, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Nghiêm Duyệt Dân, cô nấu một bữa ăn dỡ tẻ.

Cuối cùng cô nước mắt lưng tròng, bực tức nói: “Bình thường em không kém đến mức này.”

“Có thể hiểu được, là em quá căng thẳng.” Người đàn ông cầm lấy thìa nấu, tự mình làm thức ăn.

Khi anh nấu ăn, cô đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát, phát hiện ngón tay của anh dài và khỏe, là đôi tay đã quen với việc cầm dao phẫu thuật, lúc này cầm thìa trông rất đẹp mắt.

Nghiêm Duyệt Dân nói: “Khi học ở nước ngoài, các bạn người Hoa ở ký túc thường tới phòng anh xin đồ ăn.”

Tần Hoan ném thử món nắm xào đơn giản nhất, thực sự rất ngon miệng, so với trình độ của cô thì không biết cao hơn đến bao nhiêu lần.

“Tay nghề này là anh tự luyện sao?”

“Không phải?” Bàn tay của Nghiêm Duyệt Dân cầm chai rượu vang rất chắc chắn, rót rượu vào hai cốc gần như không hề chênh nhau, anh ngừng một lát rồi mới nói: “Chị gái anh trước kia rất thích nấu ăn, hai chị em anh rất thân nhau, những thứ này đều là chị ấy dạy cho anh.”

Tần Hoan nghĩ một lát rồi hỏi: “Trước kia? Thế chị ấy bây giờ thì sao?”

Nghiêm Duyệt Dân bình tĩnh nói: “Chị ấy mất rồi, từ rất nhiều năm trước.”

Cô khẽ ngáy ra, rồi bảo: “Em không biết, xin lỗi anh.”

“Không sao.” Anh cười khẽ, cầm cốc rượu chạm khẽ vào cốc của cô, ánh mắt dịu dàng tựa như bầu trời đêm đẹp nhất lúc cuối xuân đầu hạ: “Chúc em luôn đạt được những điều mình mong muốn.”

Cô cũng cầm ly rượu, cười bảo: “Lời chúc này là tốt đẹp nhất.” Lát sau nhìn thấy anh cầm ly rượu uống cạn.

Thực ra đây là lần đầu tiên anh tới nhà cô ăn cơm, sau bữa ăn cô dọn bát đĩa để cạnh bồn rửa bát.

“Em biết rửa không?” Giọng nói trêu đùa vang lên từ đằng sau.

Cô quay người lại tỏ ý hơi bực bội, nửa đùa nửa thật: “Cái này dễ hơn nấu ăn.”

Nghiêm Duyệt Dân đưa tay ra so sánh: “Vậy thì em cứ tiếp tục đi.”

Thế nên cô lại quay người đi rửa bát, không buồn quan tâm tới anh.

Ánh đèn phòng ăn mờ hơn phòng khách, nhưng lại là thứ ánh sáng cực kỳ ấm áp. Hồ nước nằm ngay phía chính diện với cửa sổ, bên ngoài là màn đêm bao phủ, bởi cô ở tầng cao, nên phóng tầm mắt có thể nhìn thấy đèn điện sáng choang, nhấp nháy cả trời đêm như ngàn vì sao rơi xuống đất.

Còn cô đang khẽ khom lưng trong tiếng nước chảy tí tách, tóc xỏa xuống bờ vai, phản chiếu bóng dáng xinh đẹp yêu kiều lên bức tường, ngay cả động tác rửa bát đơn giản nhất, dường như cô cũng biến thành một điệu múa mềm mại và đẹp đẽ.

Ánh mắt Nghiêm Duyệt Dân chạm vào chiếc bóng của cô, mãi không thể dời đi nơi khác

Thời tiết này, ban đêm đã không còn ấm áp, trong giây lát anh dường như xuyên qua cả không gian lẫn thời gian, quay ngược lại quãng thời gian của nhiều năm trước bồn nước sẽ quay đầu lại, dịu dàng nói: “Đồ ngốc, ngây ra làm gì, mau xếp bát đĩa lên giá cho khô!” cảnh tượng như vậy khiến đầu anh khẽ nóng lên, dòng máu vốn đã đóng băng như sống trở lại.

Nhưng...

Khi anh thực sự chĩa tay ra nhận lấy, ngón tay chạm ngay vào những thứ đồ sành sứ lạnh ngắt, giấc mơ ấm áp đó liền rơi xuống vỡ tan.

Anh nhắm mắt rồi lại mở mắt, đằng trước là khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết của Tần Hoan, cũng vẫn nụ cười khe khẽ đó, nói với anh bằng giọng trong vắt như nước suối: “Giúp em một chút, đặt ở tủ bên tay phải của anh.”

Anh cười như không có gì xảy ra, cầm lấy bát đĩa, cẩn thận xếp từng chiếc một, rồi kéo đôi tay còn chưa lau khô của cô hỏi: “Có lạnh không?”

“Vẫn còn chịu được” Tần Hoan phát hiện không có tiếng nước chảy, không gian khá chật hẹp như vậy, không khí bỗng nhiên trở nên khác thường. Cô liền đẩy khẽ anh ra khỏi phòng bếp, hai người ngồi trên ghế sofa một hồi sau, cô mới khe khẽ thở phào.

Nghiêm Duyệt Dân lại như không cảm nhận thấy điều gì khác lạ, chỉ cứ đặt cô trong lòng bàn tay để hâm nóng, rồi nói: “Nhìn dáng vẻ của em, thật giống đại tiểu thư mười đầu ngón tay chưa dính nước.”

Đã từng như thế... Tần Hoan trầm nghĩ, ngoài mặt lại đùa như không có chuyện gì xảy ra: “Bạch Tuyết còn rời xa hoàng cung, chạy đến chốn rừng sâu nấu cơm giặt quần áo cho bảy chú lùn, huống hồ là em?”

“Ồ? Chẳng lẽ em cũng gặp phải mẹ kế là phù thủy?”

“Không.” Cô nghiêm chỉnh lắc đầu, “Vấn đề mấu chốt của câu chuyện nằm ở bảy chú lùn, anh chưa nghe ra sao?” Người đàn ông ngậy ra, rồi sau đó bật cười ha hả: “Được lắm, em dám bán đứng anh.” Anh hình như rất vui, đưa tay ra bẹo má cô, nhưng cô phản ứng rất nhanh, lập tức tránh sang một bên,

Nhưng rốt cuộc anh vẫn là đàn ông, sức cô không thể chống cự, bị anh áp sát lại gần, không còn chỗ cựa quậy.

Mặt cô đỏ ửng lên, đùa nghịch một hồi đã thở dốc, giờ lại bị một người đàn ông áp sát bên cạnh, cả người bỗng dưng khó thở.

Khuôn mặt anh gần cô đến vậy, cô chỉ khẽ chớp chớp mắt, lông mi như chạm vào trán anh.

Những cảm xúc mơ hồ, xen cùng hơi thở lướt qua khuôn mặt anh.

Ánh mắt anh như sẫm lại, khe khẽ cúi đầu xuống.

“Duyệt Dân”, đúng vào lúc đôi môi anh sắp chạm vào môi cô, thì cô bỗng gọi lên thành tiếng.

“Ừm?” Anh phản ứng chậm chạp.

“Anh có thể...” Cô hít thở thật sâu, giọng nói có chút ngập ngừng, “Anh có thể... chậm lại một chút được không?”

Vài giây sau anh mới hiểu ý cô, nhưng cũng không hề miễn cưỡng, chỉ là chuyển sang thơm vào trán cô, rồi đứng dậy, nhân thể cũng kéo cô dậy.

Cô tỏ ý ngượng ngùng, lại cảm thấy có lỗi. Ngược lại Nghiêm Duyệt Dân tỏ ra bình thản, tự nhiên, khuôn mặt vẫn nở nụ cười yêu thương, giơ tay búng búng trán cô nói: “Ngốc.”

Lần này cô không tránh. Thực ra anh chẳng dùng mấy sức lực, nhưng lại như búng thẳng vào tim cô.

Lòng ngực như thắt lại, đến phát đau.

Cuối cùng cô miễn cưỡng tiễn anh về rồi ngồi sụp xuống ngay sau cánh cửa.

Cố Phi Trần!!!

Cô đau khổ nhắm mắt lại.

Cô biết, cái tên này, con người này, không phải cô không nhìn không nghe không nghĩ tới mà có thể dễ dàng quên đi.

Kể cả cái giây phút Nghiêm Duyệt Dân dường như đã sắp hôn cô, trong lòng cô bỗng xuất hiện khuôn mặt lạnh lùng điển trai đó. Xa xôi như vậy, đã từng như bức tượng thần, bỗng đâu hóa thành bóng ma lạnh lùng tàn nhẫn nhất, áp sát vào gần, xua mãi không chịu đi.

Cô lúc này mới cảm thấy sợ hãi

Cô sợ mình sẽ chẳng bao giờ quên được con người này.

“Nếu sau này chia tay, anh có quên em không?” Cô gái 19 tuổi là Tần Hoan tựa đầu vào vai bạn trai, khẽ hỏi.

“Nghĩ linh tinh gì thế?” Người đàn ông có khuôn mặt anh tú bình thản đáp lại cô.

“Nói đi, anh nói đi. Nếu anh không nói, buổi chiều em sẽ đến công ty làm việc cùng anh.”

Đối diện với thói tiểu thư của cô, Cố Phi Trần đành bỏ công việc đang làm dở, nghiêm túc trả lời câu hỏi vô căn cứ của cô: “Không bao giờ.”

Tiếc là câu trả lời dứt khoát đó vẫn không khiến người hỏi yên lòng, cô lại hỏi tiếp: “Tại sao?”

Anh bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, chẳng lẽ người phụ nữ nào sau khi yêu cũng trở nên như vậy?

“Anh nói mau đi.” Người dựa vào vai anh lại thúc giục.

Anh đành quay mặt lại, khẽ than: “Em họ Tần tên Hoan, năm tuổi lần đầu tiên tới nhà họ Cố, 18 tuổi chính thức dọn đến đây ở. Trừ khi anh đột nhiên mất trí nhớ, nếu không cho dù là chia tay hay không, anh cũng không thể quên được em.”

Câu trả lời này lại càng khiến Tần Hoan không hài lòng, cả người trườn từ đằng sau ra đằng trước, rúc vào trong lòng anh chẳng khác nào chú mèo nhỏ, ngẩng mặt lên làm nũng: “Anh biết rõ em hỏi không phải ý đó.”

“Thế là ý gì?” khuôn mặt Cố Phi Trần vừa nhăn nheo vừa nghiêm túc, dường như thực sự không hiểu cô định nói gì.

Cô ầm ỨC, dậm vài phát vào ngực anh, rồi nói: “Nếu chia tay, chúng ta có trở thành người xa lạ hay không?”

Vừa nói dứt lời, cô liền bị gõ một phát vào đầu, đau điếng, rồi nghe anh nói bình thản: “Cứ nghĩ những việc vô bổ như vậy, chẳng thà học bài chuẩn bị đi thi.”

“Thành tích học của em rất tốt, anh quên rồi sao, học kỳ trước em còn nhận được học bổng loại một.” Cô đắc chí tự khen, nhanh chóng bị đánh lạc sang chủ đề khác.

“Thế thì em dịch cho anh cái này.” Cố Phi Trần tiện tay cầm một tập tài liệu tiếng anh đưa cho cô, “Thuật ngữ thương mại trong này nhiều, rất có ích cho việc mở rộng vốn từ của em.”

Cô từ nhỏ sống ở nước ngoài, những thứ này đương nhiên không làm khó được cô, nhưng vẫn tỏ ra vui mừng nói: “Những thứ này có tác dụng với em sao?”

“Ừm.”

“Trước bữa tối đảm bảo sẽ trả lại cho anh.” Cô nói chắc nịch, chỉ cần nghĩ tới việc có thể giúp được anh, người cô như rộn ràng cả lên.

“Vây em đi đi.” Anh vỗ nhẹ má cô, rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị đến công ty làm việc.

Trước khi đi, cô lại đột nhiên chạy vụt tới, khẽ ngẩng mặt lên, mắt sáng long lanh, nửa làm nũng nửa đành hanh: “Thơm em một cái.”

Làn da trắng mịn như tuyết của cô nhìn mong manh dưới ánh đèn sáng dịu, đôi mắt như suối trong vắt, khẽ lay động như đang cười nhìn anh, ánh mắt, như tỏa ra ánh sáng yêu kiều lung linh.

Tim anh đập mạnh, một tay ôm chặt lưng cô, một tay đặt sau gáy, hôn cô thật sâu.

Mãi lâu sau, anh mới tiếc nuối dứt khỏi nụ hôn ngọt ngào đó, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt đăm đăm đuổi, gò má ửng hồng như thể trái đào ngọt ngào hấp dẫn, khiến anh không thể không cúi người xuống lần nữa...

“Phi Trần...”

“Ừm?”

“Em yêu anh”

“Ừm...”

“Em...”

“Em nghĩ cả cuộc đời này em sẽ không quên được anh.” Ngay cả trong niềm hạnh phúc tận hưởng nụ hôn ngọt ngào nhất dưới bờ môi anh, gần như không kiềm chế được cả hơi thở của mình, như cô cần còn nhớ câu nói đó.

Anh không khỏi bật cười thành tiếng, ánh mắt đầy vẻ yêu thương, vừa cắn nhẹ lên đôi môi nũng nịu của cô coi như “trừng phạt”, vừa trả lời một cách không rõ ràng: “Đồ ngốc, anh cũng không quên.”

Buổi chiều hôm đó, gió thu nhẹ thổi.

Sau vài tiếng đồng hồ, Tần Hoan cuối cùng cũng dịch xong tài liệu tiếng anh của Cố Phi Trần.

Thực ra cô không rõ những tài liệu này có quan trọng với anh hay không, hoặc chỉ là anh tiện tay lấy ra để cô giết thời gian, nếu không với trình độ của anh, có thể không cần nhờ tới cô. Nhưng cô vẫn làm rất chăm chỉ, thậm chí hơn bất cứ lần nào trước đó.

Có thể làm được điều đó cho anh đã trở thành tâm nguyện lớn nhất của cô, khiến cô vui mà quên đi mệt mỏi. Cũng bởi như vậy, cô cảm thấy mình gần hơn với cuộc sống của anh.

Bởi vì một vài vấn đề về thuật ngữ và ngữ cảnh chuyên ngành, cô sợ không chuẩn xác, bèn gọi điện sang Canada hỏi bố.

Bố Tần Hoan cảm thấy bất ngờ, sau khi giải đáp hết thắc mắc xong rồi bèn hỏi: “Cái này để làm gì?” Bố cô đương nhiên hiểu rõ con gái mình hoàn toàn không có hứng thú gì với thương trường.

“Con dịch cho Cố Phi Trần.” Tần Hoan vừa cầm bút chép nhanh lại vừa trả lời.

Kết quả đầu điện thoại bên kia im lặng hồi lâu, rồi mới nghe thấy tiếng bố cô nói: “Hai bọn con quan hệ rất tốt?”

“Ừm.” Cô có chút ngập ngừng, nhưng cuối cùng vẫn không nói thật

Cũng không biết tại sao, yêu Cố Phi Trần đã khá lâu, nhưng cô vẫn chưa có ý định nói chuyện đó với bố mẹ.

Bố cô bởi thế cũng không nói thêm nhiều, dặn dò thêm vài câu rồi cúp máy. Ông vốn là người ít nói, trước nay ở nhà cũng ít khi trò chuyện với vợ. Trong mắt Tần Hoan, dường như ông lúc nào cũng bận rộn, bận kinh doanh, bận kiếm tiền, bởi thế cô luôn mua được những thứ mình muốn, nhưng lại rất ít có cơ hội làm nũng bên cạnh bố như những người bạn cùng tuổi khác.

Cố Phi Trần tiếp khách ở bên ngoài đến tận khuya mới về. Trước khi về nhà, Tần Hoan nhận được điện thoại của mẹ, trong một ngày có hai cuộc điện thoại quốc tế, thật khác thường.

Thực ra trong lòng cô đã có một dự cảm, kết quả mẹ cô nói thẳng vào vấn đề, hỏi ngay cô: “Có phải con đang yêu Cố Phi Trần?”

Cô không phải là người biết giấu giếm, lúc này lại khiến cô thở phào nhẹ nhõm, chỉ hơi ngây ra một chút rồi thừa nhận một cách rõ ràng: “Vâng, mẹ cảm thấy anh ấy thế nào?”

Mẹ cô không trả lời trực tiếp câu hỏi của cô, lại hỏi tiếp: “Thế ba nuôi con có biết không?”

“Không biết.” Cô nghĩ đôi chút, rồi trả lời như một đứa trẻ: “Thực ra bọn con yêu nhau cũng chưa được bao lâu, nên chưa nói với ba, con cũng không biết ba nuôi có nhận ra không.”

Mẹ cô im lặng hồi lâu.

Đầu dây bên kia hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng thở khe khẽ, không phân biệt được là của ai.

Đêm thu mát mẻ sáng khoải, một đám mây nhẹ nhàng trôi tới, che lấp ánh trăng đêm.

Xung quanh bỗng nhiên tối lại.

Tần Hoan đứng trong sân ngoài trời tầm một lúc, chân dẫm lên bãi cỏ mềm, trong lòng chợt cảm thấy mênh mang mơ hồ, bởi thế bèn thử gọi: “Mẹ!”

“Mẹ vẫn đang nghe.” Giọng nói bình tĩnh của mẹ cô cuối cùng lại vang lên, nhưng không có vẻ ngạc nhiên như cô dự đoán, trước mối quan hệ giữa cô và Cố Phi Trần, mẹ dường như không tán thành cũng chẳng phản đối, chỉ là khuyên nhủ: “Nếu các con không phải yêu cho vui, thì mẹ cho rằng nên chính thức nói với ba nuôi của con. Con thấy sao?”

Kể từ khi Tần Hoan có nhận thức, có trí nhớ tới giờ, hiếm khi mẹ cô chủ động trưng cầu ý kiến của cô. Hôm nay đột nhiên lại thay đổi giọng điệu, như thế thực sự đã coi cô là người lớn.

Cô bỗng có chút do dự: “Vậy con bàn với Cố Phi Trần xem sao.”

Mẹ cô rất tinh tường, chỉ một câu nói đã nghe ra được tâm trạng của cô, bèn hỏi: “Con rất quan tâm đến cậu ấy?”

Cô đành thừa nhận: “Vâng.”

“Thế cậu ấy với con thì sao?”

“Anh ấy với con?” cô nghĩ một lát rồi cười nói: “Anh ấy rất tốt với con.”

“Thế thì tốt.” Tiếng mẹ cô vang lại từ bên kia bờ đại dương, xuyên qua bóng đêm dày đặc, trở nên rất rõ ràng: “Ồ chỗ con đã rất muộn rồi, con ngủ sớm đi.”

16. Chương 08: Thay Đổi 1

Cố Phi Trần về tới nhà đã là gần sáng, bước lên tầng hai, anh theo thói quen khẽ dừng lại một lát trước cửa phòng ở đoạn rẽ ngoặt.

Kết quả người trong phòng như có linh cảm, “Tách” một tiếng đã thấy mở cửa ra trước mặt anh.

“Muộn thế này rồi.” Anh hơi bất ngờ, không khỏi giơ tay xem đồng hồ, nhưng thấy Tần Hoan mặc váy ngủ, chân trần bước trên thảm, lúc này đang khẽ dựa vào cửa nhìn anh cười vui vẻ, chẳng thấy có chút buồn ngủ nào.

Cô hình như vừa tắm xong, tóc còn đang ướt, rũ xuống vai, tỏa ra ánh sáng như chất lụa đen tuyền. Anh trong phút chốc không thể kiềm chế được giơ tay xoa đầu cô nói: “Đang làm gì vậy?”

“Em đợi anh.” Cô trả lời tự nhiên, đôi mắt cong như vầng trăng non, lúm đồng tiền ở khóe môi lúc ẩn lúc hiện.

Tay anh lưu luyến mãi trên mái tóc còn ướt sũng của cô, rồi trượt xuống má, ngón tay lướt nhẹ trên làn da mỏng manh, bật cười hỏi: “Đợi anh làm gì?”

Thực ra chỉ là muốn nhìn thấy anh... Trong lòng cô thầm nghĩ như vậy, nhưng lại thay đổi nét mặt, dướn về phía trước một cách nghiêm túc, túm lấy cổ áo anh ngửi thật kỹ: “Xem anh có uống rượu không?”

Anh cứ để mặc cô nghịch một hồi trước ngực, rồi mới cười cười hỏi: “Có ngửi thấy mùi rượu không?”

“Có, nhưng nhẹ thôi.” Ngay sao đó cô lại cau mày: “Nhưng có mùi thuốc lá.”

Anh bị hen, lý ra phải tuyệt đối kiêng thuốc lá, nên mỗi lần anh đi tiếp khách ở bên ngoài, cô đều không khỏi lo sợ.

“Yên tâm, anh không hút.” Anh vỗ vỗ người cô, rồi dắt cô về bên giường, ngược cầm lên soi vào tấm gương lớn ở đầu giường, “Bị em quẩn thúc như trẻ con thế này thật là mất mặt.”

“Anh phải thấy hạnh phúc mới đúng chứ.” Cô lấy chăn trùm lên anh, chỉnh lại lời anh nói.

“Thật vậy không?” Anh liếc khẽ cô, “Anh thấy em rất hạnh phúc, nếu không tại sao lại cười tươi như hoa vậy. Thực ra, em chẳng lẽ không nhận thấy anh lúc này rất nguy hiểm hay sao?”

Nguy hiểm? Cô chớp mắt tỏ ý không hiểu.

Anh khẽ thở dài, ánh mắt lướt qua chiếc cổ trắng mịn màng, cất tiếng cảnh báo: “Lần sau ăn mặc thế này, cấm mở cửa chạy lung tung.”

“A...” Cô lúc này mới giật mình, lấy tay che ngực, nhưng khuôn mặt không khỏi lộ vẻ ngượng ngùng, Cố Phi Trần lại chậm rãi bổ sung nửa câu còn lại: “...cho dù chẳng có gì đáng nhìn.”

Cô ngây ra, lúc này mới hiểu ngụ ý của anh, không khỏi tức điên lên, liền vừa đẩy vừa ấn anh ra khỏi phòng, cố tình không để ý tới nụ cười trong đáy mắt anh, cô hừm một tiếng thật nặng, như thể vẫn chưa hết tức, bèn thể hiện một cách giận dữ: “Sau này trừ khi anh cầu xin em mặc, thì em mới xem xét có mặc cho anh xem không.”

“Đợi đấy.” Người đàn ông bên ngoài cửa cười khùng khục, nhưng không để tâm nhiều: “Chúc ngủ ngon.”

Anh quay người bước đi, còn cô đóng cửa đổ ập xuống giường.

Bóng đêm đổ ào xuống bên cửa sổ như dòng nước, cô nhắm mắt lại, như vẫn còn thấy ánh mắt rực cháy, thiêu đốt đôi má của cô.

Mấy ngày sau, cô nhận được điện thoại của Cố Phi Trần, hẹn đi ăn trưa.

Thực ra cô đang lên lớp, môn Quản lý khô khan, thầy giáo ngoài 50 tuổi đứng trên bục giảng đọc những định nghĩa trong sách, giọng thầy rất có tác dụng ru ngủ.

Cô nhìn xung quanh, phát hiện có hơn một nửa các bạn đã bò rạp xuống bàn thiu thiu ngủ, số còn lại thì túm năm tụm ba thì thì thào thào chuyện riêng. Cô cúi đầu, trong lòng nghĩ tới chuyện tối hôm đó, bèn nói trong điện thoại với giọng cực kỳ khẽ: “Em vẫn còn đang giận đây này.”

Nhưng giọng điệu chẳng hề có chút giận dữ nào, ngược lại còn lộ rõ vẻ ngọt ngào nũng nịu. Đến nỗi Trần Trạch Như ngồi bên cạnh cũng không khỏi nhướn mắt sang phía cô làm xấu, trêu cô bảo: “Ai dà, cậu nhanh nhanh đi soi gương, nhìn tươi cười hơn hử, nom đến phát ngán.”

Cô không để ý, sau khi ngắt điện thoại bèn vội thu dọn sách vở, chuẩn bị trốn ra cửa sau.

Trần Trạch Như vội giữ cô lại: “Cậu trốn như vậy, lát nữa bị điểm danh thì sao?”

“Cậu giúp tớ điểm danh.” Cô nhìn vội đồng hồ, “Xe đợi ở bên ngoài rồi, nhanh không kịp.”

“Ui trời, vội gì kia chứ. Là bạn gái của người ta, cậu có quyền đến muộn, hiểu chưa? Đừng có tích cực quá, để anh ấy đợi một lúc có sao.”

Đối diện với lời giáo huấn của cô bạn khẩu xà tâm phật, Tần Hoan lại không hề để tâm, vừa nhân lúc thầy giáo quay lên bảng bèn chuồn ngay ra ngồi gần cửa, cười cười nói: “Tớ trân trọng từng giây phút ở bên cạnh Cố Phi Trần. Ai dà, nói chung có nói cậu cũng không hiểu, đợi cậu có bạn trai rồi hẵng nói. Thế nhé, buổi tối không phải đợi mình về mới ngủ, bye bye.”

“Ài, cậu đúng là hết thuốc chữa, làm mất mặt hết đám con gái bọn mình.” Khi giọng nói oán trách của Trần Trạch Như lọt vào tai Tần Hoan đã ôm cặp chạy ra khỏi lớp rồi.

Mãi rất lâu sau cô mới cảm nhận được, thì ra giống như lời Trần Trạch Như nói, có thể đến muộn tùy ý khi đang yêu mới là hạnh phúc thực sự.

Nhưng lúc đó, cô chỉ là người đuổi theo hạnh phúc, cố gắng bắt kịp hạnh phúc mà thôi. Mỗi khi cô cảm thấy mình đã chạm gần tới hạnh phúc, thì lại phát hiện thực ra mình đã cách nó rất xa, bởi thế cô chỉ không ngừng theo đuổi, chẳng dám dừng lại giây phút nào.

Hôm đó ăn cơm cùng nhau, mới biết buổi chiều Cố Phi Trần phải bay đi Thượng Hải, tham gia lễ kỷ niệm ngày thành lập và tiệc chúc mừng chi nhánh.

“Sao lúc trước không nói gì với em.” Trong lòng Tần Hoan không được thoải mái, mất cả hứng thú ăn uống. Ở trường học, hầu hết các nam sinh trước khi làm việc gì đều thông báo trước cho các bạn nữ, nhưng tại sao đến lượt cô, lại hoàn toàn không phải như vậy?

“Dạo này bận quá, ngay cả anh cũng suýt quên. Đến tận buổi sáng thư ký đưa thông tin chuyến bay anh mới nhớ ra.” Cố Phi Trần dường như không để tâm đến tâm trạng trẻ con của cô, khẽ xoa xoa lông mày bảo: “Đừng chau mày, không đẹp.”

Sự kết hợp của một đôi nam thanh nữ tú, lại thêm động tác thân mật như vậy, khiến hai cô gái ngồi bàn bên cạnh cũng phải liên tục quay sang nhìn, nhưng cô vẫn không vui, hỏi tiếp: “Anh đi bao lâu?”

“Chỉ có một tối thôi.”

“Tức là mai lại bay về?”

“Ừ!”

Cô rưới nước cari vàng óng lên đĩa cơm trắng, nghĩ một lát rồi lại hỏi: “Dự tiệc có cần dẫn bạn gái theo không?”

Cái vẻ cực kỳ không hài lòng nhưng vẫn cố kìm nén của cô khiến Cố Phi Trần bật cười, anh bảo: “Bọn họ vốn có bố trí cho anh, nhưng anh từ chối.” Ngưng một lát, ánh mắt dừng lại trên gương mặt cô, lúc lâu mới cười hỏi: “Thế nào, đáp án này đã khiến em hài lòng chưa?”

Bị nhìn xuyên thấu tim, cô không khỏi ngượng ngùng, nhưng vẫn cố tình nghiêng đầu nhìn sang một bên, miệng không quên lẩm bẩm: “Em chẳng phải là người ích kỷ như thế...”

“Thế thì đừng đoán mò nữa, ngoan đợi anh về.” Giọng nói của anh đầy vẻ cưng chiều, thực ra cô chưa bao giờ nghi ngờ anh, cô nhanh chóng nở nụ cười rất tươi, rồi bảo: “Anh cũng phải thành thực một chút đó.”

Do chuyến bay trễ, Cố Phi Trần đáp xuống sân bay trời cũng đã sẩm tối, bầu trời phía bên ngoài mờ ảo, thì thoảng còn có chút mưa bụi thoảng qua.

Công ty con đã cho xe tới đón từ sớm, xe đỗ ở đường dành riêng cho khách VIP bên ngoài sân bay, giám đốc công ty con dẫn theo một cô thư ký xinh đẹp, đang đứng đợi ở cửa ra.

“Tôi có đến muộn không?” Sau khi lên xe, Cố Phi Trần nhìn đồng hồ, máy bay muộn gần hai tiếng, lúc này xe chở Cố Phi Trần đang phóng nhanh trên đường từ sân bay về thành phố, may sao tạm thời không bị tắc đường.

Giám đốc Vương đến đón cười nói: “Bây giờ tới tiệc chúc mừng là vừa kịp. Đợi lát nữa mời Cố tổng sang phòng nghỉ ngơi một lát, tiệc có thể bắt đầu muộn nửa tiếng.”

“Không cần.” Cố Phi Trần nói, “Bố trí lúc nào thì cứ bắt đầu lúc ấy.”

Nghe anh nói như vậy, giám đốc Vương không nói thêm nhiều.

Anh ta là nhân vật cốt cán ở công ty chi nhánh Thượng Hải, trước kia cũng từng nhận trách nhiệm ở trụ sở chính của tập đoàn, thường ngày có cơ hội tiếp xúc với bố con nhà họ Cố không ít, đương nhiên cũng hiểu tính cách của Cố Phi Trần. Trước kia khi Cố Phi Trần đi công tác tới chi nhánh, anh ta nhất định phải báo cáo tình hình công việc ngay trên xe. Nhưng hôm nay có khác, chỉ đơn thuần là tham dự tiệc chúc mừng của công ty, thời gian gấp gáp. Hơn nữa, anh ta cũng nghĩ tới việc Cố Phi Trần đã mất gần một buổi chiều ở sân bay và trên máy bay, lúc này e rằng đã mệt, nên không nói lời nào, không khí trong xe trở nên yên lặng.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của anh ta, Cố Phi Trần lại chẳng hề tỏ ra mệt mỏi, chỉ hướng ánh mắt trầm lặng ra ngoài cửa sổ, một tay nghịch điện thoại, theo tiếng rung khẽ của máy, anh thỉnh thoảng lại cúi đầu xuống như thể đang nhắn tin cho người nào đó.

Màn hình di động sáng lên, là tin nhắn của Tần Hoan: “Anh tới nơi chưa? Ở đó thời tiết tốt không? Tiệc kéo dài bao lâu?”

Một loạt các câu hỏi. Cố Phi Trần xem xong, ngón tay dừng lại vài giây ở phím gọi, rốt cuộc lại bỏ ý nghĩ gọi điện thoại, trả lời cô bằng tin nhắn: “Đang trên đường đến khách sạn, em ăn cơm chưa?”

Thực ra là câu hỏi không cần trả lời, hơn nữa so với tin nhắn của cô thì nội dung của anh ngắn gọn hơn nhiều.

Anh bình thường gần như không có thói quen nhắn tin, cũng chỉ với cô mới thỉnh thoảng phá lệ, còn cô thì dường như ngược lại, cô rất thích liên lạc theo kiểu đó, có lúc ở ký túc trong trường, có lúc đang trên lớp, chỉ cần cô cảm thấy chán chán là lại nhắn tin cho anh, nói vài câu không hề quan trọng, thực ra mục đích rất đơn giản, chỉ là để giết thời gian hoặc chỉ vì nhớ anh.

Anh còn nhớ mấy lần đầu tiên, nhận được tin nhắn của cô, anh không trả lời ngay lập tức. Thậm chí có vài lần anh đang làm việc, nên ngó qua tin nhắn rồi cũng vút luôn sang một bên, căn bản không hề coi đó là việc nghiêm chỉnh, kết quả buổi tối về nhà, mới phát hiện mặt cô cứ sầm sì không vui.

Thì ra cô tính khí trẻ con, thích hờn dỗi, nhưng lại chỉ vì chuyện nhỏ không đáng nói này mà giống như một đứa trẻ chưa chịu lớn.

Anh thực sự không hiểu, lại cảm thấy cô rất đáng yêu, thực sự giống trẻ con, bèn giơ tay xoa đầu cô, an ủi: “Việc này về sau sẽ không tái phạm nữa.”

“Thật không? Anh hứa nhé.” Cô cuối cùng cũng chịu quay mặt về phía anh, đôi mắt sáng rực lên vì tức giận.

Anh thực sự không nghĩ đây lại là việc lớn như vậy, nhưng cũng vẫn gật đầu bảo: “Anh hứa.”

Có nhiều lúc, vì chiều cô, nhường nhịn cô nên anh thay đổi cả những thói quen cố hữu của mình.

Thay đổi vì một người, cũng cảm thấy vui lòng.

Từ sân bay về khách sạn, gần như tin nhắn đến suốt dọc đường, Tần Hoan cuối cùng yêu cầu: “Em nhớ anh, anh chụp một tấm ảnh gửi qua cho em.”

Cố Phi Trần không khỏi nhếch mép lên, ngón tay di chuyển trên bàn phím nói: “Anh còn nhớ em hơn, em gửi cho anh trước đi.”

Bởi lúc đó, cô nói sắp sửa đi tắm.

Anh dựa người vào ghế sau một cách thư giãn, yên lặng, đợi vài phút, điện thoại quả nhiên lại rung lên.

....

Tấm ảnh Tần Hoan tự chụp hiện lên trên màn hình điện thoại, trong ảnh ngoài khuôn mặt trẻ trung thanh tú, còn lộ ra cả vai xương quai xanh. Như thể cô vẫn chưa mặc quần áo, mà góc cầm điện thoại lại rất chính xác, nửa kín nửa hở, nhìn trẻ trung vô cùng.

Cô đối diện với gương, trên khuôn mặt thuần khiết có gì đó gợi cảm một cách bí ẩn, vô cùng hấp dẫn, tạo cảm giác cực kỳ kích thích.

Lúc này xe đã tới khách sạn.

Ngón tay Cố Phi Trần nắm lại, giám đốc Vương đã xuống xe mở cửa trước. Anh ra khỏi xe, nhét di động vào túi một cách tự nhiên, rồi nói với Giám đốc Vương: “Anh đi chuẩn bị trước, tôi thay quần áo, tiệc cứ bắt đầu theo đúng kế hoạch.”

“Vâng.” Giám đốc Vương trả lời, rồi lại nói với thư ký ở bên cạnh: “Judy, cô dẫn tổng giám đốc Cố về phòng, đợi một lát rồi đưa tổng giám đốc quay lại đây.”

Judy cầm chìa khóa phòng, cô gạt đầu, đang chuẩn bị đi trước dẫn đường, thì bị Cố Phi Trần từ chối khéo: “Không phải phiền như vậy, tự tôi lên gác cũng được.”

“Judy là người được chọn làm bạn dự tiệc cùng tổng giám đốc.” Giám đốc Vương vội vàng giải thích.

“Tôi nay tôi không cần bạn dự tiệc cùng.” Cố Phi Trần khê từ chối, rồi quay sang họ lấy chìa khóa, trước khi lên gác còn quay lại gạt đầu nói với nữ thư ký đang ngay ra: “Vất cả cho cô rồi.”

Judy vốn đã chuẩn bị sẵn cho việc tháp tùng Cố Phi Trần tham dự tiệc kỷ niệm hàng năm của công ty, nên lễ phục cũng được lựa chọn kỹ lưỡng, giờ toàn bộ kế hoạch bị thay đổi, Judy không khỏi ngượng ngùng, vẻ mặt có phần kém tự nhiên, nhưng cũng chỉ đành nói khê: “Cố tổng khách khí rồi, đây đều là việc tôi nên làm.”

Bước vào phòng, Cố Phi Trần mới lôi điện thoại ra, rồi bấm máy.

Đối phương nhắc máy rất nhanh, có chút nằm ngoài dự tính của anh.

“Không phải em đang tắm sao?” anh bước đến bên tấm kính khổng lồ gắn sát mặt sàn, độ cao 30 tầng, nhìn xuống chỉ thấy xe cộ qua lại cuộn cuộn tạo thành những vệt đen sẫm, di chuyển về phía trước với tốc độ chậm chậm.

Đèn đường đã sáng, ánh sáng của đủ loại đèn nhấp nháy làm sáng rực bóng đêm đang dần buông xuống.

“Đang đợi ảnh tự chụp của anh.” Giọng Tần Hoan có chút mông lung xa vời, nhưng dường như tâm trạng đang rất vui, nên âm thanh phía sau như đang nhảy múa.

Như chịu ảnh hưởng từ cô, anh cũng thấy cơ thể được thả lỏng, không nín được cười bảo: “Hai tấm đổi lấy một được không?”

“Cái gì?” Tần Hoan tỏ ý ngạc nhiên trách tội trong điện thoại: “Anh đúng là đồ gian thương.”

“Đấy vẫn còn là giá hữu nghị.” Qua bóng phản chiếu trên tấm kính, anh nhìn thấy mình đang khê nhếch môi, rồi từ tốn nói: “Tắm ban này cũng đẹp, anh chỉ coi là tiền đặt cọc thôi.”

“Anh quá đáng, vừa này anh không nói vậy.”

“Anh đang thay đổi ý định, với thói quen của anh thì em chỉ có một phút để suy nghĩ.”

Anh bước tới giường, chỉ nghe thấy cô oán trách trong điện thoại: “Kinh doanh cùng anh có mà lỗ vốn, đã thế em phải được yêu cầu nội dung trong tấm ảnh.”

“Em nói đi”

“Anh chắc chắn sẽ đáp ứng được chứ?”

“Ừm.”

“Em muốn... chụp ảnh khỏa thân.” Âm thanh vừa dứt, cô đã không nhịn nổi cười to thành tiếng, cười như tiểu hồ ly thực hiện được gian kế.

Cổ Phi Trần quả nhiên ngây ra, rồi bình tĩnh bình luận: “Em đúng là ngày càng bạo gan.”

Trò đùa trần trụi như vậy, nếu không phải cô mà là người phụ nữ khác nói với anh điều này, chắc hẳn anh nghi ngờ dụng ý của nó.

Nhưng cô lại khác.

Có lúc cô thật sự giống như đứa trẻ, thế giới của cô chưa bị nhuốm bụi trần, được nuôi dưỡng một cách vô cùng thuần khiết.

Nên cô cười rất đắc ý, anh thì chỉ biết bóp bóp trán, lúc sau mới cảnh cáo cô: “Lần sau những lời thế này chỉ được phép nói với anh thôi đó.”

“Thì đương nhiên rồi, ngoài anh ra em còn biết nói với ai?” Cô nói với giọng rất tự nhiên, rồi lại cười hi hi thúc giục anh: “Nhanh lên, không được phép ỳ ra.”

Anh đang không biết phải làm sao, thì nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Nhìn thấy giờ tiệc sắp bắt đầu, anh bèn lấy trong vali ra bộ vest đen, vừa đi ra ngoài vừa nói với cô: “Có người tới, anh gọi lại cho em sau.”

Cô tỏ vẻ không hài lòng, lầm bầm vài tiếng rất nhỏ, cuối cùng ngắt điện thoại với vẻ ầm ức.

Cổ Phi Trần mặc áo khoác vào rồi mới ra cửa, sau khi mở cửa ra, anh lại đứng ngây ra.

Người đứng đợi ngoài cửa, dường như đã có chút sốt ruột, trên mặt lại không giấu được nụ cười, nũng nịu trách móc: “Sao mãi anh mới chịu mở cửa?” Nói rồi luồn qua người anh chui tọt vào trong phòng, ngó nghiêng một hồi rồi mới nói: “Em còn tưởng anh đang giấu cô nào trong phòng cơ.”

Cổ Phi Trần quay người lại, không nói được câu nào, chỉ mặc cho người khác “không mời mà đến” mặc nhiên ngó qua ngó lại, còn anh chỉ đóng cửa lại, một lúc sau mới khẽ nhếch môi cười hỏi: “Thế nào?”

“Còn tạm được, tạm thời chưa phát hiện có điểm nào đáng ngờ.” Tần Hoan chấp hai tay ra phía sau, xoay mấy vòng tại chỗ, cuối cùng đứng đối mặt với anh, đôi mắt long lanh dưới ánh đèn, như thể có những lớp sóng đang trào dâng trong đáy mắt, nhìn anh một lượt từ đầu xuống chân, rồi mới nở nụ cười ngọt ngào, nghiêng nghiêng đầu hỏi: “Ảnh của em đâu?”

Cổ Phi Trần khẽ nhướn mày, bước nhanh tới trước mặt cô, khẽ giơ tay ra ôm gọn cô vào lòng, chăm chú nhìn nụ cười ngọt ngào của cô, từ đầu tới cuối rồi khẽ nói: “Đột nhiên xuất hiện, thật là bất ngờ lớn.”

Khuôn mặt cô vẫn còn bụi bặm, nhưng đôi mắt lại sáng như sao, dựa vào người anh cười sung sướng: “Có thật là anh bất ngờ không?”

“Ừ, bất ngờ. Nhưng anh rất vui.” Anh không còn che giấu cảm xúc thật trong lòng, mà cúi người xuống khẽ hôn vào tai cô.

Hơi thở của cô thơm tho ấm áp, phả ra trong không khí, nhẹ nhàng chạm vào anh. Anh vùi đầu vào cổ cô, mãi lâu sau mới chịu buông ra, mắt nhìn vào bộ váy dạ hội hờ vai của cô bảo: “Thì ra tấm ảnh chụp lúc tắm là chụp với bộ váy này?”

Cô mím môi cười không dứt, tỏ ra vô cùng đắc chí: “Đúng vậy, hiệu quả vẫn rất tuyệt.”

Anh bị cô lừa cho như vậy, nhưng lúc này trong mắt anh chỉ có vẻ dịu dàng không gì sánh nổi của người bên cạnh, vừa gõ tay vào trán cô: “Chẳng lẽ sau khi yêu anh, em lại trở nên hư thế này?”

Cô gật đầu bảo: “Chắc chắn là vậy.”

“Vậy anh phải suy nghĩ lại.” Anh nửa đùa nửa thật, rồi bước lùi lại hai bước, nhìn chính diện kể từ lúc cô bước vào phòng.

Người phụ nữ trước mắt anh, da trắng như tuyết, dáng vẻ yếu điệu, mái tóc dài đen mượt buông nhẹ sau gáy, hình như được cột lại bằng chiếc trâm gỗ cổ điển, đi liền với mái tóc như vậy là chiếc sườn xám may

theo kiểu mới, thiết kế ôm sát ngực, dài trên đầu gối 2, 3 cm, thân váy là hình thêu đẹp dễ tinh xảo, những chiếc cúc nhỏ nhắn xinh xắn thẳng xuống ngang hông với đường cong khá đẹp, kết thúc ở giữa khe đùi.

Toàn bộ chiếc váy ôm trọn lấy cơ thể như không hề có đường may, long lanh tuyệt đẹp, nhìn là biết do nhà may nổi tiếng thiết kế, trước nay chưa từng thấy cô mặc.

Đôi mắt sâu thẳm đầy vẻ tán thưởng lướt xuống dưới cặp chân thon dài của cô, lại lướt tiếp xuống đôi bàn chân đang đi giày cao hơn 10 phân, anh lúc này mới nhướn mày hỏi có chút hồ nghi: “Đi giày cao thế này không mệt sao?”

Nụ cười của cô nhỏ nhẹ: “Đương nhiên là mệt, nên lát nữa chớ có để em đứng lâu quá.”

Xem ra cô đáp máy bay cả ngàn dặm tới đây, là sớm đã chuẩn bị để tham dự buổi tiệc tối nay.

Đối với vị khách không mời mà đến như vậy, Cố Phi Trần lại chẳng hề thấy khó chịu, ngược lại còn cảm thấy buổi tối hôm nay bỗng trở nên thú vị, bởi thế anh đưa cánh tay ra cho cô khoác, cười khê nói: “Có anh ở bên cạnh, em yên tâm.”

Sự việc đã xảy ra rất nhiều năm, Cố Phi Trần vẫn nhớ rõ quang cảnh của buổi tối hôm đó.

Trong bữa tiệc chúc mừng công ty chi nhánh Thượng Hải, Tần Hoan xuất hiện với vẻ đẹp khiến người khác phải kinh ngạc, dường như thu hút mọi ánh mắt nhìn về phía cô.

Trước đó, cô chưa từng xuất hiện ở bất cứ hoạt động công khai nào như vậy, nên gần như không ai biết được thân phận của cô, mà chỉ cứ đi bên cạnh anh nên khiến mọi người tò mò và không ngừng phán đoán.

17. Chương 08: Thay Đổi 2

Ngày hôm sau trên mặt báo đã có hình của hai người.

Thực ra trước đó anh cũng đã nhìn thấy bức ảnh, chụp không rõ nét lắm, trong ảnh Tần Hoan cũng chỉ lộ nửa bên mặt, chỉ nhìn được thấp thoáng các đường nét, còn phần lớn ống kính đã bị anh đứng nghiêng che gần hết.

Đến mặt còn không nhìn rõ, anh cũng coi như không biết, để bọn họ cầm đi đăng báo.

Sau khi Tần Hoan biết được việc đó, bèn tỏ ra kinh ngạc: “Bọn họ sao lại hiếu kỳ về em như vậy?”

Anh chậm rãi nói: “Bởi vì anh dẫn em đi.”

“Ồ, nói như thế thì là do anh nổi tiếng.” Mắt cô đảo một vòng, vẻ mặt tỏ ra kỳ lạ, “Thế chẳng nhẽ các cô gái ở bên cạnh anh đều có cảm giác vinh dự đặc biệt khi được mọi người quan tâm?”

“Em muốn nói điều gì?” anh nhướn mày lên liếc nhìn cô, khuôn mặt không hề biểu lộ cảm xúc gì.

Chủ đề bị ngừng lại giữa chừng.

Thực ra không phải anh không hiểu ý của cô, chỉ là anh cảm thấy không cần phải giải thích, nên mới không để cô biết, sợ dĩ mọi người dồn sự quan tâm quá lớn tới cô, hoàn toàn chỉ bởi cô là người phụ nữ duy nhất anh dẫn đi cùng tới một buổi lễ chính thức như vậy.

Lời đồn thổi về anh sớm đã là một báu vật mà giới truyền thông cố tìm kiếm mà không được, nay cuối cùng đã có một cơ hội, đương nhiên bọn họ không thể dễ dàng bỏ qua.

Trước nay anh luôn giữ kín chuyện đời tư của mình trước mặt mọi người, nhưng lần này hoàn toàn vì Tần Hoan, bởi sự xuất hiện quá bất ngờ của cô, bởi sự trang điểm kỹ lưỡng của cô, bởi hứng thú của cô, anh không nỡ làm cô mất hứng, càng không muốn cứ giấu mãi cô trong góc tối, nên mới vi phạm nguyên tắc từ trước tới nay của mình, đành hoàng dẫn cô tới nơi thanh thiên bạch nhật.

Trong mắt của mọi người, đó chẳng khác nào một sự tuyên bố và thừa nhận.

Có điều, anh hoàn toàn giữ kín thân phận của Tần Hoan, gần như không hề hé lộ chút nào.

Trong bữa tiệc hôm đó, anh dẫn cô xuất hiện, đương nhiên sau đó phải mời cô khiêu vũ, anh không ngờ rằng cô lại khiêu vũ đẹp đến vậy, động tác phóng khoáng, phong cách uyển chuyển trong từng bước nhảy.

Anh ôm tấm thân mềm mại của cô, chợt có cảm giác lơ đãng với mọi thứ xung quanh.

Từ nhỏ tới lớn, những thứ anh có được nhiều không đếm xuể, xe đẹp gái xinh, cuộc sống vàng son, hoặc chỉ cần anh muốn, tất cả những thứ đó đều dễ dàng nắm được trong tay. Nhưng chỉ duy trong giây phút đó, vào cái khoảng khắc lòng bàn tay anh áp sát vào eo cô, chỉ cách một lớp vải mềm mại mỏng manh, anh bỗng nhiên cảm thấy mình không dám chạm mạnh, sợ chỉ cần mạnh thêm một chút, sẽ làm cô tan biến.

Khuôn mặt cô như làm bằng sứ thượng hạng, long lanh dưới ánh đèn lộng lẫy, cả người cô đều trắng nõn tinh khiết, còn trong đôi mắt đen láy của cô chỉ có hình ảnh của anh, mọi thứ xung quanh dường như đều không liên quan gì tới cô, nụ cười và niềm vui của cô chỉ dành cho anh.

Anh bỗng thấy trân trọng.

Như đang nắm giữ một bảo vật quý giá nhất trong cả cuộc đời mình.

Nhạc khiêu vũ kết thúc. Anh dẫn cô rời khỏi buổi tiệc. Thực ra phòng cô được đặt ngay cạnh phòng anh, nên anh chỉ tiễn cô đến cửa.

“Chúc ngủ ngon.” Anh khẽ hôn cô.

Cô dường như vẫn còn lưu luyến không muốn rời, nên túm áo anh nói: “Em vẫn chưa vui đủ.”

Anh chỉ nói: “Em mệt rồi, ngủ sớm đi.”

Kỳ thực tóc cô đang khẽ xoắn ra, tình thần có chút mệt mỏi, nhưng đáng vẻ lại vô cùng quyến rũ.

Trong một đêm say nồng như vậy, anh ngắm cô hồi lâu, ánh mắt sẫm lại giữa hai khoảng sáng tối đang liên tục nhấp nháy một người phụ nữ đẹp và đáng quý đến vậy, anh chỉ muốn chăm sóc yêu thương cô thật cẩn thận. Nên, giờ chưa phải là lúc thích hợp.

Bởi thế anh nhất định để cô tự vào phòng, bản thân mình đứng ngoài cửa nói: “Sớm mai anh đưa em đi ăn sáng.” Cũng phải hao tốn bao nhiêu sức lực, chỉ có mình anh mới hiểu.

“Thế đồ ăn vặt ở đây thì sao?” Mắt cô như sáng lên, thay đổi sự chú ý, khuôn mặt thể hiện rõ sự chờ đợi, “Em nghe nói đồ rán của Thượng Hải là nổi tiếng nhất, mai mình đi ăn được không?”

Anh không hề do dự, chỉ mỉm cười nói với cô: “Được.”

Yêu cầu nhỏ như vậy, làm sao có thể từ chối cô?

Giống như đối với một thứ bảo bối, tiếp xúc càng lâu, anh càng muốn đặt cô lên lòng bàn tay, làm cô vui vẻ bằng tất cả khả năng của mình.

Trong suốt hơn 20 năm cuộc đời, đây là lần duy nhất cũng là người duy nhất.

Nhưng không ai có thể ngờ rằng, chỉ trong một thời gian không lâu sau, trong một cuộc đua tranh giữa anh và một người khác trên thương trường, tuy cuối cùng anh là người chiến thắng, nhưng cô lại trở thành vật hy sinh.

Anh biến cô trở thành quân cờ và con mồi. Hoặc giả cô nghĩ là như vậy.

...

Cuối cùng anh vẫn gây tổn thương cho cô bằng một cách không thể hàn gắn, anh đã vô tình hủy hoại người phụ nữ lương thiện thuần khiết đó, bằng chính bàn tay của mình.

Kể từ khi đó, anh không bao giờ còn nhìn thấy lại nụ cười của cô.

Kể từ khi đó, cả hai đều bị tổn thương.

Khi thư ký bước vào, Cố Phi Trần vừa thoát ra khỏi những hồi ức xưa cũ.

Anh đứng thẳng dậy, vừa nghe thư ký báo cáo lịch trình cả ngày hôm sau, vừa tự mình ra mở toang cửa sổ ở phía sau.

Văng phòng anh nằm ở vị trí không cao lắm, dường như không giống với thông lệ. Nhưng toàn bộ tòa nhà của tập đoàn lại được xây dựng ở vị trí lý tưởng, bài trí không gian xung quanh đều được thiết kế rất cẩn thận, kỹ lưỡng, nên không cần ở trên tầng cao cũng vẫn có được tầm nhìn rất đẹp.

Anh nhìn ra bên ngoài cửa sổ, yên lặng nghe xong, một lúc lâu cũng không có bất kỳ biểu hiện nào.

Thư ký đi theo anh đã nhiều năm, rất hiểu tính cách của anh, nên không hề vội vã, chỉ đặt máy tính xuống rồi đứng đợi.

Quả nhiên, đợi thêm một lúc, anh bắt đầu lên tiếng: “Cuộc hẹn với trưởng chi nhánh Trương, cô sắp xếp cho tôi sớm lên lúc 9 giờ sáng mai, tôi biết anh ta thường rảnh lúc 9 giờ sáng. Cô liên hệ trước với anh ta, sau khi gặp anh ta, tôi sẽ đi thẳng đến thành phố C, nên toàn bộ công việc ở công ty cô bố trí sau 4 giờ chiều.”

Thư ký nhanh chóng ghi lại những yêu cầu đó, rồi nói: “Bài phát biểu ở thành phố Cố Phi Trần vốn là định vào lúc 1 rưỡi chiều, tiếp đó là lễ nghi khánh thành. Giờ nếu chuyển thời gian phát biểu lên buổi sáng, vậy quãng thời gian trước 3 giờ chiều, anh có định gặp mặt cô Phương ở tuần báo Tài Chính không? Cô ấy đã gọi điện nhiều lần, hy vọng có thể phỏng vấn anh trong khoảng một tiếng đồng hồ, mà lần trước anh cũng nhận lời cô ấy, chỉ là chưa hẹn thời gian thôi.”

“Tôi nhớ việc đó.” Cố Phi Trần một tay bám vào mép cửa sổ, những ngón tay dài khê co lại, nghĩ ngợi giây lát rồi mới nói: “Vậy cô bố trí để cô ấy đúng 2 giờ chiều mai tới thành phố C gặp tôi.”

Thành phố C?

Thư ký nuốt nửa thì buột miệng hỏi, nhưng nhìn dáng vẻ lạnh lùng của ông chủ, cuối cùng vẫn cố nín lại.

Cô nghe dặn dò rồi quay đi làm việc, vừa gọi điện cho các bên để thông báo lịch hẹn mới nhất, vừa lặng lẽ ngộ ra một sự thật nào đó.

Cũng có thể nói, ngày mai Cố Phi Trần sẽ có hơn một nửa thời gian ở một trường học của thành phố C.

Đúng 8 rưỡi sáng, Tần Hoan có mặt tại văn phòng.

Thói quen của cô là đun một ấm nước sôi, rồi tự pha cho mình một cốc trà hoa, vừa uống trà vừa tưới cây cho hai chậu hoa trên bệ cửa sổ.

Văn phòng này vốn có hai người, nhưng đồng nghiệp kia do đang trong thời kỳ thai nghén, vị trí thai lại không đúng, nên nửa tháng trước đã xin nghỉ vào viện điều dưỡng.

Một mình Tần Hoan làm công việc của hai người, nhiều lúc không tránh khỏi mệt mỏi. Ngay cả việc dạo này Nghiêm Duyệt Dân hẹn hò cô, cũng không mấy khi rảnh rỗi, khiến Nghiêm Duyệt Dân phải cười nói: “Anh cứ nghĩ bác sĩ ngoại khoa là nghề bận rộn nhất nhưng hóa ra em còn bận hơn cả anh.”

Cô chỉ đành cười khổ sở.

Nếu không rời khỏi nhà họ Cố, chắc đời này cô chẳng bao giờ có những lúc phải làm việc đến thâu đêm, thậm chí tới sáng, chỉ vì một công việc nào đó.

Vất vả như vậy, cũng chỉ là để chia cắt hoàn toàn với Cố Phi Trần.

Có được ắt phải có mất.

Mỗi khi gục ở trên bàn làm việc do mệt mỏi làm thêm giờ, cô đều tự an ủi mình như vậy, cũng chỉ có các tự an ủi như thế mới khiến cô dễ chịu hơn một chút.

Hôm nay cô vừa pha xong trà, còn ngồi chưa ấm chỗ thì điện thoại reo vang.

Là thầy hiệu phó đích thân gọi điện cho cô, vừa nhắc máy là đã nói giọng thăm nom của cấp trên: “Tiểu Tần, dạo này vất vả cho em, chủ nhiệm Hoàng đi công tác ở bên ngoài, Tiểu Tiêu cũng xin nghỉ phép, nghe nói mọi việc đều là một mình em gánh vác, người trẻ tuổi có khả năng như em bây giờ không nhiều...”

Tần Hoan vào làm việc ở trường đã lâu, gặp gỡ với thầy phó chắc chỉ được vài lần, chỉ cảm thấy thầy có giọng điệu và dáng vẻ đều rất quan cách. Cô không thích, nên thường cố tình tránh tiếp xúc, chỉ sợ bản thân không khống chế được cảm xúc biểu lộ trên nét mặt mà đắc tội với thầy.

Hôm nay đúng là không có cách nào né tránh.

Cô tay cầm cốc trà, nghe lãnh đạo đi thẳng vào vấn đề chỉ sau vài phút ngắn ngủi.

Đối phương nói một thôi một hồi, rốt cuộc là hôm nay trường phải tổ chức buổi tọa đàm, người trước kia thường lo công việc này mới xin nghỉ vì việc riêng, đúng lúc này, thời gian tọa đàm lại bị đẩy lên, nhất thời chưa thể tìm được ai lo liệu, đành tìm đến cô.

Những kiểu công việc thế này trước nay thường khiến người khác không thích nhất. Công việc hậu cần tưởng như đơn giản nhưng thực ra rất phức tạp, nhất định phải bố trí thỏa đáng từng khâu từng khâu một, mới có thể đảm bảo mọi việc được tiến hành thuận lợi. Trong quá trình làm bỗng dưng xuất hiện một yêu cầu nhỏ cũng trở nên rất phức tạp.

Nên đa phần những người làm việc lâu năm đều không muốn tiếp nhận công việc giữa chừng. Toàn bộ bộ phận hậu cần cũng chỉ có cô là tuổi đời trẻ nhất.

Quả nhiên, quả hồng mềm thì bị nắn trước tiên.

Tần Hoan không mấy thoải mái nhưng chỉ đành nhận lệnh.

Thực ra hôm nay người cô hơi mệt mỏi, do sắp đến kỳ kinh nguyệt, sức lực trong cơ thể như bị rút đi một nửa, tay chân đều lạnh ngắt. Nhưng cô vẫn kiên trì nghe hết, rồi cố ép mình phải hỏi lại bằng giọng nhỏ nhẹ nhất: “Vậy bây giờ tôi cần phải làm những việc gì?”

Lãnh đạo lập tức căn dặn: “Khoảng chừng một tiếng nữa, Tổng giám đốc tập đoàn Cố Thị sẽ đến trường chúng ta. Cô đi chuẩn bị trước ở phòng học lớn, mở sẵn các thiết bị cần thiết, đợi khi mọi người đến tôi sẽ gọi điện thông báo, cô sẽ ở lại giúp chúng tôi trong toàn bộ quá trình tọa đàm.”

Cô như thể nghe không rõ, hỏi lại một lần nữa: “Tập đoàn Cố Thị?”

“Đúng rồi. Cố Phi Trần, cái tên này chắc cô đã từng nghe đến. Thư viện mới của trường chúng ta là do anh ta quyên tặng.”

Nước trà nóng, trôi tuột xuống cổ họng, có cảm giác bỏng rát.

Tần Hoan đặt cốc xuống, lấy tay che miệng, không kiềm chế được ho lên vài tiếng, khó khăn lắm mới dịu lại được ở đầu dây lãnh đạo vẫn đang thúc giục: “Cô tranh thủ thời gian, liên hệ với người quản lý thiết bị máy ảnh, nhanh chóng qua bên đó chuẩn bị.”

Đặt điện thoại xuống, Tần Hoan vẫn chưa đứng lên ngay lập tức.

Cô khẽ quay đầu lại, có chút hoang mang. Cây hoa trên bệ cửa sổ nở thật đẹp, bầu trời bên ngoài trong xanh, mặt trời vẫn chưa tỏa hơi nóng, nhưng cũng đủ thấy, hôm nay sẽ là một ngày nắng.

Thời gian trôi qua thật nhanh, thoáng cái đã là mùa hè. Đã nửa năm kể từ khi cô rời khỏi nhà họ Cố, còn cô thì đã ngây thơ cho rằng mình và Cố Phi Trần thực sự không còn liên quan gì với nhau, cho đến lúc chết.

Nhưng có những lúc thành phố này trở nên quá nhỏ bé, nhỏ tới mức khẽ xoay người một cái, đâu đâu cũng thấy bóng dáng anh ta.

Dường như không sao thoát ra được.

Giống như tất cả sự ngọt ngào và đau khổ anh ta dành cho cô, như vết sẹo liền vào thân, cô cứ ngỡ mình đã quên đi hết, nhưng đến giờ mới phát hiện, chỉ cần nghe thấy tên anh, cô lại thấy khó chịu trong người.

Những việc tiếp theo đó không được thuận lợi.

Tần Hoan lần đầu tiên nhận lấy bằng sắp xếp của người đồng nghiệp trước đó, tìm được phòng học thích hợp, nhưng lại phát hiện thiết bị của phòng học đó bị trục trặc. Tuy nhân viên kỹ thuật đã cố gắng sửa chữa, nhưng thời gian trước mắt không còn nhiều, cô đành bất đắc dĩ vội vàng đi đổi phòng, bố trí buổi tọa đàm ở trong một phòng học hình bậc thang lớn ở bên cạnh.

Sau đó gửi thông báo, ít nhất cũng để học sinh biết được địa điểm đã thay đổi. Rồi còn bảng chỉ dẫn cũng cần đặt ở vị trí thích hợp để chỉ dẫn cho mọi người vào hội trường.

Đợi sau khi lo xong hết những việc này, thì cũng đã gần đến thời gian.

Cô cứ nắm chặt di động trong tay, chỉ sợ bị nhỡ điện thoại của hiệu trưởng, làm lỡ việc, nhưng đồng thời cũng chỉ mong cuộc điện thoại này đừng bao giờ gọi tới.

Nhưng cuối cùng việc gì đến thì cũng không sao né tránh được.

Khi hiệu trưởng dẫn một đoàn người từ xa bước tới, cô chỉ ngược mắt lên là đã nhìn thấy anh.

Cái dáng đó, muốn tránh đi đâu cũng là tiêu điểm của đám đông.

Mười mấy năm trước như vậy, giờ cũng vậy.

Đi từ xa lại, giống như mặt trăng giữa những vì sao, mà bản thân anh không cần phải làm gì, cũng đủ tỏa sáng.

Cô đứng ở nguyên vị trí, chợt nhớ mấy năm trước, cô luôn mang trong lòng một mơ ước chảy bỏng, mà anh lúc nào cũng là một vị thần tôn nghiêm mà xa vời vợi, cô đã từng chỉ mong có thể tự tay mình chạm vào người anh, dường như chỉ như vậy mới mang lại cho cô niềm vui và hạnh phúc trọn vẹn.

Nhưng niềm vui được bao nhiêu, thì nỗi buồn cũng thâm thắm bấy nhiêu.

Cô vứt bỏ tất cả sự kiêu hãnh, không để mắt tới bất cứ ai theo đuổi cô, cô thậm chí dứt bỏ những sợi gai trên người mình, trở nên dịu dàng chỉ vì anh, nhưng cuối cùng lại bị tổn thương đến đau đớn.

Nay gặp lại, đã là oan gia ngõ hẹp.

Nên cô khẽ nghiêng người, đứng trước cửa lớp chỉ đường cho bọn họ với khuôn mặt không hề biểu lộ bất cứ cảm xúc nào.

Thầy hiệu phó đi ngang qua phía trước, nhưng không hề nhìn cô, mà vẫn tiếp tục tươi cười trò chuyện nhỏ nhen với Cố Phi Trần.

Cô vẫn nhìn thẳng, nhưng rõ ràng cảm nhận được ánh mắt cực kỳ quen thuộc dừng lại trên cơ thể cô vài giây rồi mới quay đi.

Cô đưa mắt mời bọn họ vào trong lớp, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng vỗ tay như sấm vang lại từ bên trong.

Buổi tọa đàm không có một chỗ trống, thậm chí đến phía sau và lối đi cũng chật ních người.

Những sinh viên có mặt ở hội trường, đa phần đều đến từ các khoa kinh tế, tài chính hoặc quản lý, bọn họ đều vô cùng ngưỡng mộ Cố Phi Trần, điều đó thể hiện rõ rệt trên khuôn mặt và ánh mắt tươi trẻ của bọn họ.

Đúng vậy, Tần Hoan đứng bên ngoài cửa thầm nghĩ, người đàn ông ưu tú đến lóa mắt như vậy, những thành tích nhiều không đếm xuể của anh ta, đầu óc vang danh lừng lẫy của anh ta, rồi tính cách cương quyết nhanh nhạy của anh ta trên thương trường, khí thế hô phong hoán vũ, làm sao không khiến người khác phải khâm phục và ngưỡng mộ cho được?

Có điều những sinh viên đó còn trẻ như vậy, bọn họ hoàn toàn không hiểu, đâu có phải ai cũng đạt được thành công như vậy? Lại đâu phải ai cũng như người đàn ông đó? Có thể không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, có thể vứt bỏ cái gọi là tình yêu, thậm chí đem nó ra làm công cụ đánh đổi lấy lợi ích của mình?

Không khí trong phòng đầy kích động, người đàn ông có dung mạo điển trai, phong cách nho nhã ở bên trên bục giảng giành được từng tràng từng tràng vỗ tay tán thưởng bằng giọng nói bình thản thường ngày.

Anh ta như thể vị vua đứng giữa hàng vạn người, ánh mắt thâm trầm sâu thẳm, giọng nói và tâm trạng của anh dễ dàng không chế được cả hội trường.

Trong bầu không khí như vậy, dường như chỉ có một người không nhúng mình vào trong đó.

Tần Hoan đứng ở một góc cửa, mắt nhìn những gương mặt đầy nhiệt huyết lại có chút non trẻ bên trong. Có thể nhìn ra được, trong đó có không ít những đôi bạn trẻ đang yêu, họ ngồi sát vào nhau, có những đôi còn công khai nắm tay nhau, gần như không còn khoảng cách nào lọt vào giữa được.

Cô thần nhiên nghĩ, trong số đó có bao nhiêu người không may mắn, sau vài năm nữa, sẽ trở thành một con cờ trong tay người yêu, dùng để tranh giành lợi ích, rồi lại bị vứt bỏ một cách vô tình.

Thực ra thời gian tọa đàm không lâu, nhưng do không khí của hội trường quá náo nhiệt, mà Cố Phi Trần lại nhiệt tình đột xuất anh ta lại dám hy sinh thời gian vàng ngọc của mình, sau khi bài phát biểu kết thúc, vẫn ở lại giải đáp những câu hỏi của một số sinh viên.

Danh tiếng của tập đoàn Cố Thị quá lừng lẫy, đối với tập đoàn doanh nghiệp hùng mạnh và choáng ngợp đến vậy, nghĩ nát óc cũng không chắc xâm nhập được vào bên trong. Những sinh viên đang ấp ủ trong lòng bao nhiệt tình và ước mơ, đối mặt với cơ hội hiếm hoi như vậy, đến cuối cùng, thiếu chút nữa đã biến hội trường thành ngày hội tuyển dụng lớn.

Thấy đã quá thời gian khá lâu, lãnh đạo nhà trường mới đành lên bục giảng tuyên bố kết thúc buổi tọa đàm.

Sinh viên tản dần đi trong tiếng bàn tán ồn ào, còn Cố Phi Trần được mời lại ăn bữa cơm trưa

Thầy hiệu phó còn bảo: “Tiểu Tần, cô cũng đi cùng chúng tôi.”

Thầy hình như chỉ buột miệng nói, vì đúng lúc đó nhìn thấy cô, hay do thương tình cô bận cả một buổi sáng, nên “lòng tốt” để cô cùng tham gia bữa cơm sang trọng.

Nhưng Tần Hoan dường như không muốn nghĩ ngợi lập tức nói: “Tôi không tham gia được không, buổi trưa tôi có việc bận...”

Cô còn chưa nói dứt lời liền bị thầy hiệu phó liếc nhìn, cô bèn ngưng lại, nghĩ tới hoàn cảnh trước mắt, cuối cùng đành thở một hơi thật sâu, rồi nuốt lại những lời chuẩn bị nói tiếp.

Vị lãnh đạo đầy quan cách này dường như chưa bao giờ cho phép người bên cạnh từ chối yêu cầu của mình, lần này cũng không cho phép cô có ý kiến gì khác, nhưng vẫn tỏ ra tươi cười nói: “Hôm nay chỉ có mấy người chúng ta, Tiểu Tần lại là phái nữ duy nhất ở đây, cô không đi cùng để tiếp khách thì còn gia đi nữa đây.” Nói rồi quay sang vị khách quý bảo: “Anh thấy đúng không tổng giám đốc Cố?”

Người đàn ông điển trai đó không nhìn thầy hiệu phó, chỉ cười khe khẽ bảo: “Vậy bữa trưa nay nhờ hiệu trưởng Lý bố trí giùm.”

“Không dám không dám, tổng giám đốc Cố đã nhả ý bớt thời gian đến, chiều lại còn tham gia nghi lễ khánh thành thư viện mới, trường chúng tôi vô cùng cảm ơn vì điều đó...”

Hai người nói chuyện dường như rất hợp, vừa nói vừa đi về phía trước.

Bước chân Tần Hoan ngập ngừng đôi chút, ánh mắt lại như có ma xuy quỷ khiến bám theo sau. Bởi anh đang nghiêng người nói chuyện với thầy hiệu phó, nên cô có thể nhìn thấy một nửa khuôn mặt anh, như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ dưới ánh mặt trời, khóe miệng khẽ nhướn lên, tâm trạng dường như đang rất vui vẻ.

Có lẽ do đó, huyết áp bị tụt xuống, giờ lại bị ánh mặt trời nóng gắt chiếu xuống, cô chỉ cảm thấy trước mắt khê tối lại, hai chân như mềm ra, nhưng cuối cùng vẫn cắn chặt răng, sải bước theo sau.

Cô không thể chỉ vì một chút việc riêng mà dễ dàng đắc tội với lãnh đạo nhà trường, bởi cô không còn là đại tiểu thư cảnh vàng lá ngọc, càng không phải là vật báu được nâng niu trên tay, cô không thiếu tiền tiêu, nhưng cô vẫn cần thích nghi với xã hội hiện thực, nên cũng đành gượng ép bản thân phải trưởng thành chín chắn hơn.

Gặp mà như không gặp.

Nhưng nếu nhất định cứ oan gia ngõ hẹp hết lần này đến lần khác, anh ta có thể giả như không có chuyện gì xảy ra, vậy sao cô lại không thể?

Cả buổi sáng, trừ hai giây lúc ban đầu, anh không hề nhìn cô thêm một lần nào nữa.

Dường như chỉ là một người xa lạ.

Thực ra, xa lạ cũng tốt.

Cô thậm chí khê thờ phào nhẹ nhõm.

Vậy bữa cơm trưa nay, cô cứ coi như đang tiếp một vị khách quan trọng đi.

Chỉ là như vậy mà thôi.

18. Chương 09: Trân Trọng 1

Bữa trưa được bố trí ở một khách sạn năm sao nổi tiếng gần trường học, tuy nói gần đây, nhưng mọi người vẫn đi xe tới đó. Tần Hoan ngồi ở xe sau cùng. Vừa lên xe, hơi lạnh của điều hòa phả ra làm cô rùng mình.

Ngồi cùng xe còn hai đồng nghiệp khác, trong đó một người nhanh mắt, cẩn thận hỏi cô: “Em lạnh không?”

Cô cố tỏ ra bình thản lắc đầu nói: “Em không lạnh.”

Nhưng cô vẫn cẩn thận ngồi tránh hướng gió lạnh thổi tới, lòng bàn tay khê đặt lên phần bụng đang đau âm ỉ, vừa cố chống lại cái rét bất chợt, vừa thầm mong xe mau chạy đến nơi.

Nhưng khách sạn cũng lạnh không kém.

Bước vào phòng đặt trước, cảm giác tê cóng càng rõ rệt, cho dù trong không khí có phảng phất mùi thơm bạc hà. Mùi thơm này có tác dụng chống nóng rõ rệt, nhưng lại khiến Tần Hoan khổ sở vô cùng.

Bị điều hòa tổng bủa vây xung quanh, không có chỗ tránh, cô chỉ đành mím chặt môi, chịu đựng cơn đau bụng đang ngày càng nặng nề, ngồi xuống vị trí gần với cửa nhất, đôi tay sớm đã trở nên lạnh cóng.

Hôm đó người phụ trách tự tay chọn giúp món ăn. Tuy nói là trường mời khách, nhưng rõ ràng là khách sạn này rất quen thuộc với Cố Phi Trần. Người phụ trách đó cũng đã từng phục vụ anh nên nắm tường tận cả khẩu vị mà anh ưa thích.

Cả quá trình gọi món đều diễn ra thuận lợi, tuy người phụ trách đó tỏ ra ân cần chu đáo, nhưng thái độ của Cố Phi Trần vẫn là tùy thuộc vào chủ nhà, mọi thứ đều để thầy hiệu trưởng bố trí.

Sau khi gọi xong thức ăn, thầy hiệu phó lại bảo: “Mang hai chai rượu cất ở đây ra.”

Tần Hoan chỉ cảm thấy không ổn, quả nhiên không lâu sau, phục vụ liền mang tới hai chai rượu ngoại hàng sang, còn cô đã kịp nghe giọng lãnh đạo bay tới: “Tiểu Lý, Tiểu Trương, cả Tiểu Tần nữa, mọi người trưa nay phải thay mặt trường mời tổng giám đốc Cố vài chén nhé.”

Hai người kia đều là đàn ông, nghe nói tửu lượng không ai thua kém ai, ở trường gần như chuyên phụ trách việc tiếp đãi khách khứa, nhận nhiệm vụ này đương nhiên không có gì phải bàn. Chỉ có Tần Hoan, nghe xong trong lòng không khỏi lo lắng, còn đang suy nghĩ xem nên từ chối thế nào, thì phục vụ đã rót rượu vào các chén, mang đến trước mặt mọi người.

Tần Hoan vốn không quen với kiểu ăn uống thế này, bởi trước nay cho dù tham gia cũng đều được coi là thượng khách. Nay lại phải đóng một vai hoàn toàn ngược lại, bên cạnh còn bị lãnh đạo dùng mệnh lệnh trấn áp, đúng kiểu hôm nay không hoàn thành nhiệm vụ thì coi như không đủ tư cách làm việc, khiến cô cảm thấy thực sự khó chịu.

Khi món ăn đầu tiên được đưa lên, thầy hiệu phó nâng chén theo thói quen.

Tần Hoan khẽ nhưn mắt nhìn sang, bên phía kia chiếc bàn tròn sang trọng, người đàn ông ngồi đó dường như vô cùng xa cách, nhưng lại rõ mồn một. Anh mặc chiếc áo sơ mi màu nhạt, ống tay áo gấp lên đến khuỷu tay, thư thế rất thoải mái, khuôn mặt điển trai đó như vừa khách khí lại vừa như đang cười khe khẽ, ngón tay dài cầm cốc rượu, chất lỏng màu hổ phách trong cốc thoáng chốc đã được uống cạn.

Rượu mạnh như vậy, cô chỉ nghĩ đã thấy sắc lên mũi, vậy mà anh lại nhẹ nhàng đặt cốc rỗng không xuống, không hề thay đổi sắc mặt.

Đây là cuộc sống đời thường của Cố Phi Trần hay sao?

Cô không khỏi ngây ra. Bởi cho dù đã từng ở bên nhau, nhưng anh lại chưa bao giờ dẫn cô tới những nơi như thế này.

Cô nhớ trước kia cô thường lo lắng, lo anh ở bên ngoài uống quá nhiều, càng lo tổn hại đến sức khỏe của anh, nên có lúc cũng vô cớ gây chuyện, đòi anh phải dẫn mình đi theo.

Nhưng lần nào anh cũng từ chối, chỉ cười nhẹ nói: “Thế em đã thấy anh say bao giờ chưa?”

Đúng là chưa bao giờ, tư lượng của anh hình như rất tốt, hoặc là do anh biết cách không chế, nên trước nay chưa từng bị say. Nhưng anh bị hen suyễn, uống rượu rất không tốt cho sức khỏe. Mỗi lần nghĩ thấy trên người anh có mùi rượu, cô đều không khỏi liên tưởng đến dáng vẻ của anh trên bàn rượu, hình ảnh đó chỉ khiến cô càng cảm thấy khó chịu.

Mà anh hình như rất hiểu điều này, nên cho dù cô làm mình làm mẩy đòi đi bằng được, anh cũng chưa bao giờ dẫn cô theo.

Về sau, khi mối quan hệ của họ xuống dốc, trở nên lạnh lẽo hơn bao giờ hết, cơ hội đó càng không thể quanh trở lại.

Nên, cho đến hôm nay, cô mới tận mắt chứng kiến.

Nồng độ cồn trong ly rượu rất cao, nhưng trong mắt một số người lại chẳng khác nào nước lã, mà Cố Phi Trần lần này lại chỉ dẫn theo một trợ lý, với tư cách trợ lý cơ bản không đến lượt uống loại rượu đắt tiền như vậy.

Loại rượu này đắt rẻ gì cũng phải cả chục nghìn tệ một chai, những người có mặt ở đó lại đều là người có học vấn cao, trên bàn rượu không phải uống theo kiểu lấy được. Ngoài trừ mời mọi người cốc đầu tiên, thời gian còn lại đều chỉ uống vừa phải.

Nhưng cho dù là vậy, đến lượt Tần Hoan, cô vẫn nói: “Lãnh đạo, tôi không biết uống rượu.”

Trong người cô không khỏe, vốn không thể uống rượu, nên cố gắng từ chối, nhưng khi nói ra lời như vậy, cô không hề nghĩ tới hậu quả tiếp ngay sau đó.

Quả nhiên, sắc mặt của thầy hiệu phó có chút thay đổi, nhưng khuôn mặt vẫn nở nụ cười nói giọng quan cách: “Làm gì có chuyện không biết uống rượu. Nhanh, mời tổng giám đốc Cố một ly. Đây là nhiệm vụ của tổ chức, nhất định phải hoàn thành.”

Đôi tay Tần Hoan để yên trên đùi, vẫn bình tĩnh nói: “Tôi thực sự không biết uống rượu.”

Cả bàn đột nhiên trở nên im lặng.

Lúc này, thầy hiệu phó không còn cố gắng tươi tỉnh được nữa, đến nụ cười cũng dần thu lại.

Giọng điệu và động tác của Tần Hoan đều thể hiện rõ ý muốn từ chối, cô cũng là số ít những người dám từ chối thầy trong những trường hợp như thế này.

Bị mất thể diện như vậy trước mặt mọi người, thầy hiệu phó khẽ ho một tiếng, sắc mặt nghiêm lại, kéo dài giọng nói: “Tiểu Tần...”

“Không sao!” trong lúc mọi người đang lúng túng, người đàn ông ngồi ở ghế chính mở miệng nói: “Cô ấy không biết uống thì không nên ép.”

Giọng của anh rất nhẹ, nhưng lại có sức mạnh không thể ngờ, trong phút chốc đã thay đổi được không khí, cũng ngắt lời thầy hiệu phó đang định nói.

Tần Hoan vẫn không nhìn lên, nhưng lại đoán được vẻ mặt của anh lúc này. Giống như âm thanh của giọng điệu của anh, nhẹ nhàng, bình tĩnh.

Anh giải nguy cho cô, nhưng cô lại không thể cảm kích vì điều đó.

Cô bị người khác yêu cầu, bị người khác ép buộc, đi làm những việc cô không muốn làm. Còn anh ngồi bên cạnh, tận mắt nhìn thấy màn diễn đó.

Người đàn ông từng thì thầm âu yếm bên tai cô, vô cùng thân thiết với cô, người đàn ông từng có bao ân oán đang xen chồng chéo với cô, anh ta biết cô trước kia cảnh vàng lá ngọc như thế nào, được mọi người nâng niu như bảo bối trên tay, nhưng nay anh ta cũng lại tận mắt chứng kiến hoàn cảnh của cô, nhìn thấy cô đơn độc một mình, bởi vì công việc, vì cuộc sống, bởi vì xa rời anh, nên đành để bị ép uống rượu, ép phải tiếp khách khứa trong hoàn cảnh như thế này.

Hơn nữa đối tượng cô phải tiếp đãi, lại là anh.

Tần Hoan ngồi ở trên ghế, trong lòng khó chịu như biển sóng cuộn trào. Cho dù cô vẫn chưa từng chịu khuất phục trước mệnh lệnh của thầy hiệu phó nhưng cảm thấy một nỗi tủ nhục cực kỳ khó chịu.

Cô không cảm nhận được ánh mắt từ bên kia chiếu thẳng sang, nhưng lại cảm thấy anh như thể người xa lạ, lạnh lùng quan sát, thấu tóm mọi việc vào trong đáy mắt. Cuộc sống của cô có thể không được thoải mái, cô có thể cho tất cả mọi người biết điều đó, chỉ trừ có anh.

Nhưng anh lại nhìn thấy, mà cuối cùng, lại vẫn là anh đứng ra giải vây cho cô.

Điều đó còn khiến cô khó chịu hơn gấp nhiều lần so với việc bị ép uống rượu.

Cô im lặng giây lát, rồi cũng ngược đôi mắt trên khuôn mặt nhợt nhạt lên nhìn. Thực ra đôi môi cô đã tái đi, nhưng đôi mắt lại nhìn về phía anh một cách rắn rỏi khác thường.

Bởi cả trái tim và cơ thể đều đau đớn, ngón tay cô trở nên đông cứng, khi chạm vào chiếc cốc thủy tinh, còn thấy cốc cực kỳ ấm áp.

Cô lạnh lùng nhìn anh, dường như lúc này mọi ánh mắt xung quanh đều như mờ đi, cô không hề để tâm tới những người không liên quan, những ánh mắt không hề liên quan, cô trước nay chưa bao giờ để tâm, cũng chưa bao giờ coi trọng.

Nếu cô không vui, cô có thể đứng dậy bỏ đi.

Cùng lắm là thay đổi công việc, hoặc không đi làm nữa, tiền tích lũy trong ngân hàng cũng đủ cho cô dùng cả đời.

Nhưng cô lại không làm vậy.

Cô chỉ nhìn người đàn ông đối diện, anh có đôi mắt sâu thẳm lạnh lùng, như thấu tóm mọi thứ, nhưng lại hiếm khi để lộ ra tâm trạng của bản thân.

Cô không cách nào biết được ý nghĩ của anh lúc này.

Có thể anh nghĩ rằng, cô rời bỏ anh, ngày nào cũng sống cuộc sống như vậy. Chạy xô các bữa ăn khác nhau, đối mặt với các kiểu khách khác nhau, chịu đựng các loại mệnh lệnh vô lý khác nhau...

Anh hẳn phải biết cô không hề thích những thứ này. Vậy thì những điều anh nhìn thấy hôm nay, có phải sẽ khiến anh cảm thấy vui vẻ? Hoặc, anh thực sự là người ngoài, mở miệng giải vây cho cô cũng chỉ là do phong độ vốn có?

...

Cô bỗng nhiên cười nhạt, nâng cốc lên khẽ nói: “Tổng giám đốc Cố, cốc này tôi mời anh, cảm ơn anh đã dốc sức giúp đỡ trường chúng tôi. Buổi chiều hằng còn hoạt động, cốc này tùy anh, tôi xin cạn.”

Không đợi Cố Phi Trần phản ứng cô đã ngẩng đầu, chất lỏng cực mạnh nhanh chóng trôi tuột xuống cổ họng. Cái cảm giác kỳ lạ ngay lập tức truyền xuống cổ họng trôi xuống dạ dày.

Chỉ vài giây sau đó, cô thấy mình như bị thiêu đốt, từ cổ trở lên như tỏa nhiệt, còn dạ dày lại như có bó đuốc đang rực cháy, nóng bừng bừng.

Không phải là cô chưa từng uống rượu, nhưng đây là lần đầu tiên cô uống rượu mạnh, vừa nãy là hành động bốc đồng, một hơi uống cạn, cuối cùng bị sặc đến đỏ cả mắt. Huống hồ, trong bụng vẫn còn lạnh, cơn đau từ buổi sáng lại tiếp tục tăng lên. Lúc này cô chỉ cảm thấy toàn thân như bị rơi vào trong lò bát quái, lúc nóng lúc lạnh, hai cảm giác cực đoan đan xen nhau rồi lên tận óc, khiến cô không khỏi cảm thấy ăn thảm thảm miệng, mãi sau mới trấn tĩnh lại được.

Cô không biết về mặt của mình lúc đó ra sao, nhưng thầy hiệu phó nhìn thấy cảnh như vậy, sắc mặt nhanh chóng giãn nở ra, nụ cười khen “tốt” mấy câu liền: “Thế còn nói không biết uống rượu, xem ra vừa nãy chỉ là khiêm tốn. Các cậu xem Tiểu Tần thật đáng mặt nữ nhân hào kiệt. Chẳng trách mà chủ nhiệm Hoàng thường xuyên ca ngợi... thật là tuổi trẻ tài cao.”

Tần Hoan lọt thỏm trong ghế, chỉ thấy đầu vác vác, mọi người đang nói gì cô cũng không hề nghe rõ. Một lúc sau, cô lấy di động từ trong túi, cố gắng hết sức nói bằng giọng bình tĩnh nhất: “Xin lỗi, tôi xin phép ra ngoài nghe điện thoại.”

Thực ra điện thoại không hề kêu. Cô chỉ là mượn cớ, nhanh chóng chạy ra phòng vệ sinh. Bên trong may sao không có người, cô gục trước bồn rửa tay, đứng ngây ra vài giây rồi bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Cả nửa ngày hôm nay cô không ăn thứ gì, nhưng vẫn nôn rất lâu, như rách cả tim phổi, cuối cùng khi dạ dày đã rỗng không mới cảm thấy ổn hơn một chút.

Khuôn mặt nhợt nhạt tiêu tụy trong gương, đầu tóc rối bời, dáng vẻ lờ lờ chưa từng có. Cô súc miệng, rồi quay người sang rút mấy tờ giấy, cẩn thận lau khô miệng, phát hiện son đã bay hết từ bao giờ, nhưng túi xách vẫn còn ở chỗ ngồi, nên không có cách nào cứu vãn tình thế.

Cô lại dựa vào tường thêm lúc nữa, trong ngực vẫn còn khó chịu, hoặc là do vừa nôn quá sức, lúc này như bị hòn đá nặng ngàn cân đè lên không sao thở nổi. Huống hồ trong bụng đã bắt đầu nhâm nhảm đau, đi kèm theo đó là những cơn co khê, không khí lạnh vô tình lọt vào trong cơ thể, nhanh chóng theo mạch máu lan khắp chân tay xương cốt.

Cơn đau sinh lý như vậy, trước kia cô chưa từng gặp phải, nhưng lần này lại bị rất nặng. Càng đứng càng thấy trước mặt tối sầm, trong lòng cô có một cảm giác mơ hồ, cố tính thời gian bản thân mình ra khỏi phòng, hình như đã được khá lâu, nhưng đôi chân bỗng nhiên mềm nhũn lại, đến sức để lê bước cũng không có.

Bên ngoài có người đang gõ cửa, vang lên vài tiếng dồn dập, cô mở miệng định nói, nhưng bị một cơn đau dữ dội dập đến, còn không kịp bám vào bất cứ chỗ nào, cả người đã ngã xuống mềm nhũn...

Cơn đau quặn thắt bủa vây lấy cô, còn cô trước khi mê đi, cảm giác mình như rơi vào vòng tay của một người nào đó.

Hương thơm nhẹ nhưng rất quen thuộc phảng phất, cô cảm thấy mình đau tới mức phát sốt, nên mới có cảm giác như vậy. Nhưng cô ngay đến việc mở mắt ra nhìn cũng không còn sức, liền rơi vào một vùng tăm tối.

Ánh sáng chói chang bên ngoài phòng được ngăn bởi tấm rèm cửa, rõ ràng vừa mới qua chính Ngọ, cả căn phòng đã mở tối, tấm thảm dày mềm mại hút mọi tạp âm, chỉ còn tiếng thở đều đều nhẹ của người nằm trên giường.

Cố Phi Trần ngồi trên ghế sofa cách giường không xa, vì không có ánh sáng, cả người như chìm vào bóng tối, khuôn mặt điển trai không hề biểu lộ chút sắc thái nào, chỉ có đôi mắt sâu thẳm là dừng mãi ở một điểm, nhìn như thất thần.

Cô đang ngủ say, đôi lông mày thanh tú như nhíu lại, chắc là đau, hoặc đang nằm mơ thấy ác mộng, bàn tay khẽ nắm lấy tấm đệm, mãi không chịu buông.

Thực ra, kể từ lúc anh đỡ lấy cô từ trong buồng vệ sinh, cô luôn ở trong trạng thái căng thẳng. Lúc đó, cô ngất đi trong vòng tay anh, rõ ràng đã mất đi toàn bộ ý thức, nhưng ngón tay vẫn bám lấy mép áo anh.

Cho đến khi anh bế cô vào phòng, đặt cô nằm lên giường cô vẫn không chịu buông tay.

Tay cô rất đẹp, da trắng nõn nà, mười ngón tay đều như búp măng, khi đánh đàn nhìn lả lướt như đang múa. Nhưng lúc này, cô chỉ là một đứa trẻ yếu đuối không có nơi để nương tựa, nắm chặt lấy một chỗ bám víu, dường như chỉ như vậy mới có thể giảm bớt được vài phần đau khổ, chỉ có như vậy mới khiến cô yên lòng.

Trước khi hôn mê, cô đã coi anh như chỗ dựa.

Anh bỗng cảm thấy trái tim mình như bị bàn tay vô hình bóp nghẹn trong lồng ngực, khuôn mặt nhợt nhạt của cô chiếu thẳng vào đáy mắt anh, khiến trở nên nhức nhối. Anh đột nhiên nghĩ tới ngày hôm đó, cô cũng như vậy, khi cô Triệu thất thanh gọi anh chạy tới, cô đã gục trên nền nhà.

Không ai biết lúc đó anh đã hoảng sợ đến thế nào.

Những trải nghiệm thường ngày, những tình huống cực kỳ nguy hiểm trên thương trường cũng không so được với vài chục giây ngắn ngủi đó. Trước khi xe cấp cứu tới, anh ôm lấy cô, cảm nhận thân nhiệt cô đang thấp dần xuống, còn cô thì đang nhắm chặt mắt, cả người yếu đuối như vậy, yếu tới mức có thể biến mất trong không khí bất cứ lúc nào.

Một nỗi sợ hãi mơ hồ như bủa vây lấy anh, khiến nhịp thở của anh cũng trở nên rối loạn.

Lần đầu tiên trong đời, anh cảm nhận được nỗi sợ hãi vì sắp mất cô.

Ngày hôm đó, suốt đường đến bệnh viện, anh không hề buông tay cô ra.

Anh chợt nhận ra, nếu cô không còn tồn tại thì mọi người hay vật khác liệu còn có ý nghĩa gì với anh?

Và hôm nay, người phụ nữ này lại khiến anh trải qua giây phút đó một lần nữa.

Anh đón lấy cô trước khi cô hoàn toàn bất tỉnh, cơ thể mềm mại yếu đuối đó, khuôn mặt không còn chút sức lực nào, khiến anh thiếu chút nữa mất hết tự chủ vì hoảng sợ.

Sau đó tìm được bác sĩ, mới biết là cơn đau sinh lý. Nhưng do cô bận cả một buổi sáng, lại còn uống hết cả một chén rượu mạnh.

Khi biết cô không gặp rắc rối gì lớn, anh không cách nào hình dung nỗi cảm giác của mình.

Là yên tâm, giận dữ, ức chế, hay tức giận cực độ?

Anh chỉ nghe thấy tiếng thở dài rất sâu của chính mình, mãi lúc sau mới nhận ra, là anh thở phào nhẹ nhõm.

Cho dù cô còn chìm trong giấc ngủ, cho dù sắc mặt cô vẫn còn rất khó coi, nhưng ít ra cô đã bình yên, ít ra cô không chết, sẽ không biến mất khỏi thế giới này, khỏi thế giới của anh.

Chỉ vì như vậy, nên anh thở phào.

Trong quãng thời gian đợi cô tỉnh giấc, anh vẫn ngồi bên cạnh, trầm tư như một pho tượng.

Thời gian như ngưng đọng, anh nhìn khuôn mặt cô qua ánh sáng mờ mờ, không hề biết bắt đầu từ bao giờ, ước mơ của mình lại giản dị đến như vậy.

Thực ra, thứ anh muốn không hề ít, trong từng giai đoạn của cuộc đời, anh luôn có những ước vọng mong muốn trở thành hiện thực và anh thường không từ thủ đoạn nào để thực hiện chúng, hơn nữa còn hoàn thành một cách mỹ mãn.

Nhưng trong lúc này, ước vọng của anh đơn giản đến mức chính anh cũng ngạc nhiên.

Anh chỉ cần cô còn sống, sống thật tốt.

Dường như chỉ cần cô còn sống, cô sẽ mãi mãi không rời khỏi thế giới của anh.

Khi Tần Hoan tỉnh lại, phải mấy một lúc lâu vẫn không hiểu mình đang ở đâu. Nhưng chăn ga gối đệm đều trắng toát, hơn nữa trang trí như phòng lại đẹp dễ tinh xảo, thậm chí cũng là loại thẩm thấu âm thanh màu nâu nhạt theo đúng tiêu chuẩn, nếu cô đoán đây hẳn là một phòng trong khách sạn.

Cơn đau bụng đã giảm đi rất nhiều, cô bước xuống giường, mở rèm cửa, có thể nhìn thấy vài kiến trúc mang tính đặc trưng ở phía bên ngoài. Thì ra cô vẫn đang ở trong khách sạn, vẫn là khách sạn khi cô ăn trưa.

Nhưng tại sao cô lại ngủ ở đây?

Cô dựa vào cửa sổ, khẽ nhủ mảy mò nhớ lại, cuối cùng cũng nhớ ra những việc đã xảy ra. Vòng tay xuất hiện trước khi cô ngất đi, mùi thơm nhẹ nhàng đó, cảm giác thân thuộc bủa vây lấy cơ thể... Tim cô chợt nhảy lên một cách khó hiểu, nhanh chóng quay người lại, nhìn một lượt khắp phòng. Nhưng rất hiển nhiên, trong phòng chỉ có duy nhất một mình cô, tiếng đồng hồ giả cổ trên bàn nhảy sang giờ khác, phát ra tiếng kêu “Tích tắc” khe khẽ, những con số màu trắng nổi bật lên trên nền màu đen.

17 giờ đúng.

19. Chương 09: Trân Trọng 2

... 17 giờ!

Sau khi ý thức được thời gian này nói lên điều gì, cô ngáy ra. Điều này có nghĩa cô đã ngủ trọng vẹn một buổi chiều.

Túi xách của cô để ở trên sofa trong phòng khách, di động vẫn nằm nguyên trên bàn, ngoài những thứ đó ra, trên bàn còn có một túi ni-lông, cô mở ra xem thì thấy bên trong đều là đồ dùng của phụ nữ.

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng lại ở phía khác của ghế sofa, một chiếc áo đang vắt hồ hững ở đó, đó là áo vest màu sẫm, chất liệu lẫn đường may đều thuộc hạng sang, nhìn là biết giá trị không nhỏ. Cô gần như vừa nhìn đã nhận ra, đó là áo của Cố Phi Trần, sáng nay anh vẫn còn mặc nó trong buổi nói chuyện ở trường.

Đến giờ, cô mới có thể xác nhận, người ôm cô lúc trước, chính là anh.

Là anh đỡ lấy cô và đưa cô đến đây.

Cũng đúng, khách sạn như vậy, phòng như vậy, đương nhiên không phải do thầy hiệu phó bố trí cho cô.

Nghĩ tới đây, cô lại ngáy ra.

Vòng ôm đó, trong lúc cô gần ngất đi, cô vẫn kịp nghĩ tới việc dựa vào đó, đồng thời với tay nắm chặt lấy mép áo đối phương.

Bởi vì cô sợ.

Đó là lúc cô đau khổ không nơi bầu vút nhất, vòng tay đó lại khiến cô có thể an lòng, cô có thể yên tâm dựa cả cơ thể vào đó, lại như sợ anh bỏ rơi cô giữa đường, nên cho dù trong lúc hôn mê, cô vẫn không chịu rời tay.

Thì ra là anh.

Cái người cô cố dựa vào đó, thì ra là anh.

Lúc này tỉnh lại, Tần Hoan không khỏi cảm thấy mọi chuyện thật nực cười. Tiềm thức của cô sao lại phạm phải sai lầm như vậy? Sự thực rõ ràng là, trên đời này, cô có thể an tâm dựa vào bất cứ ai, chỉ duy không bao giờ được tin vào Cố Phi Trần.

Đi một ngày đằng học một sàng khôn, cô lý ra đã phải học đủ rồi mới đúng.

Nhưng tại sao khi tư duy bị mất đi kiểm soát, cơ thể lại phạm phải sai lầm như vậy?

Trời đã ngả dần sang tối, ánh mặt trời lặn ở đằng Tây, bóng đêm bao trùm lấy những tòa kiến trúc bằng bê tông cốt thép cao lớn, cả thành phố sau một ngày huyên náo lại quay về trạng thái tĩnh lặng ngán ngùi.

Cuộc sống về đêm sắp bắt đầu, rõ ràng là một ngày đen đui của cô sắp sửa kết thúc.

Vì cô bị hôn mê, nên chắc đã làm lỡ việc của trường. Nghe nói buổi chiều còn có lễ khánh thành thư viện mới, nhưng nhìn mặt trời sắp xuống núi, Cố Phi Trần vẫn chưa quay lại, cũng không biết bao giờ anh mới quay lại.

Tần Hoan vốn định đi ngay, nhưng thẻ phòng vẫn nằm ở khe cắm thẻ, tiền không có bên người, huống hồ lại còn áo của Cố Phi Trần, cô lại không muốn mang theo.

Cô dường như cả ngày chưa ăn uống gì, lúc này bỗng thấy đói cồn cào, bụng tuy không còn đau, nhưng toàn thân chẳng còn chút sức lực nào, tay chân chợt mềm nhũn ra.

Túi đồ dùng cá nhân đó cũng không biết ai mang tới, nhưng quả là rất chu đáo, gần như những thứ một người phụ nữ cần dùng trong thời kỳ đặc biệt đều có đủ.

Tuy không cách nào rời đi ngay lập tức, nhưng Tần Hoan vẫn quyết định đi tắm nước nóng. Cô vào phòng tắm, mở nước thơm, nhanh chóng ngâm cả cơ thể đã bị giày vò suốt một ngày vào trong làn nước nóng rẫy còn đang bốc hơi.

Khi có người mở cửa phòng, đúng lúc Tần Hoan từ trong buồng tắm bước ra.

Cô khoác chiếc áo tắm của khách sạn, tay còn cầm chiếc khăn khô để lau tóc, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy dáng người đó. Cô ngây ra, còn đối phương thì đã xoay người lại đóng cửa, điềm nhiên bước tới.

“Đỡ hơn rồi chứ?”

Giọng sắc lạnh của người đàn ông đó vang lên, lúc này cô mới định thần lại. Cô vẫn tiếp tục lau khô tóc, vừa trả lời khẽ: “Đỡ rồi, cảm ơn.”

Cố Phi Trần nhìn cô một lúc rồi nói: “Ăn một chút rồi hẵng đi.”

Lúc này cô mới để ý trên tay anh đang cầm hộp cơm. Cô hơi giật mình, miệng lặp lại hai chữ: “Cảm ơn.”

Trong ấn tượng của cô, đây có lẽ là lần đầu tiên anh tự tay làm việc đó. Cô thậm chí còn không sao hình dung ra cảnh anh xách hộp cơm đi qua sảnh khách sạn và lên thang máy công cộng.

Cố Phi Trần bỏ đồ ăn ra, rồi mới ngồi xuống ghế sofa, thuận tay cầm điều khiển bật ti vi. Vừa đúng chương trình thời sự, nhưng dường như anh không để tâm trên ti vi đang nói gì, chỉ là nghe âm thanh mà thôi.

Thức ăn rất thơm, cũng không biết mua ở đâu, màu sắc đẹp mắt, nhìn chỉ muốn ăn ngay. Hơn nữa Tần Hoan lại rất đói, cô không có ý định xấu hổ gì ở đây, nên không khách khí từ chối.

Một mình cô ngồi bên bàn ăn, nghĩ giây lát rồi mới khẽ quay người lại, giọng khô khan hỏi: “Anh không ăn?”

“Anh ăn rồi.” Một giọng nói bình thản cất lên từ phía sau.

Được thôi, cô nghĩ, ít ra như vậy cũng đỡ ngại ngùng. Cho dù hôm nay anh giúp cô, cô cũng không cách nào ngồi ăn cùng bàn với anh như không có chuyện gì xảy ra.

Có lẽ do đầu bếp nấu ngon, hoặc do rất đói, Tần Hoan ăn rất ngon miệng. Hơn nữa có tiếng ti vi, nên sự chú ý của cô nhanh chóng bị chuyển hướng, dường như quên mất đằng sau mình còn có một người đàn ông, nếu không chắc hẳn sẽ ảnh hưởng tới khẩu vị của cô.

Ăn cơm xong, Cố Phi Trần lại nhắc: “Ở đây còn một phần nữa.”

Cô vốn không để ý, chỉ theo anh chỉ, mới phát hiện trên bàn còn có một bát nước đường.

“Uống hết cái này đi.” Anh nói

Cô ngây ra trong giây lát, rồi khẽ lắc đầu, khéo miệng cuối cùng cũng khẽ nở nụ cười, nhưng vẫn rất miễn cưỡng: “Không cần.” Nhưng ánh mắt nhìn về phía đó, không sao thu lại được.

Nước đường... cô khẽ cắn môi, cười khổ sở.

Đó dường như đã là kỷ niệm rất xa xăm, xa đến mức ngay cả cô cũng gần như quên lãng.

Đã từng có vài lần, anh cũng mua nước đường như vậy cho cô uống.

Lần đó cũng vì đau bụng tháng, nhưng không bằng lần này. Khi ấy cô có người yêu thương, đương nhiên cũng làm nũng hơn so với bây giờ, chỉ một chút đau đớn cũng bị khuếch đại lên thành mức độ nghiêm trọng, thực ra cũng chỉ là mượn cớ đau ốm để làm nũng một chút, để được quan tâm và yêu thương nhiều hơn.

Nên khi cô đau bụng, liền không chịu đi học, không những thế, còn không chịu để anh đi làm.

Hôm đó cô cứ nằm trên giường, mặt mũi nhợt nhạt, nhìn anh với vẻ đáng thương, không cho anh rời xa mình nửa bước.

Lúc đầu anh không biết cô có phần giả bộ, cứ nghĩ cô thực sự rất đau, quả nhiên đồng ý yêu cầu của cô, đến cả tài liệu cũng kêu thư ký mang tới nhà giải quyết.

Khi thư ký tới, mang theo cả một cốc nước đường.

Anh ngồi bên cạnh nói: “Em uống hết cốc nước này nhé.”

Cô cầm bát nước nóng hơi hổi, chợt cảm thấy ngưỡng ngưỡng, này giờ làm nũng giả bộ đau nên không cảm thấy, lúc này mới xấu hổ, chút bí mật thầm kín nhất của phụ nữ đã bị anh nhìn xuyên thấu.

Là người yêu của nhau, nhưng những lúc thân mật nhất, anh cũng chỉ ôm cô vào lòng, hai cơ thể áp sát vào nhau, chứ chưa hề có hành động gì thái quá.

Cô biết anh yêu thương cô, có lúc cũng cảm nhận được sự kiềm chế của anh, nên cầm bát nước đường, cô bỗng thấy mình đỏ mặt.

Cố Phi Trần hỏi như không có chuyện gì xảy ra: “Thế nào?”

Cô cúi thấp cổ, lắc lắc đầu, khuôn mặt nhanh chóng úp vào trong bát.

Một lúc lâu sau, bỗng nghe thấy có tiếng cười khẽ trên đỉnh đầu.

Cô giật mình ngẩng lên, bắt gặp ngay đôi mắt sâu thăm thẳm như ánh sao đêm.

Anh nhìn cô cười, ánh mắt khẽ lóe lên vẻ yêu chiều khó nhận biết, cũng không vạch trần nguyên nhân cô làm nũng, chỉ lấy tay khẽ xoa má cô bảo: “Sao giống trẻ con vậy. Uống nhanh lên, không nguội hết.”

Sau đó cô thì thầm chia sẻ với Trần Trạch Như, Trần Trạch Như không khỏi than thở bảo: “Có bạn trai trưởng thành thật hạnh phúc.” Nhưng ngay sau đó lại nhanh chóng phát huy sở trường của mình, phân tích bảo: “Nhưng anh ấy thành thực như vậy, cậu đoán xem có phải trước kia anh ấy đã từng làm như vậy với người con gái khác hay không?”

“Làm sao có chuyện đó!” Cô lập tức phủ định giả thuyết này.

“Sao lại không thể? Cậu đã hỏi bao giờ chưa?”

“Ai dà, mình không muốn bàn với cậu về chủ đề vô vị này. Không thể là không thể.”

“Được rồi, được rồi, mình nghĩ cậu đã hoàn toàn bị ma xui quỷ khiến rồi. Cố Phi Trần rốt cuộc có sức hấp dẫn gì mà khiến một đại tiểu thư phải mê muội đắm đuối?”

“Trước mặt anh ấy mình chẳng phải là đại tiểu thư gì cả.”

“Vâng, vâng, cậu hận không phải là nô tì trước mặt anh ấy, được chưa?”

“Ai dà, tớ không phải là có ý như vậy...”

Cô vừa đấu khẩu với bạn, vừa cảm thấy thật ngọt ngào, ở bên Cố Phi Trần, ngày nào cũng tươi đẹp xán lạn, tâm trạng vui vẻ tới mức lúc nào cũng chỉ muốn bay lên cao.

Cô không phải là đại tiểu thư, cô chỉ cần là một người phụ nữ ở bên cạnh anh, tận hưởng tình yêu của anh cả đời, như vậy là đủ.

Lúc này, khung cảnh tương tự lại tái diễn một lần nữa, nhưng cô không sao cười nổi.

Ánh mắt không thôi nhìn bát nước đường đang bốc khói nghi ngút, vẻ mặt cô dần đóng băng trở lại, từ chối bảo: “Em đỡ rồi, không cần uống.”

Cố Phi Trần chỉ khẽ nhìn cô rồi bảo: “Tùy em.”

Cô không nói thêm lời nào, cầm quần áo vào phòng thay đồ. Thay quần áo xong là sẽ rời khỏi đây, lại tiếp tục đi đường này, có lẽ thành phố quá nhỏ nên hai người sẽ còn gặp mặt, nhưng cô chỉ hy vọng số lần gặp gỡ ngày càng ít đi.

Kết quả mới đang thay quần áo, đã nghe thấy tiếng điện thoại quen thuộc ở bên ngoài vọng lại.

Là di động của cô, cô nhanh chóng mặc áo, vội vàng mở cửa ra nghe điện thoại và nhìn thấy Cố Phi Trần đang nhanh chóng ra khỏi phòng.

Cô chỉ kịp nhìn cái bóng cao cao của anh, anh đã biến mất ngoài cánh cửa. Khi anh đi, không hề quay đầu lại, cũng không biết sợi dây thần kinh nào bị chạm mạch, nên hình như anh đã dùng sức khá mạnh, đóng sập cánh cửa lại, phát ra tiếng “sầm” rất lớn.

Cô đứng ngây ra, rồi mới tới bàn nhắc điện thoại, trên màn hình hiện lên ba chữ “Nghiêm Duyệt Dân”. Cô quay đầu lại nhìn ra phía cổng lớn, cảm giác như tiếng đóng cửa khi nãy của Cố Phi Trần vẫn còn đang vọng lại ở trong phòng.

Tâm trạng có chút rối bời, cô chỉ thở thật sâu rồi mới nghe điện thoại.

Về sau mới biết Nghiêm Duyệt Dân lúc chiều ít nhất đã gọi cho cô ba bốn cuộc điện thoại. Anh hôm nay lại không có ca mổ, cũng không phải trực ban, khó mà được thư thả như thế này, sau khi tan làm hẹn cô đi ăn.

Cô từ chối nói: “Em vừa ăn xong.” Ánh mắt lướt nhanh qua ghế sofa, chỗ Cố Phi Trần ngồi khi nãy, chiếc áo khoác vẫn để quên ở góc ghế.

“VẬY À, THẬT TIẾC. THẾ BUỔI TỐI EM CÓ MUỐN RA NGOÀI ĐI DẠO HOẶC ĐI XEM PHIM KHÔNG?”

Giọng Nghiêm Duyệt Dân nghe rất nhẹ nhàng vui vẻ, cảm giác như tâm trạng đang rất thoải mái, anh gần như có khả năng lan truyền cảm xúc ho mọi người, đặc biệt là niềm vui và sự ấm áp.

Tần Hoan nhìn ra ngoài cửa sổ, màn đêm đã dần buông xuống, buột miệng trả lời: “Vâng, thế thì đi xem phim.”

Gần đây ngoài rạp đang chiếu rất nhiều bộ phim hoành tráng của Cao Thành Bản, màn hình LED không ngừng quảng cáo, mọi người xếp hàng mua vé rất đông, khi hai người tới rạp chiếu phim cũng là lúc đông nhất trong ngày.

Nghiêm Duyệt Dân đến khá sớm, mua xong hai chiếc vé, rồi lại mua bắp rang bơ và coca, một tay cầm đồ ăn một tay dắt Tần Hoan.

Trong lĩnh vực chăm sóc người khác, e rằng không có ai xuất sắc hơn bác sĩ.

Mà anh lại rất giỏi trong việc nhìn sắc diện người khác, trong lúc xem phim, khi Tần Hoan bắt đầu thấy mệt mỏi, anh bỗng hỏi: “Hôm nay tâm trạng em không vui?”

Tần Hoan giật mình, cũng không biết bản thân mình đã lộ ra tâm trạng này từ bao giờ. Nghiêm Duyệt Dân dường như nhìn thấy tâm tư của cô, khuôn mặt điển trai nở một nụ cười, nói: “Khi em không vui, thường không thích nói chuyện.”

Anh nhìn cô chăm chú, như không muốn nghe cô biện minh, lại cũng không định tiếp tục chủ đề này.

Cô hơi ngại, tay mình vẫn nằm trong tay anh, trong khi đó buổi sáng rõ ràng vừa xảy ra những chuyện không vui đó. Cô chợt nhận ra, hình như cứ mỗi lần cô và Nghiêm Duyệt Dân có một chút tiến triển mới thì Cố Phi Trần lại xuất quỷ nhập thần xuất hiện trong cuộc sống của cô.

Lần trước cũng như vậy, lần này cũng như thế.

Trong tình cảm của cô dường như bị một lời nguyện nào đó, cô cố gắng đi tìm một lối thoát cho cuộc sống của mình, nhưng lại cứ xoay vòng quanh chỗ cũ.

Cho dù là lựa chọn phương hướng nào, Cố Phi Trần cũng cứ bám theo sát.

Cô không biết rốt cuộc là vấn đề nảy sinh từ đâu.

Hôm đó cô về nhà khá muộn. Nằm trong bóng tối, mãi không sao ngủ được. Sau đó chợt nhớ tới một lần trò chuyện cùng Trần Trạch Như.

Trần Trạch Như nói: “Trong lòng cậu đã quét sạch hình bóng anh chàng họ Cố kia chưa?”

Cô không nhớ lúc đó tại sao lại bàn luận chủ đề đó. Nhưng khi ấy, cái tên của Cố Phi Trần vẫn là điều cấm kỵ đối với cô, cô đang cố gắng mọi cách để vứt bỏ những gì liên quan tới anh.

Nên cô hơi bực mình, trả lời như thể không quan tâm: “Sạch hay không thì có liên quan gì?”

Thực ra cô tự cho rằng mình đã quét sạch hình bóng của anh, không còn một chỗ trống, cũng như việc cô vứt những món quà của anh, rõ ràng dứt khoát, không hề lưu luyến.

Sao bỗng dưng lại nhớ tới chuyện này?

Cô mở to mắt, vô cùng tỉnh táo lật lại người trong bóng tối. Ánh trăng dịu dàng như nước, lọt qua khe rèm cửa phủ trần trên bề mặt cửa sổ, rớt xuống những khoảng tối nhẹ nhàng.

Ngày hôm sau Tần Hoan không đi làm. Cô gọi điện thoại cho người phụ trách đang công tác ở bên ngoài xin phép được nghỉ, chủ nhiệm Hoàng vốn rất quan tâm đến cô, vội vàng hỏi thăm tình hình. Cô không tiện nói sự thật, chỉ lấy cớ bị cảm, sốt để xin nghỉ.

Thực ra cô đã gần khỏi. Sau khi ngủ dậy, cô đi siêu thị mua ít đồ ăn, quay trở về còn sắp xếp nhà cửa sạch sẽ từ trong ra ngoài.

Cô còn nhớ lần đầu tiên tự mình quét dọn nhà cửa. Căn phòng này không rộng lắm, nhưng vẫn khiến cô đau nhức toàn thân, nằm trên giường đúng hai tiếng đồng hồ mới đỡ hơn một chút.

Nhưng giờ cô đã quen, việc quét dọn nhà cửa đã trở nên dễ dàng và quen thuộc hơn. Lau xong bề mặt cửa sổ, cô vứt tấm vải lau nhà xuống, rất vô tình, nhìn sang giá treo quần áo bên cửa.

Ở đó có treo chiếc áo vest của đàn ông, là chiếc hôm qua cô cầm ở khách sạn về.

Cô vốn không định làm vậy, nhưng quần áo của Cố Phi Trần đều có thêu tên của anh ở phía bên trong, nếu rút lại ở khách sạn, sợ rằng có điều tiếng không hay.

Đã gần đến giờ chiều, người chuyển hàng đến nhận đồ rất đúng hẹn, Tần Hoan viết xong hóa đơn, liền đưa chiếc áo đã gói sẵn cười nói: “Làm phiền anh.”

Chuyển phát nhanh trong cùng thành phố, chỉ trong ngày là nhận được.

Sau khi làm xong, cô mới vào phòng bếp, bắt đầu chuyên tâm nấu ăn.

Khi thư ký nhận được gói đồ, vừa lúc Cố Phi Trần bước ở phòng họp ra.

Đằng sau anh vẫn còn lại hai cổ đồng khác, mọi người đi thẳng vào văn phòng của Cố Phi Trần, thấy rõ là có việc phải bàn, nên thư ký đợi rất lâu bên ngoài, đợi cho đến khi bọn họ đi ra, cô mới đưa gói đồ cho anh.

Cố Phi Trần ngồi xuống chiếc ghế lớn, chỉ khẽ nhìn gói đồ trên tay cô thư ký liền nói: “Cứ để đó.”

Thư ký nhanh chóng biết ý và lui ra.

Anh lấy chiếc dao dọc giấy đặt trên bàn, rạch chiếc túi chuyển phát nhanh, một góc áo lộ ra bên ngoài. Bàn tay đang cầm dao chợt dừng lại trong không trung, anh lại nhìn địa chỉ viết trên tờ đơn, chỉ có hai chữ “Thành Nam”, đến cả tên phố cũng không có.

Anh im lặng vài giây, vứt chiếc dao sang một bên, để mặc bọc đồ còn chưa mở ra hết nằm lặng lẽ trên bàn, chẳng có một chút cảm hứng nào mở ra xem.

Nghiêm Duyệt Dân.

Hai ngày nay, thỉnh thoảng những lúc rảnh rỗi anh thường nghĩ tới cái tên này. Anh biết con người này, bác sĩ khoa phụ sản tay nghề nổi tiếng, cũng là bác sĩ điều trị chính cho Tần Hoan khi cô nhập viện.

Thực ra hai người đã từng chào hỏi nhau một lần. Đó là khi xe cứu thương đưa Tần Hoan đến bệnh viện, cô đã mất quá nhiều máu, anh lúc đó đứng ở ngoài phòng phẫu thuật, nói với vị bác sĩ trẻ nhưng có đôi mắt cực kỳ điềm đạm: “Xin anh hãy giữ cho cô ấy bình an vô sự.”

Là tên của anh ta không ngừng hiện lên trên điện thoại của Tần Hoan. Cố Phi Trần dựa người vào thành ghế, lòng mày không khỏi khẽ nhíu lại.

Cô đã ở bên anh ta, có thể cô cũng làm nũng anh ta, có thể cũng cười vui vẻ với anh ta, cũng thể hiện tính cách trẻ con những khi cần giúp đỡ khiến người khác sinh lòng thương xót...

Nhưng điều đó tuy chỉ là có thể.... Nhưng anh nhận thấy bản thân mình đã không sao chịu nổi.

Gần 10 năm, anh và cô đã để lại bao nhiêu dấu vết trong nhau. Những dấu vết đó nhìn tưởng bình thường, nhưng thực ra đã ăn sâu vào tâm trí.

Đàn bà trên đời này đâu có thiếu, anh từng nghĩ mình có thể đánh mất cô.

Cô đã lừa anh vứt bỏ đứa con, anh đã từng hận tới mức muốn bóp chết cô.

Nhưng rồi anh lại nhận ra, những cái giận tưởng như không sao chế ngự được rồi cũng qua đi theo thời gian, những điều mà anh không sao quên được lại chỉ là con người của Tần Hoan.

Nhưng giờ cô đã cùng với Nghiêm Duyệt Dân.

Cô còn biết vứt bỏ quá khứ hơn cả anh, còn anh lại chỉ giống như một thằng ngốc.

Cố Phi Trần nhắm mắt lại, khóe miệng đẹp hoàn hảo không khỏi nhếch một nụ cười mỉa mai châm biếm.

20. Chương 10: Sợ Hãi 1

Cuộc sống qua trở lại bình thường, ít nhất là đối với Tần Hoan. Tình cảm giữa cô và Nghiêm Duyệt Dân phát triển từ từ, không cuồng nhiệt cũng không lạnh nhạt. Nghiêm Duyệt Dân thì thoáng rảnh rỗi thì đến trường đón cô tan làm. Anh trông rất phong độ, khuôn mặt ưa nhìn, đi cùng Tần Hoan, có thể gọi là kim đồng ngọc nữ. Thi thoảng gặp một vài học sinh quen ở trong trường, họ thường chào hỏi nhiệt tình, về sau cũng có sinh viên chạy tới nói với cô: “Cô Tần, bạn trai cô đẹp trai quá.”

Tần Hoan nghe xong chỉ cười, có lúc cũng chen vài câu: “Bạn trai cô đẹp chỉ là thứ nhì, quan trọng nhất là rất tốt tính.”

Cô cũng có lúc đến bệnh viện, vì Nghiêm Duyệt Dân hay phải trực ca đêm, cô thường nấu cơm mang đến bệnh viện cho anh. Các nữ y tá đều biết và rất nhiệt tình với cô.

Tình cảm như vậy, rất đẹp.

Chẳng có áp lực, chẳng có ràng buộc, thậm chí còn nhận được sự chúc mừng và thừa nhận ở khắp mọi nơi.

Tần Hoan nghĩ, nếu cứ mãi được như thế này thì tốt biết bao.

Bố mẹ và người nhà Nghiêm Duyệt Dân đều ở nước ngoài, nghe nói lúc đầu anh quyết định về nước làm việc, bố mẹ cũng không được vui lòng.

Nên anh thường cười bảo: “Một thời gian nữa anh và em về nhà, để bố mẹ anh gặp em, chắc chắn sẽ hết giận anh.”

Hôm nay lại nhắc tới chuyện đó, Tần Hoan nghĩ một hồi, ngồi nghiêm chỉnh, làm vẻ nghiêm túc hỏi: “Gặp bố mẹ xong, thì sẽ cưới sao?”

“Theo em thì sao?” Nghiêm Duyệt Dân cười đầy ngụ ý,

Cô sợ đùa quá trốn, bèn ngậy ra rồi vội nói: “Em chỉ đùa thôi.”

“Nhưng anh thì không.”

Lúc đó, bọn họ đang ngồi ở một nhà hàng rất lãng mạn gần bệnh viện, trong quán gần như không có ánh đèn, trên mỗi bàn đều có một cốc đựng nến, ánh nến chập chờn trong bóng tối, chiếu lên khuôn mặt của Nghiêm Duyệt Dân hết sức dịu dàng.

Thực ra anh vốn là người dịu dàng, biết chăm sóc người khác, lại phong độ ngời ngời, lúc nào cũng toát ra vẻ lịch lãm, thông thả từ tốn, như mưa trong gió xuân làm tươi mát cuộc sống vốn đã khô cằn của cô.

Cô rất biết ơn anh đã xuất hiện vào đúng lúc cô tuyệt vọng không nơi nương tựa, mang lại cho cô cuộc sống mới. Giống như người sắp chết, cuối cùng cũng có được mạch máu tươi mới, chảy cuộn cuộn vào trong cơ thể, hồi phục lại sinh lực mới.

Tất nhiên, cô cũng thích anh.

Người đàn ông ưu tú như vậy, là con cưng của thượng đế, mà ai không thích cho được?

Nhưng cô không ngờ rằng, anh lại thực sự có ý muốn cưới cô.

Nên sau một lúc choáng váng, trước biểu hiện nửa cười nửa đùa của Nghiêm Duyệt Dân, cô bỗng trở nên im lặng.

Rốt cuộc vẫn là Nghiêm Duyệt Dân không nhịn nổi cười nói: “Nhìn em sợ hết hồn kìa?”

Chỉ một câu đó của anh làm cô thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, anh lại nhẹ nhàng hỏi: “Lấy anh đáng sợ thế sao?”

Dáng vẻ của anh thực sự có chút oán trách và thất vọng, cô mấp máy môi, lắp bắp nói: “Không phải, nhưng em...” Cuối cùng vẫn là cô sai, là cô tự lòi chủ đề nhạy cảm này ra nói, thực ra trong lòng lại không hề có ý định như vậy, thật chẳng khác nào đùa cợt người khác.

Kết quả chỉ vài giây sau, người đàn ông ngồi đối diện bật cười sảng khoái, trong ánh nến, đôi mắt lộ rõ vẻ vui đùa thoải mái: “Tần Hoan, em có biết mình đáng yêu nhất lúc nào không?”

Cô nhất thời không phản ứng kịp: “Là khi nào?”

“Lúc vừa nãy đó, khi lúng túng không biết phải làm sao.”

Cô ngậy ra, rồi lập tức nhận ra mình bị trêu đùa, nhưng nghĩ một chút, cũng không nhịn được cười.

“Chuyện gì mà vui thế?”

Cũng không biết từ khi nào, phía trên đầu chợt xuất hiện một bóng đen, giọng nói lạnh lùng vang lên, nhanh chóng dập tắt nụ cười của Tần Hoan.

Cô vội ngẩng đầu lên, chỉ thấy Cố Phi Trần đang đút tay vào túi quần, đứng sau ghế cô ngồi, vẻ mặt lạnh lùng không biểu cảm, ánh mắt sâu thẳm quét nhanh một lượt qua người cô và người đàn ông ngồi đối diện.

Nụ cười của cô tắt ngấm, đến khóe miệng cũng nhanh chóng mím lại, còn Nghiêm Duyệt Dân đứng lên trước, đưa tay về phía Cố Phi Trần nói: “Cố tiên sinh, vừa đúng lúc.”

“Xin chào, bác sĩ Nghiêm.” Cố Phi Trần nói khẽ.

Thì ra hai người họ đã quen nhau.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Tần Hoan. Nhưng cô vẫn ngồi nguyên không nhúc nhích, chỉ lạnh lùng nhìn hai người đàn ông bắt tay nhau rồi hàn huyên, sau đó chuyển sự chú ý sang bên cạnh Cố Phi Trần.

Ở đó có một người phụ nữ dáng vẻ rất uyển chuyển điệu đà, nhìn rất trẻ, trang điểm xinh đẹp hợp mốt, trông rất có phong cách, chỉ là ánh sáng trong quán quá tối nên nhìn không rõ được khuôn mặt của cô. Nhưng cũng đủ để thấy các nét trên mặt cô đều rất đẹp, khuôn mặt nhỏ, cằm nhọn, dường như rất hợp với đôi mắt bồ câu long lanh. Và đôi mắt đó lúc này cũng đang thăm đánh giá Tần Hoan.

Tần Hoan không khỏi cười nhạt.

Nhiều năm nay, những chuyện thị phi hoa lá của Cố Phi Trần ít đến không thể ít hơn, trong mắt giới truyền thông ngoại trừ những thủ đoạn lầy lùm trên thương trường khiến người khác phải nể phục, cuộc sống riêng tư gần như thần bí của anh cũng là tiêu điểm để mọi người ra sức tìm kiếm.

Nhưng trong ấn tượng của Tần Hoan, người phụ nữ có thể xuất hiện riêng với Cố Phi Trần ở những trường hợp như thế này, hình như không có.

Xem ra, hôm nay anh đã phá lệ.

Ở quán ăn nổi tiếng lãng mạn này, khách hàng dùng cơm có đến tám, chín phần là các cặp tình nhân, trong tiếng nhạc trữ tình êm dịu, trước mỗi bàn có thấp một ngọn nến đều có bóng dáng của một cặp đôi đang trò chuyện ngọt ngào.

Còn anh, đang dẫn theo một người phụ nữ công khai lộ diện.

Điều đó có nghĩa là sao?

Đáp án rõ mồn một, nhưng Tần Hoan chợt không muốn nghĩ tiếp.

Cô cảm thấy mình không có cảm hứng nào với đáp án vô vị này. Cô chỉ chợt thấy chán ghét mọi thứ, ngay cả tiếng kèn saxophone thổi cả tối, ngay cả những món ăn ngon bày trước mắt, hay ngay cả ánh nến đang lay động cũng khiến cô chóng mặt.

Trước khi tâm trạng chìm xuống tận đáy vực, cô bỏ khăn ăn xuống rồi đứng thẳng người dậy, nói với Nghiêm Duyệt Dân: “Em mệt rồi, chúng mình về thôi.”

Yêu cầu của cô hơi bất ngờ, khiến Nghiêm Duyệt Dân cũng có chút ngạc nhiên, không khỏi nhìn cô một lúc lâu, rồi mới nhẹ nhàng, gọi phục vụ đến thanh toán.

Vì phải quẹt thẻ, rồi ký hóa đơn, thủ tục hơi phức tạp, nên cô vẫn phải đợi thêm vài phút, cảm thấy chán nản. Cô không nói không rằng liền cúi người cầm túi xách, đi ngang qua Cố Phi Trần và người con gái xa lạ, không hề chớp mắt, bước nhanh về phía cửa.

Ra đến bên ngoài, Nghiêm Duyệt Dân còn chưa bước ra thì di động của cô đã réo lên.

Tần Hoan nhìn dòng xe bên đường, trong lồng ngực cảm thấy vô cùng khó chịu, cô nghĩ chắc do ngồi trong bóng tối quá lâu, nên mới có cảm giác hoa mắt chóng mặt như vậy. Bởi thế mới lơ đãng bấm máy nghe, nhưng đúng cái khoảnh khắc nghe thấy giọng của đối phương, cô liền hồi hận.

“Sao phải rời đi nhanh vậy?” giọng nói sắc lạnh vang lên trong ống nghe, như từ đằng xa vọng lại.

Thực ra rất gần, cô biết, gần đến mức chỉ cách một bức tường.

Cô nắm chắc điện thoại không nói câu nào. Bên ngoài không có gió, không khí ngột ngạt tới mức như thể lấy đi hơi thở của mọi người bất cứ lúc nào.

“Em không muốn nhìn thấy anh đến vậy sao? Hay là em không muốn để anh thấy em và anh ta ở bên nhau?”

Giọng nói của anh chậm rãi, từ tốn nhưng lại khiến cô chợt thấy tức giận, cô không khỏi dần giọng xuống, nghiến răng nói: “Lý do thứ nhất.”

“Em nói sao?”

“Tôi nói anh đoán đúng rồi, tôi không muốn phải nhìn thấy anh.”

“Thế sao” câu trả lời như vậy khiến anh khẽ cười một tiếng: “Vậy e rằng trời không chiều lòng người rồi.”

Câu nói còn chưa dứt, cô đã phát hiện ra một điều gì đó dị thường. Cô nhanh chóng quay người lại, quả nhiên nhìn thấy Cố Phi Trần tay cầm điện thoại, đang bước ra cửa với dáng điệu thông thả, đi thẳng tới trước mặt cô.

Cô ném di động vào trong túi xách, nhìn anh lạnh lùng nói: “Rốt cuộc anh muốn gì?”

“Bác sĩ Nghiêm của em vẫn chưa ra sao?”

“Thì sao?”

“Thì...”, đôi mắt dài khê nheo lại, anh nhìn cô như thể đang thăm vấn một người xa lạ, “Anh muốn biết, em ở bên anh ta vui vẻ đến nhường nào.”

Đây là câu hỏi gì vậy?

Cô chau mày, từ chối trả lời.

“Ban này hình như anh có nghe thấy hai chữ kết hôn. Thế nào, em định lấy anh ta?” không biết từ khi nào, khóe miệng anh chợt nhếch lên một nụ cười chế giễu, nhưng vẻ mặt lại vẫn rất lạnh lùng, đáy mắt sâu thẳm đen sẫm một màu, dường như biển sâu trước lúc phong ba bão táp, dậy sóng cuộn cuộn không bờ không bến.

Cô biết anh đang giận dữ, vẻ mặt và sự tức giận kiểu này, cô nhìn qua là biết. Nhưng cô không nhịn nổi cảm giác buồn cười, buột miệng nói câu châm biếm: “Cố Phi Trần, anh ở đây quản việc riêng của tôi, chỉ bằng quay lại chăm sóc cho bạn gái của anh đi.”

Dáng vẻ yêu kiều đó, đôi mắt bồ câu xinh đẹp đó, chợt lướt qua mắt cô như tia chớp. Cô không hiểu sao, cô vốn rất kém trong việc nhận người, nhưng lúc này trong vài giây ngắn ngủi ấn tượng của cô về người con gái đó lại sâu sắc đến vậy.

Cô chợt thấy tức giận, hoặc là vì anh, hoặc là vì sự bất thường của chính mình. Cô chỉ muốn nhanh chóng kết thúc đoạn đối thoại vô vị này, tránh cho chính mình phải làm những việc không bình thường.

Nhưng người đàn ông như ma quỷ trước mặt lại không hề có ý định buông tha cô.

Anh không hề quan tâm tới lời mỉa mai của cô, thậm chí chưa từng nghe lọt tai, anh chỉ bước lên phía trước một bước, giữ chặt gáy cô, giọng lạnh như băng vỡ, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, nhắc lại từng chữ từng chữ một: “Em định cưới anh ta?”

“Đúng thì sao!” Cổ cô bị anh túm chặt đến phát đau, nhưng không sao thoát ra được, không khỏi tức giận đến nghiến chặt răng lại.

Đứng ở bên đường, vừa không thể cất tiếng gọi to, lại không thể cố gắng vùng vẫy. Phục vụ lại đứng ở cửa quán ăn, đang nhìn bọn họ từ đằng xa, cũng không ai dám bước lên can thiệp.

Trong lúc hoang mang, cô chợt cảm thấy mình như lại quay về cái vòng kim cô của anh. Cô đã cố gắng bao lâu, mất bao nhiêu thời gian mới thoát ra được cái vòng kim cô đó, thế mà lúc này, cô lại bị anh giữ chặt trong tay, không sao nhúc nhích được.

Cô xoay tay hướng về phía sau, đằng sau là bức tường bên ngoài nhà hàng, trên tường có chạm khắc bức tranh kiểu cổ, lồi lõm không bằng phẳng, những viên đá nhỏ li ti dắc nhọn đâm vào lòng bàn tay cô.

Cô bị ép phải khê ngẩng đầu lên, nhìn trực diện với anh trong ánh trăng mờ ảo.

Gần trong gang tấc, cô nhìn thấy bóng dáng của mình trong mắt của anh, nhỏ bé như vậy, tức giận như vậy. Hoặc do tức giận, cô thở mãi mới tìm lại được giọng nói của mình.

Cô nghe thấy tiếng mình đang hỏi một cách ngây ngô: “Cố Phi Trần, rốt cuộc anh muốn gì?”

Anh không nói không rằng, ánh mắt thâm trầm dừng trên đôi môi hồng ửng của cô.

Cô khê nhắm lại, một khoảng da phía sau cổ áp sát vào lòng bàn tay anh, lạnh lạnh.

Đó là thân nhiệt của anh.

Thân nhiệt mà cô cực kỳ quen thuộc.

Mãi lâu sau, cô mới nghe thấy tiếng anh vang lại, rõ mồn một, trong bóng đêm.

“Anh đã thay đổi ý định, anh hối hận là đã để em ra đi.”

Cô khẽ run lên, mở to mắt, nhưng anh đã buông tay thả cô ra.

Không khí oi nồng khiến người ta không sao thở được.

Do tâm trạng quá căng thẳng, mắt cô như có màn sương mờ bao phủ.

Còn anh chỉ lùi lại một bước, khí thế lạnh lùng đầu vể tấn công dường như bị thu lại sạch sẽ. Anh chỉ nhìn cô, nói khẽ: “Để em rời xa anh không phải là điều tốt, anh nhận thấy anh đã hối hận.”

Cô dựa lưng vào bức tường thô ráp, không hề cử động, ánh mắt nhìn anh đầy phức tạp, dường như không hiểu anh đang nói gì, rồi lại như đã hiểu, đến cả việc nhúc nhích cũng quên mất.

Cuối cùng, anh giống như đang tuyên bố quyền sở hữu của mình, bằng một giọng hết sức bình thản lạnh lùng: “Em đừng nghĩ sẽ lấy anh ta, không chỉ là anh ta, mà bất cứ người đàn ông nào cũng không được.”

Khi quay trở lại quán ăn, Cố Phi Trần và Nghiêm Duyệt Dân đi lướt qua nhau ở cửa.

Nghiêm Duyệt Dân bước rất nhanh, như đang vội ra ngoài, nhưng nhìn thấy anh, Nghiêm Duyệt Dân vẫn khẽ dừng lại lịch sự nói: “Cố tiên sinh, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.” Cố Phi Trần gật đầu, trả lời khẽ.

Chiếc cửa kính nặng nề mở ra rồi khép lại, ngăn cách hai thế giới bên trong và bên ngoài một cách tuyệt đối.

Nhận cốc nước chanh từ người phục vụ, Ôn Như Thanh khẽ cảm ơn, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy dáng người cao cao thanh tú đứng ngay trước mặt, cô chớp cặp mắt xinh đẹp, hai tay đan chéo chống cằm nói: “Anh định cảm ơn em thế nào đây?”

“Cảm ơn cái gì?” Cố Phi Trần ngồi xuống, vừa cúi đầu xem thực đơn, vừa trả lời chậm rãi.

“Là em giúp anh giữ chân anh chàng bác sĩ đó lại. Thế nào, thời gian vừa khít chứ.” Ôn Như Thanh cười nũng nịu: “Vì thế em còn bịa ra một câu chuyện, nói chị gái em đã từng sinh em bé tại bệnh viện của anh ta, còn là do chính anh ta đỡ đẻ. Bởi thế, chị ấy rất cảm kích bác sĩ Nghiêm, khiến thai phụ vốn khó sinh bảo toàn tính mạng, mẹ tròn con vuông. Đương nhiên, những việc này đều là bịa cả.”

Cố Phi Trần ngược mắt lên nhìn cô, bình luận một cách thản nhiên: “Em nói dối rất có nghề.”

“Cảm ơn anh đã quá khen. Nếu anh định bày tỏ ý cảm ơn, cứ tặng quà cho em là được.”

“Em muốn quà gì? Ăn cơm xong tự mình đi chọn, ghi hóa đơn lại cho anh.”

Cô cười thoải mái bảo: “Đã như thế, thì em không khách sáo nhé.”

Cố Phi Trần nhìn cô, rồi “Ừ” một tiếng khe khẽ.

Mấy năm nay không gặp, cô vẫn thế, đầu óc linh hoạt, phản ứng nhanh nhạy, như kiểu chẳng hề có tim phổi, nhất là khi cô cười.

Thực ra cô cười hơi giống Tần Hoan, mắt mũi rạng ngời, sóng mắt long lanh, lúm đồng tiền ngọt ngào xinh xắn bên má lúc ẩn lúc hiện. Nụ cười như vậy, như vậy, như thể hoa ưu đàm chợt nở, có một vẻ đẹp khiến người khác kinh ngạc, đến hồn xiêu phách lạc.

Nhưng hoa ưu đàm chỉ nở trong thời gian rất ngắn, mà anh thì đã không còn nhớ rõ đã bao lâu, bản thân mình không còn nhìn thấy nụ cười của Tần Hoan.

Nên buổi tối hôm nay, khi anh nhìn cô cười đùa thoải mái với người đàn ông khác, anh đã mất thăng bằng.

Có những lời anh vốn không muốn nói. Nhưng hễ đã nói ra, mới nhận thấy vô cùng hợp lý.

Có lẽ đó là những điều sâu kín trong anh, ý nghĩ nó cứ lớn vồn trong óc, cứ mỗi khi rảnh rỗi, nó lại tự động nhảy ra nhắc nhở anh.

Cô không thể lấy người khác.

Anh thậm chí chỉ nghĩ tới việc đó đã không sao chịu nổi.

Ôn Như Thanh lần này về nước, là anh đích thân ra sân bay đón cô.

Anh và cô quen nhau hồi đi học, thực ra không phải bạn cùng lớp, anh hơn cô một tuổi, có thể coi là đàn anh. Ngày đầu tiên cô tới trường đăng ký nhập học, vào đúng anh tiếp nhận.

Tính cách Ôn Như Thanh vui vẻ phóng khoáng, nhanh chóng trở thành thành viên năng động trong trường dần trở nên thân quen với anh trong những ngày hội của sinh viên. Hoàn cảnh gia đình của cả hai lại rất giống nhau, nên cho đến tận sau khi tốt nghiệp, tuy cô đã ra nước ngoài, nhưng liên hệ vẫn không hề gián đoạn.

Có những người bạn, cho dù cả năm chẳng hề gọi cho nhau một cuộc điện thoại, nhưng khi gặp mặt vẫn như chưa hề chia cách.

Anh và cô, đúng là như vậy.

Trước đó, cô rất ít khi về nước, nên chưa từng gặp mặt Tần Hoan. Nhưng cô lại biết Tần Hoan. Vì có một lần, cô từng ép anh gửi anh bạn gái qua mail, nói là để “thăm định” một chút.

Vì cô quá ngạc nhiên, quá muốn biết bạn gái Cố Phi Trần là người như thế nào?

Và những việc sau đó, Cố Phi Trần không kể qua nhiều, nhưng cô cũng biết được một vài điều. Thế giới của họ rộng lớn như vậy, một chút thông tin nhỏ truyền đi truyền lại, nếu để tâm một chút, đều có thể lòi được chút ẩn tình bên trong.

Nhưng trước mặt Cố Phi Trần, Ôn Như Thanh rốt cuộc vẫn có chút giữ kẽ, không dám biểu lộ quá lộ liễu, bèn nói một vòng, giả như vô tình than vãn nói: “Đúng là trăm nghe không bằng một thấy, bạn gái trước kia của anh, quả thật là xinh đẹp, tính khí cũng không phải vừa.” Cố Phi Trần ngồi đối diện không có phản ứng gì, cô lại nói tiếp: “Trên đời này người dám lên mặt với anh, chắc chỉ có cô ấy là duy nhất.”

“Em ăn nói thay đổi nhiều quá.” Cố Phi Trần thản nhiên nói.

Cô lại cười đắc ý: “Bản cô nương trước nay đều biết ăn nói mà.”

“Tối nay ở khách sạn hay ở nhà?”

“Em không muốn ở khách sạn, một mình buồn chết mất, về nhà anh thôi, lúc nào chán có thể nói chuyện.”

“Bình thường anh rất bận.” Cố Phi Trần nói, “Lần này em định ở bao lâu?”

Cô nghĩ ngợi một lát rồi bảo: “Chưa biết chắc, xem tình hình thế nào đã. Anh cũng biết tình hình kinh tế ở nước ngoài lúc này đang không khả quan, bố em dự định chuyển một phần công việc về trong nước. Ài, anh nói xem có tức hay không, lúc đầu cả nhà đều chuyển đi, như thế sẽ chẳng còn liên quan gì tới trong nước, nay lại nghĩ tới việc quay về. Có phải con người ta già mới bắt đầu nghĩ về cội, hay là do đã hồ đồ, quên cả năm xưa bản thân mình đã coi nhẹ tình hình kinh tế trong nước thế nào?”

Cố Phi Trần cũng khá hiểu về bố của Ôn Như Thanh. Thời trung niên làm ăn thuận buồm xuôi gió, cũng có tiếng tăm, nhưng trong lòng ông đã không thừa nhận bối cảnh thương trường của Trung Quốc, nhất là những quy định ngấm giữa một số quan thương. Nên trong lúc sự nghiệp đang hưng thịnh, ông đã nhanh chóng làm thủ tục di cư đầu tư ở nước ngoài, một phát chuyển toàn bộ gia đình ra nước ngoài sinh sống.

Anh bảo Ôn Như Thanh: “Thế trước mắt em cứ ở nhà anh đi, mai anh lấy xe cho em đi.”

Ôn Như Thanh cười hi hi nói: “Tốt quá, vừa may có thể tiết kiệm tiền thuê nhà của em.”

Đúng là chẳng thay đổi chút nào. Cố Phi Trần không khỏi bật cười. Gia sản nhà họ Ôn kèch sù, mà cô lại là con một, sớm muộn gì cũng thừa kế tất cả. Ngồi trên núi vàng núi bạc nhưng sở thích lớn nhất của cô vẫn là tiền.

Anh còn nhớ lúc trước ở trường học, có lần trong cuộc họp sinh viên có ngồi liệt kê ra những bạn nữ thú vị, có một nam sinh rất thích cô, bèn nhân cơ hội tiến lại gần hỏi cô: “Thế cậu có sở thích gì?”

Đại khái là muốn đưa cô vào danh sách, nếu thuận lợi sau này có thể theo đuổi

Còn cô lại nghĩ ngợi một cách nghiêm túc rồi nói: “Tiết kiệm tiền.”

Cậu nam sinh đó ngây ra, mãi sau mới phản ứng lại được. Cũng kể từ lúc đó, anh mới để ý đến cô.

Một người phụ nữ rất cần tiền, điều cô mong muốn thực sự là gì?

21. Chương 10: Sợ Hãi 2

Cho đến mãi sau này, có lần tự Ôn Như Thanh nói với anh: “Tính cả mẹ em là vợ đầu tiên, bố em đã ly hôn tổng cộng bốn lần, người mẹ kế bây giờ chỉ hơn em có bốn tuổi.” Cô ngập ngừng một lát rồi nói tiếp: “Cho dù bố em kiên quyết không sinh thêm con nữa, nhưng em vẫn cảm thấy không có cảm giác an toàn. Bố em quá nhiều tuổi, bình thường không để ý gì đến em, mà nữ chủ nhân trong nhà lại cứ thay đổi liên tục, quan hệ giữa em và họ chẳng nóng chẳng lạnh. Có lúc, em thậm chí còn cảm thấy mình như người ngoài, sống trong biệt thự hào nhoáng mà hoàn toàn không có khái niệm về gia đình.”

Cô nói: “Cũng chỉ khi ngồi đếm những cọc tiền trong ngân hàng, em mới cảm nhận được, những thứ này thực sự thuộc về em, chỉ có nó mới khiến em an lòng.”

Thì ra, khi thiếu mất tình yêu, tiền cũng có thể mang lại cảm giác an toàn cho người khác.

Hình như chủ đề tương tự, cũng đã từng có người bàn luận với anh.

Nhưng đó là chuyện rất xa vời, Tần Hoan khi đó, còn là cô gái thích quần quýt bên anh, nũng nịu thuận tòng. Gần như ngày nào khuôn mặt cô cũng rạng rỡ nụ cười ngọt ngào, đôi môi ửng hồng như khê nhếch lên, nhìn rất vui vẻ.

Nên anh thỉnh thoảng lại tò mò hỏi: “Việc gì làm em vui vậy?”

Còn câu trả lời của cô lúc nào cũng giống nhau: “Vì ở bên anh, nên em thấy yên lòng...”

Anh trước nay không phải là người giỏi biểu lộ cảm xúc, còn cô lại hoàn toàn ngược lại, rất nhiều câu nói ngọt ngào quan tâm được nói ra từ chiếc miệng xinh xắn, rất tự nhiên khiến anh không thể không động lòng.

Không, không thể tiếp tục nhớ cô.

Phát hiện ra suy nghĩ của mình đã dần mất tự chủ, Cố Phi Trần không khỏi mím chặt môi, đặt đĩa ăn xuống, tiếp tục nói chuyện với Ôn Như Thanh, ép mình phải thay đổi sự chú ý, chỉ có như vậy mới có thể tạm thời quên sạch hình ảnh người con gái đó trong tâm trí.

Buổi tối hôm đó, Ôn Như Thanh ở lại trong biệt thự gần ngoại ô của Cố Phi Trần.

Còn Cố Phi Trần, đúng như lời anh nói, thường ngày bận đến gần như không thấy bóng dáng. Tuy sống cùng một nhà, nhưng nếu muốn gặp mặt cũng không phải việc dễ dàng.

Ôn Như Thanh sống trong nhà Cố Phi Trần liên một tuần, nhưng chỉ ăn cùng anh hai bữa tối.

Cuối cùng cô không chịu nổi, tìm cơ hội ngồi riêng với cô Triệu, tò mò hỏi: “Trước kia Cố Phi Trần cũng đối xử với Tần Hoan như vậy sao?”

Cô Triệu như thế không hiểu, ngây ra rồi mới nói: “Tiểu thư Ôn, cũng biết Tần Hoan sao?”

“Cũng không gọi là biết, nhưng tôi biết mối quan hệ trước kia của Cố Phi Trần với cô ấy.”

Tính tình Ôn Như Thanh rất tốt, nói chuyện thẳng thắn trước nay chưa bao giờ vòng vo tam quốc. Cô tuy là tiểu thư cành vàng lá ngọc, nhưng một chút đáng về đài các và thói quen xấu đều không có, chỉ trong một thời gian ngắn mấy ngày ngắn ngủi đã chiếm được tình cảm của cô Triệu.

Hơn nữa, ai cũng nhìn ra được mối quan hệ giữa cô và Cố Phi Trần rất tốt, ít ra trước nay chưa từng thấy người phụ nữ nào có thể ở lại trong nhà của anh.

Nên cô Triệu cũng không coi cô như người ngoài, chỉ cười nói: “Khi Tiểu thư còn ở đây, cậu Cố về nhà ăn cơm nhiều hơn bây giờ rất nhiều.”

Quả là thằng cha có dị tính mà không có nhân tính. Ôn Như Thanh không hề khách khí chửi thề trong bụng một câu, lại càng tò mò vì người bạn gái trước của Cố Phi Trần.

Cái cô Tần Hoan đó, đã có thể bước vào trong trái tim của Cố Phi Trần.

Là trái tim của Cố Phi Trần kia!

Trước kia, cô từng nghĩ rằng không ai có thể mở được cánh cửa trái tim Cố Phi Trần. Để có thể nghĩ Cố Phi Trần sẽ đối xử tốt với một người phụ nữ, thực sự còn khó hơn là việc tin rằng trời vuông đất tròn.

Buổi chiều hôm đó, khi Ôn Như Thanh đi ra ngoài ngang qua nhà hàng và bệnh viện đó, cô cố tình bước chậm lại, quay đầu nhìn xung quanh.

Cô biết bạn trai của Tần Hoan hiện đang làm trong bệnh viện này, nên họ có thể vô tình gặp nhau lần nữa như buổi tối hôm trước hay không?

Nhưng điều Ôn Như Thanh không ngờ tới là, trong lúc cô đang suy nghĩ về vấn đề này, có một người cũng đang nghĩ tới cô.

Tần Hoan ngồi trong xe, ngoái đầu ra nhìn những tòa nhà chọc trời đang lùi dần về phía sau, tâm trí có phần lơ đãng.

Mấy ngày nay, suy nghĩ của cô dường như mất kiểm soát, cứ bay lơ lửng tới một nơi xa xôi, không nắm bắt được, không sờ thấy được, giống cánh diều bỗng bị đứt dây cứ như vậy bay khỏi tầm tay cô.

Giữa những hình ảnh đan xen chồng chéo, mông lung không bờ bến, luôn có một chiếc bóng mơ hồ cứ chốc chốc lại lọt vào suy nghĩ của cô.

Đó là một người phụ nữ.

Đúng là rất mơ hồ, bởi buổi tối hôm đó, khi nhìn thấy cô ấy, không gian xung quanh quá tối. Cô không sao nhìn rõ khuôn mặt của người phụ nữ đó, nhưng lại nhớ rõ đôi mắt, ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Tần Hoan ngây ra hồi lâu, cho đến khi giọng Nghiêm Duyệt Dân kéo cô trở về thực tế.

“Em vẫn khỏe chứ?”

“Ừm.” Cô quay đầu lại, thấy Nghiêm Duyệt Dân đang nhìn mình bằng ánh mắt dò hỏi. Phía trước là đèn đỏ, các con số đang tự động thay đổi, cô nhắc anh, “Đèn xanh rồi anh.”

“Ừ” Nghiêm Duyệt Dân khẽ nhả phanh, rồi liếc nhìn cô lần nữa: “Anh thấy em dạo này tinh thần không ổn định, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Về mặt cô không được tự nhiên, nhưng vẫn phủ nhận: “Không có gì, mọi việc vẫn bình thường.”

Nghiêm Duyệt Dân nói: “Anh cứ nghĩ em ở trường bị người ta bắt nạt cơ.”

Cô mỉm cười, không lên tiếng.

Anh nói tiếp: “Dạo này thấy em nhiều tâm sự, nên mới định dẫn em đi bơi. Em biết không, con người ta khi xuống nước sẽ giảm bớt áp lực, cơ thể và tâm trạng đều được thư giãn và an toàn.”

Nhưng cô không hề biết bơi.

Nghiêm Duyệt Dân tự nhận mình là thầy giáo giỏi, nhất định dẫn cô tới bể bơi. Đến cả áo bơi, kính bơi anh đều chuẩn bị sẵn, còn mang cả cái mũi, nhưng không gợi ý để cô sử dụng.

Nhìn cả bộ đồ bơi như vậy, cô không khỏi trêu anh: “Đừng nói là anh còn có cả giấy chứng nhận dạy bơi nữa nhé.”

Anh đứng giúp cô chỉnh lại mũ bơi, cẩn thận nhét mái tóc đen tuyền vào bên trong mũ, cổ tình làm vẻ nghiêm túc nói: “Rất cuộc đã bị em nhận ra, lương bác sĩ không đủ để anh kiếm tiền nuôi cả nhà.”

Chữ “nhà” khiến nụ cười của Tần Hoan như đóng băng lại.

Buổi tối hôm đó, con người đó đã nói gì nhỉ?

Anh ta không cho phép cô được lấy bất cứ người đàn ông nào, kể cả Nghiêm Duyệt Dân.

Nhà...

Thực ra cô chưa từng nghĩ sẽ lập gia đình với bất cứ ai, điều này như thể một giấc mơ quá xa vời, cô từng mơ mộng những cảnh tượng tuyệt đẹp, nhưng giờ cô đã tỉnh mộng, chẳng còn xúc động và khao khát như trước nữa.

Nước ấm nhưng vẫn hơi lạnh, nửa người cô nhúng xuống nước, khẽ co lại.

Lúc này trong phòng bơi chẳng hề có ai, bọn họ đã cố tình chọn một nơi không có người, Nghiêm Duyệt Dân điu cô bên cạnh, xác nhận lại lần nữa: “Em thật sự không biết bơi chứ?”

Cô lắc đầu, chân không chạm đáy, trong lòng bỗng nhiên hoảng sợ.

“Thế nhịn thở có biết không?”

“Em chưa thử.”

Khi còn nhỏ cô cũng từng được dẫn tới bể bơi đùa nghịch, nhưng mẹ cô chưa hề có ý dạy cô học bơi, cũng không cho người khác dạy cô, chắc do bà xem quá nhiều thông tin về những người đi bơi bị chết đuối, nên luôn cảm thấy cách an toàn nhất là không để cô có cơ hội bước xuống nước.

Từ nhỏ tới lớn, mẹ cô luôn làm hết sức mình, thậm chí không từ một phương pháp cực đoan nào để bảo vệ cô. Nên sau này lớn lên, cô thực sự không xuống nước thêm lần nào nữa.

Cô nghĩ, có lẽ vì vậy, nên giờ mới thấy hồi hộp. Nhưng ngoài cảm giác đó ra thì một nỗi khiếp đảm bỗng từ đâu ập tới, bủa vây khắp người cô..

Làn nước nhẹ nhàng bao chặt lấy người cô, cho dù Nghiêm Duyệt Dân luôn miệng nói an toàn, nhưng cô vẫn thấy hoảng sợ.

Cô bám chặt vai Nghiêm Duyệt Dân, nghe anh nói bên tai: “Em thả lỏng người ra, đừng sợ, làm quen với nước nóng và cảm giác này một chút.”

Nhưng cô không sao thích nghi được, tim đập rất nhanh, nhưng lại không thể hiểu vì sao.

Giọng Nghiêm Duyệt Dân như nước chảy, nhẵn nại và dịu dàng, khẽ lướt qua tai: “Lát nữa em thử nhịn thở, cúi đầu xuống nước xem.”

Cô đã thử, nhưng không được một giây đã vội ngẩng đầu lên một cách sợ hãi. Nghiêm Duyệt Dân coi đó là do cô chưa quen, nên bật cười bảo: “Đừng sợ, có anh ở bên cạnh.”

Anh dạy rất kiên trì, cô không muốn anh mất hứng. Hơn nữa, cô không nghĩ học bơi là một việc xấu.

Cô nhìn anh một cách mông lung, sau khi được khích lệ, mới điều chỉnh hơi thở, hít thật sâu, nghiêng chặt răng lấy dũng khí, nhắm mắt rồi vùi đầu xuống nước.

Lần này, cô cảm thấy mình nhịn thở được lâu hơn.

Lồng ngực bị nước ép lại có hơi tức thở, nhưng cô không muốn bỏ cuộc nhanh chóng. Trong bụng bắt đầu tính giờ cho bản thân, một hai, ba... khi cô định đếm đến chín, bất chợt cảm thấy cánh tay đang đỡ lấy phần eo mình bỗng dưng biến mất.

Cô giật mình, thở một cái, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì cả người đã chìm xuống nước.

Thì ra đáy bể cách cô không bao xa, bởi cô chìm xuống rất nhanh, hình như chỉ phút chốc đã xuống đến đáy.

Cô không thể mở tròng mắt, qua lớp mắt hính có thể nhìn thấy mặt nước đang lay động, xanh như thế, dường như còn có ánh sáng trắng nhấp nháy như sao, chắc là ánh sáng đèn chiếu trên trần phòng bơi, vừa cao vừa xa, giống như mặt nước, cũng vừa cao vừa xa. Cô nhìn thấy bong bóng khí do chính mình thở ra, tay chân đập loạn xạ, nhưng căn bản không có tác dụng, mọi động tác chỉ khiến cho cô thêm chìm xuống, cuối cùng hai chân vắn nhẹ nhàng nhấp nhô trên đỉnh đầu, cô muốn giơ tay ra, nhưng lại cách rất xa, không làm sao với tới.

Cảm giác đau đớn khác thường chạy dọc từ khoang mũi, đầu, và ngực cô bỗng chốc trở nên đau tức.

Cùng với đó là nỗi khiếp đảm cực độ.

Cô chìm xuống đáy, trong cơn hoảng loạn và sợ hãi, thậm chí còn không cảm nhận được cả nỗi tuyệt vọng.

Có lẽ chỉ là vài giây ngắn ngủi, nhưng lại dài như một thế kỷ.

Cuối cùng, khi hơi thở trong khoang mũi đã biến mất gần hết, có một bóng người xuyên qua làn nước, bơi thẳng về phía cô và vớt cô lên.

Cái khoảng khắc được ngoi lên trên mặt nước, Tần Hoan giống như chú cá giấy giữa hồi lâu cuối cùng cũng được tái sinh, thở một hơi thật sâu thật mạnh, nhưng ngay sau đó, liền ho sặc sụa một hồi không sao không chế nổi.

Cô sặc tới mức đầu óc choáng váng, cả đầu như nổ tung ra, mơ hồ nghe thấy tiếng của Nghiêm Duyệt Dân: “Xin lỗi, là anh không tốt...”

Anh vừa vỗ nhẹ lưng cô vừa nói: “Anh vừa nãy sơ ý không đỡ em, không ngờ em lại chìm ngay trong phút chốc, anh thật không có mặt mũi nào...”

Nhưng cô không còn lấy cả hơi sức để trả lời, chỉ yếu đuối dựa vào anh.

Rõ ràng lồng ngực và khoang mũi đều khó chịu như vậy, nhưng cô vẫn không khỏi nhắm mắt nghĩ ngợi: “Trong lúc cô chìm xuống đáy bể, tại sao lại có cảm giác sợ hãi quen thuộc như vậy?”

Dưới làn nước, nhìn mặt nước nhấp nhô gợn sóng, cô có cảm giác mình đột nhiên bị kéo đến một không gian khác, một không gian cô đã từng biết tới. Cũng là cảnh tượng giống nhau, cũng là cảm giác ngột thở như vậy.

Nhưng rõ ràng là không có lý do.

Cô vẫn nhớ lần cuối cùng cô bơi là năm cô mười hai tuổi. Sau bữa tiệc sinh nhật, cô cầu xin mẹ đồng ý cho cô bơi một lát trong bể rồi về nhà. Việc đó khiến cô mất rất nhiều công sức, rồi mẹ cô mới gật đầu đồng ý, nhưng cũng tự mình đứng một bên quan sát, ngoài ra còn đưa cô một tấm phao và tấm bọt biển - một biện pháp cực kỳ an toàn.

Căn bản không có lý do gì, cảm giác của cô với bể bơi lại quen thuộc như vậy. Nhưng qua lần này, cô quyết không bao giờ xuống nước nữa.

Nghiêm Duyệt Dân đưa cô lên bờ, lấy khăn lông cho cô quần người. Khuôn mặt anh hơi tối lại, cô đoán chắc anh ấy náy vì phút sơ sẩy của mình, nên quay sang an ủi: “Em không sao, người ta ai chẳng có lúc lỡ tay, ngựa cũng có lúc lỡ vó.”

Trước kia nếu cô trêu đùa như vậy, anh chắc chắn sẽ cười theo. Nhưng lần này, anh cứ nhìn cô như có tâm sự, mãi hồi lâu mới lặp lại một câu: “Xin lỗi em.”

Cô lắc đầu nói: “Đừng nghiêm trọng như thế, em không trách anh.”

Mũ bơi của cô đã được bỏ xuống, lộ ra mái tóc đen sau gáy, tóc mái phía trước bị thấm ướt, dán chặt vào trán và hai bên má. Tinh thần cô chưa ổn định, sắc mặt vẫn nhợt nhạt, nhưng lại làm nổi bật đôi mắt đen lấp lánh động.

Nghiêm Duyệt Dân quay sang nhìn cô một lúc đột nhiên giơ tay chạm vào má cô.

Khuôn mặt hơi lạnh, mềm mại như trứng gà đã lột vỏ, tay anh xiết chặt lấy cô, không nỡ rời xa.

Cuối cùng vẫn là Tần Hoan lên tiếng: “Anh có cần xuống bơi vài vòng không? Em ở đây nhìn anh bơi.”

Anh vẫn nín lặng.

Cô không tìm được gờ tay ra lắc lắc vai anh, cười bảo: “Anh sao vậy? Rõ ràng người sợ hãi là em, làm sao anh lại ngậy ra thế?”

Anh im lặng hồi lâu, ngón tay khẽ động đập trên môi cô, ánh mắt chột lơ đãng, đôi lông mày thay tú nhúu lại, không biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Cô trong lòng không khỏi hoài nghi, nhưng anh cuối cùng cũng đã nhếch miệng lên cười khê, trong nụ cười có một ý nào đó mà cô không sao đoán nổi.

Anh nói: “Được rồi, vậy em nghỉ ngơi một lát đi.” Lúc đứng dậy còn thuận tay giúp cô khép cái khăn bông lại, rồi mới quay người nhảy xuống dưới nước.

Hôm đó khi về nhà, lần đầu tiên anh không tiễn cô đến cửa.

“Anh phải quay lại bệnh viện một lát, em về một mình được không?” khi ngồi trên xe, anh hỏi.

“Được mà, anh cứ làm việc đi.”

“Hay em đi xe của anh về, giờ này rất khó bắt taxi.”

Tần Hoan bảo: “Không cần.”

Hai người chia tay ở công bệnh viện, Tần Hoan lại không vội về nhà, mà bắt một chiếc taxi, đi thẳng tới một tòa nhà thương mại ở trung tâm thành phố.

Bên ngoài phòng tư vấn tâm lý của Trần Trạch Như lúc nào cũng có người xếp hàng.

Tần Hoan với mấy quyển tạp chí thời trang trên giá sách xuống, vừa xem vừa đợi.

Trước khi Trần Trạch Như hoàn thành công việc, cô ngồi lật giở đồng tạp chí một cách uể oải và nhìn thấy bài phỏng vấn một người ở một quyển trong số đó.

Thật ra nằm ngoài suy nghĩ, nên khi nhìn thấy bài viết dày đặc chữ đó, cô không khỏi ngây ra. Trên đó có ảnh Cố Phi Trần, phong cách vừa nghiêm túc vừa thoải mái, như kiểu phóng viên chụp tùy hứng, nhưng lại thể hiện được phần đẹp nhất của người đàn ông đó.

Địa điểm phỏng vấn dường như có ánh sáng rất đẹp, nên lúc chụp còn có ánh nắng vàng nhạt chiếu qua người anh, ánh mắt anh sáng rõ, trong mắt ẩn chứa sức mạnh xuyên thấu và sâu thẳm, khiến người khác hồn xiêu phách lạc.

Tần Hoan chăm chú nhìn tấm hình, rồi vội đóng quyển tạp chí lại, vút sang một bên.

Vừa đúng lúc phòng tư vấn mở cửa.

Trần Trạch Như từ trong bước ra, vừa nhìn thấy cô đã nói: “Ai làm cậu không vui thế?”

“Thật không?” Tần Hoan đứng thẳng người dậy, cô gắng không để tâm trạng mình bị ảnh hưởng bởi sự cố vừa rồi, giọng bình thản hỏi: “Cậu đã xong chưa, mình rất đói.”

Nói xong mới phát hiện bên cạnh Trần Trạch Như vẫn còn một người phụ nữ, chắc là người khách vừa kết thúc buổi tư vấn.

Trần Trạch Như bảo cô đợi vài phút, rồi quay sang nói với người phụ nữ đó: “Chị về làm như lời tôi dặn, cứ thử xem, chắc sẽ ngủ ngon.”

“Vâng, cảm ơn.” Giọng người phụ nữ đó sắc lạnh, thần thái có chút lãnh đạm, nhưng nhìn có vẻ có học thức, lúc về còn quay sang Tần Hoan gật đầu chào.

Trần Trạch Như dặn người trợ lý: “Tiễn cô Phương giúp tôi.”

Kết thúc công việc, Trần Trạch Như dẫn Tần Hoan đến quán ăn cô mới tìm thấy hai hôm trước ăn cơm.

“Ý cậu là, hôm nay cậu đã đi bơi?”

Nghe xong chuyện Tần Hoan thoát chết, Trần Trạch Như lộ rõ vẻ mặt khác thường, nhưng nhanh chóng trở lại trạng thái ban đầu. Cô cầm cốc một cách tượng trưng, rồi nói: “Lấy nước thay rượu, cạn ly chúc mừng cậu thoát khỏi đại nạn.”

“Chỉ vậy thôi sao?” Tần Hoan không vội cầm cốc.

“Thế còn gì nữa?”

“Về mặt cậu lúc này có chút không bình thường.”

Trần Trạch Như gơ tay sờ má, nói một cách khó hiểu: “Có không?”

“Có” Tần Hoan im lặng không nói, rồi chợt thở dài một tiếng, cũng không định tiếp tục theo đuổi tiểu tiết, chỉ bảo: “Sao ban này mình lại có một cảm giác cực kỳ sợ hãi với nước? Hơn nữa... hơn nữa, cảm giác sợ hãi đó rất quen thuộc.”

Cô vừa nói dứt lời, Trần Trạch Như nghĩ vài giây rồi mới nói, đáp án lại khiến cô suýt đánh rơi kính: “Có thể đó chỉ là ảo giác.”

“Không thể”, cô lập tức phủ nhận, “Xin cậu hãy mang tinh thần chuyên môn ra đây được không, mình hôm nay chủ tâm đến để thỉnh giáo cậu.”

“Nhưng mình thật sự không biết.” Trần Trạch Như tỏ ra ngây thơ vô tội, “Con người ta trong lúc hoảng sợ cực độ, rất dễ nảy sinh ảo giác. Nhưng, nếu trong ấn tượng của cậu chưa từng bị chìm xuống nước, thì chỉ có cách giải thích như vậy.”

“Chỉ như vậy sao?”

“Ừ, nếu cậu không tin mình, có thể đi hỏi bác sĩ tâm lý khác. Mình cũng quen vài người rất giỏi, có cần mình giới thiệu không?”

Thấy Trần Trạch Như đã quay lại lấy túi xách tìm danh thiếp, Tần Hoan vội nói: “Tạm thời không cần, lần sau nếu gặp tình huống như vậy nữa thì sẽ nói sau.”

“Lại còn lần sau nữa?” Trần Trạch Như trợn mắt, cảnh cáo cô: “Không biết bơi thì cứ tránh xa nước ra một chút, những việc thế này không thể đùa được.”

Dáng vẻ cô cực kỳ nghiêm túc, bộ dạng như đối mặt với kẻ thù, khiến Tần Hoan bật cười thành tiếng: “Biết rồi, sao mình cứ thấy cậu giống mẹ mình thế không biết.”

Với kiểu đùa này, Trần Trạch Như chỉ hừm một tiếng, rồi kết thúc câu chuyện.

22. Chương 11: Ràng Buộc 1

Chỉ mấy ngày sau đó, trường lại tổ chức cho giáo viên đi bơi, coi như một lần hoạt động dã ngoại tập thể nhân dịp hè. Lần này Tần Hoan không dám đi, mọi người nô nức kéo nhau đi đăng ký, có người thậm chí còn đề nghị mang theo người nhà, chỉ có cô đứng bên ngoài không tham gia

“Không biết bơi cũng có thể đi chơi mà.” Có đồng nghiệp khuyên cô.

Nhưng cô chỉ nhất định lắc đầu: “Chúc mọi người đi chơi vui vẻ.”

Khi mùa hè thực sự tới, thành phố C bước vào thời kỳ nóng nực nhất trong năm.

Cả thành phố như bị nướng chìm trong lò lửa khổng lồ, ánh mặt trời thiêu đốt hết ngày này sang ngày khác, nhìn đường phố cũng trở nên hoa mắt, đến cả cây cối dọc đường cũng bị bốc hết hơi nước, chỉ còn lại những chiếc lá khô cằn, im lặng trong không khí không có một chút gió.

Tần Hoan dùng phần lớn thời gian ở nhà. Cô sợ nóng, nên lúc nào cũng chỉ muốn hứng gió điều hòa.

Nghiêm Duyệt Dân dần dò cô nhiều lần, kêu cô phải ra ngoài nhiều hơn, nhưng ngay cả việc thay quần áo cũng khiến cô cảm thấy phiền phức.

Dưới tầng có cửa hàng băng đĩa mới khai trương nên cô chạy xuống ôm một chồng đĩa về xem. Từ đĩa hài Chaplin xưa cũ đến hài kịch tình yêu thị trường, hết tập này đến tập khác, thời gian bởi thế cũng trôi qua rất nhanh.

Nghiêm Duyệt Dân có thời gian cũng tới xem cùng cô, nhưng đa phần là ở lại bệnh viện.

Lúc này vào mùa cao điểm, các sản phụ thi nhau sinh nở, phòng ngoại khoa luôn bận rộn, giường cho sản phụ lúc nào cũng thiếu, ngày nào cũng có một loạt người muốn vào viện đợi đến ngày sinh.

Thỉnh thoảng ghé qua chỗ cô, Nghiêm Duyệt Dân trông cũng mệt mỏi, đến nụ cười cũng trở nên miễn cưỡng.

Tần Hoan cũng thường khuyên anh: “Nếu bận thì tan làm anh về nhà nghỉ ngơi đi, không cần đến thăm em đâu.”

Nghiêm Duyệt Dân lại nói: “Không sao.”

Anh dạo này quả thực rất bận, nên nhiều khi nói chuyện với cô cũng không tập trung tinh thần, có lúc nhìn cô, anh còn tỏ vẻ hoang mang.

Thực ra cô cũng có chút mông lung, bởi mối quan hệ giữa anh và cô bỗng trở nên khó nhận định ranh giới.

Nhiều lắm cũng chỉ là ôm hôn, không hề có hành động gì hơn nữa.

Cô có rất nhiều váy ngủ mỏng như tờ giấy, nhưng mỗi lần anh đến, cô lại phải đi thay những bộ đồ kín đáo ở nhà.

Trong những ngày mùa hè nóng bức, quần áo như vậy khiến bản thân cô cũng cảm thấy khác người, nhưng Nghiêm Duyệt Dân lại chẳng hề có ý kiến gì khác, hoặc giả anh chẳng hề phát hiện có chỗ nào không phù hợp. Anh ôm cô ngồi xem phim, ánh sáng mờ mờ chiếu lên gương mặt như đang rất chăm chú, ngón tay anh chỉ lướt qua vai và sống lưng cô, nhẹ nhàng như không có gì xảy ra.

Chỉ như vậy mà thôi.

Những cũng bởi vậy, mà Tần Hoan thở phào nhẹ nhõm.

Cô chưa đủ dũng cảm để bắt đầu một mối quan hệ sâu sắc với người khác. Cho dù cô đã từng mong muốn điều đó, nhưng cuối cùng lại phát hiện, mình chưa thể làm được. Trên màn hình vô tuyến, bộ phim võ hiệp kinh điển Hồng Kông của những thập niên 80 đã gần đến hồi kết. Nghiêm Duyệt Dân gấp một cái, tỏ ra cực kỳ buồn ngủ.

Thực ra mới hơn 9 giờ, nhưng dáng vẻ của anh như có thể ngủ say bất cứ lúc nào.

Anh đã trực liên tục hai đêm liền, mắt đỏ quạch lên, cô thấy không nổi, bèn nghiêng đầu nhìn anh nói: “Mệt rồi, anh về ngủ trước đi.”

“Không sao, anh xem thêm cùng em bộ phim nữa.” Anh cười nói.

Bộ phim sau, là cô nhặt đại rồi nhét vào đầu DVD. Trên thực tế, tất cả đĩa phim thuê về đều là Tần Hoan chọn bừa ở cửa hàng dưới gác.

Có lúc bấm điều khiển, sau vài giây, màn hình vô tuyến hiện lên hình ảnh vô cùng quen thuộc, lại là bộ phim cô vô cùng yêu thích, điều này khiến cô rất vui và bất ngờ.

Bởi thế mỗi lần ôm một chồng đĩa từ cửa hàng băng đĩa về, trước ánh mắt tò mò của đám nhân viên, cô chỉ cười tủm tỉm giải thích: “Khẩu vị của tôi khá tạp.” Thực ra vì cô thích những niềm vui nho nhỏ kiểu ấy.

Nhưng lần này, lại hoàn toàn bất ngờ.

Khi hình ảnh đầu tiên của bộ phim xuất hiện, Tần Hoan đang xoay người đi lấy cốc nước. Hình ảnh trên tivi vô cùng quen thuộc, là một cô gái trẻ nhưng không xinh đẹp, đêm khuya ngồi bên bàn viết nhất ký, ghi lại những lần gặp gỡ vô tình thoáng qua với chàng trai mà cô thầm yêu trộm nhớ.

Chỉ khẽ nhướn mắt nhìn lên, cô đã ngây người ra.

Cô biết mình đã từng xem bộ phim này, đã rất lâu rồi.

Hôm đó, cô hình như cũng như vậy, ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế sofa lớn mềm mại, xung quanh mờ tối, chỉ có ánh sáng đang nhảy múa phát ra từ màn hình chiếu.

Hôm đó, cô nghe thấy tiếng động từ phía sau, khi quay đầu lại, cô đã nhìn thấy người đàn ông cô thầm yêu và ngưỡng mộ bấy lâu nay.

Anh như một vị thần cao xa với vợ, bất chợt xuất hiện gần trong gang tấc,

Cô vẫn nhớ kết thúc bộ phim đó, mọi người đoàn viên, hoàng tử bạch mã và cô bé Lọ Lem sống hạnh phúc bên nhau. Người có tình cuối cùng cũng cảm động được trời đất, bộ phim đại khái muốn biểu đạt ý nghĩa như vậy.

“Phụt” một tiếng, trước khi chính cô còn chưa kịp phản ứng, ngón tay Tần Hoan đã nhanh hơn suy nghĩ, tắt luôn tivi.

Đèn trong phòng đang tắt để xem phim cho rõ, lúc này bỗng chợt tối om.

Nghiêm Duyệt Dân vốn đang thiu thiu ngủ, giật mình tỉnh giấc, nghiêng đầu nhìn cô hỏi: “Sao vậy em?”

“Phim này không hay.” Cô không sao kiềm chế được sự cứng nhắc trong giọng nói của mình.

Nghiêm Duyệt Dân như không hề phát hiện ra điều gì bất thường, vẫn dịu dàng nói với cô: “Vậy thì thay phim khác đi. Hôm qua hình như anh thấy trong đồng đĩa phim có phim tiếng nhạc, không phải em rất thích sao? Đổi phim đó xem đi.” Nói rồi định đứng dậy đổi đĩa giúp cô.

Cô giơ tay giữ anh lại, vẻ mặt có chút mơ màng: “Thôi, để cho mắt nghỉ ngơi một lát đi.”

Cô đứng dậy, bước tới bên cửa sổ.

Đêm khuya đã bớt nóng, nhìn từ trên tầng cao, chỉ thấy ánh sáng nhấp nháy, như hàng ngàn ngôi sao tô điểm cho màn đêm đen sẫm.

Hai mươi năm quen biết, gần mười năm bên nhau, thì ra đã có nhiều kỷ niệm đến vậy. Giá có thể như ổ cứng vi tính, chỉ cần lập trình, có thể quay về số 0 thì tốt biết mấy.

Đây là lần đầu tiên Tần Hoan có cảm giác thất bại lớn đối với cuộc sống.

Thời thanh xuân tươi trẻ, đã từng ngây thơ non nớt như vậy, cứ nghĩ chẳng có gì mình muốn mà không được, cho nên khi gặp Cố Phi Trần, mới biết thì ra mình cũng có thể trở nên thấp kém. Rồi sau này, khi cô cho rằng mình đã trưởng thành, trưởng thành đến độ có thể rời bỏ anh, khi đã rời bỏ được, thì cuộc sống lại vẫn không được như cô mong muốn, càng muốn cách xa, nó lại càng bám theo như hình với bóng.

Từ một cô gái kiêu ngạo, có lẽ bắt đầu từ khi cô từ Canada về sống ở nhà họ Cố, hoặc là từ khi bố mẹ cô qua đời, mọi sự sung ái cũng như vận may dường như hoàn toàn rời bỏ cô.

Nhưng khi mùa hè kết thúc, sau khi năm học mới bắt đầu, hiện thực khiến Tần Hoan hiểu ra rằng, bộ phim khiến cô không vui vẻ mấy ngày hôm trước thực ra chẳng đáng gì.

Đó dù sao cũng chỉ là một bộ phim, không muốn xem là có thể tắt. Còn lúc này, những việc cô phải đối mặt còn khó khăn hơn nhiều.

Là điện thoại gọi từ Canada sang, khi điện thoại rung lên, Tần Hoan đang họp ở trong trường, chủ nhiệm Hoàng đang phân công nhiệm vụ cụ thể cho học kỳ mới, di động chuyển sang chế độ rung, rung đến mức tay cô tê lên.

Cô ra góc vắng rồi mới nhận điện thoại nói: “Chú!”

“Tiểu Hoan” giọng chú Tần Hoan rõ ràng mà trầm ấm, giống như con người chú, rất hấp dẫn người khác, “Cháu dạo này thế nào?”

Hai chú cháu họ thường ngày gần như không bao giờ liên lạc, không có việc thì không gọi điện, cô đã quá quen với việc này, chỉ đứng dựa vào tường, tay cầm điện thoại hỏi: “Cháu vẫn như trước, chú có việc gì không?”

Tần Hoan nói năng lịch sự, hoàn toàn là do được giáo dục cẩn thận từ bé, thực ra cô đã bắt đầu sốt ruột. Quả nhiên, đối phương chỉ im lặng một chút rồi nói: “Công ty dạo này gặp khó khăn, chú muốn thông báo trước cho cháu một tiếng, cũng để cháu có sự chuẩn bị.”

Cô hít thở thật sâu, chau mày hỏi: “Khó khăn gì vậy chú?”

“Thời gian trước chú với mấy người bạn kết hợp đầu tư khai thác khoáng sản, nhưng chính sách ở vùng Nội Mông lại có thay đổi bất ngờ, nên dự án đang tạm thời ngừng lại, nhưng tiền vốn đã đầu tư vào đó, nay...”

Tín hiệu điện thoại bỗng nhiên phập phều, trong ống nghe xuất hiện nhiều tạp âm, giọng của chú cô trở nên ngắt quãng, nhưng dù là vậy, Tần Hoan vẫn hiểu rõ lời chú nói.

Cuối cùng cô không nhịn nổi phải ngắt lời chú: “Cháu không có tiền.”

“Cháu không có, món tiền to như vậy, đương nhiên không thể mong cháu giúp. Nhưng nhà họ Cố có tiền, Cố Phi Trần giàu như vậy... À mà bọn cháu định bao giờ kết hôn?”

Cô khẽ mím chặt môi, không thốt ra lời nào.

Đầu dây bên kia lại tiếp tục: “Công ty này là tâm huyết của anh chị chú, anh chị ra đi quá đột ngột, cháu thì còn nhỏ, không có hứng thú gì với chuyện kinh doanh, chú tiếp nhận mấy năm nay, người ngoài nhìn vào thì thấy hoành tráng, nhưng cháu cứ hỏi thím thì biết, chú đã hy sinh bao nhiêu thứ vì công ty, thím cứ trách chú cả ngày chẳng có lấy lúc nào rảnh rỗi chăm sóc thím và con gái. Em Ảnh năm nay cũng đã 20 tuổi, yêu một cậu bạn người nước ngoài, khắp người xăm trổ, lại còn đeo khuyên, chú nhìn ngứa mắt, nhưng cô có thời gian quản lý. Cháu nói xem chú như vậy là vì cái gì? Chẳng phải để công ty tiếp tục phát triển hay sao? Ài, cháu đúng là không vào bếp không biết thóc gạo đắt, hoàn toàn không hiểu kinh doanh một công ty phải mất bao công sức. Tiền mỗi quý gửi vào tài khoản cho cháu, mỗi đồng kiếm được đều không dễ dàng gì đâu...”

Tần Hoan nghe điện thoại đúng vào buổi chiều, mọi người đi qua đi lại ngày một đông. Vài nhóm thầy cô giáo cùng nhau đi ăn, ngang qua góc cầu thang, đều gọi Tần Hoan: “Tiểu Tần, có đi ăn luôn không?”

Sắc mặt Tần Hoan không tươi tỉnh lắm, cố gắng gượng cười từ chối: “Mọi người đi trước đi, lát nữa em đi.” Rồi lại quay mặt vào tường cố kiềm chế, hạ thấp giọng nói: “Chú, việc của công ty cháu không hiểu, nhưng cháu nhớ nhà họ Cố đã cho mình vay một món tiền, món tiền đó sau này chú đã gửi lại chưa?”

Khi đó Cố Hoài Sơn vẫn còn sống, nghe nói sản nghiệp nhà họ Tần ở nước ngoài đang gặp khủng hoảng tài chính sắp không trụ nổi, liền khăng khái giúp đỡ, như đối với người ruột thịt của mình khiến Tần Hoan nhớ đến tận giờ.

Nhưng cô cũng vẫn biết, người chú ruột của cô - ngoại trừ vẻ bề ngoài giống bố cô, tính cách không có một điểm nào tương đồng.

Khi bố cô vẫn còn sống, chú cô sống cuộc sống vương giả, nhờ vào số lợi tức được hưởng không phải lao động, tối ngày chỉ ra vào những tụ điểm ăn chơi, giải trí, tiêu tiền như rác.

Thực ra mối quan hệ giữa chú thím không thật hòa hợp, từ nhỏ cô đã nghe quản gia trong nhà kể, thím lấy chú vì tiền.

Tất nhiên, sau này vì ăn nói linh tinh, bố cô đã cho người quản gia này nghỉ việc. Tuy không nói giỏi giang gì, nhưng bố cô rất bảo vệ người em ruột này.

“Món tiền đó?” hình như mãi lúc sau mới nhớ ra, chú cô lơ đãng nói: “Khi Cố Hoài Sơn cho mượn tiền, không nói cần trả.”

“Sao chú có thể thế được?” Tần Hoan ngậy ra, cố hết sức mới kiềm chế được cơn giận, “Cháu không biết công ty gặp khó khăn gì, cháu chỉ biết nhà họ Cố sẽ không giúp chúng ta nữa.”

“Tại sao? Chẳng lẽ cháu và Cố Phi Trần lại giận nhau rồi? Các cháu hủy bỏ hôn ước rồi?”

“Vâng!” cô nghiêng chặt răng, dần từng tiếng một: “Cháu đã ra khỏi nhà Cố Phi Trần từ lâu rồi.”

Chú Tần Hoan như không tin: “Có phải cháu lại kiếm cớ gây chuyện với Cố Phi Trần không? Tần Hoan à, cháu cũng lớn rồi không còn nhỏ nữa, đừng có trẻ con mãi thế, hễ không vui là không còn nể mặt ai. Cố Phi Trần làm ăn lớn, cháu phải hiểu cho cậu ấy, cái gì nhin được thì nhin, biết chưa? Đàn ông mà, chỉ cần cháu nói vài câu ngon ngọt với họ, mọi việc đều có thể giải quyết được, mâu thuẫn nào rồi cũng sẽ qua.”

“Cháu thực sự đã không còn quan hệ gì với anh ta.” Cô nhấn mạnh lần nữa.

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, dường như đang suy nghĩ về độ chân thực trong lời nói. Mãi lúc sau, giọng nói lại vang lên, nhưng thể hiện rõ vẻ lo lắng đến tột độ: “Thế phải làm sao? Nếu cậu ấy không chịu giúp đỡ, công ty e rằng phải đóng cửa mất.”

Chú Tần Hoan nói rất nghiêm trọng, nhưng Tần Hoan không xác định được đây có phải là tin đồn hay không, như thể cô không hề biết, như thể tiền của công ty mấy năm nay đã bị khoảng sạch ở một nơi nào đó.

Trong cô chỉ có một suy nghĩ, bố mẹ ra đi quá bất ngờ, thực ra cũng không kịp để lại cho cô tài sản gì quá lớn, chỉ có công ty là tâm huyết của họ, nếu không phải vì sản nghiệp này, họ cũng không gửi cô đến nhà Cố Hoài Sơn. Sau khi họ ra đi, cái họ để lại chỉ còn là sản nghiệp này mà thôi.

Cứ như một kiếp luân hồi, đây mới là nguyên nhân thật sự.

Cũng bởi như vậy, mà cuộc đời cô mới thay đổi, bắt đầu mười năm ràng buộc giữa cô và Cố Phi Trần.

Nay nếu công ty thực sự đóng cửa, vậy mười năm qua, còn có ý nghĩa gì?

Sự phấn đấu của bố mẹ, công sức họ bỏ ra ngày này qua tháng khác còn có ý nghĩa gì?

Cô nghĩ mãi hồi lâu, rồi lạnh lùng nói: “Chuyện tiền nong, cháu sẽ cố nghĩ cách, nhưng cháu cần có thời gian.”

“Được, được.” Chú cô như thở phào nhẹ nhõm, đẩy áp lực về phía cô: “Tần Hoan, có lời này của cháu, chú yên tâm rồi, chú sẽ đợi tin tốt lành từ cháu.”

Cúp điện thoại, Tần Hoan đi ăn qua loa cho xong bữa, trong đầu nghĩ ngợi tính toán một hồi.

Chú cô nhắc tới con số đó, với người bình thường mà nói, thật đúng là con số trên trời. Cho dù là cô có gom tất cả tài sản hiện có, cũng còn lâu mới đáp ứng đủ yêu cầu đó.

Nên mấy ngày sau, cô cuối cùng cũng đứng trong trụ sở chính của tập đoàn Cố Thị nơi cô đã từng nghĩ sẽ không bao giờ còn bước chân tới.

Đứng trên nền gạch đá cẩm thạch sáng đến lóa mắt, cô bỗng thấy tinh thần không yên. Thư ký bê một cốc café tới, vui vẻ nói: “Cô Tần, cô ngồi đợi một lát, tổng giám đốc Cố đang tiếp khách bên trong.”

Cô lơ đãng gật đầu: “Được!”

Thực ra lần này cô đến không báo trước, quy tắc của Cố Phi Trần, cô hiểu hơn bất kỳ người nào khác. Cô thâm nghĩ, chỉ cho phép bản thân làm việc này một lần duy nhất, nếu anh không có thời gian, cô lập tức sẽ quay về.

Nhưng không ngờ, cô lại hoàn toàn thuận lợi, cho đến tận khi ngồi ở phòng chờ.

Cô nhớ lẽ tân chỉ gọi cho thư ký riêng của Cố Phi Trần một cuộc điện thoại, nói tên cô, sau vài ba câu ngắn gọn, rồi cúp máy. Chỉ một phút sau, lẽ tân nhận điện thoại của đối phương rồi mỉm cười dẫn đường cho Tần Hoan.

Cả công ty chỉ có vài người biết cô.

Mà thư ký của Cố Phi Trần là một trong số đó, chắc hẳn đã phá lệ thông báo cho Cố Phi Trần.

Bước vào phòng làm việc rất rộng, cô đã quên hẳn lần trước tới đây là khi nào. Nhưng các bài trí hình như không có gì thay đổi, ngoại trừ tủ sách và bàn ghế, sofa, không còn đồ trang trí nào thừa ra. Phong cách đơn giản gọn nhẹ, thật hoàn toàn phù hợp với tính cách của chủ nhân.

Cố Phi Trần ngồi sau chiếc bàn làm việc bằng gỗ từ đàn rất rộng, ngẩng đầu lên nhìn cô, khuôn mặt thanh tú đang ngồi ngược sáng, nên có chút mờ ảo.

Anh hỏi lạnh nhạt: “Có việc gì vậy?”

Cô cũng không vòng vo, đi thẳng luôn vào vấn đề: “Cổ phần của tập đoàn Cố Thị trong tay tôi, anh có muốn mua không?”

Anh nhướn mày lên, không trả lời thẳng mà chỉ hỏi ngược lại: “Sao bỗng dưng lại bán?”

Cô trả lời cứng nhắc: “Tôi cần tiền.”

“Bao nhiêu?”

“Cái này không liên quan đến anh.” Cô nhắc lại lần nữa, “Cổ phần của tôi, anh mua hay không?”

Cố Phi Trần chỉ mặc một chiếc áo sơ-mi cotton, cổ áo phanh ra hai cúc trên cùng, những chiếc cúc nhỏ bé xinh xắn ở ống tay áo như bắn ra ánh sáng xa xỉ hào nhoáng.

Anh vẫn không trả lời câu hỏi của cô, chỉ đứng dậy sau bàn làm việc, bước chậm rãi về phía cô. Ánh sáng ngoài cửa cũng chuyển động theo từng bước chân anh, cho đến lúc anh bước tới gần. Tần Hoan khẽ ngẩng đầu lên, cuối cùng cũng nhìn rõ vẻ mặt anh, đang nhìn cô đầy dò hỏi.

Ánh mắt đó làm cô không được tự nhiên, thậm chí chột rùng, rồi giục anh: “Trả lời tôi!”

Nhìn dáng vẻ sốt ruột của cô, anh lại không hề vội vã, giọng điệu bình thản, nhưng lại có cái uy khiến người khác không thể từ chối: “Em nói cho anh, em cần nhiều tiền như thế làm gì?”

Cô biết không thể giấu được anh, phàm là những việc anh muốn biết, sẽ luôn có cách để tìm ra đáp án. Cô khẽ nhắm mắt nói: “Công ty bố tôi cần khoản tiền này để quay vòng vốn.”

“Bao nhiêu?”

Cô nói ra con số một cách miễn cưỡng, anh nghe xong không hề thay đổi sắc mặt: “Em không thể làm được việc đó.”

“Tại sao?” cô nghĩ anh không chịu ra tay mua cổ phần của cô, không đợi anh nói thêm, bèn lạnh lùng nói: “Cứ coi như anh không mua, tôi tin là cũng có người hứng thú với nó.”

Việc trao đổi coi như không xong, cô liền quay lưng đi.

Nhưng vừa ra đến cửa, giọng anh đã lạnh lùng vang lên từ phía sau: “Em chưa bao giờ chủ động tìm anh. Hôm nay đến, chỉ là vì nói chuyện tiền bạc với anh sao?”

Cô ngẩng ra, rồi xoay nửa người lại nói: “Đương nhiên. Nếu không giữa tôi và anh còn có chuyện gì để nói đây?”

Đúng vậy. Ngoài tiền ra, cô không nói với anh đến cả nửa câu ngoài lề. Như thể đang trốn tránh thú dữ thiên tai, lại như căn phòng này là cái lồng giam, khiến cô phải nhanh chóng rời xa.

Anh nhìn dáng vẻ lạnh lùng của cô, không khỏi chau mày: “Thế anh bạn bác sĩ của em không nghĩ cách giải quyết giúp em sao?”

Vừa nói dứt lời. Cố Phi Trần nghĩ, mình đúng là điên rồi, chỉ có mất trí mới nói ra những lời như vậy. Quả nhiên, anh thấy cô khẽ cứng lại, rồi quay lại nhìn anh, nở một nụ cười khiến anh vô cùng ngứa mắt: “Anh ấy bình thường bạn như thế, tôi thương còn không đủ thời gian, làm sao nỡ mang những chuyện này ra để làm phiền anh ấy.”

Anh im lặng không nói, vẻ mặt lại sa sầm lại, khóe mắt khẽ giãn giật.

Cô hình như cười rất vui, bằng một giọng gần như khinh miệt, nói tiếp: “Cái kiểu giao dịch tiền bạc thế này, anh biết tôi vốn ghét nhất, đương nhiên chỉ có thể nói với anh thôi.”

Trong một giây ngắn ngủi, cô đã nói xong, còn anh vẫn sa sầm mặt xuống.

23. Chương 11: Ràng Buộc 2

Nhiệt độ điều hòa trong phòng bỗng như thấp xuống, đến cả áp suất không khí cũng như giảm đột ngột.

“Thật sao?” Anh cười khẩy, đôi lông mày khẽ nhướn lên, nhắc nhở cô: “Cổ phần trong tay em, không ai có thể mua được.”

“Anh dựa vào đâu mà nói vậy?”

“Dựa vào điều kiện kèm theo khi bố anh tặng cổ phần cho em năm đó.” Anh lạnh lùng nhìn cô, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, “Em đừng nói với anh là em chưa đọc những tài liệu đó nhé.”

Tần Hoan không khỏi ngậy ra.

Cô còn nhớ, khi được tặng cổ phần, cô đúng là có ký vào mấy tài liệu, nhưng cô không sao xác định được tài liệu Cổ Phi Trần nói là tờ nào.

Bởi khi đó cô vốn không muốn nhận món quà quý giá như vậy, chỉ là nghĩ tới việc Cổ Hoài Sơn đã yếu, cô không nỡ từ chối lòng tốt của ông, không nỡ làm không thấy vọng. Huống hồ, quà tặng của Cổ Hoài Sơn đi kèm với rất nhiều giấy tờ phức tạp do luật sư mang đến, cô căn bản không có thời gian để đọc kỹ tất cả điều khoản trong văn bản, cứ thế mà ký đại vào đó.

“Anh định nói cái gì?” Cô chau mày tỏ vẻ nghi ngờ.

Cổ Phi Trần nhìn cô, khoe miệng khẽ lộ ra nụ cười đầy chế giễu: “Em có cổ phần, được hưởng lợi tức, nhưng không được chuyển nhượng, trừ khi...”

Anh bước về phía trước vài bước, chắn ngay phần ánh sáng trước mặt cô, còn bóng anh như phủ lấp lên đó, như một tấm lưới vô hình, phủ trùm lấy cô, khiến cô không khỏi có chút hoang mang.

Anh nói: “Trừ khi em trở thành một thành viên của nhà họ Cổ và sinh con cho nhà họ Cổ.”

Anh nói ra câu đó như thể đang bàn về thời tiết và giao thông trong ngày, rất thoải mái. Còn cô lại không khỏi biến sắc.

Lấy Cổ Phi Trần, sinh con...

Đương nhiên cô biết, đây là tâm nguyện của Cổ Hoài Sơn, nhưng cô không hề nghĩ rằng, việc này lại liên quan đến cổ phần cô nắm trong tay.

“Cổ phần của em tuy không nhiều, nhưng có lúc e rằng chỉ 1% cũng có tính quyết định. Chỉ khi em thực sự trở thành người nhà họ Cổ và con em trở thành người thừa kế gia sản nhà họ Cổ, mới có thể đảm bảo cổ phần của em không bị người ngoài lợi dụng để phản lại tập đoàn Cổ Thị.” Anh tỏ ra cực kỳ kiên nhẫn giải thích cho cô, “Bố anh là người thế nào, e rằng em mới chỉ nhìn thấy một mặt nhân từ của ông, công chúa nhỏ của anh ạ.”

Công chúa nhỏ. Đây chính là cách gọi thân mật mà Cổ Hoài Sơn khi còn sống thỉnh thoảng dùng để gọi cô.

Lúc này cô hiểu rõ, anh đang mỉa mai cô. Cô bỗng thấy lạnh ngắt, thì ra biện pháp mình nghĩ là khả thi lại hoàn toàn không thể thực hiện.

Cổ phần không bán ra được, cô lấy cái gì để cứu vãn sản nghiệp mà bố mẹ cô để lại?

Lòng cô bỗng rối bời, con đường duy nhất đã bị bịt kín, chỉ còn lại những thứ mờ mịt. Nhưng cô nhanh chóng nghĩ tới một việc khác, không kìm được hỏi lại: “Nếu anh sớm đã biết như vậy, sao hôm đó ở quán trà, anh còn bàn chuyện bán cổ phần với tôi?”

“Hôm đó...” Cố Phi Trần khẽ nheo mắt nghĩ ngợi, nhưng không trả lời.

Cô nén giận, giọng run lên: “Cố Phi Trần, là anh cố tình giấu tôi?”

Cô hình như đang giận đến cực điểm, có cảm giác thẹn quá hóa giận. Anh nhìn cô, mắt không khỏi khẽ nheo lại, khuôn mặt vẫn như không có gì xảy ra: “Sao em cứ nghĩ anh xấu như vậy? Có thể anh chỉ là kiếm có để gập em.”

Ai tin?

Cô bật thành tiếng, mắt long lên, như ngập tràn ánh nước, lồng ngực như có vật gì đang đè nặng, đau nhức nhối, đau đến nỗi cô muốn rơi nước mắt.

Có lẽ cô cảm thấy nhục nhã.

Bản thân mình thật ngốc nghếch. Ngốc tới mức tự dẫn xác đến, vốn nghĩ là nắm được con bài trong tay có thể ngã giá, nào ngờ, anh chỉ thấy một cái đã biến từ bị động thành chủ động, thao túng cô trong tay.

Trong phút chốc cô bỗng thấy nản lòng, không thể cố gắng được tiếp, chỉ sợ bản thân mình lại mất thăng bằng, cô hít một hơi dài, quay lưng đi ra cửa.

Cô còn phải nghĩ cách khác để kiếm tiền, không thể lãng phí thời gian ở đây được.

Cánh cửa mới chỉ hé mở, đã bị anh đi lướt qua vai, một tay ép vào cửa, đóng lại một cách mạnh mẽ.

Cô quay đầu lại, sống mũi chạm vào vai anh. Khoảng cách gần như vậy, mùi nước hoa Colonge lẫn với hương thơm của cỏ rất nhẹ trên người anh xộc thẳng tới, tràn đầy, phủ trùm lên khắp người cô.

Thực ra mùi thơm đó rất nhẹ, trước kia mỗi khi ngủ thấy, cô lại liên tưởng đến mưa rừng nhiệt đới, trong lành và hoang dại, khiến trong người không khỏi rung động. Mùi hương này là cô chọn cho anh, trong thời gian tình cảm còn nồng nàn nhất, cô gần như chuẩn bị mọi thứ cho anh dùng.

Mẫu mã quần áo của anh, đồ anh dùng để tắm, bao gồm cả nước hoa Colonge.

Cô thậm chí còn làm cả những việc rất trẻ con, lên mạng đặt mua hai đôi dép tình nhân, bắt anh phải đi trong nhà. Có vài lần, cô nhìn thấy đám người làm cứ liếc nhìn chân anh, bùm miệng cười thầm.

Giờ anh vẫn dùng nước hoa Colonge, cô đương nhiên không cho rằng đây là biểu hiện lưu luyến tình cảm của Cố Phi Trần, cô rất hiểu anh, những thứ đã thành thói quen không dễ gì thay đổi.

Anh chỉ là quen với mùi hương đó.

Phát hiện mình đang chìm vào trong hồi ức, Tần Hoan không khỏi bực mình, bèn vênh mặt, nói giọng không còn lịch sự: “Có gì ngăn tôi lại? Tôi vẫn còn phải nghĩ cách kiếm món tiền này, xin anh đừng ngăn cản tôi nữa được không.”

Người đàn ông như không hề nghe thấy lời cô nói, vẫn chặn ở giữa cánh cửa và trước mặt cô, khiến cô tiến không được, lùi không xong.

Anh nhìn cô, không biết sao bỗng nghĩ tới Ôn Như Thanh với mớ lý luận về tiền và cảm giác an toàn của cô.

Anh chợt nhận thức được rằng, mười mấy tuổi cô đã sống nhờ nhà họ Cố, ít khi nhận được sự quan tâm chăm sóc của bố mẹ, sau này cả hai đều ra đi, cô và anh lại chia tay, nhưng cô hình như chưa lần nào ngửa tay xin tiền anh, cho dù trước kia hay bây giờ.

Khi cô rời xa anh, hình như trái tim cô đã chết, bởi cô không cần thứ gì, cũng không mang theo thứ gì.

Nghĩ tới đây, Cố Phi Trần không khỏi sầm mặt lại.

Ngày hôm đó, hình ảnh cô ngửa cổ uống rượu bên bàn ăn như một đoạn phim, bỗng hiện rõ trước mặt anh.

Cô chấp nhận sống như vậy, cũng phải rời bỏ anh.

Cô đến nói chuyện trao đổi với anh, cô rõ ràng đã thiếu tiền như vậy, nhưng lại không hề mở miệng cầu xin anh một xu một hào.

Giữa anh và cô, đã tuyệt tình như vậy.

Nghĩ tới đây, anh không khỏi cười nhạt một tiếng.

Đã đến nước này, anh cũng không nề hà gì việc mối quan hệ của hai người sẽ trở nên tồi tệ hơn.

“Việc gì phải cầu viện đâu xa?” anh giọng cao đánh khẽ, cúi đầu xuống nhìn cô, “Thứ em cần, anh có thể cho em.”

“Anh đừng có tưởng, tôi sẽ không nợ anh bất cứ thứ gì, dù là tiền hay tình.”

“Đừng từ chối nhanh như vậy. Ngoại trừ anh ra, em sẽ không thể kiếm được số tiền lớn như vậy ở bất cứ đâu.”

Cô trừng mắt nhìn anh, lửa giận phun trào, nhưng lại không nghĩ ra nổi một chữ để phản ứng lại.

Anh cười khẽ, ngón tay dài lướt nhẹ qua chiếc cằm xinh xắn của cô, tuy khiến cô phản ứng một cách tức giận, nhưng anh không để ý, chỉ bình thản nói: “Hơn nữa, nếu em không muốn nợ anh, chúng ta có thể viết một bản giao kèo.”

“Giao kèo gì?”

“Em trở thành một thành viên của nhà họ Cố, đợi đến khi em có thể tự do chuyển nhượng cổ phần, anh sẽ thu lại cổ phần của em, như vậy hai chúng ta không ai nợ ai.” Anh chậm rãi nói: “Món tiền này, coi như không phải em vay, chỉ là em rút ra trước từ chỗ anh mà thôi.”

Buổi tối hôm đó, Tần Hoan mất ngủ.

Cho đến tận khi trời hừng sáng, đoạn đối thoại sau cùng giữa cô và Cố Phi Trần vẫn còn lởn vởn trong óc cô.

Giao kèo...

Thành viên của nhà họ Cố...

Cô không hiểu Cố Phi Trần sao lại như vậy.

Anh hoàn toàn có thể không giúp cô, để cô đối đầu với khó khăn một mình.

Thực ra, ngay cả cơ hội cô muốn đối đầu với khó khăn cũng rất hiếm. Những năm trở lại đây, cô được Cố Hoài Sơn yêu thương bao bọc, rất ít có cơ hội xuất hiện ở nơi công cộng, cũng không quen biết nhiều giới kinh doanh. Nói như Cố Phi Trần, trên đời này ngoài anh ra, e rằng cô không tìm được người thứ hai có đủ khả năng giúp cô trong chuyện này.

Anh chủ động đưa tiền cho cô, cô đương nhiên không nghĩ anh lại có lòng tốt như vậy.

Cố Phi Trần, ba chữ này đại diện cho sự máu lạnh, cứng rắn trên thương trường, đại diện cho hô phong hoán vũ, chỉ duy không đại diện cho lòng tốt và sự lương thiện.

Hướng hồ, giữa ban ngày ban mặt, cuối cùng anh cũng nói với cô: “Dù sao em cũng là con nuôi bố anh, cũng từng sống trong nhà họ Cố nhiều năm, anh không muốn em tìm sự giúp đỡ của người ngoài, như vậy anh cũng không có mặt mũi nào. Tần Hoan, anh hy vọng em hãy suy nghĩ đề nghị của anh, nếu không, cho dù có người sẵn lòng giúp em, anh cũng có cách khiến cho tâm huyết của bố mẹ em sụp đổ, không bao giờ góc đầu dậy được.”

Anh nói những lời này với vẻ mặt bình thản, nhưng cô lại ớn lạnh đến tâm can.

Cô biết anh nói được làm được.

Cuối cùng, cô nhìn anh ngây dại hồi lâu, như thể nhìn một bóng ma. Còn ngón tay anh, mang theo hơi lạnh, lại lướt qua gò má của cô.

“Em về suy nghĩ hai ngày, anh đợi em trả lời.” Cố Phi Trần dịu dàng nói.

Hai ngày nay, đối với Tần Hoan, dài như hai năm.

Công việc ở trường lại nhiều, cô nhiều lần bị nhầm lẫn, khiến người phụ trách công tác hậu cần phải tìm đến cô để nói chuyện.

Cô thực sự áy náy, nhưng lại không thể nói được khó khăn của mình. Cuối cùng chủ nhiệm hỏi: “Có phải đang cãi nhau với bạn trai không, nên tinh thần mới bất ổn như vậy?”

Lúc này cô mới nhớ ra, đã mấy ngày rồi cô không hề gặp Nghiêm Duyệt Dân.

Buổi chiều tan làm, cô liền đến bệnh viện.

Khoa sản quan nhiên rất đông bệnh nhân, đầu đầu cũng là sản phụ ôm bụng bầu to tướng, khiến cô bước đi cũng phải cẩn thận, chỉ sợ va phải người khác.

Nghiêm Duyệt Dân nhìn thấy cô, tỏ ra bất ngờ, vội dẫn cô sang một bên bảo: “Hôm nay anh không đưa em đi ăn được, lát nữa có ca phẫu thuật.”

“Em biết, không sao, thực ra em chỉ định đến thăm anh thôi.” Cô nói, “Anh bận việc cứ làm việc đi, em cũng phải về rồi.”

“Em thật sự không sao chứ?”

Cô cười: “Có việc gì được đây? Anh đi làm việc đi.”

“Vậy em tự chăm sóc mình nhé, anh làm xong việc sẽ gọi điện cho em.” Nói rồi Nghiêm Duyệt Dân biến mất ở góc cầu thang, nhanh như cơn gió.

Thực ra lúc chiều cô lại nhận được điện thoại từ Canada. Lần này là điện thoại của người thím đã bao năm không liên lạc, giọng thím sục sục trong điện thoại: “Tiểu Tần, lần này cháu nhất định phải nhanh chóng giúp chú mới được. Chú cháu cầm tiền công ty đi đặt cược, thua sạch rồi...”

Nghe nói là định gỡ lại vốn, nên định dùng cách đó, được ăn cả ngã về không. Tần Hoan nghe xong, đến cả sức để nói cũng không còn, mặc cho thím sục sục ở bên đầu dây điện thoại, cô chỉ lặng lẽ ngắt cuộc gọi.

Từ bệnh viện bước ra, Tần Hoan cầm di động, bấm số máy của Cố Phi Trần.

“Chúng ta nói chuyện xem.” Cô nhìn dòng xe cộ đi lại trên đường, nói như cái máy.

Ánh trời chiều đổ xuống làm bóng những ngôi nhà như kéo dài ra, cô hình như không cảm thấy hơi nóng, chỉ thấy lạnh lạnh, mồ hôi toát ra đầy cả lòng bàn tay.

Mùa hè dài như vậy, dường như đã kết thúc sớm.

Lần này, địa điểm hẹn gặp Cố Phi Trần là ở biệt thự của anh.

Khi Tần Hoan đến cửa, đúng lúc cô Triệu đang đốc thúc người làm quét sạch đường đi phía sân trước.

Nhìn thấy cô, cô Triệu ngây ra, đôi mắt sáng lên, nụ cười không sao giấu được, giọng nói đầy vẻ vui mừng: “Ai dà, cháu về rồi?” vừa nói vừa đón cô, nắm lấy tay cô thật chặt, như sợ cô bay mất.

Tần Hoan cũng rất vui: “Cô à, cô gầy đi nhiều.”

“Đúng rồi, là nhớ cháu đó.” Cô Triệu nửa đùa nửa thật, “Cháu bỏ đi lâu như vậy, cũng chẳng về thăm cô. Cô còn nghĩ cháu thực sự đã quên cô rồi.”

Hai người bước vào phòng, ngồi trò chuyện một hồi, Tần Hoan mới nói: “Cố Phi Trần đã về chưa?”

“Về rồi, đang ở trên gác, cũng mới về được một lúc.” Rõ ràng, việc bọn họ hôm nay có hẹn, Cố Phi Trần không hề nói với ai, nên cô Triệu do dự một lát rồi hỏi, “Cháu... hôm nay về gặp cậu ấy sao?”

“Vâng” nụ cười trên khuôn mặt Tần Hoan tắt dần đi, “Chúng cháu có việc phải bàn.”

Do cũng hiểu về mối quan hệ trước kia của hai người, cô Triệu không khỏi tỏ ra lo lắng: “Cô nhiều lời hỏi cháu một câu, các cháu sẽ lại cãi nhau sao?”

“Không, cô yên tâm.”

“Thật không?”

“Thật.” Tần Hoan còn định nói thêm điều gì đó, nhưng nửa câu sau như nghẹn cứng lại trong cổ họng.

Cô ngẩng đầu lên, cái bóng cao cao đã đứng ở góc cầu thang từ khi nào.

Cố Phi Trần đứng ở trên cao, nhìn thấy cô, liền nói: “Lên trên này.”

Cô đi theo anh vào phòng đọc.

Cánh cửa được đóng lại, đèn chùm pha lên trên trần nhà và mấy chiếc đèn chiếu góc đều đang bật sáng, ánh sáng trắng tỏa ra khắp căn phòng, cô bỗng nhiên cảm thấy bị ức chế.

Cố Phi Trần đứng là vừa về tới nhà, đến cả quần áo còn chưa kịp thay. Ánh mắt của cô lướt qua người anh, giờ hai tờ giấy về phía anh.

“Đây là cái gì?” Cố Phi Trần đưa tay ra nhận lấy, chỉ khẽ cúi xuống đọc lướt vài giây, rồi cười khan một tiếng, vứt tờ giấy nhẹ bẫng xuống bàn.

“Giao kèo.” Cô lạnh lùng nói, “Giữa chúng ta, cứ giấy trắng mực đen rõ ràng là hơn cả.”

Đây là bản thảo giao kèo cô phác thảo ra. Trên đó có viết rất rõ toàn bộ sự việc, bao gồm cả số tiền anh phải chi ngay theo yêu cầu và số cổ phần cô sẽ phải chuyển nhượng không hoàn lại sau này.

Cô nói: “Nếu không có vấn đề gì, anh ký tên đi.”

Giây phút đó, sắc mặt Cố Phi Trần chợt sầm lại, ánh mắt sâu thẳm không sao nhìn được tâm trạng gì trong đó.

Anh chỉ dùng ngón tay dài nhẹ nhàng ấn lên mặt bàn, điểm nhẹ lên hai tờ giao kèo cô đã in sẵn.

Cuối cùng anh cũng mở miệng nói: “Em thực sự coi đây là chuyện kinh doanh.”

Giọng anh mềm mại, nhưng cô vừa nghe đã biết anh không vui. Nhưng cô không có cách nào đi tìm hiểu nguyên nhân ngược lại còn cảm thấy kỳ lạ: “Trong mắt anh, chẳng phải cái gì cũng có liên quan đến chuyện kinh doanh hay sao?”

Anh nheo mắt nhìn cô, rồi chợt cười gằn một tiếng: “Cũng phải, nếu chúng ta đã nói chuyện kinh doanh, thì anh thấy cần phải hoàn thiện lại một vài điều khoản.”

“Anh nói xem.”

“Ví dụ, sau khi em nhận được tiền, sẽ phải làm tròn nghĩa vụ.”

Anh nói từng chữ một cách đơn giản, nhưng cô nghe xong bỗng thấy xây xẩm mặt mày.

Thực ra khi phác thảo bản giao kèo này, không phải cô không nghĩ tới điều đó, nhưng cô cố tình lờ đi. Cô không nghĩ thơ ngây rằng Cố Phi Trần sẽ không chú ý đến điều đó, mà chỉ hy vọng anh sẽ không để tâm.

Cô nghĩ, anh sẽ không để tâm.

Bởi anh đã nói, anh chỉ không muốn cô vay tiền người khác, khiến anh mất mặt. Hơn nữa, cô đoán, ở góc độ nào đó, anh phải nhất định cũng cần những cổ phần cô đang nắm trong tay.

Tuy không nhiều, nhưng như anh nói, có lúc 1% cũng có thể có vai trò then chốt.

“Em nên biết, muốn để cổ phần chuyển nhượng có hiệu lực, chỉ có một cách.”

“Sinh con cho anh sao? Không bao giờ?” Cô khẽ ngáy ra, rồi phản ứng một cách mạnh mẽ, “Những việc khác tôi có thể chấp nhận, nhưng chỉ có việc này tôi không làm được. Anh có thể sửa lại những quy định của ba nuôi trước kia, đúng không? Anh là người nắm quyền của tập đoàn Cố Thị, anh có quyền làm điều đó. Hoặc đi tìm luật sư, hoặc nhận nuôi một đứa trẻ rồi nói là con của tôi và anh, nói chung là sẽ có cách,

có thể lách được điều khoản này.” Cô bắt đầu nói loạn xạ, vừa vì hoảng loạn, vừa vì trong ấn tượng của cô, không có việc gì anh muốn mà không làm được.

Nhưng cô vừa nói dứt lời, chỉ thấy mắt Cố Phi Trần nheo lại, môi mím chặt, ánh mắt sắc lẹm khiến cô cảm thấy mất tự nhiên.

Cô thấy mình như bị ánh mắt sắc như dao quét một lượt từ đầu tới chân.

Sau cùng, anh cười khan một tiếng, nhưng trong mắt không có vẻ gì nực cười: “Nhận nuôi? Đây đúng là một ý hay. Vậy chúng ta cứ thực hiện bước một đã.”

Điều hòa tổng êm như ru, hơi lạnh khiến Tần Hoan khẽ rung mình.

Cô không đoán được lúc này anh đang nghĩ gì, giống như việc cô hoàn toàn không nghĩ anh thực sự chấp nhận phương án của cô. Nhưng cô cũng đã quen với điều đó, Tần Hoan sớm phát hiện ra rằng, muốn chạm vào được suy nghĩ của anh, còn khó hơn lên trời. Điều duy nhất cô làm được bây giờ chỉ là khống chế cảm xúc của mình mà thôi.

Cô hít một hơi thật dài, cuối cùng cũng buộc mình trấn tĩnh lại, nhưng khuôn mặt vẫn tỏ ra cảnh giác: “Thế anh muốn tôi làm gì?”

“Thế mà em cũng phải hỏi sao?” Ánh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt đầy vẻ đề phòng của cô, như vừa nghe thấy một câu hỏi nực cười, nên bật cười thành tiếng: “Trên thực tế hôn ước giữa anh và em vẫn chưa hủy bỏ, nên về ý nghĩa, em vẫn là vợ chưa cưới của anh.”

“Chỉ là trên danh nghĩa.” Cô không nghĩ đến nửa giây rồi nói thẳng, “Tôi và anh chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa.”

Khóe miệng anh khẽ nhướn lên, đôi mắt lại lạnh lẽo như biển cả mùa đông, giọng nói sắc lạnh không giấu được vẻ mỉa mai: “Xem ra em sớm đã chuẩn bị sẵn cả rồi.” Anh giơ tay ra, ném trả hai tờ giấy cho cô, trước khi bước ra khỏi phòng, còn lạnh lùng nói: “Viết tất cả những gì em nghĩ ra giấy, rồi chúng ta cùng ký.”

24. Chương 12: Điểm Xuất Phát 1

Ngày thứ hai sau khi chính thức ký giao kèo, Cố Phi Trần đi công tác ở tỉnh ngoài. Lại là cô Triệu nói với Tần Hoan, nếu không Tần Hoan hoàn toàn không biết anh đi đâu. Việc như thế này, anh thường sẽ không và cũng không cần thông báo với cô, huống hồ, trên thực tế, từ sau khi bọn họ ký giao kèo xong, thái độ của anh đối với cô có thể miêu tả bằng chữ lạnh như băng.

Cô thấy nực cười.

Bọn họ bây giờ có là gì của nhau?

Cũng chỉ là mỗi người một nhu cầu, cô cần tiền, anh cần cổ phiếu. Chỉ cần giữa sự cho và nhận của hai người, có một trình tự bắt buộc phải tuân theo.

Hôn nhân.

Nghĩ đến hai chữ này, Tần Hoan mất ngủ mấy đêm liền. Cô chứng kiến bố mẹ cô luôn tôn trọng nhau, tiếc là khi đó cô còn quá nhỏ, không hiểu được tình yêu thật sự là như thế nào, nhưng trong ấn tượng của cô, hôn nhân của bố mẹ vẫn có thể coi là hình mẫu.

Bên cạnh cô cũng có những đồng nghiệp, bạn bè lấy vợ lấy chồng, thi thoảng cũng nói đến chuyện gia đình. Hầu hết mọi người trước mặt người khác đều nói chuyện vui ít nói chuyện buồn, nên nhìn trong mắt họ, hầu như đều là bóng dáng của hạnh phúc.

Cho dù trong đó cũng có nước mắt, nhưng bọn họ xấu tốt cũng vẫn có nền tảng tạo nên hạnh phúc.

Còn hôn nhân của cô và Cố Phi Trần?

Tuy tạm thời chưa làm bất cứ thủ tục hay lễ nghi nào, nhưng cô bắt đầu cảm thấy buồn chán. Như thể trước mặt là một cái giếng sâu không đáy, còn cô thì lại đang từng bước tiến tới mép giếng, rõ ràng bên trong đen đến ghê người, không sao nhìn thấy bất cứ thứ gì, không thấy đáy cũng chẳng hề có ánh sáng, nhưng cô vẫn phải nhảy vào trong đó.

Cô đã từng khổ sở mới thoát khỏi anh. Nhưng giờ cô lại về nguyên vị trí cũ.

Thì ra không chỉ trái đất tròn, mà ngay cả cuộc đời cô cũng vậy. Đi một vòng, cuối cùng lại quay về điểm xuất phát ban đầu.

Cô, lại trở thành vợ chưa cưới của Cố Phi Trần.

Dường như mọi thứ chưa hề thay đổi.

Nhưng Cố Phi Trần đi công tác cũng coi như đã cho cô một chút không gian để thở.

Vì ở trường bắt đầu năm học mới, có rất nhiều việc phải làm, cô chủ động nhận công việc tổ chức cho sinh viên mới nhập học. Sáng sớm vừa mở mắt, đã có vô số việc đè nặng trên đầu. Tần Hoan dường như cứ chạy đi chạy lại giữa ký túc xá và khu văn phòng, đến khi quần áo tập luyện quân sự của sinh viên mang tới, cô lại phải triệu tập mọi người để phân phát.

Trong trường, nơi có thể tập trung một lúc nhiều sinh viên như vậy, đa phần là những nơi oi nóng, ví như sân vận động, nhà tập thể thao.

Cái nắng rát của mùa thu đã tới, ánh mắt trời gắt gao bỏng rát như lột cả da của mọi người, chỉ ra ngoài phòng đi khoảng trăm bước, quay về người đã đầm đìa mồ hôi. Tần Hoan giúp phân phát quần áo quân sự và phụ kiện đi kèm trong nhà tập cũ, một nhóm sinh viên chen chúc nhau, trò chuyện không ngớt, phòng tập lại rất vang, nên cứ âm âm như chợ vỡ.

Thỉnh thoảng lại có người gọi: “Thưa cô, sơ mi còn cỡ M hay không?”

“Giày, cỡ 42, ai có không? Đổi cho tớ cỡ 42.”

Xung quanh như một mớ hỗn loạn.

Một đồng nghiệp đứng bên cạnh nói khẽ: “Cậu còn chưa ăn cơm đúng không? Nghỉ một lát đi, đi ăn rồi quay lại, mình và Tiểu Lưu giúp một tay.”

Tần Hoan giơ tay quạt mồ hôi ở trán, vừa đối chiếu danh sách sinh viên vừa nói: “Không sao, mình không đói, cậu ăn trước đi, ăn xong còn chuyển sang lớp khác.”

Tần Hoan bận đến tận hơn 4 giờ chiều.

Đến khi chiếc áo cuối cùng được phát ra, Tần Hoan mệt đến hoa cả mắt. Cô cố thu dọn mọi thứ rồi mới nhập hội với các giáo viên khác quay về văn phòng.

Thực ra sau đó còn rất nhiều việc phải làm như: huấn luyện quân sự một tháng, nghi lễ nhập học cho sinh viên mới, bố trí phòng học cho các lớp, khâu nợ nối tiếp khâu kia, không sao thở nổi.

Vừa may cô cũng không muốn có thời gian để thở, càng không muốn mình bị nhàn rỗi.

Nãy giờ nóng và mồ hôi, lúc này quay lại văn phòng, gió điều hòa thổi khiến cô thấy cánh tay thấm lạnh.

Lúc tan làm, Nghiêm Duyệt Dân đến đón cô đi ăn, đã mấy ngày họ không gặp nhau kể từ lần gặp trước.

Cô ngồi vào xe, chiếc ghế da mềm mại ôm gọn lấy người, khiến cô không còn muốn nhấc đầu nhấc tay lên, liền thắt dây an toàn, nghiêng đầu, lười nhác nhìn cảnh vật hai bên đường.

Xe hòa vào dòng xe đông đúc giờ tan tầm.

Khi xe đợi đèn đỏ, Nghiêm Duyệt Dân quay người sang nhìn, chỉ thấy cô dựa vào sau ghế, như ngừng thở, hai mắt nửa nhắm nửa mở, đôi lông mi dài và cong đang khẽ chớp chớp, như thể sắp ngủ say. Da cô vốn trắng, lại do cả ngày bị phơi nắng, lúc này càng trắng hồng lên, mịn màng đến không sao tin được, như quả đào đã chín, khiến người ta chỉ muốn giơ tay véo một cái, thử xem có véo được ra nước thật hay không.

Nghiêm Duyệt Dân chợt thấy rung động, bèn nhấc tay lên.

Người phụ nữ bên cạnh thực sự đã ngủ, nên không phát hiện ra động tác của anh, còn anh chỉ sau vài giây, ngón tay bỗng cứng lại giữa không trung.

Khoảng cách chỉ vài cm, tay anh thiếu chút nữa là chạm vào má cô.

Anh nhướn mắt lên, nhìn vào tấm gương chiếu hậu, thấy rõ khuôn mặt mình, đầy vẻ yêu thương trìu mến mà chính anh cũng không ngờ tới.

Lúc này, tiếng còi xe thúc giục ở phía sau, đèn xanh ở ngã tư đang bắt đầu đếm ngược lại từ giây thứ 40.

Anh bỏ tay xuống, quay lại cầm vô lăng, như tập trung tinh thần nhìn về phía trước, vào số đạp ga, khởi động lại xe rồi tiếp tục hướng về phía trước.

Cho đến tận lúc ăn cơm, anh mới bảo cô: “Anh phải về nhà một chuyến.”

“Bố mẹ anh khỏe không?” Tần Hoan vội hỏi.

“Ừ, họ đều khỏe. Lần này anh về nhà, là có việc phải giải quyết.”

Tính cách Nghiêm Duyệt Dân vốn chân thành, trước nay hình như chưa cố tình giấu giếm việc gì, nhưng lần này, Tần Hoan thấy anh nói không rõ ràng, như không muốn nói lý do, nên cô chỉ gật đầu nói: “Vậy nhân tiện cho em gửi lời hỏi thăm bố mẹ anh.”

“Được rồi.” Nghiêm Duyệt Dân ngược mắt lên trong ánh mắt sáng mờ mờ, như muốn nhìn cô lâu hơn, rồi mới cúi đầu tiếp tục ăn.

Bạn trai và chồng chưa cưới.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới việc phải xoay quanh hai người đàn ông, lại càng không ngờ rằng có ngày mình phải xử lý mối quan hệ tay ba phức tạp như vậy.

Nhưng cô hoàn toàn không tìm được lý do nào để chia tay với Nghiêm Duyệt Dân.

Anh tốt với cô như vậy, quan tâm chăm sóc, vô cùng chu đáo. Tuy gần đây anh bận hơn một chút, ít có cơ hội gần nhau, nhưng hề gặp mặt, anh vẫn chăm sóc cô cẩn thận như lúc trước.

Trong suốt hơn 20 năm cuộc đời, bạn trai mà cô thực sự nghiêm túc, chỉ có anh và Cố Phi Trần. Và anh đối với cô, kể từ khi bắt đầu theo đuổi, đến bây giờ bên nhau, chưa có điểm nào không tốt.

Điều không tốt duy nhất, có chăng là chính bản thân cô.

Cô không biết sao lại đến nước này, biến cuộc sống và tình cảm thành một mớ bòng bong. Cô cứ bị cái cảm giác bất lực này bủa vây, như có một bàn tay vô hình, cứ qua một ngày, lại thắt chặt thêm một chút, chặn ở cổ họng, khiến cô dần cảm thấy đến hít thở cũng trở nên khó khăn.

Cô nhìn khuôn mặt đang khẽ cúi xuống của Nghiêm Duyệt Dân, vẻ mặt anh mềm mại dịu dàng, giống như giọng nói và nụ cười của anh, ngay từ ngày đầu mới quen, nó đã có tác dụng chữa trị kỳ diệu, có lúc anh và cô ở bên nhau, thật sự có thể tạm thời quên đi Cố Phi Trần.

Hôm nay nghe anh nói phải về nhà, cô cầm đĩa khêu sơi mì trong đĩa lên, mãi lâu sau mới nói: “ Bao lâu nữa anh mới quay lại?”

“Khoảng 20 ngày.”

Cô khẽ mím môi, cười nhẹ nhẹ.

Anh chợt nhận ra và hỏi: “Em ăn không ngon miệng?”

Thì ra đồ ăn trong đĩa của cô gần như chưa hề động đến, cô bỏ đĩa xuống, nói: “Em thấy hơi mệt.”

“Vậy lát nữa ăn xong anh đưa em về luôn.”

Anh tiễn cô dưới tầng, vẫn để xe nổ máy, đèn phía trước xe chiếu vào trong khóm hoa thâm thấp ven đường, có thể thấy những con côn trùng bay lập lờ trong ánh sáng.

Trước kia anh đều tiễn cô lên gác, rồi vào nhà ngồi một lát rồi mới về, nhưng hôm nay anh không nhắc tới điều đó, cô cũng không mời.

Cô ngồi trong xe, nhìn đám côn trùng như mất hồn, mãi sau mới như tỉnh giấc, bỏ dây an toàn. Lúc này, cô mới nghe thấy Nghiêm Duyệt Dân nói: “Em ngồi lại một lúc.”

Cô quay đầu sang, anh đang nhìn cô, thần sắc bình thản, như ánh mắt có đôi chút lạ lùng, như đang cố tìm điều gì đó trên khuôn mặt cô, không chịu bỏ qua bất kỳ một chỗ nào.

Ánh mắt như thế, khiến cô có cảm giác như đang tìm đáp án nào đó.

Cô không lý giải được, nhưng anh bỗng hỏi: “Anh hút thuốc được không?”

Cô ngậy ra, lúc này mới phát hiện ra anh đã lôi ra một bao thuốc từ góc nào đó trong xe. Nhưng trước đó, cô không hề biết anh biết hút thuốc, ở bên anh, cô thậm chí còn không hề nghĩ thấy mùi thuốc lá.

Anh đã hạ cửa xe xuống, khum tay che gió châm một điếu, rít một hơi thật dài. Khói thuốc trắng bay ra ngoài cửa. Anh khẽ ngẩng mặt, cô dựa vào thành ghế. Ánh sáng trong xe quá tối, khiến khuôn mặt anh cũng trở nên mờ ảo.

Nhưng cô vẫn nhận ra: “Hôm nay anh có chuyện gì buồn phiền vậy?”

Anh như khẽ ngậy ra, rồi mới quay đầu nhìn cô. Lại là ánh mắt đó, khiến cô không sao quen nổi.

Nhưng anh như không nhận ra, chỉ nói: “Xin lỗi em.” Rồi lại nở nụ cười hiền lành cô thường thấy nói: “Anh chỉ đang tìm những ưu điểm của em.”

“Ưu điểm?”

“Ừ, muốn nhìn kỹ, em rốt cuộc có những ưu điểm gì, mới hấp dẫn người khác như vậy.”

Thì ra cả buổi tối anh chỉ nghĩ tới việc này? Cô bỗng thấy buồn cười, nên cười thành tiếng: “VẬY anh đã có đáp án chưa?”

Anh lặng yên không đáp, khẽ quay mặt đi, nhìn ra màn đêm phía trước, mãi sau cũng không trả lời.

Cô lại hỏi: “Chẳng lẽ em không có ưu điểm nào?”

“Tất nhiên là không phải.” Anh cười khẽ, vừa định quay lại nói điều gì, thì bỗng điện thoại vang lên.

Giữa đêm khuya vắng lặng như vậy, trong các tòa nhà cao tầng, đèn điện sáng chói như những ngôi sao rớt xuống màn đêm đen đặc. Ngoài những chiếc đèn xe từ phía xa thi thoảng vượt qua, xung quanh gần như không có tiếng động, cũng chẳng có ai đi qua, nên tiếng điện thoại của Tần Hoan bỗng trở nên vang rõ.

Cô gạt mình, ngậy ra rồi mới vội mở túi.

Những con số hiện lên trên màn hình nhấp nháy, cô chỉ nhìn một lát đã thấy đau nhức.

Cuối cùng cô vẫn nghe máy, không muốn giấu giấu giếm giếm, khiến Nghiêm Duyệt Dân nghi ngờ.

Giọng Cố Phi Trần như cách rất xa, nhưng đầu dây bên kia rất yên lặng, nên từng câu từng chữ đều lọt vào tai cô một cách rõ ràng: “Em giải quyết mọi việc của em cho rõ ràng, anh không muốn khi anh quay về vẫn còn nhìn thấy vợ chưa cưới của mình đi lại với người đàn ông khác.”

Rõ ràng đã muộn thế rồi, anh ta không phải tiếp khách hay nghỉ ngơi sao? Lại còn cố tình gọi điện đến nói những chuyện này.

Cô thấy rõ vô duyên, nhưng không tiện nổi cáu. Anh ta dựa vào cái gì mà ra lệnh cho cô bằng cái giọng kiêu căng ngạo mạn như vậy? Cô nắm chặt điện thoại không nói một lời, đợi anh nói hết bèn im lặng rồi ngắt điện thoại một cách dứt khoát.

Quay đầu nhìn sang ánh mắt dò hỏi của Nghiêm Duyệt Dân, cô miễn cưỡng nói: “Em lên gác đây.”

“Ừ.” Nghiêm Duyệt Dân tiễn cô đến thang máy rồi bảo: “Chúc em ngủ ngon.”

Cô nghĩ tới cú điện thoại làm hỏng cả tâm trạng vừa này. Anh ta dựa vào cái gì? Chỉ là trên danh nghĩa, anh ta dựa vào cái gì mà can thiệp vào cuộc sống riêng của cô, dựa vào cái gì mà tuyên bố như thể cô đương nhiên thuộc quyền sở hữu của mình?

Cho đến tận khi bước vào thang máy, cô mới chợt đứng lại, để cánh cửa mạ vàng ở phía sau khép lại.

Nghiêm Duyệt Dân vẫn đứng nguyên tại chỗ, ánh đèn ở đại sảnh sáng dịu, càng làm nổi bật dáng vẻ cao ráo, đường hoàng của anh. Anh chỉ định đứng nhìn cô đi, nhưng cô lại bước về phía trước giơ tay ra, ôm lấy cổ anh, cười mủm mỉm nói: “Hôn em đi.”

Anh dường như ngây ra, ánh mắt lướt xuống mặt và môi cô, đôi mắt sâu thẳm dịu lại, anh cúi đầu hôn lên đôi môi cô.

Nhưng cô vẫn như chưa đủ, hai tay ôm chặt lấy vai anh, kiễng chân lên, lần đầu tiên chủ động hôn anh thật lâu, thật sâu.

Thực ra, anh và cô đã nhiều lần hôn nhau, nhưng chỉ có lần này, là cô chủ động nhiệt tình, quên cả xung quanh, không màng tới những người qua lại. Còn anh như thể ngạc nhiên, động tác hơi ngừng lại, cô cảm giác bàn tay anh đỡ eo cô khẽ cứng lại, nhưng cũng chỉ trong vài giây, anh lại ôm cô thật chặt...

Trong giây phút đó, hơi thở của anh phủ khắp người cô, dịu dàng mềm mại, mang cả mùi Lysol nhẹ nhẹ.

Phía ngoài cửa là cả bầu trời đêm, thang máy “ting” một tiếng, rồi lại mở ra ở phía sau, cũng với bước chân khe khẽ. Nhưng Tần Hoan lúc này không muốn nghĩ tới bất cứ thứ gì, không muốn nghe, chỉ muốn dùng hết sức lực của mình, chỉ nghĩ tới việc hôn người đàn ông trước mặt, hai người quện vào nhau, mong có thể xua đi những ý nghĩ mơ hồ trong trí não, bằng hơi nóng ấm áp của mình. Cố Phi Trần, anh ta có tư cách gì mà ra lệnh cho cô.

Thực ra đã lâu rồi Tần Hoan không mơ thấy chuyện đó. Nhưng đêm nay, cô lại mơ.

Cô cùng một người đàn ông trẻ tay trong tay đi dạo bên bờ sông lồng gió, bầu trời đêm đầy sao đẹp như một bức tranh. Cô như ngửi thấy hơi lạnh tỏa ra từ mặt sông, nhưng tay cô lại rất ấm, vì có bàn tay anh, đút trong túi áo rất to.

Khuôn mặt người đàn ông trong mơ rất mơ hồ, nhưng cô biết đó là ai.

Cô nghe âm thanh sắc rõ của anh vang bên tai: “Tần Hoan, em định khi nào sẽ lấy anh?” Giọng nói hấp dẫn, như cơn gió chiều, nhẹ nhàng bay vào trái tim cô.

Với tư cách cầu hôn như vậy. Tần Hoan hình như không hề ngạc nhiên, cô chỉ cười vui vẻ nói: “Ngày mai, được không?”

Người đàn ông không trả lời.

Cô liền vui vẻ chuẩn bị trở thành cô dâu của anh, cho dù là trong mơ, niềm vui đó thực sự cũng khiến cô ngây ngất.

25. Chương 12: Điểm Xuất Phát 2

Nhưng ngay sau đó, cảnh trong mơ lại thay đổi, cô phát hiện ra mình đang đứng đơn độc giữa căn phòng rộng hào nhoáng. Cánh cửa lớn được mở ra, mọi thứ như một bộ phim quay chậm, người đàn ông từ tốn bước vào, do ngược sáng nên vẫn không nhìn rõ khuôn mặt anh, chỉ biết anh có dáng người cao ráo, bước chân khoáng đạt đầy vẻ quý tộc, mang một sức hấp dẫn chết người. Nhưng anh chỉ nhìn cô lạnh lùng, giới thiệu với cô: “Đây là Vương Mẫn, bạn gái của anh.”

“Bạn gái?”

“Ừ.” Anh nói đơn giản, nhưng hành động lại thể hiện mọi điều với cô.

Anh nhẹ nhàng hôn người con gái bên cạnh, ngay trước mặt cô.

Cô nhìn cảnh đó một cách bất ngờ, trái tim đang đóng băng bỗng như nhói lên đau buốt, từng cơn dội thẳng vào góc mềm yếu nhất trong lồng ngực. Cô bỗng thấy trời đất như tối sầm, trái tim đau nhức đến nỗi không thể kìm nén, khiến cô chút nữa thì kêu hét lên thành tiếng.

Đó chỉ là một giấc mơ.

Cô nói với mình như vậy trong mơ.

Nhưng thật lạ lùng, cho dù biết đó chỉ là cơn ác mộng, nhưng trong giây lát cô không sao tỉnh lại được.

Thậm chí, cũng không cách nào nhắm được mắt, nên cô chỉ đành mở to mắt nhìn hai người đang diễn trò thân mật trước mặt cô.

Cô muốn kêu thét lên, nhưng cổ họng như bị nhét một nắm bông, nghẹn đến nỗi cô không sao thở được.

Cuối cùng, một âm thanh khe khẽ không biết từ đâu vọng lại đã cắt đứt những chuyện hoang đường ấy.

Mọi cảnh vật trong chớp mắt đã biến mất trong không trung như con ốc xoáy, biến thành không khí, không sao tìm lại được, dù chỉ một dấu vết nhỏ. Vào cái giây cuối cùng khi cô tỉnh lại, cô cũng đã nhìn thấy gương mặt người đàn ông. Là ánh mắt đầu tiên, cũng là cuối cùng, trong cả giấc mơ.

Đương nhiên cô biết đó là ai, từ đầu tới cuối, cô đều biết rõ, đó là ai.

Khi mở mắt ra, ánh trăng tươi mát tỏa xuống bệ cửa sổ, như tấm màn trắng mờ mờ. Buổi đêm tĩnh lặng...

Tần Hoan tỉnh dậy hoàn toàn, chỉ là chưa thở lại được bình thường, tim vẫn đập mạnh, liên hồi như trống trận, như có khối đá nặng ngàn cân đè lên trong lồng ngực.

Cô yên lặng một lát rồi cổ họng khô rát, cả người như chui ra từ sa mạc, mất nước một cách trầm trọng. Cô nghĩ tới việc uống nước, thực ra cốc nước để ngay đầu giường, nhưng cô thò tay theo thói quen, lại chỉ chạm vào khoảng không.

Cô lặng đi trong giây lát, rồi chợt nhớ tới một việc.

Nghiêm Duyệt Dân.

Cô lồm cồm ngồi dậy, với tay bật đèn đầu giường. Ánh sáng vàng dịu tỏa xuống, một bên giường trống rỗng, thực ra đó là phía thường ngày cô quen nằm, còn cốc nước lại đặt trên thành giường đầu bên đó.

Chỗ có gối hơi lồm xồm xuống, chứng tỏ có người đã nằm đó, nhưng tấm chăn đã bị cô cuộn khắp người.

Cô có thói quen xấu là cuộn chăn khắp người, bắt đầu từ bé khi cô nằm cách ly bố mẹ, không sao sửa được. Chỉ có duy nhất một khoảng thời gian cô gần như đã sửa được thói quen đó, là vì Cố Phi Trần khi ngủ, anh luôn ôm cô trong lòng, mỗi khi cô dịch ra ngoài, anh lại nhanh chóng ôm cô trở lại. Thực ra đều chỉ là những hành động trong giấc ngủ, nhưng cũng đủ thấy tính sở hữu của con người này mạnh đến thế nào. Vô duyên vô cớ nghĩ tới anh ta, khiến Tần Hoan vừa bình tĩnh lại bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Cô bước xuống giường, xỏ vào chiếc dép lê bước ra ngoài ban công nối liền phòng ngủ, khẽ mở cánh cửa kính bước ra ngoài.

Hôm nay lại đúng đêm rằm, trăng đêm vừa to vừa trong, như ở rất gần, treo lơ lửng trên nền trời, cảm giác thò tay ra là chạm tới được.

Lúc này, cho dù không cần đến ánh đèn, ban công vẫn tràn đầy ánh sáng. Nghiêm Duyệt Dân cởi trần, chỉ mặc một chiếc quần dài, đang dựa vào thành ban công hút thuốc.

Đây là lần thứ hai trong ngày cô nhìn thấy anh hút thuốc, động tác thành thục, vẻ mặt lại có chút suy tư, không giống với dáng vẻ của anh trước kia.

Anh nhanh chóng nhận ra hơi thở của cô, quay người lại rồi vội vàng dập điếu thuốc. Anh nói: “Xin lỗi em.”

Cô không hiểu lắm bèn hỏi: “Tại sao?”

Anh nhìn cô cười khê: “Anh không nên ra ngoài ngắm trăng một mình.”

Cô cũng cười, bước tới bên cạnh anh, ngẩng cổ nhìn lên trời. Buổi tối hôm đó quả rất đẹp, gió đêm thổi nhẹ không hề lạnh lẽo, ngược lại còn có cảm giác mát lạnh dễ chịu.

Cô giơ tay sửa lại mái tóc trước trán, lộ ra làn da trắng như phấn. Dưới ánh trăng sáng như tuyết, trên cánh tay bỗng lộ ra một vết sẹo màu hồng nhát. Nhưng cô không hề để tâm, vì mới mấy tiếng đồng hồ trước, anh cũng đã hỏi cô.

Khi cô và anh thổi bùng lên ngọn lửa nhiệt tình cho đến khi mệt nhoài, anh chợt hôn lên vết sẹo và hỏi: “Cái này là sao?”

Bình thường có đồng hồ che lấp nên chưa hề có ai phát hiện ra, nhưng khi này trong khi tắm, cô tháo đồng hồ ra. Cô giật mình, vốn định giấu anh, nhưng đã không kịp. Im lặng một hồi, rồi đành nói với anh: “Trước kia em đã từng làm một chuyện ngốc nghếch.” Tự biết không thể giấu được bác sĩ, cô cười nhạo mình, rồi quay mặt đi tỏ ý không muốn nói tiếp.

Giọng anh trầm xuống, không nghe rõ biểu cảm là gì: “Là vì Cố Phi Trần?”

Đây là lần đầu tiên anh chủ động nhắc tới cái tên này, cô suýt thì quên mất, khi cô sắp thai nhập viện, là Cố Phi Trần đưa cô đi.

Có lẽ trước khi ngủ nhắc tới cái tên đó, mới khiến cô có giấc mơ như vậy.

Thật sự là ác mộng, bởi vài hình ảnh trong mơ rất giống hiện thực, hơn nữa lại là những ký ức cô không bao giờ muốn nhớ lại trong suốt cả cuộc đời này.

Cảm nhận vẻ đẹp tĩnh lặng dưới ánh trăng, hai người đều im lặng không nói thêm điều gì. Trong không gian như vẫn phảng phất mùi thuốc lá thật nhẹ, mãi lâu sau, Tần Hoan ho một tiếng, cuối cùng cũng nói: “Bao giờ anh đi? Em dạo này bận, e rằng không tiễn anh được.”

Đương nhiên đây chỉ là cái cớ, nhưng Nghiêm Duyệt Dân như không để ý, chỉ nói “Không sao”

Tối nay anh rõ ràng đang có tâm sự. Cô cảm nhận rõ điều đó. Nên cho dù là khi trên giường, là lần đầu tiên cô và anh quan hệ với nhau, anh cũng không hoàn toàn nhập tâm.

Cô cũng vậy.

Nên cô không hỏi bất cứ điều gì.

Cô thậm chí còn hồ nghi không biết làm như vậy có phải sai lầm hay không. Bởi sau đó cô không hề nhận được bất cứ sự an ủi nào, ngược lại còn mơ một giấc mơ đáng sợ mà đã lâu rồi không xuất hiện.

Sáng hôm sau, Nghiêm Duyệt Dân đưa cô đến trường. Ở cổng trường, anh nghiêng người hôn nhẹ lên má cô. Tâm trạng cô vẫn có phần không vui, chỉ chúc một câu lên đường bình an rồi mở cửa xe bước xuống.

Chuyến bay chiều của anh, dừng ở Hồng Kông, rồi mới chuyển sang hàng không quốc tế. Mà suốt cả buổi chiều, Tần Hoan đều phải làm công việc chuẩn bị cho nghi lễ đón sinh viên mới.

Cho đến tận chiều tối, tiếng điện thoại vang lên, Tần Hoan còn đang nghĩ là Nghiêm Duyệt Dân ở Hồng Kông gọi điện thông báo. Cho đến khi nghe điện thoại mới biết không phải, đầu dây bên kia chỉ có một câu: “Anh đợi em ngoài cổng trường.”

Tần Hoan bước ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đang đậu sẵn ở ngoài cổng. Thực ra ở đó không được phép đỗ xe, nhưng cô biết điều đó chẳng thành vấn đề đối với anh. Vừa đúng lúc tan làm, sinh viên trong trường tủa ra, một số đi ăn ở nhà ăn sinh viên, một số đi ra ngoài cổng trường.

Bên ngoài trường học có một dãy phố ẩm thực, cứ đến tối lại tấp nập, chủ yếu phục vụ sinh viên.

Cho dù không bật đèn xe, nhưng xe Cố Phi Trần đỗ ở đó khiến bao nhiêu người chú ý.

Tần Hoan thấy nhiều người dừng lại nhìn, cho dù không muốn cô vẫn đành phải mím môi cúi đầu bước nhanh về phía đó. Tài xế nhanh chóng bước xuống, vòng qua đầu xe, mở cửa sau cho cô.

Cố Phi Trần ngồi ở một bên, chỉ khê quay đầu lại nhìn cô, rồi bảo: “Lái xe đi.”

Chỗ ngồi trong xe rất rộng, cho dù có ngăn đôi, không gian đằng sau vẫn còn thừa thãi. Nhưng trong lúc xe khởi động, Tần Hoan đột nhiên cảm thấy lồng ngực từng tức. Cô mãi mới dần được cơn chóng mặt, cảnh vật bên ngoài cứ lao vùn vụt ngược về phía sau, xe chạy nhanh về hướng thành phố.

Sắc mặt cô không vui, trầm giọng xuống hỏi: “Anh định đưa tôi đi đâu?”

Cố Phi Trần đang cúi đầu đọc tài liệu, nghe thấy liền liếc sang phía cô khẽ nói: “Đi ăn cơm. Chắc em không quên, trong bản giao kèo đã ký, em có nghĩa vụ này đấy chứ?”

Cô không nói thêm. Khi anh nhắc tới hai chữ “giao kèo”, khóe miệng lộ rõ vẻ mỉa mai, nhưng cô không rõ tại sao trông anh lại có vẻ dăm chiêu?

Mọi thứ đều có thể trở thành món hàng, bất cứ cái gì cũng có thể dùng để trao đổi lợi ích, đây rõ ràng là bài học quan trọng nhất trong cuộc đời mà anh đã dạy cô.

Còn cô cho dù là người bị động trong tiết học, nhưng lại học rất nhiệt tình, áp dụng triệt để.

Cô hoàn thành bài học này, hóa thành người khác, trở thành oan gia với anh.

Địa điểm ăn cơm là một nhà hàng tư nhân, phòng được thiết kế ngăn cách rất tinh tế, tạo không gian vừa riêng tư vừa rộng rãi, phục vụ ở đây đều xinh đẹp, lễ phép, món ăn ngon miệng được tôn lên bởi ánh đèn lung linh trông chẳng khác nào một bức tranh nghệ thuật.

Chủ trì bữa ăn là một quan chức, dẫn theo cả nhà ba người, con trai mới 7, 8 tuổi, ngồi không yên trên ghế, nhìn trước ngó sau, khiến mẹ cậu không khỏi buông lời trách mắng. Đứa trẻ bị mắng khê bĩu môi nhưng không dám cãi lại, vội vàng ngồi im lặng.

Đây quả thực là một bữa ăn mang tính gia đình.

Trước khi vào bữa, Cố Phi Trần ôm eo Tần Hoan, giới thiệu một cách tự nhiên: “Đây là vợ chưa cưới của cháu.”

Khi ngồi, anh nghiêng người kéo ghế cho cô, tỏ ra vô cùng lịch sự, khi phục vụ mang canh khai vị ra, anh lại dặn khê: “Cẩn thận canh nóng.”

Sự chăm sóc cẩn thận như vậy, khiến đôi vợ chồng trung niên ngồi bên cạnh không ngớt lời khen ngợi: “Tiểu Cố thật cẩn thận, cô Tần đúng là có phúc”

Tần Hoan tỏ ý ngượng ngùng, cười dịu dàng nói: “Cháu cũng nghĩ như vậy.”

Gia đình có vẻ thân thiết với Cố Phi Trần, ít nhất những người có thể gọi Cố Phi Trần là “Tiểu Cố” không phải nhiều.

Người phụ nữ đó lúc sau còn hỏi: “Thế các cháu dự định khi nào cưới?”

Việc này Tần Hoan chưa hề nghĩ tới, còn đang chưa biết trả lời sao, đã thấy Cố Phi Trần quay mặt lại, đỡ lời cô: “Khoảng giữa tháng sau, bây giờ chúng cháu đang chuẩn bị.”

Vẻ mặt của anh không có chút gì giả dối, ngược lại giọng nói lại còn chắc chắn như đinh đóng cột.

Vị quan chức lập tức lên tiếng trách: “Ai dà, tháng sau cưới mà bây giờ cậu mới cho chúng tôi biết, anh chàng này giấu kỹ quá đấy.”

Cố Phi Trần cười khê bảo: “Vì Tần Hoan không muốn quá phô trương, nên đám cưới chúng cháu chỉ tổ chức nhỏ gọn, đơn giản, mời vài mời bạn thân thiết tới tham dự, hôm đó chú nhất định phải dẫn cô tới chung vui với chúng cháu đó.”

“Đương nhiên, chắc chắn chú sẽ tới, chắc chắn.” Vị quan chức tỏ ra rất vui vẻ, tiện tay cầm chiếc ly nói: “Nào, hôm nay cô chú chúc các cháu trước, chúc hai cháu hạnh phúc mãi mãi.”

“Cháu cảm ơn” Cố Phi Trần cười nói.

Tần Hoan vừa khê nhấp ngụm rượu vang đỏ trong cốc, vừa liếc mắt qua phía bên cạnh. Cô phát hiện, từ đầu tới cuối, Cố Phi Trần đều tỏ ra cực kỳ đắc ý, nụ cười đó vô cùng khinh bạc, nhưng lại rất có chừng mực, nếu quá một chút sẽ thành giả dối, bớt đi lại trở nên quá lạnh lùng. Cũng bởi anh đang cười, nên ánh mắt

bớt phần sắc sảo, khiến anh trở nên ung dung điềm đạm, đáng vẻ ôn hòa. Kết hợp với không khí ăn uống kiểu gia đình như thế này thật không chê vào đâu được. Thì ra những khi tiếp đãi xã giao, anh là như vậy.

Cô không khỏi than thầm, chỉ vì bản thân đã chứng kiến vẻ mặt thật của anh. Cô đã nhìn thấy ánh mắt sắc như dao của anh, lướt trên người cô, khiến cô bị thương đến không liền được da. Cô cũng biết anh không hề cười, nhưng khi cười vui thực sự, khóe mắt có hiện lên những vết chân chim rất mờ, không giống như lúc này, đang đeo một chiếc mặt nạ hoàn hảo, cho dù nhìn từ góc độ nào cũng không tìm được điểm nào đáng chê trách.

Huống hồ, trong thế giới riêng của mình, anh và cô đã rơi vào cảnh đối đầu với nhau, nhưng tối nay anh lại thể hiện vẻ âu yếm thăm thiết trước người ngoài. Khi anh nói chuyện, còn khẽ nắm tay cô, đùa nghịch, khi nhắc đến tên cô, ánh mắt anh thậm chí còn toát lên vẻ dịu dàng.

Nhưng vẻ dịu dàng đó, cô dần như đã quên mất lần cuối cùng nhìn thấy là bao nhiêu năm trước.

Cô thực lòng khâm phục anh, đóng kịch giỏi đến vậy, có gì không đi làm diễn viên? Biết đâu lại chẳng giành được giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất, đóng góp vinh quang đầu tiên cho sự nghiệp giải trí của nhà họ Cố.

Nhưng những suy nghĩ trong lòng không hề được biểu lộ trên nét mặt của cô. Điều duy nhất cô phải làm là phối hợp với anh để hoàn thiện vở kịch thân mật này.

Cô không thể vạch trần bộ mặt của anh, bởi anh và cô đang hợp tác với nhau.

Nên cô cũng vẫn dễ yên trong lòng bàn tay anh. Hơi ấm và sự động chạm quen thuộc này, gồm cả thói quen vừa nói chuyện vừa khẽ vuốt ve tay cô dưới bàn, khiến cô phải cố sức mới khiến mình không dễ tâm đến nó.

Người phụ nữ bên cạnh lại rất vui tính, cứ thích trò chuyện với cô, hỏi cô chuyện nhà cửa, ví như cô bình thường có đi làm ở ngoài không, khi rảnh rỗi hay làm gì, có sở thích gì đặc biệt...

Cô bị hỏi đến mức rối trí, mấy lần quên cả trả lời, may sao trực giác mẫn cảm lại kịp thời quay về chủ đề chính. Trong lúc đó, cô rõ ràng nhìn thấy anh mấy lần liếc mắt sang cô, khóe miệng vẫn còn cười, nhưng trong ánh mắt thể hiện rõ nét cười chế giễu trên sự đau khổ của người khác.

Cô đoán là anh cố tình, nếu không sao tay anh cứ ve vuốt cô ở dưới bàn.

Tuy đây là bữa ăn thân mật mang tính gia đình, nhưng dù sao vẫn có người ngoài, anh có thể vừa ngấm ngầm nghịch tay cô, lại vừa đang hoàng bàn chính sự. Cô nghe anh đang thảo luận vấn đề bất động sản với vị quan chức đó, hai người nói từ chính sách vĩ mô mới xuất hiện của đất nước tới những chuyện hậu trường tỉ mỉ không thể công khai, tuy cô không hiểu lắm, nhưng cũng nhận thấy tư duy của anh rất nhanh nhạy và cẩn trọng, nhưng thần thái tự nhiên, thông thả, nhã nhặn, vừa nói chuyện lại vẫn “chăm sóc” được cô, dẫn dõ cô ăn nhiều hơn, đừng nên kiêng khem.

Hành động này khiến vợ của vị quan chức hết lòng tán thưởng, đôi bàn tay được chăm sóc kỹ lưỡng của người phụ nữ vỗ nhẹ vào tay Tần Hoan nói, khen ngợi hết lời: “Cậu Cố tuổi trẻ tài cao, các cháu đúng là trai tài gái sắc, thật xứng đôi.”

Cô cười nói: “Cảm ơn cô Trịnh quá khen.” Thực ra trong bụng cực kỳ tức giận, nhưng lại không thể xả ra ngay tại chỗ, chỉ đành để tay trái dưới bàn, ngón tay bấm mạnh vào lòng bàn tay Cố Phi Trần, mong sao thoát khỏi cái bàn tay ma quỷ đáng ghét đó.

Nhưng Cố Phi Trần chỉ khẽ chau mày, quay sang cô dịu dàng hỏi: “Em sao vậy?”

Lúc này cả bàn đều dồn sự chú ý lên người Tần Hoan.

Tần Hoan ngẩng ra, cô không ngờ Cố Phi Trần lại dừng mạch nói chuyện ở giữa chừng, nói với cô bằng cái giọng không hề che giấu.

Cô trừng mắt nhìn anh, không nói được lời nào. Cố Phi Trần chỉ cười, quay sang vị quan chức nọ nửa đùa nửa thật: “Chắc hai chú cháu nói những chủ đề khô khan quá, nên có người không vui, vừa này cố tình đập vào chân cháu để biểu thị phản đối.”

Vị quan chức nọ nghe xong cười ha hả, vội vàng nói: “Đúng, đúng. Đây là bữa cơm gia đình, chuyện quan trường và chính trường chúng ta để sau bàn tiếp.” Rồi quay sang Tần Hoan: “Cháu bỏ qua cho chú nhé, đàn ông là như thế, cô cháu cũng thường trách chú xa cách cô ấy, khiến cô ấy không còn muốn đi ăn ở bên ngoài cùng chú.”

Tần Hoan vội nhoẻn miệng cười bảo: “Chú đừng nói như vậy, mọi người bàn chuyện quan trọng, cháu không có ý gì.”

Tuy nói vậy, nhưng người đối diện thấy cô còn trẻ ngỡ cô vẫn trẻ con, dùng động tác nhỏ ra hiệu cho chồng chưa cưới không được lãng quên cô cũng là hành động bình thường. Trong ánh mắt họ, có sự thông cảm và bao dung, nên tiếp đó, quả nhiên không còn bàn về chuyện quốc gia đại sự, mà quay sang chủ đề trò chuyện bình thường.”

Mọi người ngồi ăn đến tận hơn 9 giờ.

Đến khi kết thúc, Cố Phi Trần nói: “Nghe nói mấy hôm nữa là sinh nhật của cô, chỉ bằng hôm đó cháu đứng ra chủ trì, tổ chức sinh nhật cho cô.”

Người phụ nữ tươi cười nói: “Anh chàng họ Cố nhà cháu khách sáo quá, thực ra cô luôn coi trọng cậu ấy như người nhà, sinh nhật cô, cháu cũng đến nhé, cô giới thiệu vài người bạn để cháu quen biết, đều là bạn tốt của cô, cũng có những người ngang tuổi với cháu, đều rất vui vẻ.”

“Vâng.” Tần Hoan trả lời.

Hai nhà chia tay nhau ở ngoài cửa.

Tần Hoan theo Cố Phi Trần lên xe, Tiểu Lưu nắm vô lăng hỏi: “Cậu Cố, bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Đưa tôi về nhà trước.” Tần Hoan nói.

Cố Phi Trần vừa lên xe đã ngả người ra đằng sau, lim dim mắt, lúc này mới mở mắt nhìn cô.

Lúc tối anh uống khá nhiều rượu, đôi mắt sâu thẳm lúc này càng hấp dẫn, nhìn sang phía cô như đang cười, nói: “Anh thích dáng vẻ của em ban này ở bàn ăn hơn.”

“Dáng vẻ gì?” cô ngây ra một lát, rồi mới ngẩng mặt lên, “Dáng vẻ bị anh xoay cho như chong chóng?”

“Không phải”

“Vậy thì là gì?”

“Là dáng vẻ em đeo mặt nạ.” Khi anh nói, đôi mắt khẽ nheo lại, giọng rất khẽ, không nghe ra là tán thưởng hay là chế nhạo, “Nhưng khi cười quả là rất đẹp.”

Phải, cả tối cô đều phối hợp với anh, khuôn mặt như sắp cứng đờ ra.

“Tôi chỉ đang làm tròn nghĩa vụ, anh không phải cảm ơn tôi.”

“Thế sao?” Cảnh hai bên đường yên tĩnh cùng với ánh đèn nhấp nháy tạo thành từng vùng ánh sáng, lướt qua khuôn mặt đang chênh chếch của anh, trong bóng tối cô như không nhìn rõ khuôn mặt anh, chỉ nghe thấy tiếng văng vẳng bên tai, không có một chút tình cảm nào trong đó, “Vậy anh hy vọng em luôn nhớ tới nghĩa vụ của mình, lần nào cũng thể hiện một cách hoàn hảo như tối nay.”

Nói xong câu đó, cho đến tận khi xe về tới dưới nhà, anh cũng không nói thêm lời nào nữa.

26. Chương 13: Ký Ức 1

Từ hồi hai người yêu nhau, Tần Hoan đã biết Cố Phi Trần rất bận. Nhưng anh gần như chưa bao giờ dẫn cô tham gia các buổi tiệc chiêu đãi, còn cô đôi lúc cũng vì bài vở thỉnh thoảng ở lại trong ký túc xá, nên gần như không hiểu lắm về cuộc sống ban đêm của Cố Phi Trần.

Cho đến tận hôm nay, sau bao nhiêu năm, anh và cô đã diễn một vai khác, cô mới đang thực sự bước vào cuộc sống của anh.

Đa phần là những bữa ăn xã giao, đôi lúc cũng có một vài hoạt động công khai, nhưng hành trình hầu hết là như nhau, cảm nhận cũng chỉ có một, đó là vô vị.

Ngồi bên bàn tiệc ê hề món ăn, tai nghe các loại âm thanh hỗn tạp xung quanh, đón tiếp, ca tụng, tôn sùng, đôi lúc cô cũng nghĩ chẳng lẽ anh không mệt? Hàng ngày đối mặt với những con người và công việc cực kỳ nhợt nhạt, mặt nạ đeo càng lâu, càng khiến cô không sao nhìn rõ được anh.

Nhưng ngay sau đó cô cũng tỉnh lại, những thứ này đâu có liên quan gì tới cô?

Cô đâu cần hiểu rõ về anh. Hoặc đây đã từng là mong muốn của cô, nhưng giờ không còn cần thiết nữa. Hoặc nếu anh có mệt mỗi thì càng may mắn, như vậy cô cũng được giải thoát, không phải như con rối bị giật dây, cứ nỡ nự cười quý báu trước những khuôn mặt cô không hề quen biết.

Nhưng rõ ràng là, trước khi Cố Phi Trần mệt mỏi, anh sẽ không buông tha cô. Lúc này cô còn cảm giác không biết mình sẽ chịu được bao lâu, bởi những cuộc chiêu đãi tiệc tùng này thực sự khiến cô vô cùng mệt mỏi.

Trên thực tế, kể từ khi ra khỏi nhà họ Cố, rồi làm việc trong trường học, cuộc sống của Tần Hoan rất điều độ. Để nhanh chóng hòa mình với sinh viên, đến cả quần áo và giày dép trước kia cô đều nhất loạt không dùng tới. Khi chuyển nhà, còn nguyên một va li quần áo mới chưa giặt mác, nhưng sau khi dọn sang nhà mới, cô liền nhét chúng vào góc tủ sâu nhất.

Còn đủ loại túi xách và giày hàng hiệu, những thứ này đều từng là một phần trong cuộc sống của cô, sau này cũng nhất loạt bị vứt vào một xó.

Thời gian này, cô học được cách mua quần áo ở những khu bách hóa bình dân nhất, đi cùng đồng nghiệp tới những cửa hàng nhỏ ven đường.

Cô có nhiều đồng nghiệp rất giỏi chọn đồ, chui vào cửa hàng là như cá gặp nước, không bao giờ đi ra trước nửa tiếng đồng hồ. Ban đầu cô không sao thích nghi được, nhưng sau này đi cùng họ nhiều, cũng chọn được một vài bộ mà cô yêu thích.

Nhưng mặc những bộ đồ này hoàn toàn không thể đi cùng Cố Phi Trần.

Nên hễ anh tới trường đón cô đi dự chiều đã, việc đầu tiên là phải đi mua quần áo giày dép.

Anh cực kỳ khó tính, đòi hỏi rất khắt khe, trước kia anh không bao giờ can thiệp vào việc quần áo của cô, nhưng bây giờ hoàn toàn ngược lại, việc gì cũng quản, đến cả những chuyện nhỏ như lựa chọn quần áo, anh cũng chịu bỏ thời gian và kiên nhẫn đưa cô đi, khiến cô cực kỳ khó chịu.

Cô nhớ hôm đó đến cửa hàng, phục vụ nhìn thấy cô, liền cười tươi như hoa, đón tiếp cô một cách nhiệt tình chu đáo: “Cô Tần, lâu rồi không thấy đến. Đợt này cửa hàng có mẫu mã mới, lại vừa đúng cỡ của cô, có cần lấy hết ra cho cô xem không?”

Cô không mấy hứng thú, chọn bừa hai chiếc, nhưng thái độ của cô khiến Cố Phi Trần không hài lòng, anh loại bỏ hết mấy chiếc cô lựa chọn.

“Anh nhớ gu của em không tầm thường như thế.” Anh ngồi trên ghế sofa rất rộng, chỉ vào chiếc nhân viên đang cầm trên tay nói: “Là chiếc đó, em thử xem.”

Một nhân viên khác như nhận được thánh chỉ, vội vàng bước tới giúp, lấy chiếc Cố Phi Trần chỉ trong đồng váy cô nhân viên kia đang cầm trên tay, dẫn Tần Hoan vào phòng thử đồ.

Lát sau, cô bước ra, Cố Phi Trần nhìn lướt qua rồi nói: “Đường eo không đẹp, đổi cái khác.”

Nhân viên liền mang ra một chiếc khác.

Năm phút sau, lại nhận được câu bình phẩm: “Chiếc này màu không hợp với em.”

Cứ như vậy đến ba, bốn lần mới khiến người ngồi trong ghế sofa hài lòng.

Đó là một chiếc váy dạ hội bằng lụa màu đen, gần giống kiểu sườn xám, so với mấy cái trước, có phần cứng nhắc, thậm chí còn hơi bảo thủ, chỉ có khoảng ren may thủ công tinh tế trước ngực thấp thoáng lộ ra làn da trắng như phấn ở bên trong.

Nhân viên phục vụ buộc tóc lên giúp cô, cột chặt lại bằng chiếc trâm màu ngọc bích, nhìn trong gương vô cùng tao nhã, rất hợp với chiếc váy cô đang mặc trên người. Nhưng Tần Hoan lại thấy mình chẳng khác nào con rối, sau khi bước vào cửa hàng liền bị người khác điều khiển, nên sắc mặt không vui, lúc chọn giày, cô chỉ một đôi giày cao gót nói: “Đôi này.”

Phục vụ cười xum xoe lấy chiếc giày rồi hơi quỳ đầu gối xuống, vừa đi giày giúp cô vừa nói: “Cô Tần thật tinh tường, tôi này là kiểu mới có trong tuần lễ thời trang ở New York, hàng mới về hôm kia, size này của cô trong nước chỉ có một đôi duy nhất.”

Tần Hoan ướm vào chiếc giày cao gót 10 phân rồi đứng lên, đi ngang quan trước mặt Cố Phi Trần không hề dừng lại, bước thẳng ra ngoài.

Bữa tiệc vô vị hôm đó kéo dài đến ba, bốn tiếng đồng hồ.

Cố Phi Trần với tư cách là khách quý của chủ nhà, trừ lúc được mời lên bục nói vài ba câu ra, thì cả buổi tối đều đứng trò chuyện hàn huyên với ông chủ.

Tần Hoan thầm kêu khổ. Cô đi giày cỡ 6, vốn rất vừa chân, nhưng đã bận cả ngày ở trường, đến cả thời gian ngồi xuống uống cốc nước cũng không có, vừa tan làm đã bị Cố Phi Trần lôi đến cửa hàng mua đồ, lúc này đôi chân như sưng lên, giày lồng vào chân cũng cảm thấy hơi chật, khiến gót chân cô bắt đầu đau âm ỉ.

Cô tranh thủ lúc Cố Phi Trần trò chuyện cùng với khách khứa liền chuồn ra ngoài, vòng qua khu đồ ăn bày ở khắp nơi, cuối cùng tìm thấy một chiếc sofa bên ngoài ban công.

Chỗ này chắc dùng cho khách khứa ngồi nghỉ ngơi, nhưng lúc này mọi người đang phấn chấn, dưới ánh đèn chùm cực lớn sáng rực rỡ, ai nấy đều xinh đẹp long lanh, vẻ tĩnh lặng ngoài ban công và sự ồn ào bên trong tạo ra hai thế giới hoàn toàn cách biệt.

Ban công quay về phía đài phun nước giữa vườn hoa, là hình điêu khắc theo phong cách Châu Âu cỡ lớn, tuy cách khá xa, nhưng xung quanh có bậc đèn chiếu, nên nhìn rõ đó là hình hai nữ thần trình bạch với bốn năm tiểu thiên sứ vây xung quanh, tấm vải mỏng quần quanh cơ thể trần trụi nhựa sống, đáng người rất đẹp.

Rõ là chỉ cách nhau có một vách kính, mọi thứ trong phòng đã như bị chặn lại ở sau cánh cửa. Ngoài ban công vô cùng tĩnh lặng, Tần Hoan tháo giày, ngồi trên sofa, nhìn ngầy ra đài phun nước phía đằng xa.

Bỏ giày ra cô mới nhận thấy gót chân đã bị phồng rộp lên, chẳng trách mà đau như vậy. Cô cúi người xoa nhẹ một cái, rồi lại nghe thấy tiếng ồn ào từ phía sau.

Có người mở cửa kính ra, trong giây lát, tiếng ồn ào ập tới, cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bóng người cao lớn đó, nhưng do ngược sáng, nên vẻ mặt anh chìm trong bóng tối.

Cô ngầy ra rồi dừng tay lại, ngồi thẳng dậy như không có chuyện gì xảy ra, lại nhìn về hướng bên ngoài ban công.

“Em đang làm gì vậy?”

“Hít thở.”

Đài phun nước ở giữa bãi cỏ chọt vút cao, rồi lại nhanh chóng hạ xuống, nhìn từ xa, chỉ thấy màu trắng mờ mờ lung, rồi nhanh chóng biến mất trong không khí nóng bức.

Cửa đóng rất chặt, thấp thoáng tiếng nhạc valse lọt ra qua khe cửa.

Cô dừng một lát rồi quay đầu lại hỏi: “Anh ra tìm tôi sao?”

“Ừ.” Cố Phi Trần trả lời đơn giản, ánh mắt dừng lại trên đôi chân trần của cô nói: “Nhảy nốt mấy bản nhạc cuối là kết thúc thôi.”

“Vậy thì đi thôi.”

Cô đứng dậy đi lại giầy, bước tới trước mặt anh, thấy anh vẫn đứng đó không nhúc nhích, cô hơi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

Thực ra đi đôi giày cao 10 phân, cô vẫn phải ngẩng đầu để nhìn anh.

Ban công hơi tối, nhưng lúc này cô đang đứng đối diện với cửa kính, ánh sáng như ban ngày trong đại sảnh chiếu đúng vào mặt cô, tranh tối tranh sáng, như viên ngọc trắng muốt giữa dải ánh sáng, đôi mắt đen, sâu và sáng nổi bật trên đó, xinh đẹp rạng rỡ, khiến người khác phải rung động.

Ánh mắt Cố Phi Trần khẽ ngậy ra trên gương mặt cô, như bất chợt chạm vào một kỷ niệm xa xôi nào đó. Rất nhiều năm trước, khi cô còn là cô bé gái bé nhỏ ngây thơ, cô luôn thích ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt tươi cười, như làn sóng nhấp nhô, lại như báu vật dễ vỡ, khiến người khác không nỡ đưa tay chạm vào, chỉ sợ sẽ vỡ tan.

Một hồi sau, anh mới phát hiện mình bị mất tinh thần, còn Tần Hoan đã quay mặt đi, ánh mắt bình thản nhìn vào khoảng không ồn ào náo nhiệt trong phòng, khuôn mặt không hề biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào.

Anh giơ tay kéo mạnh cửa rồi bảo: “Em vào trong đi.”

Bên trong đúng là đang bật nhạc valse, cả sảnh rất rộng, ở giữa làm sàn nhảy, ánh sáng cũng điều chỉnh tối hơn một chút, các đôi nam nữ lúc này cũng đã đặt rượu xuống bàn, đứng xung quanh sàn nhảy.

Nhà tổ chức vừa nhìn thấy Cố Phi Trần, lập tức đón lấy nói: “Mời tổng giám đốc cô mở màn giúp chúng tôi.”

Cố Phi Trần từ chối khách sáo, nhưng chủ nhà còn khách sáo hơn, nhất định mời anh dẫn đầu đội nhảy.

“Vây cung kính không bằng tuân mệnh.” Cố Phi Trần quay đầu lại nhìn sang phía Tần Hoan, Tần Hoan đang đau chân, nhưng không hề tỏ ý phản đối, lập tức bám lấy cánh tay anh.

Đây có lẽ là lần đầu tiên cô khiêu vũ cùng anh ở một nơi đông đúc thế này. Và cũng là lần đầu tiên, Tần Hoan phải khiêu vũ trong đau khổ như vậy.

Thực ra từ nhỏ cô đã học khiêu vũ, nhạc cổ điển hay nhạc jazz đều không làm khó được cô, như loại khiêu vũ xã giao này tuy hiếm khi phải tham gia nhưng từ năm sáu, bảy tuổi mẹ đã dạy cô.

Nghe nói mẹ cô ngày còn trẻ là người nổi tiếng trong giao tiếp, mọi cử động của bà đều duyên dáng hấp dẫn, làm say mê bao nhiêu công tử con nhà danh giá. Đương nhiên tất cả điều này đều là cô nghe được từ chỗ quần gia, hoàn toàn không có gì đối chứng, bởi khi cô tò mò hỏi mẹ, bao giờ cũng chỉ nhận được lời quở trách vô cùng nghiêm khắc.

Trong mắt của mẹ, cô mãi chỉ là đứa trẻ, trẻ con thì không nên tò mò chuyện người lớn.

Nhạc khiêu vũ uyển chuyển nhẹ nhàng, tiếng đàn violin đầy mê hoặc. Tần Hoan biết, lúc này mình là tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người, ngay cả khi xoay vòng cô cũng vẫn cảm nhận được ánh nhìn hướng về từ bốn phía.

Thực ra ngay từ giây phút đầu tiên xuất hiện ở đây cùng Cố Phi Trần, cô đã khiến mọi người chú ý, hướng hồ lúc này anh còn đang khiêu vũ cùng cô.

Sau lần xuất hiện công khai này, e rằng mọi người đều đã biết thân phận của cô. Trước kia Trần Trạch Như từng cười cô là “sống nơi khuê các không người biết”, chuyện lớn như đính hôn cùng Cố Phi Trần năm đó, cũng vì nhà họ Cố làm gì trước nay cũng rất tiết chế, nên không mấy người biết. Nhưng nay, chẳng ai là không hiểu cô chính là vị hôn thê của Cố Phi Trần.

Tần Hoan mặc cho suy nghĩ của mình bay lượn khắp nơi không mục đích, chỉ có vậy mới giúp cô phân tán được bớt sự chú ý, không còn quan tâm đến đôi chân đã đau đến thấu xương.

Cô không khỏi liên tưởng đến nàng tiên cá trong truyện cổ tích Andersen. Vì tình yêu cô đã hy sinh cả giọng nói và đuôi cá, mỗi bước đi đều như bước trên dao nhọn, nhưng cô vẫn vui lòng nhảy cùng hoàng tử bản nhạc đầu tiên cũng là bản nhạc cuối cùng. Lúc này, Tần Hoan thấy mình cũng gần giống như nhân vật trong truyện cổ tích, bởi chân cô đau đến mức gần như không còn là chính mình.

Cô xoay người theo bước nhảy của Cố Phi Trần một cách cứng nhắc, trong phút mông lung mơ hồ bỗng cảm thấy bàn tay đỡ sau eo cô như to ra. Hoặc xuất phát từ bản năng, cô phó thác cả trọng lượng cơ thể mình về phía người đối diện.

Thực ra bản nhạc không dài, nhiều lắm cũng chỉ bốn năm phút, nhưng cô cảm giác từng giây trôi qua dài như cả năm. Chỉ hận là cả người bị anh giữ chặt, bước một bước là cả một sự giằng vò.

Cuối cùng điệu nhảy cũng kết thúc, thực ra vẫn còn chút đoạn kết, nhưng Cố Phi Trần đột nhiên dừng lại.

Cô hơi ngạc nhiên, cảm thấy kết thúc như vậy quá bất ngờ, nhưng Cố Phi Trần đã ôm lấy eo cô, dẫn cô về phía bên sảnh. Những người khác thấy anh dừng lại, mà âm nhạc vẫn đang tiếp tục, bèn kết thành từng cặp khiêu vũ tiếp.

Cố Phi Trần đứng bên sảnh một lát, rồi quay lại nói với chủ nhà: “Rất tiếc, tôi có việc quan trọng phải đi trước.”

Chủ nhà vội nói: “Tổng giám đốc Cố khách khí quá, anh bận công việc thì cứ đi, hôm nay thực sự cảm ơn anh, khi nào có thời gian sẽ liên lạc lại.”

Tay Cố Phi Trần vẫn để nguyên trên eo Tần Hoan, gật đầu nói: “Hẹn gặp lại.”

Tần Hoan gần như nhờ vào sức của Cố Phi Trần mới cố gắng rút ra khỏi khách sạn, Tiểu Lưu sớm đã nhận điện thoại, đỗ xe ở ngay ngoài cửa. Lên xe, Tần Hoan không khỏi chau mày cởi giày ra đèn trong xe không biết đã bật lên từ khi nào, chiếu lên bàn chân và gót chân cô, nổi lên vài vết phỏng rộp...

“Bình thường khi cãi nhau với anh chẳng phải cũng biết ăn nói lắm sao? Tối nay sao bỗng biến thành cảm thế này.” Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông dội từ trên cao xuống.

Tần Hoan chỉ cảm thấy sự mỉa mai chế giễu, nhưng cô không rảnh để quan tâm, chỉ khẽ lấy tay xoa nhẹ chỗ phỏng rộp, vừa chạm tới liền đau đến mức cả người co lại, cô vội rút tay vào như diệt giặc.

“Về thẳng nhà.” Cố Phi Trần dặn Tiểu Lưu.

Cô ngậy ra, vừa định phản đối, liếc liếc thấy ánh mắt lạnh lùng nghiêm khắc của người bên cạnh: “Lúc này anh không muốn tranh cãi với em, em nếu muốn khỏi nhanh một chút, thì tốt nhất ngoan ngoãn theo anh về, để người làm xử lý giúp.”

Nghĩ tới ngày mai mình còn bận cả ngày ở trường, Tần Hoan khẽ mấp má môi, cuối cùng vẫn không sao nói nổi lên lời.

Phòng khách nhà Cố Phi Trần sáng như ban ngày, cô Triệu gọi người mang hộp thuốc tới, tìm một chiếc kim trong đó, khử trùng trên ngọn lửa, rồi dùng bông thấm còn lại một lượt, sau mới để Tần Hoan nhắc chân lên.

Tần Hoan hơi ngại, tỏ ý để mình tự làm. Cô Triệu nhìn bộ dạng của cô nói: “Ai dè tiểu thư ơi, mười năm trước cô chuyển về đây, đến áo lót tôi còn giặt giúp, giờ sao lại trở nên xa cách với tôi như vậy?” Rồi chẳng nói chẳng rằng nắm lấy chân cô đặt lên đầu gối vừa giả bộ dọa dẫm: “Cô còn như vậy tôi sẽ giận đó.”

“Cảm ơn cô.” Tần Hoan đành ngoan ngoãn để cô Triệu giúp cô khều nhọt ra.

Thực ra cô cảm thấy khó xử, không phải do trưởng thành mà trở nên xa cách, mà vì lúc này, bên cạnh cô còn một người phụ nữ khác.

Người phụ nữ đó chăm chú nhìn cô bằng ánh mắt như thể mất mèo.

Đương nhiên cô vẫn nhớ người phụ nữ đó.

Hôm ở quán ăn, Cố Phi Trần và cô ấy đã ăn cơm cùng nhau, nhìn dáng vẻ dường như rất thân thiết.

Nhưng cô không ngờ rằng, vừa bước vào cửa, lại nhìn thấy cô ấy đang ở trong phòng, mặc bộ đồ ở nhà ngồi trên sofa xem chương trình giải trí, tóc rũ xuống vai vẫn còn ướt rượt.

“Ôn Như Thanh.” Cố Phi Trần chỉ giới thiệu tên người phụ nữ một cách cực kỳ đơn giản, những thứ khác không hề nói đến.

Nhưng Ôn Như Thanh nhìn cô cười thoải mái: ‘Hi, chị biết em, em là Tần Hoan đúng không? Chị là bạn học cũ của Cố Phi Trần, đợt này đang ở tạm đây.’

Khi cô Triệu giúp Tần Hoan khều hết những mụn rộp, rồi lấy thuốc sát trùng lau một lượt cẩn thận, Tần Hoan chuẩn bị đứng dậy xin phép ra về.

Cô Triệu ngăn cô lại, đưa mắt nhìn sang Cố Phi Trần, nhưng anh vẫn ngồi lệt thốt trong ghế lặt lặt tờ báo, đến đuôi mắt cũng không buồn nhướn lên, chỉ lạnh lùng bảo: “Tối nay ở lại đây, mai anh đưa em về.”

“Tại sao?” Cô cũng lạnh lùng hỏi: “Em muốn về nhà ngủ.”

“Thế em ướm lại giày đi thử xem.”

Giọng anh cực nhẹ, như thực sự để tùy ý cô. Nhưng Tần Hoan vừa đưa chân vào trong, liền phát hiện những chỗ bị bong da đau nhức lên.

Cô hít một hơi dài, Ôn Như Thanh nhìn thấy vội nhanh trí đứng dậy nắm tay cô, giữ lại: “Chi bằng ở lại đây, hai chị em mình trò chuyện. Tuy mới chỉ gặp mặt hai lần, nhưng thực sự chị rất muốn làm quen với em.”

Tần Hoan không ngờ Ôn Như Thanh lại nhiệt tình hòa nhã như vậy, hơn nữa cả hai đều là nữ, cô không thể sa sầm mặt mũi từ chối quyết liệt với người nào đó. Cô còn đang do dự, Ôn Như Thanh lại nói: “Hơn nữa nếu bây giờ em về, các vết rộp phồng lên nữa, lại có người đau lòng.”

Khi cô nói giọng điệu có phần tinh nghịch, Tần Hoan thấy cô nói thẳng như vậy, lại trước mặt người làm, nên không khỏi giật mình, vội nhìn phản ứng của một người quả nhiên, Cố Phi Trần khẽ sầm mặt xuống.

“Nếu công việc ở Trung Quốc của em giải quyết gần xong, có lẽ cũng nghĩ tới việc dọn ra ngoài ở thôi chứ?” Cố Phi Trần buông tờ báo xuống, lạnh nhạt nói.

“Vẫn còn sớm, không vội.” Ôn Như Thanh tỏ vẻ không hề sợ anh, quay đầu lại chớp chớp mắt tinh nghịch, nói khẽ với Tần Hoan: “Em xem, bị chị nói trúng tim đen, thẹn quá hóa giận.”

Tần Hoan cũng hơi ngại, trong giây lát không sao đoán nổi giữa Ôn Như Thanh và Cố Phi Trần rốt cuộc là mối quan hệ gì.

Nhưng cô cũng nhận thấy, tính tình Ôn Như Thanh thẳng thắn, là người dễ nói chuyện. Lúc này cô Triệu cũng tranh thủ thuận nước đẩy thuyền, vội kêu cô đi dọn dẹp phòng, không để cô có cơ hội từ chối.

Vẫn là phòng trước kia cô ở, hình như từ khi cô chuyển ra ngoài không có ai sờ đến, mọi thứ vẫn giữ nguyên trạng thái cũ.

Dường như ngày nào cũng có người tới dọn dẹp, nên tối nay cũng chỉ thay bộ chăn ra gối sạch sẽ khác mà thôi.

Trước khi tắm, cô còn tìm được một chiếc váy ngủ mới nguyên ở trong ngăn quần áo. Là một chiếc màu đỏ rực, chất vải sa tanh mỏng, mềm mại như mây, có thể dễ dàng nắm trong lòng bàn tay. Chiếc váy cô mua vào tầm này năm ngoái, hoàn toàn do ngẫu hứng, hơn nữa thời gian đó tâm trạng cô luôn sa sút, đi ngang qua cửa hàng bèn rẽ vào mua, hy vọng có thể mang lại chút ánh sáng tinh thần cho cô.

Nhưng mua được hai ngày, cô phát hiện mình đã có mang.

Là con của Cố Phi Trần.

Cuộc sống bỗng chốc trở nên đen tối, như thể có vút vào thùng màu nhuộm cũng không thể nhuộm được sang màu khác. Chiếc váy được mang đi giặt, rồi lại để nguyên trong tủ quần áo.

Lúc này cô mở túi chống bụi, nhìn vào màu đỏ rực, chăm chú hồi lâu rồi mới đi vào phòng tắm.

Khăn mặt, khăn tắm đều là mới, đồ dùng tắm gội vẫn là những loại cô quen dùng nhiều năm, nên trong thoáng chốc, Tần Hoan dường như quên mất mình đang ở đâu, cũng quên mất những việc đã xảy ra trong bao lâu nay.

27. Chương 13: Ký Ưc 2

Nước nóng xả lên người, bàn chân khê nhói đau, nhưng sau khi quen với nhiệt độ nóng thì cả người cô cũng tê lại. Cô nhắm mắt, cả phòng bốc hơi, mặt gương như phủ lớp sương mù, thực ra vào ngày hè nóng nực thế này, nhiệt độ kiểu này khiến người ta khó thở, nhưng cô cứ xả cho đến khi da đỏ ửng lên mới chịu lau khô bước ra ngoài.

Không ngờ cô Triệu đang đợi ngoài cửa. Thấy cô xuất hiện, vội hỏi: “Cháu có ăn đêm không? Buổi tối nhà bếp có làm súp tổ yến gan ngỗng, cháu xuống ăn, hay cô mang một bát lên đây.”

“Không cần đâu cô Triệu.”

“Nghe nói lúc tối cháu đi dự tiệc cùng Cố Phi Trần, giờ chắc đói rồi. Xuống gác đi, Cố Phi Trần lúc này đang không ở nhà.”

“Anh ấy lại đi rồi?” nói xong cô mới biết lỡ rồi, cô chỉ quay đi nói khẽ: “Cháu không phải là tránh mặt anh ấy.”

“Biết rồi biết rồi, cháu không phải tránh mặt cậu ấy, chỉ là không đói.” Cô Triệu lắc đầu tỏ ý nhẫn nại, như thể vừa tức vừa buồn cười, vẫn coi cô như trẻ con, chỉ khuyên bằng giọng ôn hòa: “Thế cháu ngồi xuống cùng cô, nhân thể sấy tóc cho được không?”

“Được ạ”

Tần Hoan miễn cưỡng xuống lầu, phát hiện Ôn Như Thanh vẫn xếp chân vòng tròn ở phòng khách, đang chỉnh kênh truyền hình một cách vô vị.

Thấy cô xuất hiện, Ôn Như Thanh vội vẫy tay nói: “Mau lại đây.”

“Chị và Cố Phi Trần là bạn học?” Trong lúc ăn đêm, Tần Hoan buột miệng hỏi.

“Đúng rồi, bọn chị chơi với nhau từ lâu, tiếc là chưa bao giờ có cơ hội gặp em. Chị bình thường ít khi về nước.”

“Trước kia em cũng sống ở nước ngoài.”

“Chị có biết. Em chuyển về đây năm 18 tuổi, rồi trở thành bạn gái của Cố Phi Trần, sau lại chia tay.”

Tần Hoan giật mình hỏi: “Chị đều biết hết?”

“Thực ra chị đã xem ảnh của em.” Ôn Như Thanh cười đắc ý, “Là chị bắt Cố Phi Trần gửi cho chị xem qua mạng.”

Tần Hoan cúi đầu cắm dĩa vào miếng bánh trong đĩa, giọng nói có vẻ nhặt nhẻo: “Em và anh ấy không có ảnh chụp chung.”

“Chị xem đều là ảnh riêng của em.”

“Tắm nào?”

“Ồ, để chị nhớ xem, là tắm em phơi nắng ở ngoài hiên, mặc một chiếc áo trắng, quần bò, hôm đó ánh sáng có vẻ rất đẹp, nhìn em cực kỳ thư giãn, ôm quyển sách như sắp ngủ.”

Nghe lời miêu tả như vậy, Tần Hoan cố nhớ lại nhưng hoàn toàn không có ấn tượng gì: “Em không nhớ đã từng chụp bức ảnh như thế.”

Ôn Như Thanh cúi đầu ăn một miếng, rồi cười cười, như không hề ngạc nhiên: “Không biết chừng bức ảnh đó là bị chụp trộm.”

Tần Hoan không khỏi cứng họng, mãi lâu sau mới “ừm” một tiếng, vẻ mặt có chút ngượng ngùng.

Kỷ niệm càng ngọt ngào, nỗi đau càng nhức nhối. Mật ngọt trong quá khứ đã hóa thành thạch tín, không mùi không vị, nhưng giết chết mọi tế bào cảm xúc, một cách vô tình.

Cô thậm chí còn không muốn nghĩ về hoàn cảnh của bức ảnh.

Bởi trước kia đúng là cô rất thích chạy lên hiên tầng ba năm đọc sách, ở đó có một tấm ghế dài, là Cố Hoài Sơn đặt riêng cho cô, thiết kế chiều dài chiều rộng bao gồm cả đường gấp khúc hoàn toàn phù hợp với người cô.

Xuân về hoa nở, nằm ở đó sưởi nắng đúng là sự hưởng thụ tuyệt vời.

Có lẽ bức ảnh đúng là bị chụp trộm, như dù thế nào thì cô cũng không tin rằng Cố Phi Trần lại có thể làm việc đó. Di động của anh gần như chỉ dùng vào việc gọi điện, thi thoảng nhắn tin cho cô, đây cũng là vì cô ép buộc mãi, anh mới chịu thỏa hiệp.

Nếu không, thường là tin nhắn mấy trăm chữ của cô gửi đi, nhận lại chỉ là cuộc điện thoại trong một, hai phút. Anh không hề hiểu được tâm lý của con gái, có những lúc cô cần, chỉ là sự trao đổi tình cảm vượt không gian.

Tối hôm đó, cho đến tận khi cô ăn xong bữa đêm lên lầu đi ngủ, Cố Phi Trần vẫn chưa về.

Sáng hôm sau, cô dậy rất sớm. Kể từ khi đi làm, hàng ngày cô đều dậy vào giờ này, mới đảm bảo không bị muộn giờ.

Mở to mắt đúng khoảng mười giây, cô mới tỉnh táo trở lại. Cô nghĩ tới việc tối qua đã ngủ ở đâu, đồng thời cảm thấy kinh ngạc vì mình có thể ngủ ngon như vậy.

Rõ ràng đã rời xa nơi này một năm rồi, nhưng ngủ trên chiếc giường này, vẫn khiến cô có cảm giác yên tâm như ở nhà.

Thì ra cơ thể đúng là có thể lưu lại ký ức.

Cho dù trong lòng rất muốn quên đi.

Đánh răng rửa mặt rồi xuống nhà ăn sáng. Phòng ăn vắng tanh, chỉ có vài người giúp việc đứng chờ bên cạnh. Đầu bếp làm theo khẩu vị của cô, nhanh chóng bưng lên hai phần ăn theo kiểu Trung và Âu. Cô uống một ngụm sữa, vừa cắt miếng sandwich vừa hỏi: “Cố Phi Trần có dặn hôm nay ai đưa tôi về hay không?”

Vừa đúng lúc cô Triệu đi tới liền bảo: “Lát nữa Tiểu Lưu sẽ đưa cháu về trường.” Ngập ngừng một lát rồi lại nói: “Cố Phi Trần nửa đêm qua lại lên cơn hen, giờ vẫn chưa ngủ dậy.”

“Vậy sao?” Chiếc đĩa trong tay cô khê ngừng lại, rồi nhanh chóng tiếp tục động tác cắt bánh như không có chuyện gì xảy ra, Tần Hoan không hề ngẩng đầu lên, đĩa cắm vào một miếng sandwich nhỏ, nói: “Được rồi, làm phiền cô bảo Tiểu Lưu đợi cháu ngoài cổng, năm phút nữa xuất phát.”

Cô Triệu muốn nói gì lại thôi. Cho đến lúc cô dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị ra khỏi cửa, mới nói: “Hay hôm nay đừng đi làm nữa.”

Cô biết cô Triệu định nói gì, nhưng chỉ lắc đầu: “Không được, trường cháu dạo này rất bận, bọn cháu phải tổ chức một buổi dạ hội chào mừng sinh viên mới nhập học, có rất nhiều việc phải chuẩn bị trước. Thôi, không nói chuyện này nữa, đợi khi nào rảnh cháu lại về thăm cô.”

Cô bước đi rất đàng hoàng, chỉ đến khi xe rẽ ra ngoài cổng ở sân trước, do có góc ngoặt, cô ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài trời, rồi khê liếc về phía cửa sổ phòng ngủ trên tầng hai.

Rèm cửa ở đó hé mở, vì khoảng cách quá xa, nên không thấy được bất cứ động tĩnh gì bên trong.

Còi xe kêu lên một tiếng, chiếc cổng bê thế từ từ mở ra. Cô tự thấy vô vị, bèn thu tầm mắt lại, im lặng, thất lại dây an toàn.

“Cô ấy đi rồi.” Ôn Như Thanh đứng bên cửa sổ, nhìn qua khe rèm cửa với vẻ hứng thú, mãi sau mới chịu quay người lại, thần thái trên khuôn mặt đầy vẻ phức tạp: “Em rất khâm phục cô ấy.”

Người đàn ông lúc này đã ngồi dậy chỉ khẽ nhìn cô, như không kiềm chế được: “Em thường xuyên xông vào phòng đàn ông từ sáng sớm như thế này sao?”

“Thỉnh thoảng thôi. Bạn trai thì có tính không?” Cô chớp chớp mắt, định không thèm để ý đến sự bức tức của anh.

“Nhưng anh không phải bạn trai của em.”

“Em biết. Nên anh phải cảm thấy vinh dự. Bao nhiêu gã đàn ông mong em đến phòng của họ, em đều không đồng ý.”

Trả lời cô chỉ là một tiếng ừ lạnh lùng.

Cô lại tiếp tục chủ đề vừa nãy, như vô cùng cảm thán: “Cố Phi Trần, anh có thấy cô ấy đúng là khắc tinh của đời anh không? Nếu là người phụ nữ khác, em tin lúc này đã lao đến chăm sóc anh, nhưng cô ấy thì sao, chẳng thèm quay đầu nhìn lại đã vội đi luôn. Chẳng lẽ trên đời này vẫn còn người phụ nữ không thương tiếc anh, em thật sự phục cô ấy sát đất.”

Lời cô nói khiến Cố Phi Trần phải quay mặt lại ho khẽ vài tiếng, thần thái trên khuôn mặt vẫn rất lạnh lùng, dường như không hề chú ý, rồi lại như thể đã lường được kết cục này.

“Xem xong kịch rồi, em ra ngoài đi.” Anh nói, “Anh phải thay quần áo.”

“Anh đang ốm, hôm nay vẫn đi làm sao?”

“Không.” Anh trả lời cực kỳ dứt khoát, khiến cô ghen hờn, “Nhưng anh phải có một lý do hợp lý để mời em ra ngoài, nên bây giờ anh phải đi thay quần áo.”

Ôn Như Thanh hít một hơi thật sâu, nhìn khuôn mặt điển trai lạnh lùng, rồi cũng chẳng hề tức giận, chỉ cười gượng làm hiệu: “Ok. Nhưng anh đoán xem cô ấy hôm nay có quay lại không?”

“Biến” Cố Phi Trần sầm mặt xuống ra lệnh một cách ngắn gọn.

Ôn Như Thanh trước khi ra khỏi cửa mới quay đầu lại, cười bí hiểm đắc ý: “Em đoán cô ấy sẽ quay lại.”

Nhưng thực sự lúc này Tần Hoan không hề có ý định quay lại nhà họ Cố.

Xe đi từ ngoại ô về phía trung tâm thành phố, đúng vào giờ cao điểm, vừa lên đến đường vành đai thứ ba là bắt đầu ùn tắc, cả dọc đường cứ phải nhích từng chút một, phía trước là mấy dòng xe kéo dài, như con sông uốn khúc, dưới ánh nắng vàng sáng sớm, không sao nhìn thấy đầu bên kia.

Cô vội cũng chẳng quên giải quyết vấn đề gì, cô chán nản mở đài ra nghe tin tức. Trong loa phát ra một giọng nói ngọt ngào, đang thông báo toàn bộ tình hình đường phố. Coi như xong, MC hình như có chút ai oán: “Tình hình giao thông thành phố ngày càng tệ, lượng khí thải cũng đã vượt quá mức độ cho phép, bây giờ vào buổi đêm, mọi người còn nhìn thấy được sao trên trời hay không?”

Tiếp ngay sau chủ đề này là một bản nhạc thị trường có liên quan đến trăng sao.

Sau vài phút ngắn ngủi, tiếng đàn piano lại vang lên.

Thực ra Cố Phi Trần khi đi xe rất hiếm khi nghe đài hoặc đĩa CD, khi có mặt anh, trong xe thường phải hoàn toàn yên tĩnh. Nên lúc này tiếng đài phát ra khiến Tiểu Lưu cảm thấy không quen.

Tần Hoan cảm nhận được ánh mắt từ vị trí lái xe, bèn quay đầu sang, cười nói: “Hy vọng không ảnh hưởng tới việc lái xe của anh.”

Tiểu Lưu im lặng.

Thực ra cô ở nhà họ Cố bao nhiêu năm như vậy, trò chuyện với Tiểu Lưu cũng không nhiều.

Cô chỉ biết anh cực kỳ trung thành với chủ nhân là Cố Phi Trần, mười mấy năm nay vẫn như vậy, cô cũng biết anh làm việc cẩn thận chuyên tâm, lại rất giỏi võ. Nghe nói đã từng làm quán quân cuộc thi đấu võ thuật toàn quốc, sau này không biết vì lý do gì, đột nhiên rút khỏi võ đường, làm tài xế ở nhà Cố Phi Trần.

Hơn nữa anh lại rất ít nói, cả ngày cứ giữ một vẻ mặt lạnh như băng, ở phương diện này anh cực giống với ông chủ của mình.

Nên không nhận được câu trả lời của đối phương, Tần Hoan cũng không hề lưu tâm, cô chỉ tự điều chỉnh lưng ghế, tìm một tư thế ngồi thoải mái nhất, để đối phó với việc tắc đường đến không nhìn thấy đầu thấy cuối.

Xe di chuyển về phía trước với tốc độ rùa bò, cuối cùng cũng nhìn thấy thủ phạm gây ách tắc giao thông.

Thì ra ba chiếc xe con đâm nối đuôi nhau ở giữa đường, chiếc bị kẹp ở giữa là loại xe thể thao Convertible màu đỏ rực, nữ chủ nhân ngồi trong xe đang bực tức gọi điện thoại, xe đã tắt máy, như đang đợi người đến cứu viện, nên đã gây ách tắc cả một quãng đường dài.

Đi qua đoạn này, hàng loạt xe cộ được phân làn trở lại, giao thông mới dần thông thoáng.

Còn chưa đầy 10 phút là đến giờ làm, không thể kịp để đến trường đúng giờ. Tần Hoan đành gọi điện cho đồng nghiệp, nhờ làm thay một lúc.

Đồng nghiệp là một anh chàng mới khoảng 20, kém Tần Hoan một tuổi, tính tình vui vẻ hài hước, thường ngày hay thích đùa giỡn trong văn phòng, cũng thích trêu đùa Tần Hoan.

Cậu nói trong điện thoại: “Sẵn lòng giúp đỡ, cơm trưa chị mời là được.”

Tần Hoan cười bảo: “Không sao, cơm tự chọn ở nhà ăn, tùy cậu gọi.”

“Ki bo thế, xấu tốt gì cũng phải một bữa lẩu.”

“Được. Lúc đó gọi thêm mấy người, chị mời.”

“Đúng là chọn ngày đẹp không bằng vợ phải ngày đẹp, tối nay được chứ?”

Tần Hoan hơi suy nghĩ một chút rồi đồng ý, nói: “Được, hẹn tối nay.”

Công việc đã bố trí xong, cô vừa cúp điện thoại liền phát hiện Tiểu Lưu đang quay sang phía cô từ khi nào, đang nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt vô cùng ngạc nhiên.

Bọn họ đã đi hết đường vành đai, đang đợi đèn đỏ trong thành phố. Phía trước là chiếc xe buýt, chắc cũng đã sử dụng nhiều năm, ống khói khẽ rung lên, thải ra luồng khói đen xì.

Tần Hoan cảm thấy khó hiểu, bèn giơ tay sờ mặt, rồi soi vào tấm gương chiếu hậu, vẫn không phát hiện thấy điều gì bất thường. Phía đầu xe đang bị chặn lại, đúng lúc ánh sáng chiếu vào chói mắt, cô bèn dùng tấm chắn ngăn ánh sáng rồi hỏi: “Sao vậy? Anh nhìn tôi như vậy có ý gì?”

Tiểu Lưu khẽ mấp máy môi, định nói rồi lại thôi.

Cô càng cảm thấy ngạc nhiên: “Anh định nói gì thì cứ nói đi.”

“Chẳng lẽ tan làm cô không về nhà sao?” người cực kỳ ít nói cuối cùng cũng mở miệng.

Về nhà? Tần Hoan cảm thấy mông lung trong giây lát, rồi mới hiểu ý của anh bèn hỏi lại: “Tại sao tôi lại phải về?”

“Vì cậu Cố bị ốm.”

“Thì sao?”

“Buổi tối cô nên về thăm cậu ấy.”

“...”

“Cậu Cố đối với cô không giống những người khác, chẳng lẽ cô không nhận ra điều đó sao?”

Tần Hoan vốn không định nói tiếp, nhưng chợt phát hiện thấy mình không biết nói gì hơn. Cô khẽ chau mày nhìn Tiểu Lưu một hồi, rồi mới khẽ nói: “Đến giờ tôi mới phát hiện anh cũng nói nhiều.”

Khuôn mặt Tiểu Lưu không biểu lộ bất kỳ thái độ nào, bởi đèn tín hiệu cũng đã đổi sang màu khác, anh lái xe theo sau chiếc xe buýt đi qua ngã tư, rồi nhẹ nhàng đổi làn đường rồi tăng tốc, bình tĩnh vượt lên phía trước.

“Nên tôi nghĩ buổi tối cô nên về thăm cậu ấy.” Rồi anh lại nói tiếp, chỉ có điều lần này anh chăm chú nhìn về phía trước vừa lái xe vừa nói.

Tần Hoan vẫn cố chấp: “Nhưng vừa nãy anh cũng nghe thấy rồi đó, tối nay tôi có hẹn.”

Chẳng thà không nói còn hơn, nói rồi cô nhận được ngay ánh mắt của đối phương nhìn về phía mình. Ánh mắt đó thể hiện rõ một câu hỏi: Chẳng lẽ ăn cơm lại quan trọng hơn việc đi thăm Cố Phi Trần.

Trong giây phút đó, Tần Hoan thậm chí có cảm giác như bị lột trần.

Khuôn mặt cô vẫn chưa dịu lại, bởi lý do đó quả thực quá tệ, không hề có sức thuyết phục. Hoặc do lương tâm của cô đang cắn rứt, bởi nếu trong tình huống thông thường, thăm hỏi người ốm đương nhiên quan trọng hơn nhiều so với việc mời mọi người đi ăn, nên trong giây lát, cô không cách nào đáp lời được Tiểu Lưu.

May sao người tài xế vốn rất ít nói lại nhanh chóng quay về bản tính vốn có, suốt dọc đường sau đó không hề cần nhần thêm gì với cô.

Ơn trời, ơn Phật.

Xe chạy thẳng tới cổng sau của trường, chỗ đó gần nhất với văn phòng giáo viên. Tần Hoan tháo dây an toàn, tay đã chạm vào cửa xe, rồi bỗng nhiên dừng lại.

Cô như có chút tò mò, suy nghĩ một lát rồi khẽ cười hỏi: “Cố Phi Trần đối với tôi có gì khác với người khác?”

Tiểu Lưu nghe xong bỗng ngây ra.

Thật là rắc rối! Cô tự mắng mình. Chỉ là một câu người ta buột miệng nói, chỉ mới hơn 10 phút trước, nhưng sao cô không nhớ rõ, mà lại để tâm đến vậy.

Trong lòng chợt thấy ân hận, nên cô không đợi đối phương trả lời liền vội mở cửa xe, bước nhanh ra ngoài.

Một ngày bận rộn như thường lệ. Chỉ là đến chiều sắp tan ca, cô bỗng nhận được điện thoại từ Canada gọi về.

Đây là lần đầu tiên chú cô chủ động gọi điện kể từ sau khi Tần Hoan và Cố Phi Trần chính thức ký kết giao kèo.

Giọng chú cô nhẹ nhàng hỏi: “Tần Hoan, cháu đang bận gì vậy?”

Tần Hoan đang sắp xếp đồng tài liệu trên mặt bàn, trả lời lơ đãng: “Cháu đang làm việc. Công ty không có vấn đề gì chứ?”

Canada lúc đó chắc khoảng 4, 5 giờ sáng, nhưng giọng của chú cô đã rất rõ ràng: “Không có, không có. Cháu nhìn cháu xem, toàn nói những lời xui xẻo. Công ty lúc này đang tốt, vì có Cố Phi Trần đứng ra giúp đỡ, khó khăn trước mắt đã được giải quyết, tạm thời là đã qua nguy hiểm rồi.”

“Thế thì tốt.”

“Cháu thì sao? Dạo này công việc tốt không?”

“Cũng tạm”

Đang nói, đồng nghiệp ngồi đối diện làm động tác tay, biểu thị sắp đến giờ tan làm. Bọn họ đã hẹn nhau đi ăn, nên Tần Hoan gật đầu với đồng nghiệp, rồi nói vào trong điện thoại: “Cháu phải đi một chút, cháu tắt máy đã. Việc của công ty phiền chú vậy.”

“Cái con bé này, đều là người nhà, sao còn khách sáo.” Chú cô cười sáng khoái, nghe giọng có vẻ rất vui, hoàn toàn khác với lần gọi điện trước.

Nguy cơ về tài chính đã được giải quyết, đương nhiên cảm thấy nhẹ nhõm.

Nhưng Tần Hoan không sao cười nổi, âm ừ vài câu rồi định cúp máy, thì lại nghe giọng chú trong điện thoại, có phần ngập ngừng: “Tiểu Hoan à, cháu có thể nói cho chú biết dự định của cháu không? Ý chú là... sau khi cháu và Cố Phi Trần kết hôn, có quay lại bên này không?”

Tần Hoan khẽ ngậy ra rồi hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì, chú chỉ muốn hỏi cháu, cháu có biết Cố Phi Trần có hứng thú với công ty của chúng ta hay không?”

“Anh ta?” Tần Hoan không khỏi chau mày, thật thà nói: “Cháu không biết.”

“Bây giờ chú chỉ là quản lý giúp cháu, tuy chú cũng có cổ phần, nhưng dù sao công ty vẫn là của cháu... Nên nếu cháu lấy Cố Phi Trần, lúc đó cậu ấy có cử người sang bên này quản lý sự nghiệp của công ty không? Có lẽ cháu không biết, chú với thím cháu tuy chỉ sinh một cô con gái là em Ảnh, nhưng trong lòng chú, công ty này giống như đứa con trai ruột của chú. Tuy chú không có bản lĩnh như bố cháu, nhưng bao nhiêu năm nay tốt xấu gì cũng đã bỏ ra nhiều tâm huyết, thời gian chú dành cho công ty còn nhiều hơn ở nhà. Nếu tới lúc đó cháu và Cố Phi Trần giành lại công ty từ tay chú, chẳng khác nào lấy đi con trai của chú, chú nói sao cũng không thể vui được.”

Nghe một thôi một hồi, cuối cùng Tần Hoan cũng hiểu được toan tính của chú. Lúc này cô đã đi ra ngoài văn phòng hoặc do hơi nóng còn sót lại của buổi chiều mùa hạ khiến người ta hoa mắt chóng mặt, cô thở một hồi lâu mới cất nổi tiếng, giọng bình thản lạnh lùng: “Chú yên tâm, chuyện này sẽ không xảy ra.”

“Cháu chắc chắn chứ?”

“Ừm” Cô bật cười, “Trước khi bố mẹ cháu ra đi quá bất ngờ, nếu không có chú, một mình cháu chắc chắn đã không gánh vác được công ty. Nên sau này vẫn phải dựa vào chú mới được. Cuộc sống và công việc của cháu lúc này đều ổn định, tạm thời không có ý định về Canada.” Cô ngừng lại, giọng lạnh hơn một chút: “Hơn nữa, Cố Phi Trần đã có sự nghiệp lớn như vậy, cũng chẳng có thời gian nhúng tay vào việc của chúng ta.”

Nhưng chú Tần Hoan dường như không mấy tin vào lời cô nói, hỏi lại một cách nghi hoặc: “Có đúng như cháu nói không? Thực ra có việc này, chú vốn không muốn nói cho cháu biết...”

“Việc gì?”

“Trưa qua chú và Cố Phi Trần nói chuyện điện thoại với nhau. Thực ra thư ký của cậu ấy liên lạc với chú... Sao, việc này cháu không biết sao?”

Tần Hoan đang móc chìa khóa ra để khóa cửa, bèn dừng lại giữa chừng bảo: “Cháu không biết.”

“Cậu ấy hỏi chú một vài vấn đề, đều là về việc vận hành và quy hoạch của cô ty, hơn nữa hỏi rất tỉ mỉ và chuyên nghiệp. Chú thừa nhận, nguy cơ lần này hoàn toàn nhờ có cậu ấy mới vượt qua được. Nhưng dù sao cậu ấy cũng không phải cổ đông của công ty, thậm chí chẳng hề có liên quan gì tới công ty, nên cậu ấy nghi ngờ cách chú điều hành công ty, điều này làm chú không vui, cũng khó mà chấp nhận được.” Dường như vẫn còn bán tính bán nghi, chú Tần Hoan lại xác nhận lại lần nữa: “Cậu ấy làm như vậy, chẳng lẽ không phải là ý của cháu sao?”

Trưa hôm qua?

Đó là thời gian ở Canada, nếu đổi sang giờ Trung Quốc sẽ vào khoảng sáng sớm ngày hôm nay.

Tần Hoan vô cùng kinh ngạc, tư duy hoạt động nhanh chóng, nhưng nhất thời không nói ra được suy nghĩ nào rõ ràng.

Cô thực sự không biết Cố Phi Trần đã tìm chú cô từ sáng sớm. Hơn nữa suốt bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên anh trực tiếp hỏi về việc làm ăn bố cô để lại.

“Cháu không rõ chuyện này.” Cô trầm lại trong giây lát, rồi mới hỏi: “Anh ấy nói với chú những gì?”

“Đại khái là cậu ấy không tán thành cách giải quyết vấn đề của chú trong chuyện làm ăn. Nói cụ thể những gì, cháu đã không biết, chú cũng không tiện nói ra. Nhưng chỉ cần những điều ban nãy cháu nói là sự thật, thì chú cũng yên tâm rồi. Mà đúng rồi, cháu vừa nói phải đi ra ngoài có chút việc mà, thôi mau đi đi, lúc nào rảnh lại nói tiếp, bye bye.”

Chú cô rõ là không muốn nói kỹ về chuyện đó. Thực ra trong lòng Tần Hoan cũng rõ đến bảy, tám phần. Cô rất hiểu tính cách và phương pháp làm việc của Cố Phi Trần, càng hiểu rõ bản lĩnh ít ỏi của chú cô, nếu nói đến chuyện làm ăn, chú cô vốn không phải là người có phẩm chất kinh doanh, nếu không trong vài năm gần gũi không thể làm lỗ một khoản tiền to như vậy, cuối cùng lại rơi vào cảnh phải nhờ đến nhà họ Cố gờ tay giúp đỡ. Nên cách kinh doanh của chú cô trong mắt Cố Phi Trần, đương nhiên không nhận được sự trọng thị của anh.

Thực ra, toàn bộ công ty cũng không có nghĩa gì trong mắt anh.

Nhưng cô thật sự không biết, anh lại vì dăm ba cái chuyện nhỏ của công ty mà gọi điện xuyên quốc gia từ lúc tờ mờ sáng.

Là vì anh đã bỏ ra một khoản tiền lớn, sợ rằng sau này đến tiền vốn cũng không lấy lại được sao?

Hay anh nổi lòng từ thiện, muốn cứu vớt công ty ra khỏi bờ vực nước sôi lửa bỏng.

Bởi cô vẫn nhớ khi hai người chính thức ký giao kèo, là ở văn phòng Cố Phi Trần. Cô giấy trắng mực đen viết làm hai bản, để cẩn thận trên bàn. Chiếc bàn gỗ mun rộng, nổi bật vẻ mong manh của hai tờ giấy. Còn anh ngồi trước bàn, khẽ cúi đầu nhìn cô, cho đến khi cô ký xong tên vào hai tờ giấy, anh mới gờ tay cầm khê lấy rồi chuyển tờ giấy mỏng đó về phía trước mặt.

Động tác của anh có chút khinh miệt, đến vẻ mặt cũng có phần như vậy: “Việc này thực sự quan trọng với em thế sao?”

Cô sợ anh lại hối hận thay đổi, hoặc nghĩ ra trò gì làm khó cô, nên chau mày nói: “Quan trọng hay không thì có liên quan gì đến anh?”

Anh cười nhạt, không nhìn cô, rồi cầm bút ký,

Cô nhìn con chữ đang nhảy múa trên tờ giấy, không tìm được, rốt cuộc vẫn nói với anh: “Đây là thứ duy nhất bố mẹ tôi để lại, tôi đương nhiên phải cố gắng hết sức giữ gìn nó.”

“Nhưng anh nghĩ người quản lý và người thực hiện bây giờ không có năng lực.” Cô nhớ anh đã bình luận như vậy.

Lúc đó, cô cảm thấy mất mặt nhưng không hề phản đối.

Chẳng lẽ, đây chính là lý do khiến anh sáng sớm tỉnh mơ đã gọi điện sang Canada để hỏi về tình hình công ty?

Không thể nào.

Tần Hoan lắc mạnh đầu, cố hết sức ngăn mình nghĩ ngợi lung tung.

Cô đâu ngây thơ như vậy, đâu có thể cho rằng anh có ý nghĩ bảo toàn công ty giúp cô. Thậm chí còn có thể bị bệnh, phát hen vì điều đó.

Thật sự quá ngây thơ.

Anh có bao giờ tử tế được như vậy?

28. Chương 14: Mê Hoặc 1

Mấy đồng nghiệp đều đang đợi cô. Tần Hoan vội khóa cửa đi xuống cầu thang, đều là các thầy cô giáo trẻ, trong đó có hai người còn vừa ra trường đang trong thời gian thực tập. Cả nhóm vui vẻ vừa đi vừa trò chuyện, kể những chuyện thú vị xảy ra trong thời gian gần đây, cho đến cổng sau, mới có người đột nhiên dừng lại, khẽ “Ý” một tiếng, rồi nói: “Tần Hoan, xe kia đang đợi cậu đúng không?”

Tần Hoan quay ra, chẳng phải chính là chiếc xe sáng nay đưa cô đi làm sao. Lúc này lại đang đổ yên lặng bên đường, một người đàn ông đứng bên xe, nhìn về phía cô.

Cũng tại dạo này Cố Phi Trần đưa đón cô khá nhiều lần, mấy lần bị các đồng nghiệp quen nhìn thấy. Xe của anh lại rất bắt mắt, lần nào cũng nghênh ngang đậu ở ngay chỗ đông người qua lại nhất. Trong trường nhiều người trẻ tuổi, hiểu về xe cô cũng nhiều, lâu ngày cũng khiến mọi người ghi nhớ, mới nhiều lần tìm hiểu ở chỗ Tần Hoan, mong mọi được chú thông tin để buôn chuyện.

Tiểu Lưu dập nửa điều thuốc đang hút dở, chủ động đi về phía cô, gật đầu nói với Tần Hoan: “Có thể đi được chưa?”

Dáng vẻ của anh hơi giống với đám vệ sĩ của Cố Phi Trần, nghiêm trang cứng nhắc, đến giọng nói cũng cực kỳ điềm tĩnh, không có hề lên giọng xuống giọng, chỉ thiếu mỗi cặp kính đen đeo trên sống mũi.

Tần Hoan quả có chút ngượng ngùng, bởi cô không ngờ anh lại đợi ở đây. Xung quanh đều là đồng nghiệp, cô giả như không hiểu, khẽ nói: “Tôi mời mọi người đi ăn.”

Tiểu Lưu vẫn nghiêm chỉnh nói: “Vậy tôi đưa mọi người đi.”

Nhà hàng bọn họ đặt quả cũng hơi xa trường, lúc này gọi xe lại không tiện. Mấy đồng nghiệp nghe thấy có tài xế miễn phí, lại hiếm khi được ngồi chiếc xe sang trọng thế này, lập tức nhìn Tần Hoan với ánh mắt chờ đợi. Thậm chí có đồng nghiệp nam còn trêu đùa bảo: “Cho chúng tôi thơm lây một cái, đừng có mà ki bo.”

Đúng là “gặp địch sau lưng”, cuối cùng Tần Hoan cười lên lưng hổ khó xuống, chỉ đành gật đầu bảo: “Thôi được.”

Một hàng năm người, ngồi vào cũng không bị chật.

May sai đến nhà hàng, mới có người “giữ quẻ”: “Chủ nhân chiếc xe này có quan hệ gì với cậu, khai mau.”

Tần Hoan nhìn ra ngoài cửa kính, bầu trời nhập nhoạng tối, mặt trời đã lặn sau các tòa nhà cao tầng, khắp nơi đều nhòa tối. Bãi đỗ xe ở phía ngoài, người và xe đều đang yên lặng chờ đợi, đúng kiểu hôm nay phải đón cô về bằng được.

Cô bỗng đau đầu, không khỏi lấy tay day day huyệt trên trán nói: “Một người họ hàng.”

Nhưng lập tức bị một đồng nghiệp nữ tiếp lời: “Tớ nhìn thấy anh ấy một lần rồi.” “anh ấy” đương nhiên là chỉ Cố Phi Trần: “Rất đẹp trai, là người đàn ông đẹp nhất tớ từng gặp.”

“Chắc cậu hoa mắt thôi.” Đồng nghiệp nam ngồi bên cạnh cô bình phẩm một cách thẳng thừng.

“Thèm vào nói với cậu. Không tin cậu hỏi những người hôm đó mà xem. Ai da, Tần Hoan, cậu nói xem, chủ nhân của chiếc xe có phải như mình miêu tả không?”

“Cứ coi là đúng đi.” Lúc này đến cả đường gân trên trán cũng bắt đầu nhảy lên, Tần Hoan uống một ngụm trà, rồi cố nén lại.

Nhưng cả bữa cơm sau đó, cô cứ thắc thỏm vì Tiểu Lưu ở bên ngoài, nên ăn cũng không tập trung.

Sau khi bữa ăn kết thúc, mọi người chia tay ở ngoài cửa tiệm

Trong bóng tối, chỉ thấy ánh đèn sáng lên ở một vị trí nào đó, Tần Hoan biết mình không né kịp, đành chau mày bước qua bên đó.

“Cố Phi Trần hôm nay không cần anh sao?” Ngồi vào trong xe, cô xị mặt ra, “Sao anh lại rảnh thế?”

Nhưng người lái xe hoàn toàn không đáp lại, cứ thế đưa cô ra khỏi thành phố.

Lúc tối Tần Hoan có uống hớp rượu, công thêm tâm trạng không được thoải mái, ngồi trong xe ngọt ngào một lúc bỗng có cảm giác say. Cô kéo cửa xe xuống, bên ngoài không khí vẫn phẳng phất hơi nóng, ủa vào trong xe, khiến cô càng tấm tức nơi lồng ngực.

“Uống rượu xong không nên hóng gió.” Tiểu Lưu nói.

Cô dựa lưng vào ghế, liếc mắt nhìn sang, nói giễu: “Tôi cứ tưởng anh cảm rồi. Ở cùng ông chủ lâu ngày, anh cũng lây cái tính của anh ta.”

Tiểu Lưu như “Hầm” một tiếng trong ánh sáng nhấp nháy của trời chiều. Vì không có ai nói chuyện, nên trong xe lại trở về trạng thái yên lặng như cũ. Tần Hoan cảm thấy mí mắt dần sụp xuống, tư duy cũng trở nên hỗn loạn, không nghe theo sự điều khiển của bản thân. Nên cô biết rõ xe đang chạy về hướng nào, trong lòng không thoải mái lắm, nhưng hòng như ghen lại, mãi cũng chẳng hề tỏ ý phản đối.

Cuối cùng xe cũng vào trong sân, còn cách một quãng xa, đã nhìn thấy có người đứng đón ở hành lang trước cửa. Tần một đèn bật sáng trưng, tần hai chỉ có cửa sổ phòng đọc là phát ra ánh sáng.

Lúc này cô Triệu đã bước ra đón, miệng nói khẽ: “Cháu về rồi.”

Trong giây lát, Tần Hoan bỗng có một ảo giác. Cảm giác như nhiều năm trước, cô từ trường về nhà, cũng là cảnh tượng như vậy, cô Triệu đợi mở cửa, cầm lấy cặp sách cho cô, cười nheo cả mắt bảo: “Cháu về rồi.” Vừa nhường bước cho cô vào nhà, vừa dặn dò đầu bếp chuẩn bị đồ ăn.

Cô đã coi đây như nhà của mình, hầu như ngày nào tâm trạng cũng vui vẻ, không chỉ bởi không khí trong nhà luôn đầm ấm hòa hợp, mà còn bởi ở đây có người đàn ông cô yêu thương.

Cô từng nghĩ mình thật may mắn, còn chưa kết hôn đã có thể quang minh chính đại sống cùng người mình yêu trong một ngôi nhà.

Hàng sáng cùng nhau ăn sáng là quãng thời gian cô thích nhất, nhưng Cố Hoài Sơn có lúc cũng ở nhà, cô và Cố Phi Trần không tiện thể hiện quá rõ rệt, nên cô thường hay làm mấy trò nghịch ngợm dưới gầm bàn. Như lấy chân đá đá chân anh, hoặc một tay luồn xuống dưới bàn, khẽ véo anh như trong kịch.

Còn Cố Phi Trần rất giỏi giả bộ, anh vẫn như chăm chú dùng bữa, khuôn mặt thanh tú khẽ cúi xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, động tác thông thả từ tốn, dáng điệu cử chỉ vô cùng nho nhã.

Cho đến tận khi lên xe đi làm, anh mới quàng tay ôm lấy cô. Đôi mắt anh sáng như sao, đứng ở khoảng cách gần như vậy, cô dường như nhìn thấy được cả hình bóng mình trong đó một cách rõ nét. Anh còn chưa động tay, cô đã bật cười năn nỉ: “Xin lỗi, em sai rồi...” Nhưng anh mặc kệ, vẫn giơ tay véo má cô, nhướn mày lên bảo: “Vừa nãy nghịch có vui không?”

Anh hình như rất thích véo má cô, có lần cô soi gương xong liền chau mày than thở: “Anh xem, mặt em bị anh véo sưng lên rồi đây này.” Thực ra cô mập lên, đúng là tâm trạng vui vẻ nên người cũng tăng cân, bởi quãng thời gian này đúng là hạnh phúc.

Rồi sau này, khi có lần cô đứng ở cửa tầng hai, nhìn anh bước vào nhà cùng một người con gái khác, cô chợt nghĩ: “Không biết anh có làm những động tác thân mật như vậy với cô ấy hay không?”

Cô Triệu bưng lên một bát chè hạt sen rất trong, dặn Tần Hoan: “Vừa hâm nóng, cháu ăn nhanh cho nóng.” Rồi như chợt nhận thấy điều gì khác thường, cô nhìn kỹ lại lần nữa rồi nói hỏi: “Tối nay cháu uống rượu?”

Ôn Như Thanh cũng ở đó, vừa ăn bát chè vừa cười nói: “Chị đoán thế nào tối nay em cũng về.”

Tần Hoan vẫn còn cảm giác hoang mang, lúc sau mới quay lại hỏi: “Tại sao?”

“Trực giác mà.” Ôn Như Thanh sắc sảo lại kỹ tính, phát hiện ngay ra tối nay Tần Hoan có chút không giống bình thường, nên cũng không nói năng dài dòng, chỉ ngược mắt nhìn lên lầu: “Có người còn đang làm việc, nếu em không lên khuyên nhủ, chị em là nửa đêm sẽ bị tiếng còi xe cứu thương đánh thức dậy mất.”

Tần Hoan chỉ ngáy ra rồi hiểu ngay lập tức, nói: “Liên quan gì đến em.”

Cô cúi xuống múc từng thìa chè hạt sen.

Tối nay cô vốn không hề muốn ăn, nhưng giờ chỉ có việc này mới có thể khiến cô che giấu được tâm trạng của mình.

Cô khẽ cúi đầu, đôi lông mi dày che phủ sóng mắt đang khẽ lay động.

Cô thực sự không hiểu, Ôn Như Thanh mới quen biết cô có một ngày mà như đã hiểu cô rất rõ. Trên thực tế, cô quay về đây hoàn toàn là do rượu làm tê liệt suy nghĩ, cộng với việc Tiểu Lưu cứ lải nhải không ngớt, khiến cô không sao dứt ra được, đành phải nghe theo.

Nhưng điều này không có nghĩa cô sẽ gặp ai đó.

Hơn nữa, anh làm việc hay không thì có liên quan gì đến cô.

Cô thấy thấm mệt, hơi rượu bốc bên đầu, ánh đèn sáng rõ trong phòng khách làm mắt cô sụp xuống. Cuối cùng, cô chỉ ăn nửa bát chè rồi lấy cớ buồn ngủ, về phòng đi tắm.

Phòng tắm có lắp hệ thống âm thanh của Đức, vừa bật điều khiển, tiếng nhạc dịu dàng tỏa khắp căn phòng.

Lúc trước là do cô thích hưởng thụ, lại rất thích tắm, thường cứ nằm cả ngày trong bồn tắm không chịu ra, nên Cố Hoài Sơn cho người lắp riêng bộ âm thanh này. Cả nhà ai nấy đều nhận thấy rõ Cố Hoài Sơn yêu thương cô đến chừng nào, thật còn hơn cả thương con đẻ, bởi Cố Phi Trần có lúc còn bị mắng, chỉ duy nhất có cô, người đứng đầu cả tập đoàn Cố Thị, thông thạo cả quan trường lẫn thương trường, hô phong hoán vũ, nhưng lại coi cô như bảo bối, đến cả một cái cháu mảy cũng chưa từng có với cô.

Nên có những lần cô cãi nhau với Cố Phi Trần, liền cố tình nói: “Em đi mách ba nuôi.”

“Đi đi, rồi nói luôn cho ông ấy biết mối quan hệ của mình.” Cố Phi Trần tỏ ra chẳng hề quan tâm, chỉ giương mắt nhìn lại cô.

Thực ra, thời gian hai người bên nhau cũng chưa phải dài, nhưng cũng không ngắn, tuy thế cả hai vẫn giấu Cố Hoài Sơn. Lúc đầu cô chỉ muốn mau mau chóng chóng công khai, nhưng đến khi Cố Phi Trần đồng ý, cô lại thay đổi quyết định.

Vốn tính trẻ con, cảm giác quả cấm bao giờ cũng ngọt, nhất là khi mọi người cùng chung sống trong một nhà, mỗi lần ở trước mặt Cố Hoài Sơn, cô đều cảm giác như đang làm việc dưới đường hầm, âm thầm thực hiện một sự nghiệp bí mật mà vĩ đại. Cảm giác đó vừa ngọt ngào vừa kích động khiến cuộc sống của cô tăng thêm niềm vui bất ngờ.

Nhưng thực ra, cô nghĩ Cố Hoài Sơn biết. Bởi mẹ cô đã biết, sẽ khó mà giấu ông. Huống hồ, một người từng trải nhiều kinh nghiệm như Cố Hoài Sơn, làm sao không nhìn ra trò trẻ con của cô?

Nhưng Cố Hoài Sơn không bao giờ tỏ ra đã biết, cũng không biết có phải đang phối hợp cùng cô trong trò chơi này hay không. Nên cô càng an tâm, vui đùa thỏa thích.

Phòng ngủ của cô nối liền phòng đọc, mà Cố Phi Trần nhiều năm ở lại đây đã quen với việc đi ngủ sớm, cứ đúng 10 giờ tối là về phòng, bởi thế cô tính đúng thời gian, khẽ khàng mở cửa, nhẹ nhàng sang gõ khẽ cửa phòng.

Thông thường Cố Phi Trần sẽ ở trong phòng, như thể việc của công ty làm mãi chẳng hết.

“Ngồi cùng em một lát được không?” cô lúc nào cũng chớp mắt với bộ dạng đáng thương, “Em không ngủ được.”

Cô không thích đi dép lên, cứ trần trần dẫm lên tấm thảm mềm mại, lộ ra gót chân trắng mịn và bắp đùi như tuyết, như con thú nhỏ bị lạc đường, chớp chớp đôi lông mi dài dưới ánh đèn khiến người ta rung động.

Cô biết anh thích kiểu này, nên chỉ cần đợi anh vẫy tay, cô sẽ ủa đến, cười hi hi rồi ôm cổ anh, cả người ngồi lọt vào vòng tay anh.

Vòng tay Cố Phi Trần rất đáng tin cậy, quần áo luôn có một mùi thơm mát, khiến cô không muốn rời, cô hít hà một cách ngốc nghếch, còn anh lúc đó dường như cực kỳ bao dung, chỉ coi cô như con bạch tuộc chỉ biết bám anh nhằng nhẵng, nhưng vẫn giải quyết được công việc một cách hiệu quả.

Cô thường bám lấy anh như vậy, nhắm mắt lại nghĩ, giá mà cả đời như vậy thì tốt.

Nhưng cuộc đời còn rất dài.

Khi anh đứng trước mặt cô, nhìn cô với vẻ mặt lạnh lùng, cô lại như quay về quãng thời gian khổ sở khó khăn khi hai người bên nhau. Ánh mắt anh sắc như dao, đã chặt đứt thế giới mộng tưởng của cô thành từng mảnh vụn.

Anh có bản lĩnh như vậy, có thể đưa cô lên thiên đường, lại dễ dàng vùi cô xuống địa ngục.

Nhanh không kịp trở bàn tay, nên mọi thứ vỡ tan không còn mảnh vụn.

Anh nói: “Em yêu nhầm người rồi.” Thì ra trên đời lại có người đến cả giọng nói cũng lạnh lùng.

Cô ngây ngây ngô ngô nhìn anh, cũng chỉ có thể nhìn anh như thế. Cuối cùng anh quay mặt bước đi, cái dáng cao cao nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn của cô, không hề dừng bước.

Sau ngày hôm đó, cuối cùng cô cũng biết, thì ra cuộc đời còn rất dài, dài đến nỗi khiến người ta không thể nảy sinh thêm chút hy vọng nào nữa.

Có thể bởi âm thanh quá dễ chịu, mới khiến cô chìm vào trong hồi ức như vậy. Vùng vẫy hồi lâu, như thể con thuyền đơn trôi dạt trên mặt biển, nhấp nhô không dựa được vào bờ.

Cho đến khi nước đã chuyển lạnh, Tần Hoan mới mở bừng mắt.

Bước ra khỏi bồn tắm, da cô đã trắng nhợt, mười đầu ngón tay khô se lại. Hơi nước bám lên mặt gương mờ ảo, cô vẫn còn cảm thấy uể oải, tinh thần còn tệ hơn trước, nên vớ đại chiếc khăn tắm bước ra khỏi phòng.

Do uống rượu, cô Triệu sợ cô bị lạnh, nên cố tình tắt điều hòa trong phòng. Lúc này cửa sổ lại mở, rèm cửa khẽ lay trong gió nhẹ, phấp phất trong gió có chút khí lạnh. Cô vẫn chưa lau khô người, tóc ướt rượt đang rỏ nước xuống dưới, bị gió thổi lướt qua, bỗng nhiên sờn gai ốc.

Cô không khỏi ngây ra ngay cửa phòng tắm.

Không phải hoàn toàn do lạnh, mà vì phát hiện ra trong phòng có một người đang tồn tại.

Người đàn ông đứng bên cửa sổ, chỉ mặc chiếc quần dài, hai mắt sâu như biển đêm. Anh xuất hiện lặng lẽ như vậy trong phòng ngủ của cô, khiến cô giật bản mình. Hơn nữa nhìn thấy cô bước ra, anh cũng chỉ khẽ liếc mắt, trượt từ trên chiếc cổ trắng ngần của cô, lướt qua phần ngực eo rồi đùi, cuối cùng mới dừng lại ở đôi chân trần của cô.

Những giọt nước bám trên chân cô khẽ lăn xuống mặt thảm, trong phút chốc biến mất, chỉ còn lưu lại vài vết chân mờ mờ.

Cô mãi lúc sau mới định thần lại được, vừa giữ khăn trước ngực cho khỏi tuột, vừa hỏi: “Có việc gì?”

Cố Phi Trần không trả lời, chỉ quay người đóng cửa sổ lại.

Nhân lúc anh quay người đi, Tần Hoan mới ngược nhìn anh, nhưng chẳng hề nhìn thấy thần sắc ồm yếu của anh. Cô ngỡ rằng lúc trước mọi người khuếch đại lên, cố tình tô vẽ tình trạng của anh thật thê thảm, để cô phải động lòng. Lúc này nghĩ ra, không khỏi có cảm giác bị lừa, bèn buột miệng hỏi: “Anh bị ốm?”

Thực ra cô cố tình nói thật lơ đãng, nhưng đang nói về vấn đề mình không hề quan tâm, chỉ hoàn toàn là muốn chứng thực sự phán đoán của mình.

Quả nhiên, Cố Phi Trần vẫn giữ khuôn mặt thản nhiên, nhìn cô rồi nói: “Không có vấn đề gì”

“Tôi cũng nhìn thấy vậy.” Cô cười như không để tâm, giọng nói hơi chế giễu: “Nếu không làm sao có thể xông vào phòng ngủ của tôi giữa đêm thế này?”

Cứ như thế, chỉ sau chưa đầy ba phút, cô và anh lại quay về thế đối đầu nhau.

Nhưng Cố Phi Trần tối nay dường như không để tâm, chỉ nhìn cô không chớp mắt: “Anh nghe cô Triệu nói em vào đây đã lâu.”

“Nên anh mới tới thăm tôi? Chẳng lẽ anh lo tôi bị chết đuối trong bồn tắm hay sao? Hay là sợ tôi chết rồi, giao kèo bị vứt bỏ, anh không thu lại được món tiền đầu tư về?”

“Em có nhiều ưu điểm, trong đó nổi bật nhất là rất thông minh.” Anh nhếch môi như thể đang cười.

Cô nói: “Cảm ơn anh quá khen. Nhưng tôi vẫn cảm thấy mình rất ngốc. Nếu không làm sao lại cứ bị anh đùa cợt đến chóng cả mặt.”

Nước đọng trên người đã không hết không khí trong phòng không đến nỗi ẩm ướt, bởi làn da để trần ra bên ngoài khô khô nhẵn lại. Giọng cô cứng lại, nói tiếp: “Anh biết không, nhiều năm nay có một câu hỏi cứ đi theo tôi, tôi không sao hiểu nổi, anh nói có phải tôi quá ngốc nghếch hay không?”

“Việc gì vậy?” anh hỏi theo lời cô nói.

“Anh thật sự muốn biết sao?”

“Nói đi.”

Anh ho khẽ một tiếng hai tay đút vào túi quần, dáng đứng không hề thay đổi, khẽ đợi câu trả lời của cô.

Tối nay anh dường như khá nhàn rỗi, nên mới đứng ở đây để cô tính nợ cũ. Nhưng Tần Hoan cũng cảm thấy mình quá rối việc, chuyện của nhiều năm trước, thực ra đã nên vứt lại phía sau từ lâu, nhưng không biết sao, bỗng nhiên lại cứ nghĩ đến nó.

“Cố Phi Trần”, cô nghĩ ngợi một hồi, rồi bỗng gọi tên anh, “Thực ra anh rất ghét tôi, đúng không. Kể từ khi tôi bước chân vào cái nhà này, anh đã không thích tôi. Sau này cũng vậy, nên mới chia tay với tôi. Thực ra tôi rất tò mò, ở giai đoạn giữa đó anh làm sao vậy, bỗng dưng lại chịu cùng tôi chơi trò đùa tình ái.”

Câu hỏi trong suốt bao nhiêu năm, cho đến tận ngày hôm nay, cô mới nói ra. Năm đó còn trẻ, lòng tự trọng rất lớn, thà chết cũng không chịu hỏi một câu tại sao. Anh nói cô đã yêu nhầm người, anh bước đi tuyệt tình đến vậy, thậm chí còn có ngay bạn gái mới. Anh thậm chí còn không buồn nhìn lại cô, đường đường là Tần Hoan làm sao có thể kéo tay anh lại để hỏi tại sao không cần em nữa?

Anh làm tổn thương cô đến mức không sao bù đắp lại được, không kể đến cả lòng tự trọng còn sót lại cũng mất nốt.

Nên cô không hề biết, anh rốt cuộc là vì lý do gì? Cho cô một quãng thời gian đẹp để ngọt ngào, rồi nhanh chóng bứt ra, lạnh lùng nhìn cô vấy cùng trong đau khổ và tuyệt vọng như một con ngốc.

Cô thực sự muốn nổ tung, dao cứa vào da thịt cũng không cảm nhận được, dường như cả người đều đã mê muội, dường như đã làm tất cả mọi người kinh sợ, chỉ trừ anh.

29. Chương 14: Mê Hoặc 2

Bao nhiêu đêm mất ngủ, cô nghĩ hết lần này tới lần khác. Nếu sớm biết là kết thúc như vậy, cho dù bản thân mình có yêu anh nhiều thế nào, cũng không bao giờ lựa chọn từ khi bắt đầu.

“Là để giết thời gian sao?” Cô cuốn khăn tắm vào người cười giễu, đôi mắt đen tuyền như phủ một lớp sương mù, khẽ nghiêng đầu vừa nhìn anh vừa đoán, “Hay anh thương hại tôi, muốn làm thỏa mãn tâm trạng của một thiếu nữ đang yêu thầm.”

Ngoại trừ những điều đó ra, cô thật sự không thể nghĩ ra lý do nào khác.

Nhưng vừa nói dứt lời, Cố Phi Trần cũng chỉ khẽ mím chặt môi, không trả lời.

Cô không hiểu anh đang nghĩ gì, không nhìn ra được thái độ yêu thích hay chán ghét. Ánh mắt lạnh lùng như biển nước, như cố che giấu chân tướng sự việc xuống tận cùng đáy sâu.

Tiếng chuông điện thoại phá vỡ bầu không khí yên lặng đó.

Tiếng nhạc vui nhộn thu hút sự chú ý của Cố Phi Trần, anh khẽ cúi đầu liếc nhìn màn hình di động đang vút ở góc giường, Tần Hoan bước nhanh tới cầm điện thoại chuyển sang chế độ im lặng.

Anh ngược mắt lên hỏi: “Sao không nghe?”

Đây hình như là lần thứ hai Nghiêm Duyệt Dân gọi đến đúng lúc anh có mặt. Lần trước là ở trong khách sạn, lúc đó anh bỏ đi ngay lập tức.

Cô vút điện thoại lại vào giường, cười khẩy: “Cuộc gọi thế này, có mặt người ngoài có tiện nghe không?”

“Người ngoài.” Cố Phi Trần khẽ lặp lại từ này, khẽ cười nhạt, đôi môi mỏng nhếch lên, hỏi đột ngột: “Là ma xui quỷ khiến.”

“Cái gì?” cô không hiểu.

“Chẳng phải em hỏi anh nguyên nhân sao? Lúc đó chỉ là ma xui quỷ khiến.” Anh vừa nói vừa bước nhanh ra cửa, khi ngang qua cô, khoe miệng lại bình thường trở lại, “Gọi điện xong qua phòng đọc sách gặp anh.”

“Gọi điện xong tôi còn phải ngủ.” Cô cũng sa sầm mặt lại. Chỉ là ma xui quỷ khiến? Đúng là một lý do hay.

“Tùy em. Nếu em không quan tâm đến việc công ty của bố em thực sự bị người ngoài chiếm mất.” Anh không hề quay đầu lại, ném lại một câu đó rồi bước ra ngoài phòng.

Tần Hoan đứng ngây ra bên thành giường, cho đến khi di động sáng lên lần nữa, cô mới nhắc lên nghe.

Giọng Nghiêm Duyệt Dân nghe rất xa xôi: “Em đang làm gì vậy?”

Cô lúc này mới nhớ ra, hình như anh đã về nhà một thời gian khá dài, nhưng hai người rất ít khi liên lạc. Cô chỉ lấy lý do là nhà anh có việc, lại vì thời gian chênh lệch nhau, nên gọi điện trở thành một việc xa xỉ.

Nhưng thực tế thì sao? Cô không muốn thừa nhận bản thân mình thực sự không mấy khi nghĩ tới anh, còn không gọi điện thoại đâu có gì khó khăn? Không phải cô chưa từng làm những việc tương tự. Lần đó Cố Phi Trần đi Toronto công tác, cô gọi điện trò chuyện đến 3 giờ đêm vẫn chưa ngủ, chỉ là để nghe giọng của anh. Thời gian đó lại đúng vào tuần thi học kỳ, khiến cô suýt nữa trượt một môn, chỉ vượt qua với số điểm chạm sần là 60.

Sau khi Cố Phi Trần quay về, cô liền nhân cơ hội đòi anh bồi thường, yêu cầu anh dẫn cô đi Châu Âu chơi vào dịp nghỉ hè.

Không được nhớ nữa.

Trước khi để mình lại rơi vào vực sâu thẳm, Tần Hoan đã kịp thời nghĩ sang việc khác.

Bên tai lại vang lên tiếng Nghiêm Duyệt Dân: “Nên có lẽ một thời gian nữa anh mới về nước.”

Lý do trước đó cô mất tập trung nên không nghe rõ, lúc này cũng không tiện hỏi lại, chỉ trả lời một cách mơ hồ: “Vâng, khi nào anh quyết định về thì báo lại cho em.”

“Ừm” Nghiêm Duyệt Dân lại hỏi cô: “Thế em dạo này thế nào?”

Cô chỉ chọn mấy chi tiết thường ngày để trả lời anh, giấu đi những việc liên quan đến Cố Phi Trần. Cuối cùng cô che miệng gấp: “Em hơi mệt, muốn ngủ sớm.”

“Thế em ngủ đi, chúc ngủ ngon.”

“Tạm biệt!”

Ngắt điện thoại, Tần Hoan nghĩ giây lát rồi bỏ khăn tắm ra khỏi người, mặc chiếc áo ngủ rồi ra khỏi phòng.

Đền phòng đọc sách vẫn sáng.

Cô đẩy cửa bước vào, đúng lúc gặp Cố Phi Trần đang ngồi hút thuốc ở ghế. Thấy cô xuất hiện, anh chẳng nói một lời, chỉ tiện tay dụi đầu thuốc vào gạt tàn.

Cô không khỏi chau mày, nhìn chăm chăm vào khói thuốc trắng mờ bay tỏa trong phòng, thấy không sao chấp nhận nổi. Trong lòng thầm nghĩ, con người này càng ngày càng bất cần, rõ là phổi không khỏe, lại còn hút thuốc nhiều hơn trước, rượu cũng uống không ít, bệnh hen không tái phát mới là chuyện lạ.

Cố Phi Trần thấy cô đứng ngây ra, cười khê bảo: “Sao rồi, điện thoại gọi gì mà nhanh thế?”

Tuy đang cười, nhưng mắt lại không cười. Mắt anh dài và sâu, qua làn khói thuốc, tỏ ý giễu cợt rất rõ rệt. Cô cũng cười theo: “Không có ai làm phiền bên cạnh, những gì muốn nói đã nói rồi.”

“Thế sao.” Anh rít một hơi thuốc nhẹ nhàng phả ra, khuôn mặt không hề có biểu hiện gì.

Cô đi thẳng vào vấn đề: “Ban nãy anh nói có ý gì?”

“Em hỏi câu nào?” Anh hỏi lại, “Ma xui quỷ khiến, hay là việc người ngoài nuốt mất công ty của bố em?”

Những chữ đó nghe thật chói tai, cô nghiêng chặt răng: “Việc của công ty!”

Cố Phi Trần lại nhìn cô, nói một cách chậm rãi: “Chú của em cờ bạc thành tính, tài sản của bố em để lại chỉ còn lại cái vỏ rỗng không.”

Thật không ngờ mọi việc lại nghiêm trọng đến vậy, Tần Hoan không khỏi ngây người.

“Theo anh được biết, chú em gần đây kết giao với một người ‘bạn tốt’, một tay cờ bạc nổi tiếng. E rằng với kiểu của chú em, cuối cùng sẽ bị người ta ăn đến xương cũng chẳng còn.”

“Vậy phải làm sao?”

“Anh cũng không biết.”

“Làm sao có thể vậy được?” Tần Hoan bước lên phía trước vài bước, ngón tay bám vào mặt bàn, nhìn đối diện vào khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông chỉ qua một chiếc bàn, “Cố Phi Trần, nếu những lời anh nói là sự thật, vậy anh nhất định có cách cứu vãn công ty.”

“A...” Cố Phi Trần như muốn bật cười, nhưng lại quay đi ho khê.

Điều thuốc đang hút dở hơn một nửa, anh ho đến rung cả vai. Tần Hoan không khỏi chau mày, động tác còn nhanh hơn cả suy nghĩ, trước khi chính mình kịp phản ứng thì cô đã giơ tay ra, cầm lấy điều thuốc đang kẹp giữa hai ngón tay anh.

Cố Phi Trần tỏ vẻ bất ngờ, nín cơn ho rồi ngược lên nhìn cô.

Cô dập mạnh điều thuốc, cúi xuống giọng cứng nhắc: “Anh không cần sống thì mặc anh, nhưng đừng để tôi phải ngửi mùi thuốc lá... không chịu được.” Rồi như vẫn chưa đủ, cô lại bổ sung thêm: “Kể cả là muốn chết, cũng đợi chúng ta thanh toán xong rồi hẵng chết.” Nói rồi lại cúi đầu xuống không nói một lời.

Chút ánh sáng đỏ rực nhanh chóng tắt rụi trong chiếc gạt tàn pha lê.

Cố Phi Trần không hề ngăn cản lại, chỉ khê nhìn cô chăm chú. Thực ra cái dáng vẻ chau mặt nhăn mày của cô làm anh có cảm giác mơ màng, như gọi lại kỷ niệm xa xôi nào đó, khiến người luôn biết không chế cảm xúc như anh cũng phải xao lòng.

Có lẽ do ánh sáng, nên khi cúi xuống, lông mi cô trông rất dài và dày, như hai cánh quạt, rủ thành hình vòng cung mờ mờ trên mặt. Cô vừa tắm xong, tóc rủ xuống bờ vai mềm mại, đôi môi hồng phớt tự nhiên, da vẫn trắng mịn như thời thiếu nữ.

Anh vẫn nhớ cảm giác chạm da thịt cô, tuy đã từ rất lâu, nhưng anh nhớ đến từng chi tiết. Mỗi lần anh ve vuốt cô, đều như vuốt ve tấm vải lụa thượng hạng, khiến lòng lưu luyến khó rời.

Anh nói không sai, bởi thật sự như bị ma xui quỷ khiến.

Anh im lặng giây lát, rồi từ từ đứng dậy, nhìn cô như có tâm sự: “Chỉ bằng chúng ta lại làm một cuộc trao đổi.”

Cô dường như chưa kịp phản ứng, thì anh đã giơ tay ra, chạm vào khuôn mặt cô.

Động tác của anh rất nhẹ, đầy vẻ trân trọng, giống như đang chạm vào đồ gốm sứ quý giá nhất trên đời này, đến cả việc mạnh tay một chút cũng không nỡ.

“Chúng ta lại làm một cuộc trao đổi, anh có thể giữ lại thứ mà em muốn.”

Giọng nói sắc lạnh, chậm rãi thốt ra từ đôi môi mỏng, như có sức mạnh sai khiến lòng người. Cô không khỏi ngây ra, như mất hồn, lại như quên cả né tránh, cứ để mặc cho đôi tay lạnh lạnh đó vuốt ve má mình.

Thực ra, cô đã quá quen với sự động chạm của anh, cho dù trong lòng cô đã hận anh đến nhường nào, nhưng cơ thể không chịu lừa dối cô một vuông một thước. Ngón tay anh, hơi ấm của anh, dường như đã ngấm sâu vào trong xương tủy, tạo thành dấu vết không bao giờ thay đổi, chẳng hề liên quan đến thời gian, cũng chẳng liên quan đến không gian. Chỉ bởi là anh, cơ thể cô sẽ không bao giờ quên được.

“Trao đổi gì?” Cô đứng yên một chỗ, hơi ấm đã rời bỏ cô từ rất lâu, như cách xa cả hàng trăm triệu năm, bỗng lại xuất hiện khi cô đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Nên cô như trúng tà, đứng yên không hề nhúc nhích.

“Chúng ta hãy sống với nhau thật tốt trong vài ngày, giống như trước khi chia tay.”

Khi nói câu này, Cố Phi Trần như đang nghĩ ngợi, thậm chí ngay cả anh cũng nghi ngờ rằng mình đã mất lý trí. Nhưng anh lại không nỡ buông tay, ngón tay vẫn vương vấn giữa làn da trắng mịn như sứ và đôi môi hồng như cánh đào trên khuôn mặt cô, anh nhận ra mình không thể nào rời xa cô được.

Khi còn là cô gái 20 tuổi, với vẻ đẹp yêu kiều nụ cười như gió mùa xuân, Tần Hoan thích dựa vào anh, như chú mèo nhỏ đang làm nũng... Từng hình ảnh trước kia của người phụ nữ đang đứng trước mặt đều hiện trở mồn một, như một bộ phim quay chậm. Mọi thứ đã qua đi, không nên nghĩ lại, không nên nhớ, nhưng anh lại nhớ rõ như in và không thể để mặc mọi thứ tốt đẹp lại rời bỏ anh thêm lần nữa.

Vùng vẫy trên thương trường bao năm, anh rất rành về kỹ năng đàm phán, lúc này lại vận dụng ngay với cô: “Nửa tháng, làm tiếp những việc trước kia chưa làm hết, sau nửa tháng, em sẽ nhận được những gì em muốn.”

“... Là như vậy?” Ánh mắt cô như đá thủy tinh đen sẫm, lấp lánh dưới ánh đèn, như muốn nhìn xuyên qua anh, hướng về một nơi còn xa hơn nữa.

Đây là lần đầu tiên anh không đoán được cô đang nghĩ gì. Anh ngập ngừng rồi nói khẽ: “Là như vậy.” Một chút lý trí cuối cùng biến mất, anh lúc này mới nhận ra, người phụ nữ này luôn có cách khiến chính anh cũng không sao nhận được ra mình.

Còn cô vẫn yên lặng, khuôn mặt xinh đẹp như phủ một làn sương mờ. Cho đến khi chiếc đồng hồ để bàn chuyển sang giờ tiếp sau, cùng với tiếng chuông khe khẽ, cô mới gạt đầu, giọng rất nhẹ, như đang chìm trong mơ, thậm chí khiến người ta không biết cô có đang tỉnh táo hay không.

Nhưng anh vẫn nghe rõ lời cô nói.

“Được thôi. Giống như chúng ta chưa hề chia tay, nửa tháng.”

Ánh mắt lạnh lạnh, như chìm trong đáy nước, từng giây từng phút, cuối cùng cũng làm tan khói mờ phủ khắp gian phòng bao lâu nay.

Cô bỗng chợt cười với anh, nụ cười như phủ trong màn sương, đẹp khiến người ta ngộp thở: “Anh nói phải giữ lời.”

“Anh biết.” Anh không hề chớp mắt, chỉ trả lời khẽ.

Trong giây phút đó, anh thật sự cảm thấy Tần Hoan của sáu năm trước đã quay trở lại.

Nửa đêm hôm đó, trời bỗng mưa rào rích.

Cơn mưa đầu mùa thu cuối cùng cũng đổ xuống, đập vào cửa sổ, tuy chỉ là âm thanh rất nhỏ, nhưng vẫn khiến Tần Hoan giật mình tỉnh giấc.

Cô mở to mắt trong bóng tối.

Nhờ chút ánh sáng bên ngoài cửa sổ, cô lơ mơ nhìn thấy bóng người đàn ông nằm bên cạnh. Anh như ngủ rất say, hơi thở đều đều, một tay kê dưới cổ cô, một tay quàng ôm lấy eo cô.

Nhưng mới chỉ hai tiếng trước, anh vẫn còn rất tỉnh táo, trong giây phút ngắn ngủi đó, anh nhìn cô từ đầu tới cuối, ánh mắt vừa sâu vừa sáng. Nụ hôn của anh phủ kín người cô, như những giọt mưa ngoài cửa sổ, không bỏ sót một khoảng nào trên người cô, như trò đùa tình nghịch cực kỳ kiên nhẫn, đốt cháy ngọn lửa nhen nhúm trong cô, cho đến khi cô không kiềm chế được những khát khao của cơ thể, chỉ mong anh đừng dừng lại.

Anh rất thành thực, trí nhớ lại rất tốt, cho dù đã xa nhau bao lâu, anh vẫn nhớ tất cả thói quen của cô, nên nhanh chóng khiến cô mê mẩn, cả người như chìm trong mây, bồng bênh bồng bênh, không còn biết gì tới hiện tại.

Cô thực sự đã quên.

Cái giây phút anh đi sâu vào trong cô, cô hoàn toàn quên mất mình là ai, cũng quên anh là ai, lại càng không nhớ tới lý do khiến bản thân mình đồng ý sự trao đổi này. Những ân oán giằng xé, những yêu và hận dày vò cô suốt bao ngày bao tháng, lúc này đều bay biến, không còn dấu vết.

Cô cảm nhận được hơi ấm của anh, cơ thể của anh, dường như mỗi một cái vuốt người của anh đều chạm vào nơi sâu kín nhất trong cô. Ngón tay anh bám chặt vai cô, mạnh mẽ, như sợ cô biến thành khói sương, lại như muốn ôm chặt cả người cô trong vòng tay anh.

Rồi cuối cùng cũng kết thúc, anh cúi xuống hôn môi cô, trên trán anh còn lấm tấm mồ hôi, lóng lánh trong màn đêm. Còn cô vẫn cảm thấy mơ màng, bèn cố tình giơ tay chạm vào người anh.

Nhưng động tác mới được một nửa, đã giật mình tỉnh ra.

Tay cô như cứng lại trong không trung, giọng anh khàn đi: “Em sao vậy?” Âm thanh như vờn quanh cô, trong bóng đêm, cảm giác cô cùng ấm áp.

Cô lắc đầu nói: “Không sao.” Thật không nở rời xa, chỉ là bởi mọi thứ không dễ dàng, giấc mơ đẹp nhất như đã chạm vào tay, khiến cô không đủ dũng cảm làm hỏng nó. Nên cô buông thả và nuông chiều cơ thể, chịu làm một việc vô cùng nguy hiểm.

Như uống thuốc độc cho đỡ khát, uống xong ngụm đầu tiên, chất độc ngọt ngào, đã ngấm vào tận xương tủy.

Sự trao đổi này, rốt cuộc là ai lừa dối ai?

Cô thấy mình như Eva bị rắn dẫn dụ, vào thời điểm gập đầu đồng ý, cô đã rơi vào vực sâu thăm không còn trách được ai.

Trong đêm tĩnh lặng, cô chạm tay vào khuôn mặt anh, nhắm chặt mắt, bất chợt gọi tên anh: “Cố Phi Trần?” “Ừ?”

“... Đây là mơ sao?”

Cô nhắm mắt, lẩm bẩm trong miệng, hình như anh nghe không rõ, bởi cho đến khi chìm vào giấc ngủ, cô không hề nghe thấy anh trả lời.

Ngoài cửa mưa ngày một dày hạt, cô đã hoàn toàn tỉnh ngủ.

Thực ra cô hiểu rất rõ, đây chỉ là một giấc mơ. Bởi anh đưa ra đề nghị trao đổi, bởi cô đồng ý, nên hai người cùng nhau mơ một giấc mơ.

Mà nửa tháng, chính là khoảng thời gian của nó.

Kể từ đêm đó, cô cảm thấy mỗi bước đi của mình đều vô cùng nguy hiểm. Nhưng đó là con đường cô lựa chọn. Vẫn biết dưới chân là vực sâu thăm thẳm, nhưng cô mới là ma xui quỷ khiến, chỉ là để giơ tay chạm lấy cái thiên đường mà cô từng sở hữu.

Thiên đường cuối cùng đã vỡ tan như bong bóng xà phòng, có lẽ cô cũng vỡ tan như vậy.

Trời gần sáng Cố Phi Trần mới tỉnh giấc, thấy Tần Hoan đang nghiêng người với quần áo rơi dưới đất. Anh bèn quàng tay ôm cô vào lòng nói khẽ: “Dậy sớm vậy.”

“Ừm, em muốn về phòng.”

Môi anh đã kề sát tai cô, là nơi nhạy cảm của cô, hơi thở ấp áp lướt qua, khiến cô khẽ rùng mình, giọng nói cũng run lên: “Đừng để mọi người nhìn thấy.”

Anh dường như cũng nhận ra giọng cô hơi run, không khỏi khẽ cười một tiếng, hôn nhẹ lên đôi tai trắng nhỏ xinh xắn, vừa nài nỉ mơ màng: “Nằm thêm một lúc nữa.”

“Không được.” Cô muốn tránh, nhưng làm sao tránh được. Cánh tay anh mạnh mẽ rắn chắc, ôm chặt cô vào lòng, hai chân kẹp lấy cô, như ôm chiếc gối bông.

“Cố Phi Trần!” Cô cuống lên, giọng nũng nịu không sao chế ngự nổi, dịu dàng như nước chảy: “Em làm sao... làm sao lại không biết anh hư thế này?”

“Ồ!” Giọng nói lướt qua cổ, như kéo dài ra, như giọng người say, lại như ngái ngủ vào sáng sớm: “Thế hôm nay anh sẽ cho em biết.”

Trước khi trời sáng, anh lại kịp “dày vò” cô thêm lần nữa, đến khi cô bước xuống giường mặc quần áo, mới phát hiện hai chân mềm nhũn, suýt nữa thì vấp ngã ra tấm thảm.

“Cẩn thận một chút.” Người đàn ông một tay chống đầu, nghiêng người nhìn cô.

Cô không để ý tới anh, chỉ quay đầu lườm một cái, rồi nhặt vớ áo ngủ mặc vào người, chân trần chạy nhanh về phòng.

Rốt cuộc vẫn chưa thích nghi được. Chỉ là một đêm ngắn ngủi, nếu để người làm nhìn thấy anh và cô đã làm lành, có phải sẽ kinh động mọi người hay không?

Huống hồ cô vẫn chưa có sự chuẩn bị cẩn thận. Ra khỏi giường của Cố Phi Trần, cô dường như mới dần dần tỉnh lại.

Đây chỉ là một cuộc trao đổi, hoặc chỉ là một vở kịch, nhưng cô chưa từng phát hiện ra mình lại có năng khiếu làm diễn viên, bởi chỉ có một đêm, cô dường như đã diễn lại vở kịch từ đầu.

Những cái còn lại, bỗng không còn muốn nghĩ tiếp. Cô thực sự muốn diễn hết vở kịch này.

30. Chương 15: Mong Ước 1

Vừa may là cuối tuần, do buổi đêm mất sức, Tần Hoan về phòng chỉ nghịch điện thoại một lát rồi ngủ thiếp đi. Đến khi tỉnh dậy, đã gần trưa.

Cô Triệu qua phòng gõ cửa, hỏi cô đã dậy chưa, dường như vẫn coi cô như đứa trẻ giống như những buổi cuối tuần trước kia, gọi cô xuống ăn trưa.

Cô vẫn chưa tỉnh hẳn, trả lời mơ mơ màng màng, rồi lại ngáy ra hồi lâu mới chậm chạp ra khỏi giường đánh răng rửa mặt.

Bên ngoài mưa mỗi lúc một to, đập vào cửa kính phòng khách lộp độp rõ ràng, trong trẻo chẳng khác nào tiếng nhạc.

Thấy Tần Hoan bước xuống cầu thang, Ôn Như Thanh cười chào, rồi nhìn cô thật kỹ như thể phán đoán ra điều gì.

Tần Hoan không khỏi giật mình, còn nghĩ Cố Phi Trần đã để lại dấu vết gì trên người cô. Nhưng này giờ tắm soi gương, rõ ràng không hề phát hiện có gì khác lạ.

Cuối cùng Ôn Như Thanh chỉ nói: “Hôm nay thần sắc em có vẻ vui.”

“Thật không?” Tần Hoan thở phào một tiếng, rồi nhìn ra phía phòng khách.

Cố Phi Trần như vừa gọi xong điện thoại, di động vẫn nắm trong tay, cũng vừa đúng lúc quay sang phía cô, trông vẻ mặt thần nhiên như không, chỉ là khóe miệng như đang nhếch lên cười.

Tần Hoan ho một tiếng, chỉ đành nói dối như không có chuyện gì xảy ra: “Chắc tại em ngủ đủ.”

“Bình thường em làm việc vất vả không?” Đầu bếp vẫn chưa làm xong cơm, Ôn Như Thanh bèn kéo cô ngồi xuống nói chuyện phiếm, “Chị nghe nói trong trường rất vui, nhiều người trẻ tuổi, không khí làm việc cũng nhẹ nhàng hơn ở công ty.”

“Gần như vậy. Văn phòng em chỉ toàn người khoảng 30 trở lại.”

“Thế thì thích quá. Hôm nào chị hết bận, sẽ đến trường em tham quan một lần.”

“Em sẽ đón tiếp chị bất cứ lúc nào.”

Sau bữa trưa, Ôn Như Thanh rủ Tần Hoan đi dạo phố.

Người làm đang dọn dẹp bát đĩa, Cố Phi Trần đứng ở trước cửa kính, nhìn bọn họ nói: “Mưa to như thế!”

Đây dường như là câu đầu tiên anh nói với cô kể từ lúc cô xuống gác. Đúng là mưa rất to, cửa kính dường như đã bị mờ đi, giống như một màn nước rộng từ trên xuống dưới, ngăn cách cảnh vật vốn có bên ngoài sân.

Nhưng Tần Hoan vẫn nhìn ra ngoài, chỉ nghĩ hai phút rồi liền đồng ý: “Đợi em lên phòng thay quần áo.” Cuối tuần ở nhà không có việc gì làm, cô không muốn ngồi nhìn Cố Phi Trần, tránh không để anh lại nghĩ ra trò gì khác nữa.

Tài xế đưa bọn họ tới tầng hầm để xe của khu thương mại, hai người đi thang máy lên. Tuy là ngày nghỉ, nhưng trời mưa to gió lớn cũng ảnh hưởng đến việc làm ăn, chỉ có vài khách hàng thừa thớt dừng lại quây vàng bạc kim cương ở lầu một.

Ôn Như Thanh vừa ngắm nghía các gian hàng một cách lơ đãng, vừa trò chuyện với Tần Hoan.

Ôn Như Thanh thích nói chuyện, tính tình lại thẳng thắn, có lúc thậm chí còn giống đàn ông, hi hi ha ha không thềm che miệng. Tần Hoan tiếp xúc lâu với cô, càng cảm thấy tính cách và vẻ bề ngoài hấp dẫn dịu dàng của cô thật chẳng ăn nhập với nhau.

Nhưng cuối cùng vẫn là phụ nữ, chuyện trò xong hết, kim cương mới là bạn tốt nhất của họ. Điểm này thể hiện rất rõ rệt ở Ôn Như Thanh.

Cô hình như đặc biệt yêu thích loại trang sức này và tìm hiểu về nó rất kỹ. Từ công đoạn cắt gọt đến qua lửa, từ loại khảm nạm đến loại thuần kim cương, kiến thức chuyên môn còn phong phú hơn cả nhân viên bán hàng.

Ôn Như Thanh đeo thử vài chiếc vòng tay, rồi lấy cả nhẫn để thử.

Ngón tay cô dài thanh mảnh, rất đẹp, viên kim cương lồng vào ngón tay giữa, long lanh sang trọng dưới ánh đèn. Cuối cùng cô chọn một chiếc hai cara, quay đầu hỏi Tần Hoan: “Đẹp không?”

Tần Hoan cười bảo: “Đẹp”

“Vậy mua cái này.”

Quẹt thẻ xong, Tần Hoan mới nói: “Chị thường mua nhẫn kim cương?”

“Ừ. Không có đàn ông, chỉ tự mình mua cho mình thôi.” Nói đến đây Ôn Như Thanh mới phát hiện ra: “Ồ, hình như em rất ít đeo trang sức?”

Mười ngón tay Tần Hoan trống không, ở khuỷu tay cũng chỉ có một chiếc đồng hồ.”

“Ừm, em không quen.”

“Chị thích vàng bạc châu báu, nhưng so với một người, chị còn không sánh bằng kia.” Ôn Như Thanh chợt nói.

“Ai cơ?”

“Mẹ của Cố Phi Trần”

Tần Hoan ngậy ra.

Cô chưa từng nghe Cố Phi Trần chủ động nhắc về mẹ, chỉ lờ mờ biết rằng khi anh còn nhỏ, mẹ anh đã mất, sau đó Cố Hoài Sơn cũng không lấy thêm người nào khác.

Cho dù là quãng thời gian mối quan hệ giữa cô và Cố Phi Trần tốt nhất, cô cũng không hề hỏi về điều đó. Cô vẫn nghĩ người đã mất rồi, không muốn nhắc tới những việc đau lòng của anh. Hơn nữa quãng thời gian đó lại ngọt ngào như thế, mà cô lại có chút ích kỷ và ngại thẹn, chỉ mong sao cuộc sống đầy ắp tiếng cười.

Cô cũng đã nhìn thấy ảnh của mẹ Cố Phi Trần.

Là ảnh thời còn rất trẻ, ảnh đen trắng, được phóng to đặt ở giá sách. Thật đúng là giai nhân tuyệt sắc, khuynh quốc khuynh thành, nhất là đôi mắt sinh động, hút hồn. Có thể nhận rõ, Cố Phi Trần được thừa hưởng những ưu điểm tốt nhất của mẹ, chỉ là đôi mắt trông lạnh lùng xa cách hơn một chút. Còn mẹ anh, ít ra thì trong ảnh nụ cười cũng rất ấm áp, có vẻ đẹp làm rung động lòng người.

“Chị đã gặp mẹ anh ấy chưa?” Tần Hoan không khỏi tò mò hỏi Ôn Như Thanh.

“Đương nhiên là chưa. Những năm qua chị cũng chỉ là nghe người lớn nói lại. Nghe nói nữ chủ nhân nhà họ Cố đặc biệt yêu thích sưu tầm trang sức quý, thậm chí đến mức độ mê đắm, hàng năm đều có mặt ở các cuộc bán đấu giá lớn, chỉ cần là những thứ bà ưng ý, bất kể giá cả ra sao cũng phải đưa vào bộ sưu tập. Những thứ bà có, đủ để mở một cuộc triển lãm nhỏ. Đã từng có một năm trong thành phố mở hoạt động từ thiện, chỉ riêng mình bà đã quyên góp hơn mười loại trang sức, mỗi loại đều là một báu vật hiếm có, khiến các phụ nhân khác tranh nhau mua, nghe nói khung cảnh vô cùng náo nhiệt.”

Đại khái vì như vậy mà câu chuyện được đồn đại khắp nơi. Sau này khi Ôn Như Thanh lớn lên, tiếp xúc với những người nhiều tuổi trong giới kinh doanh, thỉnh thoảng cũng nghe lại những chuyện như vậy.

Con người ta khi về già thường ôn lại chuyện cũ. Trong mắt của những vị cao niên đó, vợ Cố Hoài Sơn giống như một huyền thoại không bao giờ cũ, bởi nhan sắc diễm lệ, lại có sở thích xa xỉ như vậy, nhưng sớm đã hoa tàn ngọc tạ khiến ai nấy đều tiếc thương khôn hạn.

Nói những điều này, Ôn Như Thanh bắt chợt ai oán: “Nếu thế giới tinh thần của người phụ nữ đầy đủ sung túc, sao còn cần mê đắm những thứ đồ vật lạnh như băng như vậy? Nghe nói từng có khoảng ba năm, ngoài trừ việc tham gia các cuộc bán đấu giá ở khắp mọi nơi trên thế giới, bà gần như không làm bất cứ việc gì, đến cả nhà cũng ít khi về.

Tần Hoan không khỏi ngậy ra: “Vậy bà và ba nuôi... Ý em là, tình cảm của hai vợ chồng họ không tốt sao?”

Ôn Như Thanh nhìn Tần Hoan với ánh mắt ngờ vực nói: “Em ở nhà họ bao lâu, chẳng lẽ không biết gì về những việc này sao?”

“Khi em tới nhà họ, mẹ Cố Phi Trần đã qua đời rất lâu. Trong nhà cũng không ai nhắc tới bà, mà em cũng ít khi tiếp xúc với người ngoài.”

“Vậy chẳng trách.” Ôn Như Thanh do dự một lát, cuối cùng mới bảo cô, “Nghe nói không được tốt.”

Chỉ mấy chữ đơn giản, cũng đủ giải thích mọi điều.

Thiếu phụ gia đình giàu có, cuộc sống cô liêu, chỉ có thể bù đắp sự trống rỗng của tinh thần bằng việc theo đuổi vật chất gần như biến thái.

Những việc đó, Tần Hoan hoàn toàn không hề tưởng tượng được.

Trong mắt cô, Cố Hoài Sơn ôn hòa nhã nhặn, bình dị dễ gần thậm chí có thể coi là người đàn ông cực kỳ biết chăm sóc người khác. Ông đối với cô tốt như vậy, thì có lý do gì lại không tốt với vợ mình?

Trong lòng cô bất chợt rung động, cô buột miệng hỏi Ôn Như Thanh: “Vậy tại sao bà lại mất?”.

“Bị trúng độc trong thuốc.” Ôn Như Thanh dừng lại một lát, rồi bổ sung thêm: “Lúc đó nhà họ Cố đưa ra lý do như vậy.”

Hôm đó bọn họ dạo phố đến tận tối mới về.

Tần Hoan lên gác tắm, đang tắm thì có điện thoại nội bộ.

Chiếc điện thoại này lâu lắm không đổ chuông, cô thực ra đã đoán được ai gọi. Quả nhiên, vừa nhấc lên đã nghe thấy giọng sắc lạnh của người đàn ông vang lên: “Buổi chiều đi mua những gì?”

“Mấy cái ái.” Cô vừa nghịch bọt xà phòng trong bồn tắm, vừa nói.

“Bây giờ đang làm gì?”

“Đang tắm.”

“Tắm xong đi cùng anh một lúc.”

“Đi đâu?”

“Ăn cơm.”

“Được rồi.” Cô nhanh chóng ra khỏi bồn tắm, thay quần áo xuống gác, lúc này mới nhìn thấy Cố Phi Trần đã đợi ở phòng khách.

Cô Triệu thấy hai người cùng nhau ra khỏi nhà, tỏ ý kinh ngạc, rồi nụ cười lập tức nở trên khuôn mặt, đưa đến cổng vẫn còn dằn dò: “Đi đường cẩn thận.”

“Lại đi tiếp khách?” Lên xe, Tần Hoan hỏi.

Thực ra hỏi xong cô lại hối hận. Đều là những việc không cần quan tâm, chẳng qua mọi người đang diễn kịch mà thôi. Mười lăm ngày, không chớp mắt đã chỉ còn lại 14 ngày, nếu lúc đó không rời xa được, cô sẽ phải đi đâu về đâu?

Bên ngoài mưa to gió lớn, đèn ánh đèn đường cũng như bị mưa giăng che phủ, trong xe cảm giác tối hơn mọi khi.

Khuôn mặt Cố Phi Trần trong bóng tối, như cười khê một cái: “Không phải, chỉ là ăn cơm với mấy người trong hội đồng quản trị.”.

“Sao lại để em tham gia?”

“Vì anh muốn đưa em đi cùng.”

Anh nói rất thoải mái, vừa nói vừa lướt qua tay cô. Tay anh có chút hơi lạnh, hơi lạnh đó áp vào mu bàn tay, khiến cô chỉ muốn quay lại áp tay vào đó.

Vì lý do thời tiết, đường phố hơi ùn tắc, trên đường vào thành phố còn gặp phải một tai nạn giao thông, xe cộ dịch chuyển chậm chạp theo dòng xe dài dằng dặc.

Trên đường đi, Cố Phi Trần gọi một cuộc điện thoại, chắc là cho thư ký, để cô báo lại cho mọi người anh sẽ đến muộn một chút.

Xe cứ đi rồi lại dừng, cứ thế mãi không thoát ra được, Tần Hoan bắt đầu sốt ruột, nhưng lại thấy người đàn ông bên cạnh có vẻ thoải mái, sau khi cúp điện thoại bèn giơ tay ra vuốt tóc cô, kệ cho những sợi tóc bám vào ngón tay.

Cô không dừng được phải hỏi: “Hay lắm sao?”

“Hử?” anh quay người lại, đôi môi mỏng khê nhướn lên, ánh mắt sáng rực lên trong bóng tối, nói chậm rãi: “Cũng hay. Nhưng anh thấy có việc khác còn hay hơn.” Nói rồi ôm lấy cô, chẳng nói chẳng rằng hôn lên môi cô.

Anh không dùng sức, nhưng động tác lại nhanh, hôn cô một cách tự nhiên, cô vừa sợ vừa thẹn, đẩy anh ra nhìn về phía trước tỏ ý có người. Anh lại chẳng hề để tâm, chẳng hề ngước mắt lên, chỉ là giơ tay kia ra, ấn nút tự động ở bên cạnh ghế.

Tầm chán ngán cách chỏi lên, anh nhìn cô, vẻ mặt rất đặc ý: “Bây giờ có thể tiếp tục được không?”

Có lẽ từ sáng nay, anh bỗng cười nhiều hơn, đến cô cũng cảm thấy kinh ngạc. Khi họ hòa hợp với nhau nhất, cũng chỉ có lúc hòa hợp nhất, anh mới có vẻ mặt như vậy.

Thời gian như quay ngược trở lại.

Cô như bị trúng tà, không còn nhớ cả động tác phản kháng mang tính tượng trưng, chỉ khẽ chớp chớp mắt, cười nói khê: “Được”

Nếu đây là một giấc mơ, thì cứ để cả hai chìm vào say mê.

Tắc đường, bọn họ đến muộn mất nửa tiếng. Mọi người đều đang đợi Cố Phi Trần, lúc này nhìn thấy anh và Tần Hoan nắm tay nhau xuất hiện, dường như đều rất ngạc nhiên.

Trong số những thành viên của hội đồng quản trị, Tần Hoan biết được hơn một nửa. Bởi năm xưa khi Cố Hoài Sơn còn sống, những vị cao niên trong hội đồng quản trị cũng thỉnh thoảng tới nhà họ Cố chơi, nói chuyện phiếm với Cố Phi Trần, có lúc còn hẹn nhau đi câu cá.

Cô cũng đi cùng một lần, là ở hồ chứa nước trong núi sâu, dọc đường cô ngủ quên mất, mãi khi đến nơi cũng vẫn chưa tỉnh táo, dưới ánh nắng mặt trời chỉ cảm thấy buồn ngủ. Bởi thế có người chủ động giúp cô móc thính vào cần câu, lại che ô giúp cô, cẩn thận đến mức khiến cô nhớ rất lâu.

Nên bữa cơm tối nay, cô vừa nhìn đã nhận ra một số người. Còn có Tiền Văn Long dường như vừa nhìn cũng đã nhận ra cô, quay sang cười rất tươi chào: “Tần Hoan, lâu lắm không gặp.”

Tần Hoan cũng cười cười, cô cứ ngỡ Cố Phi Trần sẽ hỏi, quay đầu lại chỉ thấy Cố Phi Trần đang bàn chuyện với một thành viên hội đồng quản trị tóc bạc phơ, đại khái là đang thảo luận vấn đề gì đó quan trọng, nên không để ý đến cô.

Đến khi bữa ăn kết thúc, hai người quay về nhà, Cố Phi Trần mới hỏi: “Em quen Tiền Văn Long?”

Anh hỏi như vô tình, mắt vẫn dán vào màn hình vi tính xem cổ phần New York, nên cô ngậy ra, rồi mới bình thản nói: “Chỉ là gặp mặt, cũng là nhiều năm trước.”

“Vậy sao?” Anh đáp lại lơ đãng, vút con chuột rồi bước về phía giường.

Cô đã thay áo ngủ, đang dựa vào giường xem tạp chí, anh ngấm xuống bên cạnh, giơ tay về phía cô.

“Chúng ta đi nghỉ mát đi.” Cô bỗng đề nghị.

Cô bỗng nhiên cao hứng, là vì tạp chí có mấy trang đính kèm, chụp cảnh đảo ở Thái Bình Dương, trời xanh nước biếc, chụp từ trên cao xuống, đảo nhỏ, giống như viên ngọc sáng, dát lên phong cảnh đẹp như tranh.

“Em muốn đi?”

“Ừm, rất đẹp.”

“Thế để mai anh sắp xếp.”

Trả lời nhanh gọn như vậy, cô không khỏi khê quay đầu lại nhìn anh: “Việc công ty thì sao?” Lúc ăn cơm, nghe nói tập đoàn Cố Thị đang có một dự án bất động sản mới sắp mở rộng, lúc này lẽ ra mọi người phải bận đến quay cuồng mới đúng chứ.

“Vẫn bỏ thời gian ra được.” Cố Phi Trần xem ra không hề lo lắng về vấn đề này.

Cô lại quay sang tờ tạp chí, giở vài trang, cuối cùng mới nói: “Anh bây giờ còn tốt với em hơn trước kia.”

Khi cô nói ra điều này, cũng không biết tâm trạng mình ra sao, nhưng vừa nói xong đã hối hận. Chẳng phải đã nói không nhắc tới chuyện trước kia.”

Chỉ còn 10 ngày nữa, mà thời gian lại trôi qua quá nhanh.

Cũng may Cố Phi Trần không tiếp lời, chỉ khẽ nắm chặt bàn tay đang vắt lên vai cô. Cô biết mình đã phá hỏng không khí, liền bỏ quyển tạp chí xuống, nghiêng người, quay mặt vào anh ngủ.

Kết quả đến chiều thứ hai, cô quả nhiên nhận được điện thoại từ thư ký của Cố Phi Trần, nhắc cô kiểm tra hòm thư.

Cô mở ví tính, tải file, thấy bên trên là mấy địa điểm và lịch trình du lịch được lựa chọn kỹ lưỡng, tập file đó được làm rất cẩn thận, thậm chí còn kèm theo mấy tấm hình lớn.

Ngón tay cô cố định trên chuột, mãi lâu sau mới tắt file đi.

Thực ra đây đúng là mong ước của cô, trước kia cô từng mơ ước được đi chơi với Cố Phi Trần, đi càng xa càng tốt, đi xem chim cánh cụt ở Nam Cực hay đến sa mạc Ai Cập, xem văn minh cổ xưa của nhân loại.

Chỉ có hai người bọn họ.

Nhưng cứ mãi chưa thực hiện được. Anh quá bận, mà nhân duyên của anh và cô lại quá ngắn ngủi.

Xem ra lúc này anh thực sự muốn làm nốt những việc trước kia chưa kịp hoàn thành.

Cô không biết rõ trong lòng anh đang nghĩ gì, mọi thứ này đều là anh chủ động, anh mang đến cho cô loại rượu ngọt ngào như vậy, chẳng lẽ anh không biết, trong rượu có thuốc độc trào máu tươi, cũng có thể khiến cô cam tâm tình nguyện, tự nguyện uống hết.

Cuối cùng cô nhắc điện thoại lên, bấm máy cho Cố Phi Trần: “Em không muốn đi ra nước ngoài du lịch nữa.”

Anh đang tiếp khách ở văn phòng, nên chỉ trả lời ngắn gọn: “Ừ, anh biết rồi.”

Thấy anh cúp điện thoại, vị khách đang ngồi trên sofa mới cười nói tiếp chủ đề đang dang dở: “Nghe nói tổng giám đốc Cố sắp có chuyện vui, khi nào chuẩn bị tổ chức lễ cưới?”

Cố Phi Trần cười: “Đây là tin đồn ở đâu vậy?”

“Cái giới của chúng ta nói nhỏ không nhỏ, lớn không lớn, đã có nhiều người nhìn thấy tổng giám đốc dẫn bạn gái xuất hiện ở nơi công cộng. Đây chẳng lẽ không phải lời thông báo trước hay sao?”

Cố Phi Trần đứng lên, không trả lời, cầm bút viết tên một người lên giấy, giao cho đối phương: “Người này, e rằng phải nhờ anh giúp tôi điều tra một chút gốc gác của anh ta, cần thật nhanh.”

“Người này bình thường đều sống ở nước ngoài, chuyên lừa bịp, hơn nữa hai năm trở lại đây ngày càng to gan, nghe nói dạo này câu được con cá lớn.”

“Tôi biết.”

“Sao? Lần này anh ta làm gì tới tổng giám đốc?”

“Cứ coi là vậy đi.” Cố Phi Trần cười khẽ.

“Thế tôi biết phải làm gì rồi, tổng giám đốc cứ đợi thông tin của tôi.”

“Tốt.” Anh nghĩ một lát rồi nói: “Trong vòng 10 ngày, được không?”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Sau khi tiễn khách, Cố Phi Trần ngồi xuống ghế, day day lông mày nghĩ: Vẫn còn 10 ngày.

Anh từng nghĩ cuộc đời này sẽ không thể, không thể lại được chung sống với Tần Hoan như bây giờ. Mỗi buổi sáng tỉnh dậy nhìn thấy khuôn mặt cô, mái tóc cô dịu dàng thơm mát quần lấy ngón tay anh, trơn như lụa. Cơ thể cô cũng vậy mềm mại ấp áp, khi chạm vào người anh giống như con rắn nhỏ tinh nghịch, cứ trườn thẳng vào tận đáy lòng anh.

Sao trên đời này lại có người phụ nữ như vậy?

Anh ôm lấy cô, hạnh phúc như tìm lại được báu vật đã mất. Cho dù biết chỉ là thoáng chốc, dù biết là chỉ tự mình dối mình, nhưng anh vẫn cam lòng làm những điều ngốc nghếch.

Lần đầu tiên từ khi sinh ra, cũng là lần duy nhất, anh không nỡ bỏ thứ đã cầm được trên tay.

Anh thường ngày ngủ rất ít, hay tỉnh giấc vào lúc nửa đêm, thường nhìn thấy cô say giấc nồng. Hơi thở dài đều đặn, cuộn tròn trong lòng anh, giống như đứa trẻ.

Cũng chỉ lúc đó, anh mới thấy được hình ảnh cô năm xưa.

Những năm gần đây cô thay đổi rất nhiều, có lúc thậm chí còn khiến anh cảm thấy xa lạ. Như đã trút bỏ sự dịu dàng, ngây trang bằng những chiếc gai sắc nhọn, bất cứ lúc nào cũng có thể đâm xuyên qua được anh, để phòng anh.

Nên anh không thể ngờ rằng, mình vẫn có một ngày còn được ôm cô đi vào giấc ngủ.

31. Chương 15: Mong Ước 2

Mấy ngày hôm nay, cô dịu dàng như nước, đến đôi mắt cũng như dây đầy nước, sóng sánh rung động lòng người. Khiến anh chỉ muốn hôn cô, hết lần này đến lần khác, từ trán xuống toàn thân.

Chỉ duy có một chỗ, anh cẩn thận tránh qua.

Vết sẹo màu hồng nhạt nằm yên trên cổ tay trắng như ngọc của cô, cho dù trong bóng đêm đen sẫm vẫn vô cùng nhức mắt.

Mỗi lần anh đan tay vào tay cô, ép cô xuống giường, đều cố tình lấy lòng bàn tay xoa nhẹ nó.

Vài năm trước, cô tức giận chạy đến chất vấn anh, có phải anh dùng cô để đổi lấy lợi ích về thương mại.

Anh yên lặng nhìn cô, lúc này mới phát hiện cô đẹp đến thế, thậm chí còn đẹp hơn người mẹ đã nổi danh ngoài xã hội của cô nhiều, cho dù là đang tức giận, vẫn có một sức mạnh thiêu đốt người khác.

Mẹ cô từng là tuyệt sắc giai nhân, sau này dù đã làm vợ người ta, những vẫn đủ bản lĩnh khiến chồng người khác phải hồn điên phách đảo. Cô lại còn hơn thế, chẳng trách đến cả loại công tử chơi bởi khắp chốn như Âu Dương Viễn cũng say mê vì nhan sắc đó.

Âu Dương Viễn với anh nước sông không phạm nước giếng, lần đó lại nhỡ ý đến tìm anh, chân thành nhờ anh làm dây nối, giúp giới thiệu để làm quen với cô.

Anh chỉ suy nghĩ có một ngày, rồi đồng ý.

Thực lòng anh muốn cô rời xa anh, tránh để cô giống như con rắn nhỏ, trườn vào tim anh lúc nào không hay.

Nhưng không ngờ rằng, cuối cùng lại có kết cục như vậy.

Khi cô đã bình tĩnh lại, nhìn anh bằng ánh mắt gần như tuyệt vọng, lại như không dám tin, như đang nhìn một người xa lạ.

Cô không thể nói thêm gì nữa, vội quay lưng bỏ đi.

Ngày hôm đấy, anh mới nhận được điện thoại ở nhà. Khi anh phóng từ công ty tới bệnh viện, cô đã ra khỏi xe cứu thương, cánh tay trái cuốn một lớp vải trắng, nhưng tay cô dường như còn trắng hơn cả tấm vải đó.

Vết trắng nhợt đó khiến anh khiếp sợ.

Còn cô chỉ nhìn sang anh một cách ngây ngô, dừng lại trên khuôn mặt anh vài giây ngẩn ngui, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Đại khái là từ lúc đó, anh thăm biết, anh và cô đã hoàn toàn chấm dứt.

Một cô gái nhỏ thích làm nũng, thích dối hờn, nhưng phần lớn thời gian lại rất thuận tòng anh, cuối cùng cũng thể hiện chút tình cảm cuối cùng với anh bằng sự kích động gần như tuyệt vọng. Sau đó, mọi thứ đều biến thành tro bụi, hóa thành một đám tro tàn.

Anh vốn có thể coi đã hoàn thành ước nguyện, bởi anh không thể yêu cô, kết thúc là một việc tốt.

Nhưng anh bỗng chợt nghĩ tới một người phụ nữ.

Ngoài Tần Hoan ra, còn một người phụ nữ đã coi thường mạng sống trước mặt anh. Năm đó, anh mới 8 tuổi.

Tiếng gõ cửa khiến người đàn ông ngồi sau bàn làm việc giật mình.

Anh bỏ tay đang chống cằm xuống, đứng dậy mặc áo khoác. Trờ lý đã đợi ngoài cửa, thấy anh bước ra bèn hỏi: “Tổng giám đốc Cố, tài liệu đàm phán đã chuẩn bị xong.”

Anh khẽ cúi đầu, ánh mắt trầm xuống bảo: “Đi thôi.”

Nửa đêm, Tần Hoan đã gần ngủ say, bỗng có tiếng điện thoại.

“Em ngủ chưa?”

Cô còn có chút mơ màng, “ừm” khẽ một tiếng rồi hỏi: “Anh vẫn chưa về sao?”

Cố Phi Trần đã về đến phòng. Cô nghe vậy liền ngồi dậy bảo: “Để em sang đó.”

Cô nhìn đồng hồ, vừa quá 12 giờ, nghĩ mọi người chắc đi ngủ, nên cô không buồn mặc cả áo khoác, cứ mặc váy ngủ đi qua hành lang, chui tọt vào phòng ngủ chính ở đầu hành lang.

Sau một trận mưa thu gột rửa, nhiệt độ cả thành phố giảm đang kể. Buổi tối, đã bắt đầu chớm lạnh. Hàng năm cứ đến dịp này, điều hòa tổng lại được tắt, bởi Cố Hoài Sơn trước kia rất thích mùa thu, nên sau khi vào thu, cho đến tận trước đầu đông, ông đều yêu cầu cả nhà hưởng gió tự nhiên. Điều này dường như đã thành truyền thống, cứ năm này nối tiếp năm khác, mọi người đều đã quen với điều đó.

Thấy Tần Hoan mặc váy ngủ mỏng chạy vào, Cố Phi Trần không khỏi chau mày, ôm lấy cô hỏi: “Không lạnh sao?”

Cô không đi cả dép, cứ chân trần chạy trên thảm. Thực ra có hơi lạnh, cánh tay và bắp chân để trần ra bên ngoài khẽ run run. Cô dựa vào lòng anh, khẽ co người lại, nói bằng giọng mũi: “Lạnh.”

Vừa nói dứt lời, chỉ một giây sau, cả người cô đã bị nhấc bổng lên không trung.

Cô chỉ kịp kêu lên một tiếng, hai cánh tay ôm chặt lấy cổ Cố Phi Trần, mặc anh ôm ngang người đút vào trong chăn.

“Ôm công chúa như truyền thuyết?” Cô chớp chớp mắt pha trò, nhưng vẫn nắm lấy mép áo anh không chịu buông tay, hơi thở và hơi ấm ở đó khiến cô không nỡ rời xa.

“Có phải lần đầu đầu.” Anh gạt tóc mái của cô cười trêu: “Ban này ngủ rồi sao?”

“Ừm. Ai bảo muộn thế rồi.”

“Anh còn phải tắm.”

“Thực ra không cần tắm, em không để ý đâu.”

Tâm trạng cô đêm nay rất vui, lúc này chẳng khác gì con mèo lười làm nũng, đôi môi ửng hồng khẽ mím lại, đôi mắt đen tuyến nheo nheo, khóe mắt ánh lên những tia sáng lấp lánh, vừa ngây thơ vừa đa tình, khiến người ta rung động.

Cố Phi Trần khẽ quỳ xuống bên giường, chăm chú nhìn cô rồi bảo: “Được.”

Mấy ngày sau, Tần Hoan nhận được lời mời, cô và Cố Phi Trần cuối tuần đi thành phố kế bên tắm suối nóng.

Người gửi lời mời là vợ của vị quan chức đã cùng ăn cơm với cô lần trước, chắc hẳn rất có ấn tượng với cô, còn bắt Cổ Phi Trần chuyển điện thoại cho cô, nhiệt tình bảo: “Cháu nhất định phải đi cùng Tiểu Cổ. Đến lúc đó cô sẽ giới thiệu mấy người bạn gái để cháu làm quen. Tới đó, đàn ông bọn họ nói chuyện đánh bài vô vị lắm, phụ nữ chúng mình chơi cùng nhau.” Nói xong lại hỏi, “Cháu thích ăn món gì, cô dặn ở trang trại bên đó chuẩn bị trước.”

Giọng điệu cực kỳ nhiệt tình, Tần Hoan không tiện từ chối, đành ngậm hỏi Cổ Phi Trần: “Em tiếp xúc với họ, không có vấn đề gì chứ?”

“Không có gì.” Cổ Phi Trần nói, “Em cứ yên tâm vui chơi.”

Sáng cuối tuần xuất phát, ngồi xe bốn tiếng mới tới nơi.

Suối nước nóng ở trong núi, giữa đường có khoảng hơn một tiếng xe đi ngoắt ngoéo men núi. Đến khi xuống xe, Tần Hoan thấy chân mềm nhũn, đầu óc quay cuồng.

Nhưng phong cảnh ở đây quả thực quá đẹp, rừng cây xanh rì bao phủ, phóng tầm mắt ra xung quanh đâu đâu cũng một màu xanh ngát, chỉ có trên đỉnh núi mới lộ ra một khoảng đất rộng, trên đó có trang trại suối nước nóng. Trong trang trại cũng đều là đường rừng, quanh co uốn lượn, không khí trong lành đến mức không thể không hít thở thật sâu.

Hai năm nay Tần Hoan quen ở trong thành phố, rất hiếm có cơ hội đi đâu, những phong cảnh tự nhiên thế này rất ít khi cô được tiếp xúc. Nhìn thấy cô vui vẻ, Cổ Phi Trần bèn nắm chặt tay cô hỏi: “Có mang đủ áo không?” dù lúc đó là giữa trưa, nhưng trên núi vẫn hơi lạnh. Cô mặc chiếc áo khoác nhẹ, nhưng không hề thấy lạnh, vừa hít thở không khí trong lành, vừa trả lời một cách lơ đãng: “Ừm”

Cổ Phi Trần càng nhìn càng muốn cười, bộ dạng của cô chẳng khác nào chú chim nhỏ được sổ lồng, bay về rừng cây, đến ánh mắt cũng vui đến sáng rực lên.

Ăn cơm trưa xong, vị quan chức họ Trịnh gọi mấy người đàn ông đánh bài, Trịnh phu nhân liền ngoắc tay Tần Hoan nói khẽ: “Đi thôi, chúng ta ra sảnh trước ngồi nói chuyện.”

Trịnh phu nhân quả nhiên dẫn theo mấy người bạn gái tới, hình như đều là họ hàng, Tần Hoan nghe thấy một người trẻ nhất trong đám đó gọi Trịnh phu nhân là “dì.”

Thực ra Trịnh phu nhân nhìn cũng không nhiều tuổi lắm, hoặc do chịu khó chăm sóc sắc đẹp, nên nhìn trẻ hơn tuổi.

Trong lúc trò chuyện, Trịnh phu nhân chủ động cười bảo: “Đúng là thời gian không bỏ qua ai, nhớ khi cô còn ở tuổi như A Mai, mới bắt đầu quen ông Trịnh nhà này, cứ như mới là chuyện ngày hôm qua, nhưng chỉ chớp mắt, cháu ngoại cũng đã lớn rồi.”

A Mai chính là người con gái trẻ đó, nụ cười ngọt ngào, có hai má lúm đồng tiền, nhìn rất thân thiện.

Do tuổi tác gần nhau nên A Mai và Tần Hoan nói chuyện nhiều nhất. Xem ra nhà Trịnh phu nhân mọi người tính tình đều giống nhau, thẳng thắn hóm hỉnh, chỉ có một buổi chiều, Tần Hoan đã hiểu khá đầu đủ về tình hình của A Mai.

A Mai vẫn đang học thạc sỹ, kém cô ba tuổi.

Nhưng A Mai nói khẽ với cô: “Nhà em dạo này cứ bắt em phải cưới, khiến em tức chết mất. Lúc này khi ăn cơm, có anh chàng không biết chị có để ý không, là cái cậu đeo kính đen ý, vừa gầy vừa cao. Lần này chồng dì cố tình dẫn theo, định giới thiệu để em làm quen.”

Tần Hoan không có ấn tượng lắm với người đàn ông đeo kính, chỉ hơi nhớ khi ngồi ăn mọi người nói cậu ta là Hải Quy, đang làm việc ở cơ quan nào đó.

Cô không khỏi cười hỏi: “Thế cảm giác của em thế nào?”

“Cảm giác gì cơ chứ!” A Mai chun chun mũi kiêu trẻ con, “Em ghét nhất cưới xin, đến cảm hứng nhìn anh ta cũng không có. Nhưng nhà em lại cứ cuống lên muốn em lấy chồng, cứ như em chẳng có ai thèm không bằng.”

Hai người đang nói thì Trịnh phu nhân đã gọi: “Mọi người thay đồ đi ngâm nước nóng thôi, vừa ngâm vừa nói chuyện.”

Ngâm người trong bể nước nóng, Trịnh phu nhân dựa vào thành bể vẩy tay gọi Tần Hoan, khi cô tới gần mới cười hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

Tần Hoan bảo: “Rất thích, cháu đã lâu không cảm nhận không khí tuyệt vời như thế này.”

“Cháu thích là được. Thực ra cô còn biết vài chỗ chơi nữa, đợi khi nào cháu và Cố Phi Trần hưởng tuần trăng mật, cô có thể giới thiệu để bọn cháu tham khảo. Còn thích hơn cả trăm lần mấy cái điểm thăm quan chật ních người.”

Nhắc đến kết hôn, Tần Hoan không khỏi cười thầm, đang không biết phải tiếp lời thế nào, vừa đúng lúc A Mai thay xong đồ bơi bước tới, mồm mép liến thoắng, coi như đã cứu Tần Hoan khỏi chủ đề khó nói này.

Sau bữa cơm tối, lại là đánh bài.

Tần Hoan thấy vô vị, liền ngồi xem bên cạnh. Lúc này mới biết thì ra bọn họ chơi rất to, đến cả ông chủ trang trại cũng ra góp một chân, tiền ra tiền vào ào ào như nước.

Đến đêm đám bài bạc cũng tan, cô không khỏi cảm thán một câu: “Thì ra cuộc sống của anh lại sa đọa như vậy.”

Cô và Cố Phi Trần đương nhiên ở cùng một phòng, là phòng theo phong cách nhà sàn nguyên thủy, đơn lẻ một mình, không lo tai vách mạch rừng, nói gì cũng không sợ người ta nghe được.

Cố Phi Trần cười khê: “Chỉ là ngẫu nhiên thôi. Thường ngày em đâu có thấy anh như vậy?”

Cô vẫn không chịu bỏ qua: “Em nghe nói kiểu chơi như thế này, thắng một ván là phát tiền khắp nơi.”

“Phát cho ai?”

“Cho các em phục vụ.”

Cố Phi Trần mồm mỉm cười, khê nhếch lông mày lên hỏi: “Phục vụ ở đâu ra?”

“Chỉ là hôm nay không có thôi.” Cô giơ ngón tay, khê gõ lên ngực anh, “Trong trường hợp khác, có hay không?”

“Không có.” anh nhìn cô chăm chú rồi hỏi: “Những cái này em nghe ai nói?”

“Em xem trong sách.”

Cô cắn môi, thừa nhận một cách miễn cưỡng: “Tiểu thuyết ngôn tình.”

Quả nhiên, Cố Phi Trần nghe xong bật cười thành tiếng. Thực ra khi anh cười trông rất dễ thương, khóe miệng nhếch lên, mặt mũi tươi tỉnh, đôi mắt sâu khê nheo lại, ánh mắt sắc như dao cũng mềm mại hơn rất nhiều. Anh nắm tay cô, miệng vẫn như đang cười, cổ tình trêu cô: “Không ngờ em cũng xem những loại sách này. Đều là lừa người ta thôi.”

“Biết đâu lại là anh đang lừa rồi em.” Cô cũng thấy ngượng ngùng, lặng lặng rút tay ra, quay người đi vào nhà tắm, không trả lời anh nữa.

Vệ sinh buổi tối xong, cô mới chợt nhớ ra điều gì: “Anh rất thân với nhà họ Trịnh phải không?”

“Cũng gần như thế.” Cố Phi Trần đang dựa vào đầu giường xem tin tức buổi tối, ngẩng đầu lên hỏi lại: “Sao vậy?”

“Em thấy cô Trịnh có vẻ rất quý anh.”

“Ừm, cô ấy vốn định giới thiệu cháu gái cho anh.”

Anh trả lời rất thoải mái, nhưng lại khiến cô giật mình: “A Mai?”

“Ừm. Anh không nhớ rõ cô gái đó tên là gì, trước kia cũng chưa từng gặp mặt.”

“Tại sao?”

“Cái gì mà tại sao?”

“Tại sao chưa gặp mặt người ta?” Cô bỗng cảm thấy tò mò.

Quả nhiên. Cố Phi Trần thay đổi tư thế ngồi, không buồn xem tin tức, quay người sang nhìn cô chăm chú, nửa đùa nửa thật hỏi: “Chẳng lẽ em ghen?”

Cô mấp máy môi, mãi lâu sau mới nghĩ ra.

Cô xì mặt xuống, nhướn mày lên hỏi: “Em có cần phải ghen không?”

Cố Phi Trần lại vắn vể mặt như vậy, cười tươi nói: “Phải hỏi em mới đúng chứ.”

Thật tức chết. Cô không biết anh lấy đâu ra cái vẻ tự tin đó, dựa vào cái gì mà cho rằng cô sẽ ghen với một đứa trẻ ranh như vậy?

Ngày hôm sau gặp A Mai, cô chủ động chào hỏi.

“Chị Tần Hoan.” A Mai cười vui vẻ nín tay cô.

Cô quay lại nhìn ra phía xa, biết Cố Phi Trần đang ở đó. Quả nhiên, ánh mắt hai người chạm vào nhau, như để chứng minh điều gì đó, cô nhướn mày hướng về phía anh, rồi thân mật bước đi cùng A Mai.

Bởi tối mới xuống núi, nên cả ngày chẳng có việc gì làm. Mấy người đàn ông tụ lại đánh bài, bàn chuyện đại sự, từ chính trị tới tiền tệ, chuyện gì cũng khô khan như nhau.

A Mai kéo Tần Hoan đi ngó nghiêng khắp nơi, mới phát hiện trang trại này nằm trên diện tích cực kỳ rộng, chỉ riêng suối nước nóng đã có hơn chục cái. Ở phía cuối trang trại, còn có một nông trại nhỏ, nuôi gà nuôi vịt.

Hai người sinh ra và lớn lên ở thành phố, chưa từng nhìn thấy gà đẻ trứng. Lúc này đều không khỏi tò mò, A Mai đi bộ cũng đã thấm mệt, bèn tìm một bậc thềm ngồi xuống, đấm đấm bắp chân nói: “Nghỉ một lát thôi.”

Phía trước là hồ nước, bên hồ bắc mấy cái cầu vịt. Lúc này là buổi chiều, ngan vịt túa ra cả đàn, đùa nghịch nước, mấy chú vịt con vỗ vỗ cánh, lướt là qua mặt nước, nhìn từ xa, chỉ thấy những chiếc bóng xám một màu.

A Mai hỏi: “Chị Tần Hoan, nghe nói chị sắp kết hôn?”

Tần Hoan đang cầm điện thoại xem thời gian, lúc này không khỏi ngây ra, rồi ậm ừ trả lời.

“Em tò mò là, trước khi kết hôn có cần đính hôn không?”

“Không nhất thiết, tùy vào cá nhân từng người.” Tần Hoan trả lời khẽ.

“Thế anh chị?” đôi mắt A Mai long lanh dưới ánh mặt trời, “Chị và Cố Phi Trần bao giờ đính hôn?”

Bốn năm trước.

Tần Hoan trầm nghĩ trong bụng.

E rằng cũng chẳng có mấy người như bọn họ, đính hôn từ bốn năm trước, cho đến mãi bốn năm sau, vẫn mang danh vợ chồng chưa cưới.

Đó là lúc Cố Hoài Sơn còn sống.

Cô dùng dao cắt đứt mạch máu trên tay, làm kinh động đến người đứng đầu trong gia đình họ Cố, lúc đó đang dưỡng bệnh ở nước ngoài. Thực ra vết cắt đó không sâu, bởi cô rất cuộc vẫn là đứa trẻ nhất gan, sợ chết, cũng không dám chết. Cô sợ đau như vậy, những cơn đau sinh lý thường kỳ còn khiến cô không chịu nổi, huống hồ là của một vết dao trên người?

Nên vết dao đó không lấy đi tính mạng của cô. Nhưng cô vẫn cảm thấy, kể từ giây phút đó, cô như đã chết rồi.

Máu chảy khắp sàn, nghĩ lại vẫn còn khiếp sợ. Cô Triệu phát hiện kịp thời, vội đưa cô vào viện cấp cứu, rồi Cố Phi Trần cũng đến. Cô rõ ràng nhìn thấy anh, nhưng đã không còn chút sức lực nào để nói với anh. Thực ra cô muốn anh đi, nhưng cô không còn cả sức để mấp máy môi.

Đã kết thúc như thế.

Cô thậm chí còn cảm thấy cuộc đời mình thực ra đã kết thúc

Anh có thể không yêu cô, có thể không cần cô, nhưng anh làm sao có thể tự mình đẩy cô vào vòng tay người khác? Anh làm sao có thể đẩy cô đến với người khác, chỉ vì những thứ đó?

Người đàn ông này sắt đá như vậy sao?

Cô thật sự muốn phanh lồng ngực anh ta ra để nhìn xem nhưng cuối cùng, cô lại chỉ cửa được mạch máu của chính mình.

Giờ nghĩ lại, khi ấy đúng là ngốc nghếch. Vừa ngốc vừa ngây thơ. Nếu anh thực sự không còn yêu cô, vậy thì việc cô sống hay chết có ý nghĩa gì?

Huống hồ, xảy ra trận chiến lớn như vậy, đã làm kinh động đến ba nuôi. Ông vẫn còn đang bệnh, mà phải vội mua vé máy bay về nước. Sau khi nhìn thấy cô, câu đầu tiên ông thốt ra là: “Tìm luật sư, ba phải thay đổi di chúc.”

Thực ra thời gian đó cô sống u u mê mê, chẳng hề quan tâm tới thế giới bên ngoài, tâm trạng luôn mơ hồ, nên trước sau cũng chẳng hề rõ bản di chúc đó có sửa hay chưa. Chỉ đến khi cô khỏi hẳn, Cố Hoài Sơn mới tuyên bố: “Cố Phi Trần và Tần Hoan đính hôn, ngày mai mọi người bắt tay vào chuẩn bị.”

Ông chỉ nói một lời, nhà họ Cố không ai dám phản đối.

Cô nhớ lúc đó Cố Phi Trần cũng có mặt, anh chỉ cụp mắt xuống nói khẽ: “Con biết rồi.”

Cô còn ngờ rằng mình đang nằm mơ.

Nếu không làm sao anh lại chịu chấp nhận?

Anh đã chấp nhận rồi. Đến cả một chữ “Không” cũng không có.

Cô cảm thấy hết sức nực cười, rõ ràng anh đã không còn yêu cô, thậm chí cả năm nay, những lần anh nói chuyện với cô chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nhưng anh vẫn chịu đính hôn với cô.

Cô không cười nổi, chỉ nói một cách cứng nhắc: “Con không muốn.”

“Tần Hoan.” Ba nuôi gọi tên cô một cách trịnh trọng, “Việc này ba làm chủ, không ai được phép phản đối.”

Cô vẫn nói tiếp: “Con không muốn.”

“Đến ba nuôi nói con cũng không nghe sao?” giọng nói của ông toát ra vẻ mệt mỏi.

Cô ngẩng đầu lên, cho đến lúc này hình như mới nhận ra ba nuôi cô đã rất già, sắc mặt vàng vọt, giọng nói mệt mỏi, đến cả ánh mắt sắc sảo thường ngày cũng không còn...

Trong lòng cô bỗng vô cùng áy náy. Nếu không phải vì cô, làm sao ông phải bay cả ngàn cây số về đây?

Ông rõ ràng đang dưỡng bệnh ở nước ngoài, nay lại vì cô...

Cố Hoài Sơn thực sự bức tức, cảm giác không gượng được nữa, theo lời khuyên của bác sĩ gia đình, mãi mới chịu về phòng nghỉ ngơi.

Khi đi còn nhìn cô bảo: “Việc này quyết định như vậy đi, các con còn có ý kiến là không muốn ba sống trên đời này nữa.”

Cô không dám lên tiếng, chỉ ngồi ngây ra ở đó.

Ánh trời chiếu nhạt dần qua cửa sổ, dường như rất lâu sau, cô mới ý thức được rằng Cố Phi Trần cũng chưa đi. Bởi trên nền nhà vẫn còn bóng của anh, cứ kéo dài, từng chút từng chút một, hướng về phía cô.

Cô gắng đầu lên với vẻ khó khăn, quả nhiên thấy anh vẫn đứng ở đó, trong tay cầm điều thuốc, đã hút dở được một nửa. Đây hình như là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh hút thuốc dở như vậy, đầu thuốc cháy cả một đoạn dài, anh cũng không buồn phẩy đi.

“... Làm thế nào?” cô cảm giác như đang hỏi chính mình. Nhưng âm thanh quá nhỏ, vo ve như muỗi, đến cả bản thân cô cũng không nghe rõ.

Anh đứng trước cửa sổ không hề quay lại, cái dáng cao cao bị ngược sáng, như cách xa cô đến nghìn dặm.

Thực ra từ sau khi cô xuất viện, đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với anh.

Cái bóng trên tường vẫn kéo dài dưới chân, cô không khỏi co lại phía sau, cơ thể như không còn sức lực, nhưng cuối cùng cũng vẫn chống lưng ghế đứng dậy.

Khi cô quay người đi lên gác, mới nghe thấy giọng anh cất lên: “Anh không muốn làm bố tức chết.”

Cô nắm chặt lấy tay vịn cầu thang, nhắm mắt lại, không biết sức lực bỗng từ đâu ra, khiến cô nhếch mép lên cười một tiếng.

Cô đã hiểu.

Mong muốn đẹp nhất của cô, giờ lại được thực hiện theo cách tồi tệ nhất.

32. Chương 16: Lưu Luyện 1

Trên đường từ trang trại trở về, A Mai dường như vẫn còn phấn khích, hẹn hò Tần Hoan: “Lần sau rảnh rồi, chị em mình lại đi chơi, được không?”

Tần Hoan cười bảo: “Được.” Tuy rằng cô hoàn toàn nghi ngờ không biết sẽ có lần sau hay không.

Ngày nghỉ cuối tuần vừa kết thúc cũng là lúc Nghiêm Duyệt Dân quay trở lại. Khi anh nhắn tin cho cô biết thời gian, cô bỗng giật mình, giờ tay lật quyển lịch để trên bàn.

Cô lấy bút đỏ khoanh trong lại trên lịch.

Cái hẹn 15 ngày...

Cô bỗng thấy tinh thần hoảng loạn, ngón tay dừng mãi trên lịch

“Àlo, em nghe thấy không?” Giọng Nghiêm Duyệt Dân vang lại.

Cô “Ừm” một tiếng, “Em nghe thấy.”

Thời gian trôi thật nhanh, 15 ngày, ngoảnh đi ngoảnh lại đã kết thúc. Như nước thủy triều cuộn cuộn ào ạt xô tới từ cuối chân trời, trước khi cô kịp chuẩn bị, ngọn sóng bạc khổng lồ đã ập tới trước mắt.

Cô không kịp tránh, cũng không có sức khiến nó chậm lại chỉ cảm thấy ngộp thở, chỉ biết mở to mắt nhìn con sóng lớn nuốt trôi lấy mình.

Hôm đó sau khi tan làm, cô vẫn quay về khu biệt thự. Thực ra những ngày này, cô dường như đã quen với chuyện này.

Nhưng là vì sao?

Chỉ trong 15 ngày ngắn ngủi, cô đã dùng hết sức lực của cả một đời, những điều tưởng như đã hoàn toàn lãng quên nay lại trở về như xưa cũ.

Đúng là loại rượu ngọt ngào, cô đã nếm thử, giờ chỉ còn ngồi đếm ngày đếm tháng, đợi chất độc phát tác.

Tần Hoan lơ đãng quay về biệt thự, mới phát hiện ra Cố Phi Trần không ở nhà.

Hỏi cô Triệu, cô Triệu lại bảo: “Lúc sáng không phải cháu nói tối nay không về sao? Đến chiều cô nhận được điện thoại của cậu Cố, nói tối nay không về. Nên người làm không chuẩn bị đồ ăn, cháu đã ăn tối chưa?”

Cô khẽ ngáy ra, lúc này mới nhớ, buổi sáng hình như có nói như vậy.

Nghĩ tới đây, không khỏi buồn lòng. Cô đối với chính mình, quay ra ngoài cửa xỏ giày bảo: “Thế cháu tối nay về chỗ cháu ở.” Nói rồi nhanh chóng bỏ đi

Thực ra quãng đường từ biệt thự về đến khu nhà cô khá xa. May mà đã đi qua quãng đường đông đúc nhất, cô đi mất nửa tiếng mới về đến nhà.

Bước vào thang máy, khi cánh cửa mạ vàng kêu “tinh” một tiếng, dừng lại ở tầng lầu của cô, cô không khỏi ngáy ra tại chỗ.

Người đàn ông có dáng người thanh tú đang rút tay túi quần, hướng mắt nhìn về phía cô, thấy dáng vẻ ngáy đờ ra của cô, không khỏi nhướn mắt khẽ cười.

Anh hình như đã đợi rất lâu, áo khoác cởi ra vắt ở tay, cà vạt cũng trễ xuống, khuy cổ áo sơ mi phanh ra, áo cũng không còn được phẳng phiu như lúc sáng khi ra khỏi nhà, mà trông xuề xòa thoải mái.

Cô cũng nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt anh. Đã muộn thế rồi, cũng không biết anh đến từ khi nào.

Cô khẽ mấp máy môi, cuối cùng vẫn không nói lời nào. Anh cũng không lên tiếng, chỉ bước sang bên cạnh mấy bước, đợi cô mở cửa rồi mới theo vào.

Ánh đèn vàng mờ ảo chiếu xuống mặt sàn. Cô vào bếp rót cốc nước, bước ra thấy anh đã ngồi rất tự giác trên ghế sofa, áo vest và cà vạt cuộn tròn lại vút ngay bên cạnh.

Cô đưa nước cho anh rồi mới hỏi: “Sao không báo trước cho em?”

Anh nhìn cô, không trả lời: “Nãy giờ em đi đâu?”

Hình như cô Triệu đã gọi điện cho anh, cô thần sắc uể oải, không buồn đáp.

“Lại đây.” Anh dường như nhận ra, liền đặt cốc nước xuống, giơ tay ra phía cô.

Cô do dự một lát, cuối cùng vẫn ngồi xuống với anh.

Hương thơm mát dịu ngọt ngào từ cơ thể anh khiến cô khẽ nhói đau. Nhắm mắt lại, bên tai chỉ nghe giọng anh nói: “Đêm nay anh ở lại đây.”

Không phải câu hỏi, mà là khẳng định.

Cô dựa vào ghế không cử động, lâu sau mới bảo: “Chỗ em không có quần áo của anh.”

“Không sao.”

“Cũng không có bản chải mới, khăn mặt mới.”

“Thì dùng đồ của em.”

“Mai anh đến công ty không tiện.”

“Có thể đi mượn một chút.”

“...” Cô chợt mở to mắt, bật dậy như bị điện giật, ngồi xa anh một quãng, nhìn anh bằng ánh mắt nghi hoặc.

“Tại sao?” Cô nhìn anh, ấp úng nói: “Anh biết hôm nay em không vui sao?”

Người đàn ông yên lặng nhìn cô, không trả lời.

“Sao tự dưng anh lại đến đây? Anh có biết hôm nay tâm trạng em rất tệ, sao anh còn đến đây? Sao còn để em nhìn thấy anh?” Ngực cô phập phồng, hơi thở run run không sao kiềm chế nổi, đến cả bàn tay đang chống trên ghế cũng khẽ run run, “Em đang mệt mỏi, anh biết không? Em vốn đã đi đến khu biệt thự, rồi mới nhận ra mình đáng lẽ phải về nhà, về nhà của mình. Đây mới là nhà của em, em suýt nữa thì quên mất.... Cố Phi Trần, anh nghĩ em có thể đi đâu?” Ngoài nơi đây ra, em còn có thể đi đâu?”

Thực ra cô đã nói năng lộn xộn, không còn rõ mình đang nói cái gì. Cô chỉ thấy rất mệt, mệt đến nỗi cả người run lên, cả trái tim cũng run lên. Cô vốn không hy vọng anh phải hiểu, cũng không muốn anh hiểu. Nếu có thể lựa chọn, tất cả những điều cô nghĩ, cô muốn, cô sợ, cô đều không muốn để anh hiểu.

Nhưng cô đã không kiềm chế được, hoặc kể từ cái phút gỡ tấm lịch bàn ra đó. Cơ thể như bị đặt lên nồi thép, bên dưới là lửa nóng rùng rục, còn cô đã bị nướng cháy hết lượt này tới lượt khác, không biết đến bao giờ mới kết thúc.

Cả ngày cứ như vậy, cô vốn nghĩ hơi nước trong người đã bốc hơi hết, nhưng không ngờ lúc này mắt vẫn cay cay, cuối cùng vẫn nhỏ lệ.

Cô không dám nhúc nhích, chỉ sợ khê nhúc nhích là nước mắt sẽ rơi xuống không sao kiềm chế được. Cô không thể khóc. Cô thậm chí không dám mở miệng, cứ để mặc cả người run lên, nhìn người đàn ông đang ngồi trước mắt một cách yếu đuối.

Đã đến lúc tỉnh mộng, cô mới bắt đầu hồi hận, ban đầu sao lại lựa chọn giấc mộng Nam Kha?

Cũng không biết bao lâu sau, cô chỉ thấy trước mắt như mờ đi, không còn nhìn rõ vẻ mặt anh, bỗng nghe anh chậm rãi nói: “Anh biết.”

Giọng anh trầm và lạnh, giống như ngón tay và đôi môi của anh.

Anh không nói gì thêm, chỉ đỡ gương mặt cô lên hôn, đôi môi đặt lên mắt cô, những giọt nước mắt mặn chát trong phút chốc tuôn rơi lã chã.

Những giọt nước ấm áp lăn xuống má, cô mới giật mình vùng vẫy. Nhưng sức anh khỏe như vậy, rất dịu dàng nhưng cũng rất mạnh mẽ, ôm trọn cô trong lòng khiến cô không sao cử động được.

Cô khóc rất nhiều.

Như thể tích tụ từ bao lâu giờ mới tuôn trào. Kể cả năm xưa khi cô và anh chia tay, cô cũng không nhỏ nửa giọt nước mắt trước mặt anh.

Nhưng đêm nay cô lại phó mặc cảm xúc của mình như vậy, để mặc áo anh ướt sũng hết khoảng này tới khoảng khác.

Rồi cô cũng thấm mệt, hoặc do buồn ngủ, mới dần nín khóc. Anh ôm cô, khước mắt và gương mặt tràn đầy nước mắt, cô cứ nhắm chặt mắt không chịu mở, để mặc anh bế đi.

Rồi cô nhận ra anh bế cô vào buồng ngủ, bởi anh đặt cô lên chiếc giường êm ái, cánh tay vẫn không hề rời xa cô.

Người cô vẫn đang rung lên, y như đứa trẻ. Không, cho dù khi còn trẻ con, cô cũng thiếu có cơ hội khóc lóc thảm thiết như vậy.

Cô có cảm giác anh khê nhìn cô rồi cúi người xuống nói khẽ: “Em nín đi.”

Cô mím chặt môi đến trắng bợt ra, đôi mắt không chịu mở ra nhìn anh.

Cuối cùng anh vào buồng tắm lấy khăn rửa mặt cho cô. Buổi sáng đi làm cô trang điểm rất đậm, giờ khóc lắm lem hết mặt, sau khi lau sạch, khuôn mặt trở nên thuần khiết khiến người khác phải rung động, yêu thương. Đôi lông mi dài thanh tú phủ rợp xuống, khê lay nhẹ dưới ánh đèn.

Anh lại nhìn cô một lát rồi mới nói: “Em mở mắt ra đi.”

Cô ngỡ rằng đó chỉ là ảo giác, bởi giọng anh dịu dàng chưa từng có. Cô cuối cùng cũng từ từ mở mắt, nhưng mí mắt đã khóc sưng lên, khiến cô khó chịu, nhìn mọi thứ cũng không rõ ràng cho lắm.

Nhưng anh ở rất gần cô, cô nhìn thấy gương mặt thanh tú hoàn mỹ của anh, bị ánh đèn mờ ảo phủ lên một lớp ánh vàng mềm mại, nhìn như ảo ảnh.

Đầu óc cô mông lung, có lẽ do đã khóc quá nhiều, rồi cả những việc đã xảy ra, cô đều không biết có phải thực hay không.

Cô không thốt nổi một lời, chỉ gơ tay túm chặt cổ áo sơ mi của anh.

Trên bả vai tuyệt đẹp, gần đầu vai, có một loạt vết cắn thật sâu.

Cô ngậy ra, ngón tay xoa nhẹ lên đó, nhưng ngay phút sau liền bị anh nắm chặt lấy tay.

Ánh mắt anh như tỏa ra vô vàng ánh sáng ấm áp, anh đưa tay cô lên môi, cắn nhẹ ngón tay, rồi bất ngờ cúi xuống hôn lên môi cô.

Nụ hôn của anh cuồng nhiệt, mạnh mẽ, nhấn chìm cô như bão táp.

Cô khẽ ngẩng đầu, chuyển dần từ bị động sang đến đáp lại một cách nồng nhiệt.

Hơi thở của anh hồi hã, hôn cô bằng nụ hôn ngày càng đắm đuối, một tay cởi bỏ quần áo trên người cô.

Đầu lưỡi cô vẫn còn vị mặn, hơi chất, quện lẫn với mùi thuốc lá nhè nhẹ trong miệng anh, tạo nên hương vị rất đặc biệt. Môi quện vào nhau, cô ôm lấy cổ anh, khẽ dướn người lên. Cô mặc bộ đồ công sở, bó sát thân, anh không kiềm chế được, giật luôn hàng cúc trên áo cô, xoay ngược đèn đầu giường lại rồi vứt quần áo cô sang một bên.

Đèn giường chúc xuống đất, căn phòng bỗng chốc tối lại.

Thực ra vẫn còn ánh sáng phòng khách và ánh sáng đêm ngoài cửa sổ chiếu khẽ lên đầu giường, như dải nước bạc hắt xuống nền nhà.

Cơ thể cô mềm mại như nước, nằm trên người anh, nhìn anh đang cởi từng khuy áo, lộ ra thân hình rắn rỏi cường tráng.

Tay cô lại phủ lên vết răng cắn, cười hỏi: “Có đau không?”

Nụ cười của cô rất đẹp, quyến rũ, như đóa hoa diễm lệ nhất trên đời, chỉ nở vào ban đêm.

Anh ôm rất lấy chiếc eo thon mềm mại của cô, ngón tay lướt trên từng thớ da mịn màng, anh nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm, nói khẽ: “Có thể mạnh hơn một chút, tốt nhất là có thể lưu lại cả đời.”

Đầu óc cô như văng vắt, không khỏi đưa tay ra ôm lấy anh, môi khẽ mấp máy, như thể muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là tiếng lẩm bầm trong miệng...

Cô nhắm mắt lại, để mặc anh dẫn mình đi, cùng rơi vào cơn xoáy cực lạc

Đó là một đêm điên cuồng như bão táp.

Cả hai mệt nhoài nằm ôm nhau ngủ, tỉnh dậy lại cuốn riết vào nhau, trong bóng đêm, cả hai xoay chuyển các tư thế, chăn gối bị đạp tung tóe, cuối cùng rơi hết ra khỏi giường. Cả hai đều như có nội lực không bao giờ cạn kiệt, hừng hực như vậy, cuồng nhiệt như vậy, trong cái đêm vừa ngắn ngủi lại vừa dài vô tận như vậy, cả hai đã trao nhau không biết bao nhiêu nụ hôn, ân ái hết lần này tới lần khác, tìm lại sự yêu thương gần bó sâu sắc đã từng có trong quá khứ.

Cuối cùng, Tần Hoan quên mất mình đã ngủ thiếp đi như thế nào, chỉ nhớ cô nhận từ tay Cố Phi Trần cốc nước lạnh, uống xong rồi ngủ lịm đi.

Sáng hôm sau, mãi đến khi mặt trời lên tới đỉnh đầu cô mới tỉnh dậy, không thể đi làm, gọi điện đến trường, cô mới biết lãnh đạo phân viện đã nổi trận lôi đình.

Hình như lãnh đạo định phân công cô buổi chiều đi tiếp khách, không ngờ đến giờ này mới có tin tức của cô. Đồng nghiệp nhắc nhở cẩn thận: “Chỉ bằng cậu gọi điện trực tiếp cho hiệu phó, nói rõ lý do với ông ấy.”

“Mình kệ.” Tần Hoan cúp điện thoại như không có gì xảy ra, tắt luôn cả di động, rồi lại chui tọt vào trong chăn.

Công việc này, cô có thể rất chăm chỉ, rất quan tâm, cũng có thể chẳng cần biết đến. Cũng như hôm nay. Cô hoàn toàn không có hứng đi đối phó với nó.

Cố Phi Trần cũng đã tỉnh giấc, nhưng vẫn chưa ra khỏi giường, tay lướt nhẹ qua phần eo của cô.

Cô sợ buồn, không nhịn được cười phì một tiếng, vội giữ lấy tay anh hỏi: “Anh không đến công ty sao?”

“Muộn một chút cũng được.” Giọng anh buổi sáng hơi khàn nhưng vô cùng gợi cảm.

Nhưng chẳng bao lâu sau, quả nhiên nhận được điện thoại của trợ lý công ty. Anh vẫn cời trần, ngồi dựa vào đầu giường nghe điện thoại, nghe một lát, rồi dặn dò: “Hôm nay tôi có việc không tới được, cậu cứ liên lạc bằng điện thoại với tôi.”

Cô tựa đầu vào ngực anh như chú mèo nhỏ mới sinh, chớp chớp mắt: “Hôm nay anh có việc gì?”

“Ở cùng em.”

“Lừa đảo. Em không tin.”

“Sao không tin?” Anh vút đi động sang một bên.

Rèm cửa còn chưa kéo lại, ánh mặt trời bên ngoài rọi rõ, chiếu chênh chếch vào bên trong, dường như có những hạt bụi nhỏ đang xoay trong ánh nắng, tóc và khuôn mặt cô đều như phủ một lớp vàng mịn, giống như chú mèo con bằng vàng. Anh không kìm được giơ tay nhéo má cô: “Chỉ bằng hôm nay chúng mình chẳng đi đâu, cứ ở nhà, được không?”

“Được thì được.” Cô nghĩ ngợi, nhưng chợt bĩu môi xuống: “Nhưng em đói rồi.”

Thật sự là đói. Suốt cả đêm lẫn lộn bên nhau, thật mất sức chẳng khác nào đánh trận. Khi ngủ không cảm thấy, nhưng tỉnh dậy thì đói cồn cào.

Bụng sôi lên ừng ực, cô liền nói với giọng đáng thương: “Em thèm ăn.”

Cô giống hệt anh, chẳng hề mặc váy ngủ, nửa người nằm bò trước ngực anh, nên lộ ra bắp vai và khoảng lưng trắng nõn nà.

Ánh nắng thu đẹp rọi rõ, chiếu lung linh trên tấm cửa kính, chói lóa tới mức khiến Cố Phi Trần không khỏi nheo mắt lại. Anh nhìn cô chăm chú, chợt như quay ngược lại sáu năm về trước.

Nhưng đêm qua cô đã khóc dữ dội như vậy, dường như tất cả nước mắt đều đã khô sạch, đến nỗi lúc này mí mắt vẫn còn sưng mọng.

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô khóc lớn như vậy.

Anh nghịch tóc mái của cô nói: “Thế thì đi ra ngoài ăn.”

Tắm rửa thay quần áo xong, Tần Hoan cũng phát hiện ra, một đôi mắt sưng mọng đang nhìn cô trong gương. Kết quả là nghe thấy người đằng sau “có lòng tốt” gợi ý: “Em đeo kính đen vào rồi hăng ra ngoài.”

Cô quay đầu lại lườm anh. Anh lại chẳng có vẻ gì mệt mỏi, ngoại trừ áo sơ mi hơi nhàu ra, trông tinh thần anh vẫn rất thoải mái, phong thái đàng hoàng, chẳng có chút dấu vết gì của cả một đêm “tác chiến”.

Ông trời quả thực không công bằng.

Nhưng cuối cùng cô vẫn chấp nhận lời góp ý của anh, lấy cặp kính đeo lên trên sống mũi, nếu không thực sự chẳng còn mặt mũi nào nhìn ai. Anh cười cười, dường như tâm trạng rất vui, kéo tay cô đi ra khỏi cửa.

Lúc này, chẳng sớm chẳng muộn, bọn họ chọn mấy món điểm tâm ở quán ăn bên cạnh, pha một ấm trà Long Tỉnh. Tần Hoan ăn rất ngon miệng, đói cả một đêm liền, lại khóc lâu như vậy, lúc này dường như chẳng quan tâm đến thứ gì, nếu không phải từ nhỏ đã nhận được sự giáo dục kỷ luật của mẹ, nhất định phải tuân thủ theo lễ nghi trong bàn ăn, thì lúc này chỉ e là đã vồ ngay lấy những chiếc lồng nhỏ đặt đồ điểm tâm đang bốc khói.

“Ăn chậm thôi.” Cố Phi Trần lên tiếng nhắc nhở cô.

“Ừm.” Cô không ngẩng đầu lên, xem ra đang chăm chú thưởng thức món sủi cảo tôm hấp.

Tay nghề của nhà hàng này rất khá, hình như là đầu bếp Quảng Đông chính hiệu, khiến dạ dày cô hoàn toàn được thỏa mãn.

Thanh toán xong cô mới hỏi: “Lát nữa đi đâu?”

“Chẳng phải về nhà sao?” Cố Phi Trần nhướn mày lên hỏi.

Cô dường như hơi mơ màng cúi đầu “Ồ” một tiếng, rồi ngoan ngoãn theo anh về nhà.

Thực ra nơi cô ở chẳng có gì tiêu khiển, sách báo tạp chí đều ít, chương trình vô tuyến lại nhàm chán. Cô ngồi chán ngán một lúc ở trên ghế, rồi bắt đầu ngáp.

Rốt cuộc vẫn là do thiếu ngủ, Cố Phi Trần nửa cười nửa đùa bên cạnh: “Có cần đi ngủ một lát không?”

Cô lườm anh cảnh cáo: “Không được có ý đồ xấu.”

“Là em nghĩ xiên xẹo đó chứ.” Anh kéo tay cô đứng dậy nói: “Thực ra anh cũng buồn ngủ.”

Cô không tin anh đơn thuần đến vậy, bởi cả đêm qua, anh chẳng khác nào hôn quân tham lam vô độ, cả cứng nạng yêu chiều cả quyết liệt với cô, khiến mỗi lần cô bắt đầu thiu thiu ngủ, lại phải mở mắt đón nhận sự quăn rầy của anh.

Nhưng lần này, anh thật sự nghiêm chỉnh, chỉ ôm eo cô, để lưng cô áp vào lòng anh.

Cô nghe tiếng thở dài sau tai, nằm yên lặng một lúc rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Buổi chiều thu, ánh nắng dần tắt, thời gian trôi qua yên lặng.

Ánh sáng vàng nhạt mỗi lúc một ngấn lại trong khe cửa sổ.

Nhiệt độ thấp dần xuống, cô cảm thấy hơi lạnh, khẽ co người lại phía sau, liền bị người nằm sau ôm thật chặt.

Trong giấc mơ, cô vẫn cảm nhận được nụ hôn rất nhẹ, đọng lại trên mái tóc mình.

Tần Hoan cảm giác mình đã ngủ rất lâu, bởi trong phòng vô cùng yên lặng, còn hơi thở bên cạnh lại ấm áp quen thuộc, cô không muốn mở mắt, cũng không nỡ mở mắt.

Cô thậm chí còn nghĩ, nếu có thể cứ chìm đi như vậy, lại là việc tốt.

Cuối cùng, tấm chăn khẽ động dậy, cánh tay gối ở dưới gáy nhẹ nhàng rút ra.

Cô biết anh đã tỉnh, nhưng cô vẫn nằm ngủ yên không nhúc nhích.

Căn phòng lát sàn gỗ, cô nghe thấy tiếng dép lê anh đi lại trong phòng, bước chân rất nhẹ, dần xa chiếc giường đi về phía phòng khách.

Cô ngỡ anh chuẩn bị ra về, nhưng đợi mãi hồi lâu. Vẫn không nghe thấy tiếng mở cửa.

Thời gian cứ thế trôi qua từng giây, từng phút, cũng không biết vì lý do gì, đầu óc cô như nhẹ bẫng. Hình như lúc này mới chợt nhận ra, bản thân mình đang nín thở.

Cô bỗng thấy sợ anh bỏ đi. Ý nghĩ đó khiến cô không cách nào ngủ tiếp.

Đồng hồ để đầu giường chỉ sang con số 5 rưỡi chiều.

33. Chương 16: Lưu Luyện 2

Thì ra cô đã ngủ lâu như vậy.

Không khí bên ngoài hơi lạnh, hơi ẩm trong giấc ngủ cũng đã rời bỏ cô, Tần Hoan với tay tìm chiếc áo khoác lên người rồi mới bước ra ngoài.

Nhưng bước chân ra tới cửa mới nhận ra Cố Phi Trần đang hút thuốc ở ghế.

Anh đúng là vẫn chưa rời khỏi phòng. Anh chỉ ngồi đó, không bật đèn, rèm cửa đều được khép lại, nên có phần tối tăm, chỉ có chút đốm sáng lập lờ, nhấp nháy qua làn khói trắng, tạo thành ánh sáng duy nhất trong phòng khách.

Anh ngồi ở đó không biết đã bao lâu, ánh mắt khẽ nhìn xuống, chăm chú vào đốm thuốc như thất thần.

Ngay đến cả khi cô bước ra, anh cũng không để ý.

Anh yên lặng như một pho tượng, tuyệt đẹp mà trầm lắng, cách làn khói mỏng, ánh sáng lại mờ ảo, cô dường như không nhìn rõ vẻ mặt của anh.

Trái tim cô như khẽ chìm xuống, rơi vào bãi cát xoáy, bị hút từng chút từng chút một, phía dưới là vực thẳm không đáy.

Cô dường như có dự báo, rằng phút giây này rồi sẽ tới.

Sớm hơn dự kiến ban đầu.

Đêm qua bỗng dưng hụt hẫng, có phải là vì dự cảm?

Cô đã không phân biệt rõ quan hệ nhân quả huyền diệu mà đáng sợ trong đó. Cả buổi sáng, cô cố tình trốn tránh những thứ bị mất kiểm soát của tối hôm trước, coi đó chỉ là khúc nhạc dạo chưa từng tồn tại. Như thể có giao ước ngầm với nhau, anh cũng tuyệt nhiên không hề nhắc tới.

Cô chẳng buồn làm nũng anh, cô nắm tay anh đi ăn, rồi cùng nhau chìm vào giấc ngủ.

Hoặc là bởi cô biết, sau ngày hôm nay, những điều này sẽ không thể lặp lại lần nữa.

Không chỉ cô biết, mà anh nhất định cũng hiểu.

Trong giấc mơ của cô, có nụ hôn đọng lại trên mái tóc.

Bất chợt ngực cô nhói đau, cô không khỏi nắm chặt lấy khung cửa, hàng trăm tâm trạng rối bời dội lên, khiến cô lại có cảm giác muốn trào nước mắt.

Anh bỗng quay đầu lại, sắc mặt lạnh lùng nhìn về phía cô nói: “Em tỉnh dậy rồi?”

“Ừm” cô gật đầu, không kịp phản ứng.

Điều thuốc còn một nửa, anh nghiêng người dụi tắt vào chiếc đĩa đặt trên tràng kỷ. Cô không có gạt tàn, chiếc đĩa là lúc chiều xem ti vi dùng để đựng hoa quả. Nước gồm sứ trắng mịn, đựng một chút nước, lúc này cô mới chú ý, thì ra bên trong đã có đến mấy cái đầu thuốc nằm ngổn ngang.

Cô không khỏi nhìn anh, môi khẽ run rẩy, nhưng giọng nói lại rất bình tĩnh: “Anh sao vậy?”

Anh không biết lôi ra từ đâu một tập tài liệu, đặt trên bàn nói: “Đây là một phần nhỏ trong các hạng mục thực sự của công ty bố em hiện nay và những ghi chép về việc sử dụng tiền công ty vào việc riêng của chú em và bạn chú ấy.” Anh hơi dừng lại, rồi nhìn cô nói: “Chưa chắc em xem đã hiểu, nếu cần, anh có thể cho người giải thích giúp em.”

“Anh giải thích một lượt được rồi.”

“Vốn sở hữu, liên tiếp thua lỗ trong hai năm liền. Như lần trước anh nói, đã thành vỏ hến, hoặc đến ngay cả chú em cũng không ý thức được, chú ấy chỉ là con mồi của người khác.”

“Có thể cứu vãn không?”

“Cần bù vào một khoản tiền rất lớn, hơn nữa cần có người chuyên tâm chỉnh đốn lại.”

“Anh sẽ giúp em đúng không?” Mắt cô nhìn rất thẳng thắn, lại như có ánh sáng long lanh, “Anh đã hứa rồi.”

“Ừm.”

“Vậy anh dự tính sẽ làm gì?”

“Đó là việc của anh.”

“Vâng.”

Cô gật đầu, không nhìn ra được là yên tâm hay không, trầm ngâm một hồi rồi hỏi: “Những thứ này anh lấy được khi nào?”

Anh nhìn cô lâu hơn một chút rồi mới nói: “Hôm qua.”

Cô không khỏi cười khê thành một tiếng.

“Ồ chỗ em không có quần áo của anh.”

“Không sao.”

“Cũng không có khăn mặt bàn chải mới.”

“Vậy thì dùng của em.”

“Mai anh đi đến công ty không tiện”

“Có thể đi mượn một chút.”

Anh đã làm được những việc mình cần làm, tại sao tối qua còn nói những lời như vậy? Sao còn ở lại, lại cứ diễn tiếp giấc mộng với cô như chưa có gì xảy ra.

Cô không hiểu.

Dường như lúc này mới nhớ ra, bản thân mình từ trước tới giờ chưa hề hiểu rõ trái tim anh.

Trước nay đều chưa từng hiểu.

“Cố Phi Trần.” Cô chợt gọi tên anh thành tiếng: ‘Có phải mọi thứ đã kết thúc?’

Người đàn ông ngồi trên ghế không đáp lời.

Anh hình như muốn tìm điều thuốc trong túi quần, nhưng lôi ra nhìn, rồi mới phát hiện đã hút hết cả bao. Anh ngậy ra, cũng không biết là đang nghĩ điều gì, liền bóp nát hộp thuốc, vứt lên bàn, lúc này mới đứng dậy nói: “Tối qua qua em nghỉ ngơi chưa đủ, hôm nay chủ nhật ngủ ngon nhé, anh về trước.”

Anh nghiêng người với chiếc áo khoác, còn cô vẫn đứng nguyên bên cửa phòng ngủ, không hề nhúc nhích. Thực ra đôi chân cô đã mềm nhũn ra, chỉ có thể dựa vào khung cửa mới duy trì được trạng thái ban đầu.

Kết thúc rồi.

Khi anh rời khỏi phòng, cô không khỏi quay đầu nhìn ra cửa sổ, ánh trời chiều đã lặn sau những tòa nhà cao tầng, bóng đêm rơi xuống cả thành phố, còn cô mới vừa tỉnh mộng.

Kết thúc rồi.

Cũng không biết cô đã đứng đó bao lâu, rồi mới quay người đi về phía giường.

Chăn gối có phần lộn xộn, là dấu vết anh để lại. Cô phát hiện mình thực sự không có cách nào đối mặt với mọi thứ một cách tự nhiên, nên vội vàng gấp lại chăn ga gối. Cho đến tận khi vứt mọi thứ trong máy giặt, cô mới chống tay vào tường thở một hơi thật dài.

Thực ra nói một cách đúng nghĩa, giữa họ chưa từng kết thúc thực sự.

Cô còn nợ anh cổ phần chưa trả, mà điều kiện cơ bản nhất để chuyển nhượng cổ phần, là nhất định phải có mối quan hệ hôn nhân, sinh con để cái... cô tin là anh nhất định sẽ có cách giải quyết.

Điều này đã nói rõ từ lúc ban đầu, cô cũng không có ý chây ỳ, nên khi luật sư của Cố Phi Trần liên lạc với cô, hai bên đều hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt một cách thuận lợi.

Trận mưa thứ hai đổ xuống sau khi trời bước vào thu. Đâu đâu cũng ướt, hệ thống thoát nước ở nơi nào cũng xảy ra vấn đề, xe ô tô phòng qua rãnh nước lớn nhỏ, đều bắn theo bùn lầy bắn thiu.

Ba giờ chiều hẹn gặp ở phòng luật sư, Tần Hoan đến rất đúng giờ, vị luật sư họ Hứa đã trao đổi với cô trong điện thoại đích thân mở cửa chào đón cô.

Hôm nay Cố Phi Trần không có mặt, luật sư Hứa đưa cô xem toàn bộ tài liệu đã chuẩn bị kỹ càng rồi nói: “Cô Tần, những việc tiếp theo đó chúng tôi sẽ giải quyết giúp cô và Cố tiên sinh, cô cứ yên lòng.”

Cố Phi Trần sở hữu cả tập đoàn luật sư, ai nấy đều rất có năng lực làm việc chuyên nghiệp, mấy chuyện nhỏ như làm thủ tục kết hôn không cần đến cô phải lo lắng nên cô chỉ lướt nhìn qua rồi gật đầu nói: “Được.”

“Do cô và Cố tiên sinh không có thỏa thuận về tài sản trước hôn nhân, nên trình tự công việc sẽ đơn giản hơn nhiều. Sau khi hai người làm xong thủ tục kết hôn, chúng tôi sẽ thỏa thuận bước tiếp theo, xem làm sao để chuyển nhượng số cổ phần trong tay cô sang Cố tiên sinh.”

Thực ra nửa câu sau mới là quan trọng, nhưng cô nghe xong lại không khỏi khẽ giật mình: “Các anh không chuẩn bị thỏa thuận trước hôn nhân cho tôi ký?”

Luật sư Hứa đẩy cặp kính trên sống mũi, cười cười sửa lại: “Đúng vậy, Cố tiên sinh không yêu cầu như vậy.”

“Vậy nếu sau này tôi và anh ấy ly hôn thì sao?”

“Nếu ly hôn, thì phần tài sản thuộc về vợ chồng cô, cô đương nhiên có thể hưởng một nửa.”

Luật sư Hứa nói rất bình thản, Tần Hoan lại không khỏi giật mình.

Chia một nửa tài sản, đây không phải là con số nhỏ... Nhưng Cố Phi Trần là người vô cùng tinh anh, làm sao có thể không suy nghĩ tới việc đó?

Cô thấy đầu óc trở nên rối bời, liền đưa ngay ý kiến: “Tôi phải bàn bạc lại với Cố Phi Trần.”

“Cố tiên sinh đi công tác từ sáng sớm rồi.” Như thế sớm đã lường được việc cô sẽ phản ứng, luật sư Hứa cười khẽ, “Trước khi đi cậu ấy có dặn, cứ làm như thế. Nếu cô có bất cứ ý kiến gì khác, có thể đợi cậu ấy về rồi nói. Nhưng thủ tục phải nhanh chóng hoàn tất, bởi việc chuyển nhượng cổ phần tiếp theo đó e rằng sẽ tốn một khoảng thời gian lớn.”

Cô hỏi: “Bản thu nhượng cổ phần trước kia tôi đã ký, chú đã xem chưa?”

“Đã xem rồi. Ở đó có quy định cô nhất định phải sinh con với Cố tiên sinh, mới có thể chuyển nhượng cổ phần của tập đoàn Cố Thị. Cố tiên sinh cũng dặn tôi, tìm một cách khác để lách luật, nhưng tôi và các đồng sự đã thảo luận, trước mắt vẫn chưa tìm được phương pháp nào thỏa đáng.”

“Ồ” Tần Hoan khẽ đáp một tiếng, phát hiện đầu hơi đau, hai huyệt thái dương khẽ nháy lên, như chưa ngủ đủ.

“Cứ như vậy đi” cô lịch sự cười gượng gạo, “Vậy làm phiền chú làm giúp.” Thực ra ký hay không ký thỏa thuận trước hôn nhân cũng chẳng có vấn đề gì, đợi khi nào ly hôn, cô đương nhiên cũng chẳng cần một đồng của nhà họ Cố.

Ra khỏi tòa nhà luật sư, cô không gọi taxi, chỉ đi bộ men theo con phố trơn nhèm hẹp.

Thực ra chỗ này rất xa nơi cô ở, một ở phía Bắc một ở phía Nam, gần ở hai đầu thành phố, cách trường cũng rất xa, nhưng cô hôm nay đã xin nghỉ, vốn không định quay về trường làm việc.

Mưa phùn ngày càng nặng hạt, mịt mịt mù mù, dường như giăng kín cả bầu trời. Cô ra khỏi nhà có mang theo ô, nhưng lúc sau quên trên xe, chắc hẳn do ngủ không đủ, mấy ngày nay làm việc gì cũng tâm hồn treo ngược cành cây.

Bên đường có sạp báo, bán kèm các loại ô tránh mưa. Chất lượng không được tốt lắm, 15 tệ một cái, dùng chắc được hai lần là hỏng. Cô đợi mưa bước tới, chọn một chiếc ô gấp, vải ô có hình hoa màu xanh sẫm, là loại mới đang thịnh hành năm nay.

Cán ô rất mảnh, hơi ngắn, tán ô lại mỏng, quả nhiên chỉ là loại dùng để ứng phó tức thời, đến giương ô lên cũng không dám dùng quá sức. Cô đưa 15 tệ cho người bán hàng, rồi cầm ô đi.

Cô bước đi chậm rãi không mục đích. Cô trước nay không mấy khi nhớ đường, đoạn đường này bình thường lại ít khi tới, trong ấn tượng chỉ hơi nhớ một vài tòa nhà đặc trưng ở gần đó, nhưng đi qua mấy ngã tư, càng đi càng thấy lạ.

May có một chiếc taxi lướt chậm chậm qua, nhấp nháy đèn hướng về phía cô.

Thời tiết thế này, có thể vẫn được xe coi như vô cùng may mắn, nhưng cô không muốn đi xe, chỉ cúi đầu bước về phía trước. Đi hồi lâu mới bắt đầu thấy lạnh, rồi hình như lại đói, cô nghĩ, chỉ bằng tìm một quán ăn gần đây ngồi nghỉ ngơi một lúc.

Nhưng chẳng thể tìm được chỗ nào ăn cơm, di động lại vang lên.

Cô cầm túi xách, lại giương ô, thực sự không tiện. Mãi mới lòi được di động ra, cũng chưa nhìn kỹ liền nhận điện thoại. Giọng nói trong điện thoại có chút kỳ lạ, dường như phát ra từ trong loa, lại như thể đang gần trong gang tấc.

Cô bất ngờ quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng cao cao của một người đàn ông cách cô chỉ chừng mười mét và anh ta cũng vừa nói xong chữ cuối cùng.

Anh gọi điện thoại, dường như chỉ để nói một câu: “Có người đi bộ trong mưa, là vì quá nhàn rỗi hay sao?” Nói xong liền cúp máy, miệng nở một nụ cười, dường như cực kỳ vui trước vẻ mặt kinh ngạc của cô lúc này.

“Chẳng phải anh đã đi công tác sao?” Cố Phi Trần bước lại gần, cô mới dường như nhận ra giọng của mình.

“Vừa về.”

Anh không mang theo ô, áo gió màu đen ướt sũng, khắp vai là những giọt nước mưa nhỏ lấm tấm. Cô vốn không biết tại sao anh lại xuất hiện ở đây, chỉ đưa ô cho anh một cách tự nhiên, ngừng lại một chút mới nói: “Em đã gặp luật sư rồi.”

“Anh biết.” Cố Phi Trần nhận lấy ô, nghiêng về phía cô.

Chiếc ô vừa nhẹ vừa nhỏ, hoa hoét rồi mất, lại được cầm bởi một người đàn ông như vậy trông có chút nực cười. Cô nghiêng đầu nhìn, nhưng không sao cười nổi.

Có lẽ ngày mai, có thể ngày kia, tóm lại không bao lâu nữa, với trình độ chuyên nghiệp của luật sư, cô nhanh chóng sẽ trở thành nữ chủ nhân nhà họ Cố trên danh nghĩa, là vợ của Cố Phi Trần.

Nhưng cô thậm chí còn không nghĩ được những việc tiếp theo sẽ như thế nào.

Hai người ăn cơm bên ngoài, anh mới tiễn cô về.

Dọc đường đi chẳng ai nói một lời, nhưng không khí rất hiền hòa. Chỉ nghe thấy giọng hát của Trương Huệ Mẫn vang lại trong xe taxi, giọng hát mạnh mẽ ẩn chứa bên trong sự bình ổn:

... Đã rất lâu rồi, chẳng ai còn nhớ, khi xưa em dịu thế nào.

Ánh đèn đường chợt lướt qua cửa xe, như chiếc băng đang tua lại, chiếu hết lên mặt, rồi lại nhanh chóng lùi lại phía sau. Suốt dọc đường Tần Hoan cứ nghĩ, giờ cô và anh có thể gọi là gì? Lúc trước cứ coi như kịch giả thành thật, khiến cô suýt nữa quên mất hoàn cảnh thực sự. Nhưng giờ gặp lại nhau, tuy không còn đối đầu như trước, cũng không còn mĩa mai nhau như trước, nhưng vẫn khiến cô cảm thấy khó chịu trong lòng.

Giống như trận mưa này, ướt át bẩn thỉu, lép nha lép nhép, bủa vây khiến người ta không sao thoát ra được, đến cả trái tim cũng như bị gò ép, không biết khi nào mới có hồi kết, khi nào mới đến điểm cuối cùng.

Nghiêm Duyệt Dân về nước theo đúng thời gian định trước mang theo một món quà tặng Tần Hoan. Là một chiếc vòng hiệu Cartier, là loại bạch kim kinh điển nhất, bên trên có nạm mấy viên kim cương tinh xảo.

“Đẹp quá”, Tần Hoan nhìn rồi đặt chiếc vòng lại hộp có bọc nhung đỏ nói: “Cảm ơn anh.”

“Thế nào, em không thích sao?”

“Em thích.”

“Anh đeo giúp em.”

Nghiêm Duyệt Dân đang định với tay thì bị Tần Hoan né tránh.

Anh nhìn cô không hiểu, còn cô chỉ cười một cách miễn cưỡng: “Em quen đeo đồng hồ rồi, không quen đeo những thứ khác.”

Ai nghe cũng hiểu, đây là lý do rất tuyệt. Bởi mặt đồng hồ đủ rộng, vừa đủ để che vết sẹo cũ trên cánh tay cô.

Nghiêm Duyệt Dân tỏ ý xin lỗi nói: “Anh quên mất.”

“Không sao.” Cô như lấy hết can đảm cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn anh: “Em có chuyện muốn nói với anh.”

Trong quãng thời gian anh ra nước ngoài, cô đã làm hết chuyện điên cuồng này tới chuyện điên cuồng khác, giống như mất đi toàn bộ lý trí. Cho đến tận khi tới sân bay đón anh, cô mới như tỉnh giấc mộng.

Bất kể lúc đầu thế nào, cô cuối cùng cũng đã phản bội anh.

“Xin lỗi anh.”

Cô vốn nghĩ Nghiêm Duyệt Dân nghe xong sẽ tức giận, nhưng sau khi cô nói xong, anh mãi hồi lâu không mở miệng nói một lời.

Chiếc đèn lồng bên trong bệnh phòng treo trên đầu hắt ánh sáng yếu ớt lên gương mặt người đàn ông đang trầm xuống.

Cô gửi lại chiếc vòng có cả hộp cho anh: “Chúng ta kết thúc ở đây thôi, anh hãy tha thứ cho em.”

Cô cầm chiếc túi xách đặt bên cạnh vội vàng đứng dậy, trong lòng không khỏi cảm thấy chán nản.

Người đàn ông này, giống như ánh nắng ấm áp, chiếu vào cuộc đời cô đúng vào quãng thời gian đen tối khó khăn nhất. Bản thân cô cũng không biết mình có điểm nào tốt mà lại thu hút được người đàn ông ưu tú như anh. Huống hồ, lần đầu tiên anh và cô gặp nhau, cô lại bị sẩy thai nằm ở bệnh viện. Anh biết rõ quá khứ của cô, nhưng vẫn kiên trì và bao dung.

Cô nghĩ, người phụ nữ có thể kết hôn với anh, đúng là vô cùng may mắn.

Tiếc là cô không có vận may đó, cũng phụ lại vận may đó.

Thậm chí còn không hy vọng anh sẽ hiểu mình. Chỉ là đi ra nước ngoài một chuyến, sau khi trở lại cô đã trở thành vợ người khác, e rằng bất cứ ai cũng không thể tha thứ nổi.

Như không có mặt mũi nào đối mặt với anh, cô vội vàng lướt qua anh để rời đi. Không ngờ bị anh túm chặt lấy tay.

“Em đợi đã.” Nghiêm Duyệt Dân cũng đứng lên theo. Anh rất khỏe, nắm tay cô chặt đến phát đau. Cô khẽ chau mày, nhưng không nhúc nhích, anh hỏi dần từng tiếng: “Em muốn nói, em đã lấy Cố Phi Trần?”

“... Vâng.”

“Em vẫn yêu anh ta?” Anh trợn mắt nhìn cô.

“...” Cô mấp máy môi nhưng không sao thốt nên lời.

“Em nói xem, có phải em vẫn yêu Cố Phi Trần?” Giọng Nghiêm Duyệt Dân cao lên bất chợt, âm lượng lớn tới mức khiến mọi người xung quanh phải chú ý.

Tần Hoan nhìn thấy có một số người đã tò mò quay sang đành thấp giọng nói: “Chúng ta đừng nói chuyện này ở đây được không?”

Nghiêm Duyệt Dân lại không thềm để ý, chỉ cười lạnh nhạt: “Sợ gì? Em chỉ cần trả lời anh đúng hay không là được, rất đơn giản.”

Về mặt anh lúc này thật xa lạ, giống như bầu trời trong xanh bỗng chốc tối sầm lại, phủ tràn mây đen, tình trạng như vậy cô chưa từng gặp bao giờ.

Cô nhìn anh chằm chằm, nhìn chiếc miệng đang mấp máy, hỏi cô bằng một giọng vô cùng lạ lẫm: “Gã đàn ông họ Cố đó có gì tốt khiến em không thể quên? Khiến đàn bà bọn em hết người này tới người khác lao vào đó? Ngoài tiền ra, còn có điểm nào tốt?”

Mỗi lúc một nhiều người tò mò quay sang nhìn họ, cô chợt như không quen anh, bởi dáng vẻ của anh vừa thô bạo vừa tức giận, ánh mắt hiền lành đã biến mất từ lúc nào, chỉ có cánh tay càng nắm chặt, như muốn bóp vào tận xương cô mới thôi.

Cô không để tâm đến lời anh nói, chỉ nhin đau, nhắc khẽ anh: “Anh bỏ em ra, mọi người đều đang nhìn.”

Nhưng anh như không hề nghe thấy, chỉ trợn mắt nhìn cô hỏi lại: “Cố Phi Trần có điểm nào tốt?”

Lúc này, Tần Hoan để ý có người phục vụ nam đang bước về phía cô, sợ rằng càng cãi càng chẳng ra sao. Kỳ thực cô không hề nghĩ tới kết cục như vậy, với tính cách của Nghiêm Duyệt Dân, vốn không nên như vậy mới đúng. Cô không muốn mọi người nhìn thành trò cười, nên giơ tay ra gỡ các ngón tay của anh, giọng cố kìm nén thật thấp, cuối cùng cũng không khỏi có chút tức giận: “Nghiêm Duyệt Dân, chúng ta ra ngoài nói chuyện, được không?”

“Hai vị”, ngay sau đó, phục vụ bước đến trước mắt, lịch sự chêm vào giữa bầu không khí căng thẳng, vừa đúng như chiếc kim, chọc vỡ quả bóng đang căng tròn.

Mắt Nghiêm Duyệt Dân khẽ chuyển động cùng với sự xuất hiện của nhân viên phục vụ, như bình tĩnh giấc mộng, lại như có kế hoạch khác, ngón tay cũng rời ra khỏi Tần Hoan.

Vừa thoát ra khỏi Nghiêm Duyệt Dân, Tần Hoan lùi lại phía sau theo bản năng, người đàn ông đứng đối diện khẽ hắng giọng rồi bình tĩnh nói: “Xin lỗi.”

Câu nói này không phải nói với cô. Nghiêm Duyệt Dân xua tay để phục vụ bước đi, rồi mới quay lại nhìn cô. Cũng chỉ một thoáng chốc đó, rồi ngay lập tức cầm áo khoác trên ghế, bước nhanh ra khỏi quán ăn.

Kịch hay hạ màn, nhân vật nam chính đã rời sân khấu trước, khán giả bỗng nhiên cụt hứng. Chỉ còn lại một số hiếu kỳ vẫn còn cảm hứng, thỉnh thoảng quay lại quay đầu nhìn, không chịu vứt bỏ sự chú ý đối với nhân vật nữ chính.

Nhìn Nghiêm Duyệt Dân biến đi như cơn lốc, Tần Hoan vẫn đứng ngây ra tại chỗ. Cô không ngờ rằng sự việc lại đến nước này, cũng không biết anh có còn đứng bên ngoài đợi cô. Tóm lại không thể tiếp tục ở lại đây, cô đang định bước đi đằng sau đột nhiên có người gọi tên cô.

“Tần Hoan!” Nghe giọng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, nhưng lại vô cùng xa lạ.

Cô quay người lại, ngây ra, rồi mới phát hiện, đó là người cô quen biết.

“Không ngờ đúng là em.”

“Ừm.” Cô hơi ngại, cũng không biết anh ta đã chứng kiến màn vừa rồi được bao nhiêu đành cười gượng gạo, “Phó tổng giám đốc Tiền, anh cũng đến đây ăn cơm sao?”

Bên cạnh Tiền Vân Long còn có hai người bạn, đang cười nhìn cô: “Đúng vậy, ăn xong rồi, đang định đi chỗ khác. Em thì sao? Ban nãy nhìn bạn em hình như đã bỏ đi...”

Giọng Tiền Vân Long như có chút do dự che giấu, lại cũng không biết có phải cố tình làm người khác rối trí, Tần Hoan nghe xong chỉ thấy chùng hẫng xuống, quả nhiên anh ra đã nhìn thấy.

“Em cũng phải đi đây.” Cô trả lời vội vã, rồi cười nói: “Tạm biệt.”

“Được rồi, được rồi.” Tiền Vân Long tươi cười trả lời. “Tạm biệt.”

Đợi khi Tần Hoan bước ra khỏi phòng ăn, bên ngoài đã không còn thấy bóng dáng Nghiêm Duyệt Dân. Cô đoán anh đã tức giận bỏ đi, có lẽ cả đời này cũng sẽ không gặp lại.

Từng này tuổi, đây là lần đầu tiên cô có cảm giác áy náy mà có lỗi với một người, dù dáng vẻ của anh khi chia tay với cô có chút đáng sợ.

34. Chương 17: Bắt Cóc 1

Tần Hoan chỉ không ngờ rằng, mấy ngày sau lại gặp Tiền Vân Long. Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài sự kiến của Tần Hoan. Cô tan tầm về nhà, khi đợi xe ở bên đường vừa đúng lúc nom Tiền Vân Long phóng xe ngang qua. Cánh cửa xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt tươi cười, mời cô đi một đoạn.

Tiền Vân Long lái một chiếc xe việt dã loại lớn, không gian bên trong rất rộng, còn bản thân anh dường như rất thoải mái, trò chuyện tự nhiên: “Lần trước em cùng Tổng giám đốc Cố đến ăn cơm, không ngờ em vẫn còn nhớ anh.”

“Em nhớ anh đã dạy em câu cá.” Tần Hoan cười cười.

“Ha ha, đúng vậy, thoát cái đã mấy năm rồi. Chúng ta sau đó hình như không gặp lại nhau?”

“Ừm.”

“Nhưng hôm đó anh nhìn là nhận ra em ngay.” Tiền Vân Long vừa lái xe vừa quay lại nhìn cô, “Năm xưa còn có vẻ trẻ con, giờ nghe nói, em và Tổng giám đốc Cố sắp cưới.”

Thực ra hai người đã kết hôn, chỉ là chưa công bố. Nên Tần Hoan chỉ đáp nhẹ: “Vâng.”

“Chọn ngày chưa?” Tiền Vân Long hỏi tiếp.

Tần Hoan nói: “Vẫn chưa.”

Tiền Vân Long gật đầu như có tâm sự: “Ồ, chẳng trách tổng giám đốc Cố dạo này tâm trạng vui vẻ, thì ra việc tốt sắp tới. Vậy anh chúc mừng em trước nhé.”

“Cảm ơn anh.”

“Khi nào chọn được ngày, nhớ báo danh đầu tiên đó.”

Tiền Vân Long lớn hơn Tần Hoan gần 20 tuổi, tuy chỉ gặp mặt mấy lần, nhưng do lịch sự, Tần Hoan chỉ coi đối phương như người lớn tuổi. Nên không khỏi bật cười: “Vâng. Em phải cảm ơn sự quan tâm của Phó tổng giám đốc Tiền.”

“Khách sáo rồi.” Tiền Vân Long cười nói, “Bọn em cưới nhau, đứng từ góc độ của công ty, cũng có cái lợi lớn.”

Ngã tư đang đèn đỏ, chiếc xe việt dã cao to dừng lại, ngay sát sau một chiếc xe con ở phía trước, suýt nữa thì đâm phải đuôi xe. Tần Hoan không mấy lưu tâm, như không hiểu, mãi sau mới hỏi lại: “Thế là có ý gì?”

Tiền Vân Long như thể kinh ngạc, quay mặt lại hỏi: “Thế em không biết sao?”

“Biết gì ạ?”

“Chủ tịch hội đồng quản trị tiền nhiệm trước khi qua đời đã lập một di chúc, dành 20% cổ phần của tập đoàn cho cháu trai của ông. Việc này em không biết sao?”

Tần Hoan nghe u u mê mê, thật thà nói: “Em không biết”

Cháu của Cố Hoài Sơn, tức con trai của rồi. Nhưng việc này thì có liên quan gì đến cô?

Tiền Vân Long lắc đầu, như đang cảm thán: “Nguyên tổng giám đốc Cố lập một quỹ ủy thác cho đứa cháu còn chưa chào đời của mình, để người mà ông tin tưởng nhất nắm giữ, tạm thời có quyền với 20% cổ phần đó. Nên nói một cách nghiêm túc, thì tuy cổ phần trong tay Cố Phi Trần lúc này là nhiều nhất, nhưng vẫn chưa thể đạt được mức khống chế tuyệt đối với tập đoàn Cố Thị. Chỉ khi nào đứa con ra đời, cậu ta mới có thể dùng danh nghĩa người giám hộ, nắm quyền sử dụng cổ phần từ quỹ ủy thác đó, cho đến khi đứa trẻ trưởng thành, số cổ phần đó tự nhiên sẽ chuyển về tay nó.”

Anh ta nói xong dừng lại đôi chút, liếc nhìn biểu hiện của Tần Hoan, cười ha hả: “Có phải nghe thấy phức tạp không? Em không làm kinh doanh, bình thường ít tiếp xúc với lĩnh vực này, e rằng nghe cũng không hiểu. Chẳng trách không ai nói với em điều này. Tóm lại, đợi em và tổng giám đốc Cố của chúng tôi làm lễ thành hôn, sinh con, tổng giám đốc Cố sau này làm việc ở công ty cũng thuận lợi hơn nhiều. Rõ ràng

không có sự can thiệp của quỹ ủy thác, sẽ có lợi cho các quyết sách của cậu ấy. Nên anh mới nói, bọn em lấy nhau, sẽ có lợi lớn cho sự phát triển của công ty.”

Cuối cùng xe cũng dừng lại ở chỗ Tần Hoan yêu cầu, thực ra còn cách chỗ cô ở hai con phố. Trước khi xuống xe, cô quay lại cảm ơn. Anh ta xua tay nói: “Đừng khách khí, hai lần gặp em, anh đều cảm thấy sắc mặt em không được tốt. Nghe nói em còn đi làm ở bên ngoài, thực ra không cần phải vất vả như vậy đâu.”

“Em quen rồi.” Tần Hoan cười khẽ rồi xuống xe.

Hôm sau tan làm cô mới đi về khu biệt thự, vừa đúng lúc Cố Phi Trần cũng ở nhà. Hiếm khi nhìn thấy anh ăn mặc đồ thoải mái, áo khoác cùng quần dài nỉ nhạt màu, không biết có phải cả ngày không ra khỏi nhà hay không.

Bọn họ những ngày gần đây không gặp mặt, liên lạc cũng rất ít, chỉ có hôm luật sư làm thủ tục, anh gọi điện thông báo cho cô việc này.

Hôm nay gặp, cô mới phát hiện tóc anh cắt ngắn hơn một chút, cả người toát lên vẻ thanh tú lạ thường.

Nhìn thấy cô, cô Triệu vội kêu người chuẩn bị bát đĩa. Trên bàn đều là những món cô yêu thích, nên cô ăn được hơn nửa bát cơm to, còn uống một bát canh cô Triệu tự tay làm lúc chiều. Cuối cùng cô nói: “Tối nay cháu ngủ ở đây.”

Thực ra sau thời gian ngắn, phòng cô ngày nào cũng có người tới dọn dẹp, chuẩn bị để cô có thể tới bất cứ lúc nào.

Trong mắt những người xung quanh thì cô và Cố Phi Trần đã tái hợp lại với nhau.

Chỉ có Cố Phi Trần sau khi ăn cơm xong, người làm đi hết, anh mới ngẩng đầu lên, khẽ nhướn mắt hỏi: “Tối nay có việc?”

Cô cười hỏi lại: “Không có việc thì không được ở đây? Về pháp luật, em đã là nữ chủ nhân của nơi này.”

“Đúng là vậy.” Khuôn mặt anh không hề biến sắc, lật giở một trang báo, “Nhưng người khác còn chưa biết. Cũng may bọn họ chưa biết, nếu không em đôi co với người đàn ông khác ở quán ăn, e rằng chỉ ngày hôm sau là lên ngay mặt báo.”

“Anh cũng biết chuyện rồi.” Thực ra cô không hề bất ngờ, ngay cả thái độ hoàn toàn bình tĩnh của anh, cũng nằm trong suy đoán của cô.

Vốn là một cuộc trao đổi, chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, chỉ cần không bị lên mặt báo, chỉ cần không để anh bị mất mặt thì anh đâu cần mất thời gian công sức quan tâm tới tình cảm cá nhân của cô?

Như vậy cũng tốt, thậm chí gánh nặng tâm lý của cô cũng bớt đi nhiều.

Trước khi lên gác, cô nói khẽ: “Thực ra nếu có bị lên báo, em tin với khả năng của anh cũng có cách ém tin lại. Nhưng lần này quả thực em không cẩn thận, sau này chắc chắn không xảy ra những việc như vậy.” Cô bước lên cầu thang, giữa chừng quay đầu nhìn lại, Cố Phi Trần vẫn ngồi yên trên ghế sofa, tờ báo che gần nửa mặt, nên không nhìn rõ vẻ mặt anh ra sao.

Tắm xong, đã hơn 9 rưỡi. Tần Hoan vốn đã đi đến cửa, rồi chợt dừng lại, cô nghĩ một lát, rồi bỏ áo ngủ bên ngoài, lúc này mới mở cửa bước ra.

Phòng ngủ chính nằm ở cuối hành lang, giữa đường gặp một người giúp việc. Thấy cô chỉ mặc chiếc váy ngủ hai dây bằng lụa trắng muốt, vai và đầu gối đều lộ ra bên ngoài, người giúp việc không nhận được nụ cười đầy vẻ ẩn ý, nói khẽ câu chúc ngủ ngon rồi vội vã đi xuống.

Nhưng người đàn ông trong phòng nhìn thấy cô, khuôn mặt lại không hề có một biểu lộ vui mừng hay ẩn ý nào hết. Anh hình như cũng vừa tắm xong, tóc còn ướt, nước vẫn còn đọng trên vai, trên người còn chưa mặc áo, chỉ quấn một chiếc khăn bông ở phía dưới.

Nhìn thấy cô, anh chỉ nheo nheo mắt, ngằm đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, rồi mới hỏi: “Em định ngủ ở đây?”

“Không nên sao?” cô bước thẳng về phía trước, ngồi xuống nệm giường yên lặng nhìn anh.

“Em hôm nay rất kỳ lạ.”

“Đâu có.” cô lẩn sang một bên, nửa quỳ trong đồng chăn mềm mại trắng muốt, vẫy tay về phía anh nói: “Anh lại đây.”

Nửa như ra lệnh nửa như làm nũng, cô rất hiếm khi chủ động đư vậy, hướng hồ là trong tình huống như lúc này, bất cứ ai cũng nhìn thất kỳ lạ, nhưng Cố Phi Trần cũng chỉ khẽ nhếch lông mày lên, rồi vẫn bước về phía giường.

Ngón tay cô trắng như búp măng, lướt nhẹ trước ngực anh, đôi mắt đen sáng như pha lên, nhìn anh đắm đuối, tuy không nói câu nào, nhưng ý tứ đã vô cùng rõ rệt.

Anh cúi đầu, lặng lẽ nhìn cô, rồi mới nắm lấy bàn tay không chịu yên, hỏi nhỏ: “Em chia tay cậu bác sĩ đó rồi?”

Cô ngẩng mặt lên cười khê: “Chia tay rồi.”

“Ồ?” khuôn mặt anh cuối cùng cũng nở một nụ cười thật nhẹ, lùa cánh tay cô vào sát người, rồi dề lên cơ thể cô. Anh nâng người lên cao nhìn cô, nheo mắt hỏi: “Vậy tối nay là vì sao?”

“Vì sao cái gì?” hơi thở của cô hơi loạn nhịp, mái tóc đen dày xòa xuống ga trải giường trắng muốt, như một đám mây, lại như bông hồng đen nở tung trong bóng tối, có một vẻ đẹp khiến người khác phải kinh ngạc.

Như thể giao hòa với anh, cô khẽ nhướn cổ lên, đôi môi hé mở như cánh hoa diễm lệ, gần trong gang tấc, hơi thở cả hai đã quện vào nhau, ngực cô áp sát ngực anh, trắng muốt như ngọc dưới ánh đèn.

Anh chỉ do dự đôi lúc, rồi không tiếp tục truy hỏi, chỉ hôn cô thật sâu.

Người phụ nữ này, người phụ nữ đang khẽ run rẩy bên dưới cơ thể anh, hình như luôn có cách khiến anh bị say mê. Cô giống như đốm lửa, nhìn từ xa cứ ngỡ nhỏ bé, có thể dập tắt, nhưng hễ lại gần, nó lại bùng lên nhanh chóng.

Hạn định 15 ngày, thực ra đã vượt quá giới hạn cho phép của anh. Anh vốn nghĩ mình sẽ không còn nghĩ tới cô, nhưng đêm nay, cô chỉ chủ động một lần như vậy, anh đã vứt bỏ sự quyết tâm của mình.

Giống như trước kia, rõ ràng đã tự nhủ không thể yêu cô, nhưng cuối cùng vẫn dính hôn với cô.

Không ai thực sự hiểu tại sao anh lại đồng ý với yêu cầu vô lý như vậy. Thực ra anh không phải người thuận tòng, những thứ bố anh đưa ra anh có thể không quan tâm như thường lệ.

Nhưng anh vẫn dính hôn cùng cô.

Có lẽ trong cái phút gập đầu đồng ý đó, bản thân anh cũng không hiểu là vì sao.

Trong bóng đêm, cơ thể cô dính chặt vào anh mềm mại, cuốn riết như không chịu rời một giây, một phút. Anh vốn định nhồm dậy lấy đồ ở đầu giường, nhưng bị tay cô giữ chặt lấy.

“Đừng.... như vậy.” Giọng cô rất nhỏ nhẹ, thì thào trong đêm, tạo cảm giác êm ái lạ thường.

Anh nhìn cô chăm chú, nhưng cô đã nhắm chặt mắt, anh không nhìn thấy màu mắt cô, nhưng vẫn có thể cảm nhận được hơi thở của cô, mềm mại, thoảng qua cổ, hai cánh tay cô cuốn chặt lấy anh.

Sáng hôm sau khi Cố Phi Trần tỉnh giấc, trời đã sáng. Anh rất hiếm khi ngủ chìm đi như vậy, nhìn đồng hồ, rồi lại cầm điện thoại ở dưới đất lên xem, mới phát hiện có vài cuộc gọi nhỡ. Đều là trợ lý và thư ký gọi, vì hai ngày liền anh không tới công ty, hẳn mọi người có nhiều việc đang dồn lại cần báo cáo với anh.

Di động tối qua đã chuyển chế độ rung, lại rơi vào khăn bông, chẳng trách không hề nghe thấy tiếng. Anh cầm di động chuẩn bị gọi về công ty, cửa phòng tắm lách cách mở ra.

Tần Hoan đã tắm xong, lấy khăn bông quấn lấy tóc, vấy ngủ cũng thay bằng chiếc áo dài tay. Thấy anh đã dậy, cô chỉ bước tới bên giường, lấy chiếc áo sợi khoác lên người.

“Em đã về phòng rồi?” Cố Phi Trần hỏi.

“Ừm.”

Cô cúi đầu, chậm rãi thắt chặt đai lưng, đợi anh bước vào phòng tắm, cô mới gọi điện thoại gọi người mang tới một cốc nước ấm.

Tiếng nước róc rách trong phòng tắm, cô ngồi im lặng ở cuối giường. Dường như rất lâu sau, hoặc chỉ vài phút ngắn ngủi, cô nhìn ly nước đến thất thần, cho đến khi Cố Phi Trần bước ra.

Cô ngẩng đầu lên, nhưng không nhìn anh, lặng lẽ mò một viên thuốc trong túi.

“Cái gì vậy?” quả nhiên, Cố Phi Trần ngừng lau tóc, chau mày nhìn chằm chằm vào thứ trong tay cô.

Cô không lên tiếng, chỉ bóc một vỉ, rồi ném cả vỏ cho anh xem.

Cố Phi Trần chỉ khẽ liếc mắt, sắc mặt đã thay đổi, mắt tối sầm lại: “Sao phải uống cái này?”

“Nếu không thì sao?” cô cầm chặt cốc nước, nhìn lướt qua anh, ánh mắt đã không còn vẻ dịu dàng êm ái của đêm trước, chỉ nói bằng giọng hết sức bình tĩnh: “Hai hôm nay không phải ngày an toàn, cẩn thận một chút vẫn hơn.” Nói rồi ném viên thuốc vào miệng.

Nhưng động tác của Cố Phi Trần còn nhanh hơn cô, cánh tay chặn cô lại.

Ngón tay anh lạnh, như không còn chút hơi ấm nào, giống hệt giọng nói của anh: “Đã thế, sao tối qua còn yêu cầu như vậy, xong việc lại uống loại thuốc này?”

“Tối qua?” Cô nheo mắt, như cố nhớ lại rồi cười khê, nụ cười có chút khinh miệt: “Anh không nghĩ em yêu cầu như thế đồng nghĩa với việc sẽ sinh con cùng anh đấy chứ?”

Cô vừa dứt lời, căn phòng bỗng rơi vào im lặng, gió nhẹ thổi bên ngoài cửa sổ, xào xạc qua tán lá cây.

Nhìn ánh mắt Cố Phi Trần mỗi lúc một sa sầm lại, cặp môi mỏng mím chặt, đến cả hàm dưới cũng như ngấn lại, cô lại không sợ, cứ tiếp tục nói: “Anh hẳn không ngại thơ đến mức thế chứ? Chẳng giống anh chút nào. Sai lầm giống nhau, em có thể phạm phải lần đầu, nhưng tuyệt đối không cho phép mình mắc phải lần hai. Em không thể có con với anh, cho dù là có, em cũng không cần, giống như lần trước.”

“Em nói lại lần nữa xem.” Giọng đàn ông sắc lạnh vọt ra từ cặp môi lạnh lẽo, ra lệnh cho cô từng chữ một.

“Con của anh, em không cần.”

“Ý em là, đứa con kia, là em cố tình làm hỏng?”

Anh đột nhiên vứt khăn xuống sàn, gơ tay nhắc cô lên, để cô nhìn trực diện với anh ở độ cao ngang bằng.

Cô chỉ ngừng lại giây lát rồi lạnh lùng nói: “Đúng.”

Trong chớp mắt, gương mặt Cố Phi Trần như phủ một lớp sương mù, cặp mắt đen sầm lại, ánh mắt lạnh lùng như muốn đâm xuyên cô không hề thương tiếc.

Cô lại bật cười: “Em đã nói trắng ra rồi. Nhưng còn anh thì sao? Mục đích anh lấy em là gì? Chỉ là thực hiện cuộc trao đổi với em, đổi lấy chút quyền nắm giữ cổ phần chưa đủ mà thôi. Anh có tính toán khác, hy vọng em thật sự sẽ đẻ con cho anh, anh sẽ dễ dàng lấy được 20% cổ phần theo di chúc của ba nuôi để đầu tư vào tập đoàn Cố Thị? Cố Phi Trần, rốt cuộc cái gì mới là mục đích chính của anh, anh có thể nói cho em biết được không?”

“Em đang nói cái gì?” giọng anh lạnh lùng, lông mày khẽ chau lại, bàn tay đang giữ khuỷu tay cô lỏng ra

“Đừng nói với em là anh không hề có một chút suy nghĩ nào.” Động tác rất nhỏ này khiến cô càng cười chế giễu, nhưng thực sự bản thân cô cũng không biết, là cô cười giễu anh hay đang giễu bản thân mình. Cô nhìn chằm chằm vào anh, dần từng chữ một: “Em đúng là ngốc, đã bị lừa, bị phản bội, kết quả vẫn không nhớ đời. Vẫn nghĩ rằng tình cảm trước đó đều là chân thành, cứ nghĩ anh thực sự muốn hoàn thành nốt những việc trước kia chưa hoàn thành. Nhưng trên thực tế thì sao? Cố Phi Trần, thực ra anh lại bày sẵn cái bẫy chỉ đợi em tự chui vào trong một cách ngốc nghếch.”

“Những cái này là ai nói với em?”

“Anh không cần quan tâm.” Anh không phản đối, nên cô coi như anh đã thừa nhận. Trong đầu gần như có suy nghĩ gì là bùng phát ra, ban đầu chỉ là những ý nghĩ bé nhỏ, nay đã hoàn toàn nổ tung, nát vụn thành bụi.

“Rốt cuộc là ai nói?”

“Em nói rồi, anh không cần quan tâm.”

“Còn đứa con trước kia...” anh chỉ nói một nửa, cổ họng như nghẹn lại, mím chặt môi, không thể nói tiếp. Nhưng cô biết, anh đang cực kỳ tức giận, thường chỉ khi anh tức giận mới lộ ra vẻ mặt như vậy.

Lạnh lùng, âm u, đôi mắt như biển sâu không đáy, với những cơn sóng dữ đang cuộn cuộn ập tới.

35. Chương 17: Bắt Cóc 2

Có một cảm giác bức bối như trước những cơn bão lớn.

Cô biết mình không trông được. Nhưng cô không sợ, cô chỉ phẫn nộ, lại cảm thấy nực cười.

Đúng là ngốc nghếch. Sai lầm mấy năm trước, giờ lại lặp lại lần nữa.

Ngư ngọc thể nào mới nghĩ rằng 15 ngày đẹp như mơ đó đang để hoài niệm?

Ngư ngọc thể nào mới nghĩ rằng anh cũng thật lòng?

Những khi anh bất ngờ xuất hiện ở cửa, những buổi tối anh không chịu rời xa, chỉ ôm lấy cô, mặc cô đánh rồi cắn, mặc cô khóc ướt sũng áo anh, còn anh chỉ hết sức nhẫn nại hôn khô nước mắt cô, cô lại nghĩ là anh thực lòng.

Cô nhẽ ra phải luôn nhớ rằng, người đàn ông này không có trái tim.

Một người đàn ông đến trái tim còn không có, lấy đâu ra được sự chân thành.

Nhưng bão táp vẫn chưa ập tới.

Anh không thốt nửa lời, lạnh lùng nhìn cô. Cũng không biết bao lâu sao, ngón tay lạnh lẽo cuối cùng cũng dần nổi lông ra.

Anh thả tay cô ra, khuôn mặt không biểu lộ bất cứ cảm xúc nào, chỉ nói: “Ra ngoài.”

Cô cũng trừng mắt nhìn anh, xoa xoa khuỷu tay bị nắm đến trắng nhợt ra.

Anh lặp lại lần nữa: “Ra ngoài.”

Cửa phòng tác lại một tiếng, rồi đóng lại.

Cô bước ra rất thông thả điềm tĩnh.

Trên giường chần đệm lộn xộn, dưới đất tung tóe nào khăn bông, quần áo, thuốc rồi vỏ thuốc. Khi cô bước đi, cốc nước để lại trên bàn, trên thành cốc trong suốt vẫn còn một lớp hơi mỏng, đang bốc hơi từng chút một.

Cố Phi Trần lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài sân trồng một cây đa, rễ cây chằng chịt, tán cây dày đặc, ánh mặt trời gần như không lọt qua được, bóng râm che phủ khắp sân.

Cây này trồng từ 20 năm trước. Anh còn nhớ, trước khi trồng một ngày, ở đó chỉ có một cái hố rất to và sâu.

Anh cứ nhìn ra bên ngoài, cũng không biết bao lâu mới chợt cảm cốc nước lên, ném mạnh ra ngoài cửa.

“Choang” một tiếng, cốc nước bị va đập mạnh vỡ tan bay tứ phía. Đường như có một nỗi đau cực sắc, lướt qua cánh tay, nhưng anh gần như mất cảm giác, khuôn mặt vô cảm, chỉ lặng lẽ đứng dậy.

Nhẽ ra anh không nên yêu cô. Hoặc ngay từ ban đầu, anh đã không nên yêu cô.

Bố anh khi còn sống yêu thương che chở cho cô đến vậy, cuối cùng tìm đủ mọi cách, chỉ là để Tần Hoan được gả cho nhà họ Cố, thực ra anh hoàn toàn biết lý do.

Đúng là yêu người yêu cả đường đi lối về,

Bố anh hiểu rõ mong muốn của Tần Hoan nên tìm mọi cách để hoàn thành ý nguyện của cô.

Còn mẹ Tần Hoan, người phụ nữ nổi danh làm điên đảo các đấng anh tài năm xưa, thành công nhất cuộc đời là đã lấy được người chồng yêu thương mình và khiến cho đường đường một Cố Hoài Sơn say mê bao nhiêu năm liền.

Có lẽ đó là tình yêu thực sự.

Nhưng anh không muốn thừa nhận. Bởi nếu Cố Hoài Sơn thực lòng yêu người phụ nữ đó, thế còn mẹ anh? Bà đã bị vứt đi nơi nào.

Anh còn nhớ khi đứng trước mộ mẹ, bố anh không hề nhỏ nước mắt. Cho dù khi đó còn rất nhỏ, nhưng cảnh tượng đó mãi mãi khắc sâu trong lòng anh.

Cho đến rất nhiều năm sau, nhân cơ hội đi công tác, anh bằng quyết tâm lớn nhất, tự mình đi tìm hiểu sự thật, nhưng người phụ nữ đến tuổi trung niên vẫn còn nét xuân sắc, vừa gặp anh đã nói: “Xin cậu hãy buông tha Tần Hoan.”

Bà ta không phủ nhận chuyện ngoại tình của mình, thậm chí còn nhận toàn bộ trách nhiệm về việc mẹ anh tự sát. Anh chưa từng gặp người phụ nữ nào lại thẳng thắn như vậy, cũng chưa bao giờ gặp người phụ nữ nào khiến anh căm ghét như vậy. Khóe mắt bà ta đã có nếp nhăn, lộ ra vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt phong tình: “Cái chết của mẹ cháu là nỗi áy náy lớn nhất cuộc đời cô. Bất kể cháu nghĩ sao, cô cũng hy vọng cháu hãy hết thúc mối quan hệ với Tần Hoan. Cho dù nó có yêu cháu đến chừng nào, cô cũng không muốn Tần Hoan được gả vào nhà họ Cố... Cuộc đời này cô nợ nhà họ Cố, cô không muốn che giấu, cũng hoàn toàn không muốn con gái cô phải trả nợ thay cô.”

Cuối cùng bà ta nói: “Cho dù cháu không đồng ý yêu cầu của cô, cô cũng có cách khiến Tần Hoan chấm dứt quan hệ với cháu. Nhưng cô biết, cháu sẽ không từ chối, đúng không?”

Ánh mắt bà ta thực ra rất giống Tần Hoan, đều long lanh như nước hồ thu, như nhìn thấy tâm can người khác. Còn trái tim anh, dường như giây phút đó bị bà ta nhìn xuyên thấu.

Anh thực ra không biết từ chối, cũng không có cách nào từ chối.

Sau buổi gặp mặt đó, anh cứ nghĩ mình sẽ không thể đối mặt một cách bình thản với con gái bà ta.

Bóng cây lay động ngoài cửa sổ.

Máu trên tay lặng lẽ nhỏ xuống, vài giọt thấm vào thảm trải nền nhà, biến thành những vệt nâu sẫm.

Anh đứng im lặng giữa đồng bừa bộn, dường như không còn cảm thấy đau. Rất nhiều lý do, rất nhiều thủ đoạn, hình như là lần duy nhất kể từ khi anh được sinh ra, lại không phải dùng để phục vụ cho lợi ích nào đó.

Từ nhiều năm trước, anh đã không cho phép mình yêu Tần Hoan. Nhưng cho đến ngày hôm nay, anh vẫn còn yêu cô.

Sau khi Tần Hoan quay về phòng mình, nhanh chóng thay quần áo rồi xuống nhà.

Mấy người giúp việc đều đang dọn dẹp dưới tầng một, nhìn thấy cô xuất hiện như cơn gió, lướt qua phòng khách đi thẳng ra ngoài cổng không hề ngoảnh đầu trở lại, đều ngừng công việc đưa mắt nhìn nhau.

Sau khi rời khỏi nhà họ Cố, Tần Hoan cứ đi dọc theo con đường xe cộ chạy qua chạy lại, cuối cùng đi lên đường lớn, cô vẫn chưa gọi xe. Cô đi giày cao gót, thực ra bàn chân đã bắt đầu đau, mỗi bước chân đều nhói lên, nên cô dứt khoát bỏ giày ra cầm trên tay.

Cô chưa bao giờ đi chân trần bước ra đường như vậy, những người đi đường không khỏi nhìn cô bằng cặp mắt lạ lẫm. Nhưng cô hoàn toàn không để ý, thi thoảng thuận theo tầm mắt, cô cũng đáp trả họ bằng nụ cười kỳ lạ.

Gió thu xào xạc, mái tóc còn chưa khô hết bị thổi rối tung.

Cô thấy mình lúc này giống người điên.

Trên thực tế, cuộc đời cô kể từ khi có Cố Phi Trần, đã luôn điên khùng.

Suốt cả đoạn đường dài như vậy, cô cứ đi không mục đích, dọc đường bỗng nhớ tới mẹ. Mẹ cô khi còn sống yêu cầu cô rất nghiêm khắc, mỗi lời nói hành động đều có rất nhiều quy tắc, nếu bà còn sống, nhìn thấy bộ dạng thế này của cô, chắc hẳn cô sẽ bị giáo huấn một trận nên thân.

Không biết bao lâu sau, cô mới về đến nhà. Có lẽ do ban ngày tóc ướt chân trần, lại trúng gió, nên buổi tối cô bắt đầu cảm sốt.

Cơn sốt đến rất nhanh, đến mức không kịp trở tay. Uống thuốc xong, vẫn không hề có tác dụng. Nửa đêm lên cơn sốt, cả người giống như con tôm bị luộc chín.

Lúc nằm trên giường đợi Trần Trạch Như tới, Tần Hoan mơ màng nghĩ, cô thật giống như bị luộc trong nồi, nước sôi sùng sục, mỗi phút đều đau và rát đến tận xương cốt.

Cô ngủ không yên, những giấc mơ đứt quãng, rời rạc chẳng hề liên quan tới nhau, nhưng trong đó lại luôn xuất hiện cùng một bóng hình.

Cô thấy mình như sắp chết, hơi thở nóng rực, nhưng cơ thể lại lạnh ngắt, lạnh thấu vào trong xương, nằm cuộn lại trên giường run rẩy.

Nước đang sôi trong nồi bỗng chốc biến thành nước đóng băng, cô như bị chìm xuống đáy, cố gắng mở mắt, nhưng lại chỉ nhìn thấy ánh sáng mờ mờ lung lung, xa vời không chạm vào được, còn cô nhanh chóng bị chết chìm.

Cuối cùng Trần Trạch Như cũng kịp tới, vừa ôm vừa xốc cô đưa đến phòng cấp cứu bệnh viện.

Ánh đèn trắng sáng khiến cô không sao mở được mắt. Cô chỉ dựa cả người mềm nhũn vào lòng Trần Trạch Như, thi thoảng khó chịu quá lại nấc lên vài tiếng. Sau một hồi vật vờ, cho đến khi dòng nước lạnh lạnh được truyền vào cơ thể cô qua đường tĩnh mạch, cô mới dần nằm yên xuống.

Trần Trạch Như chăm sóc cô liên ba ngày ba đêm, cuối cùng cô cũng dần dần hồi phục, nhưng cơ thể bắt đầu xuất hiện những biểu hiện không bình thường. Cô bắt đầu chảy máu chân răng, viêm lợi, thậm chí bị dị ứng nổi mẩn lên, nửa đêm ngứa không ngủ được, hận không thể gãi rách cả da.

Bác sĩ không tìm ra nguyên nhân, chỉ có thể kết luận áp lực quá lớn, gợi ý nên tìm uống thuốc đông y kết hợp nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Tình trạng này cũng không phù hợp để tiếp tục đi làm, nên Tần Hoan xin nghỉ phép, dùng gần như toàn bộ ngày tháng của cả năm gộp lại. Cô cả ngày ở lì trong nhà, Trần Trạch Như đặt giúp cô một nhà hàng, ngày ba bữa mang đồ ăn đến cho cô theo yêu cầu.

Do cơ thể không khỏe, giấc ngủ cũng không được ngon. Dường như đêm nào cô cũng mơ thấy ác mộng, những cảnh tượng quái đản trong mơ khiến cô tỉnh dậy vẫn thấy sợ hãi muốn ngừng thở.

Thi thoảng không gặp ác mộng, thì lại mơ thấy bể nước màu xanh biếc.

Cô chìm dưới nước, ngược lên nhìn ánh sáng mờ mờ trên đầu, bình tĩnh chờ đợi cái chết.

Có lẽ nghỉ ngơi đã đủ, hoặc do thuốc đông y có tác dụng tốt, khoảng nửa tháng sau, những nốt lấm tấm trên mặt dần lặn mất, những biểu hiện khác cũng đã khỏi hẳn.

Nhưng cô gầy róc đi. Đến hôm đầu tiên đi làm trở lại, Tần Hoan mới thực sự soi gương một cách kỹ lưỡng. Khuôn mặt chỉ còn bằng lòng bàn tay, da trắng nhợt, làm nổi bật đôi mắt đen ảm đạm.

Cô xuống gác từ sáng sớm, người bảo vệ chào cô, cô cười đáp: “Lâu lắm không gặp.” Ngay lúc đó nhìn thấy một chiếc xe con màu đen phóng ra khỏi cổng. Đèn xe nhấp nháy, do tốc độ rất nhanh nên không kịp nhìn biến thì xe đã biến mất.

Trong giây phút vội vàng đó, chỉ thấy rất quen thuộc, giống như chiếc xe Cổ Phi Trần hay đi.

Nhưng làm sao có chuyện đó?

Những ngày bị ốm, cô dường như cắt đứt liên hệ với anh. Trừ một buổi tối nhận được điện thoại của cô Triệu, cô Triệu hỏi cô: “Khi nào cháu về nhà ăn cơm? Tối qua vừa chuyển một tí sườn cừu và cá biển theo đường máy bay, đều là những món cháu thích.”

Khi đó cơ thể cô vẫn rất yếu, vừa không có cảm giác thèm ăn cũng chẳng có tinh thần, nên đối đáp vài câu rồi tắt máy. Sau đó, bên nhà họ Cổ cũng không có ai liên lạc thêm nữa.

Lãnh đạo rồi đồng nghiệp ở trường thay nhau thể hiện sự quan tâm với cô. Ngày đầu tiên đi làm trở lại, hầu như không bố trí công việc gì cho cô.

Giờ ngồi rảnh ở văn phòng, gần như cả ngày chỉ lên mạng, có mỗi một lúc phải tiếp một sinh viên đến phản ánh thái độ cả người phục vụ ở một quầy ăn trong nhà ăn sinh viên có thái độ dữ tợn. Cô ghi lại tình hình, rồi gửi cho đồng nghiệp đi xử lý.

Cô về sớm một chút, vì còn phải đến bệnh viện lấy thuốc. Ban đầu để thuận tiện, Trần Trạch Như đưa cô tới một bệnh viện gần nhà, chính là bệnh viện Nghiêm Duyệt Dân đang làm việc.

Cũng may là không cùng một tòa nhà. Thường ngày Nghiêm Duyệt Dân đều ở trong bệnh viện, cách tòa nhà cô chữa bệnh một quãng đường, nên mấy lần tới đó đều không gặp anh.

Kiểm tra xong, bác sĩ quyết định không kê thêm đơn thuốc cho cô, đến thuốc đông y cũng dừng lại, chỉ dặn cô tiếp tục nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, nhảy định phải duy trì tinh thần thoải mái. Cô đồng ý rồi, lại cảm ơn bác sĩ, lúc này mới ra khỏi phòng khám.

Ngoài trời chạng vạng tối, đèn đường bắt đầu sáng lên, xe cô đi lại như mắc cửi.

Khu vực này tắc đứ đứ vàng, rất nhiều công ty lớn đều nằm ở đây, bởi thế mỗi giờ tan tầm đều tắc không sao nhúc nhích được.

Tần Hoan cũng cảm thấy đói, nên tìm một quán ăn gần đó. Bướ vào bên trong mới phát hiện, khách chính của cửa hàng đều là y tá, bác sĩ của bệnh viện. Sau khi cô ngồi xuống, chỉ nghe thấy các bàn thì thầm to nhỏ các vấn đề của bác sĩ, những thuật ngữ chuyên ngành đi kèm với tiếng dao đĩa và nhẹ vào nhau, tạo nên một không gian đặc biệt.

Biểu hiệu cửa hàng rất đơn giản, hình như đều là cơm phần, Tần Hoan mới thoáng nhìn, thì bỗng có bóng đen áp lại, ngay sau đó là tiếng kéo ghế, người đó ngồi xuống ngay đối diện với cô.

“Đến đây ăn cơm?” Nghiêm Duyệt Dân dựa vào sau thành ghế, một tay đặt lên bàn, một tay gõ mặt bàn, nhìn cô hoàn toàn bình thản. Tần Hoan không khỏi ngáy ra, bởi cô không ngờ lại gặp anh ở đây. Chỉ đành nặn ra một nụ cười nói: “Vâng.”

Thực ra sắc mặt cô không tốt, lại gầy đi trông thấy, rõ ràng thể trạng không được khỏe. Anh chắc chắn nhìn là nhận ra ngay, nhưng lại cố tình hỏi: “Ồm à?”

Giọng nói và vẻ mặt anh đều khiến cô không được thoải mái, trong mắt đã không còn vẻ dịu dàng, mà chỉ đầy sự thù hận và mỉa mai, như thể sự phẫn nộ vẫn chưa nguôi ngoai. Cô biết mình đuối lý nhưng không cách nào so đo với anh, chỉ lo sợ rằng cảnh hôm trước lại tái diễn.

Xung quanh đều là y bác sĩ, cô vẫn còn sợ anh không tự kiềm chế được như hôm trước, nên đứng dậy nói: “Em còn có việc, em đi trước đây.”

Cô đã bước ra phía ngoài, ai ngờ anh lại bước theo sau.

“Chạy nhanh thế làm gì?” anh một tay dứt túi quần, một tay giữ vai cô nói: “Chẳng lẽ em sợ anh?”

Cô đành dừng lại, thực sự không quen với cái mĩa mai châm biếm kiểu này, người đàn ông trước mắt dường như đã hoàn toàn thay đổi, đến mức cô không thể nhận ra.

Cô nhìn xuống cánh tay đang để trên vai mình, cau mày hỏi: “Anh đừng có như vậy. Anh rốt cuộc còn muốn nói điều gì?”

“Anh còn nhiều điều muốn nói với em.” Anh lại cười bảo: “Chỉ bằng ra đằng kia nói, tránh cho mọi người nhìn thấy, cả hai đều mất mặt.”

Nghiêm Duyệt Dân chỉ về phía một con hẻm nhỏ gần bệnh viện, lúc này quả rất ít người qua lại, là nơi phù hợp để nói chuyện.

Tuy rằng cô không biết anh muốn nói chuyện gì, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, đi theo anh về phía đó.

Cô đi đằng trước, bước vào trong con hẻm. Ở đó ban ngày thường có một vài người bán hàng rong đi rao hàng, đa phần bán những đồ thủ công mỹ nghệ vô cùng bắt mắt, lúc này hẳn đã thu dọn về nhà, nên con hẻm trống trơn, không có lấy một bóng người.

Cô bước tới bờ tường rồi dừng lại, ngập ngừng một chút rồi hỏi: “Anh muốn nói gì...” Cô biết Nghiêm Duyệt Dân ở phía sau, nên vừa hỏi vừa quay đầu lại, nhưng mới quay được nửa chừng, miệng bỗng nhiên bị một sức mạnh rất lớn bịt chặt lấy.

Cô giật bản mình, muốn giãy giụa. Nhưng cô làm sao có thể chống lại được sức mạnh của đàn ông? Dường như cô bị bịt miệng bằng một chiếc khăn mùi xoa, có lẫn một mùi rất kỳ lạ và nhức mũi, cô chỉ hít vào một cái, lập tức hai mắt chợt nhòa đi, rồi hoàn toàn mất ý thức.

36. Chương 18: Hồi Kết 1

Đến khi tỉnh lại, Tần Hoan phát hiện mình đang nằm ở một nơi xa lạ. Hình như là một chiếc hồ nhân tạo rất lớn ở ngoại ô thành phố, xung quanh có bày vài chiếc đèn pin loại mạnh, ánh sáng trắng xóa, mà bầu trời thì đã tối om, trên trời đầy sao, phản chiếu lên mặt nước nhấp nhô, giống như những mảnh kim cương đang nhấp nháy.

Cô nằm ngửa người trên chiếc ghế, vốn định ngồi dậy. Nhưng tay chân đều mềm nhũn, dường như không còn chút sức lực nào.

“Đừng có làm gì mất sức, để lát nữa còn dùng đến.” Giọng nói quen thuộc vang lên từ phía trên đầu.

Nghiêm Duyệt Dân cầm hai chai rượu ngồi xuống dưới đất phía bên cạnh cô, nhìn cô với vẻ mặt bình thản, nói: “Thực ra tôi cũng không muốn làm vậy với cô.”

Không biết có phải do tác động của ánh sáng, mặt anh cũng trắng bệch ra, nhưng ánh mắt vô hồn, hoàn toàn không còn sự dịu dàng thân thiện như khi hai người còn ở bên nhau.

Tần Hoan kinh ngạc tới mức cả người run lên, hỏi như không dám tin: “Anh đang làm gì vậy?”

“Lát nữa cô sẽ biết.” Anh mở một chai bia, ngửa cổ tu liền vài hơi, thở dài một cái rồi mới chậm rãi nói: “Thực ra cô là người phụ nữ tuyệt vời, chỉ tiếc là không có mắt, lại đi yêu một người chẳng ra gì.”

Cô không nói năng gì, vẫn cứ nhìn anh với vẻ kinh hoàng.

Nghiêm Duyệt Dân đã bắt cóc cô!

Cô quả thực không dám tin vào việc đó, thậm chí không thể nghĩ ra anh làm thế là vì động cơ gì.

Nhưng trên thực tế, cô thực sự bị anh cho ngủ thuốc mê rồi đưa tới đây, hơn nữa không biết bị anh cho ngủ loại thuốc gì mà bây giờ chân tay mềm nhũn, không thể nào nhấc lên được.

Đêm thu ở ngoại ô cực kỳ tĩnh lặng. Ngay cả tiếng côn trùng cũng không có.

Cô không sao nhận ra nơi này, trong ký ức hình như chưa từng đến đây, chỉ là chiếc hồ nước cạnh đó, sâu như không nhìn thấy đáy, cô nhìn mãi hồi lâu, cảm thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ.

Sự sợ hãi này đến một cách lặng lẽ, khiến cảm thấy cô lạnh từ vào trong. Nhưng đến bản thân cô cũng không hiểu nổi, rốt cuộc cô lo sợ điều gì.

Nghiêm Duyệt Dân còn nói: “Cô yêu ai thì không yêu, tại sao lại cứ yêu cái gã họ Cố đó? Anh ta ban đầu đã không cần cô, các người đến cả đứa con cũng không cần, tại sao cô lại vẫn cưới anh ta?”

“Anh nói cái gì?” Tần Hoan lúc này mới định thần lại, dần tìm được điểm mấu chốt, không khỏi nhìn anh với ánh mắt ngây dại: “Tại sao anh biết Cố Phi Trần lúc đầu không cần đến em? Còn đứa con nữa... Anh biết là anh ấy sao?”

Nghiêm Duyệt Dân cười rất đắc chí: “Đương nhiên là tôi biết.”

“Ngay từ ban đầu anh đã biết?”

“Ừ.”

“Anh đã biết Cố Phi Trần từ trước?” Cô như từng bước mở ra mạch nối nhưng vẫn không làm rõ được sự tình.

Nghiêm Duyệt Dân quen biết Cố Phi Trần. Mấy lần nhắc đến Cố Phi Trần, giọng anh đều toát lên vẻ phẫn uất và khinh miệt.

“Tôi không quen anh ta, nhưng tôi biết con người này.”

Vẻ mặt Nghiêm Duyệt Dân đột nhiên trầm xuống, anh nhìn cô giây lát, rồi như mất hồn, mãi sau mới nói: “Ngay cả cô, tôi cũng đã biết từ lâu.”

Cô không hiểu.

Anh như thể có lòng tốt nhắc nhở cô: “Nơi này, chắc hẳn khiến cô liên tưởng tới một vài ký ức?”

“Em chưa từng đến đây.”

“Không thể như vậy.” Anh trừng mắt nhìn cô, không hề tin tưởng: “Đã đến nước này rồi, hà tất gì phải nói dối?”

“Em thật sự không biết anh đang nói cái gì, đây là nơi nào?”

Anh dừng lại một lúc rồi đứng bật dậy, chỉ vào mặt hồ ở phía trước, vẻ mặt bỗng trở nên lạnh lẽo: “Cô và Vương Mẫn chẳng phải năm đó đã rơi xuống nơi này sao? Tần Hoan ơi là Tần Hoan, cô đóng kịch giỏi lắm, nhìn vẻ mặt cô, tôi cũng suýt nữa bị cô lừa gạt.”

“Vương Mẫn?” cô ngây ra, “Anh quen Vương Mẫn?”

“Cô ấy là người yêu của tôi.” Anh cười khẩy, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

Bốn bề đều tĩnh lặng, bên kia hồ đường như có chút ánh sáng yếu ớt hắt qua, có vẻ như đèn ô tô, nhưng còn cách rất xa, chỉ sáng lên chốc lát rồi lại biết mất.

Tần Hoan chau mày lắc đầu nói: “Không đúng. Vương Mẫn, cô ấy không phải là bạn gái của Cố Phi Trần sao?”

Cô đương nhiên còn nhớ người con gái đó, là người phụ nữ đầu tiên Cố Phi Trần dắt về nhà, Vương Mẫn có đủ tư cách cảm thấy tự hào. Trên thực tế, Vương Mẫn cũng cư xử đúng như vậy.

Khi ấy Cố Hoài Sơn đã qua đời, cô và Cố Phi Trần miễn cưỡng duy trì mối quan hệ vợ chồng trên danh nghĩa, trên thực tế, người ngoài cũng không mấy ai biết được quan hệ của họ, đa phần đều cho rằng cô là em nuôi của Cố Phi Trần. Cô sớm đã không còn ý nghĩ lấy anh, nhưng không ngờ anh còn nhanh hơn cô, không lâu sau đã dẫn Vương Mẫn về nhà.

Như thế cố tình để cô nhìn thấy, nên cô cũng phối hợp rất ăn ý, sau khi gặp liền cười bảo: “Hai người thật đẹp đôi.”

Cố Phi Trần không trả lời, nhưng Vương Mẫn lại rất thoải mái nói: “Cảm ơn.”

Trên thực tế, sau này khi cô rời khỏi nhà Cố Phi Trần, cũng không tiếp xúc nhiều với Vương Mẫn. Chỉ một Cố Phi Trần đã đủ làm cô bấn loạn tinh thần, cô đâu còn dũng khí đi chứng kiến anh cùng người phụ nữ khác tối ngày bên nhau, âu yếm thân mật.

“Cố Phi Trần coi cô ấy là bạn gái khi nào?” Nghiêm Duyệt Dân cười nhạt, bóp chặt vỏ bia trong tay kêu lách tách, bởi anh dùng sức, nên vỏ nhôm đã biến dạng, “Nếu anh ta thực sự yêu Vương Mẫn thì đã không để cô ấy chết chìm ở đây, không bao giờ còn nhìn thấy ánh sáng mặt trời.”

Nói xong câu cuối cùng, cổ họng anh không khỏi run lên, giọng mỗi lúc một trầm xuống, mỗi lời anh nói, Tần Hoan đều nghe hiểu, nhưng khi kết hợp lại, lại trở thành một câu cô nghe không sao giải thích được.

“Chìm ở đáy hồ?” Cô nhắc lại lần nữa, chỉ cảm thấy vẻ mặt của anh lúc này bị ánh đèn chiếu thẳng vào, lông mày dựng ngược lên, cô không hiểu, “Vương Mẫn, cô ấy chỉ là chia tay với Cố Phi Trần, làm sao có thể...”

“Cô rốt cuộc là giả bộ ngây ngô hay thật lòng ngây ngô?”

Người đàn ông xông lên, nắm lấy cằm cô, ngắt lời cô một cách thô bạo, “Vương Mẫn chết rồi, chết ở chính chỗ này. Làm sao cô lại không biết điều đó? Bởi người đáng chết nhẽ ra phải là cô.”

Như một tiếng sấm vang lên trên đầu Tần Hoan.

Cô nhìn anh như không tin, khuôn mặt gần trong gang tấc toát lên vẻ hiểm ác do quá tức giận, đôi mắt ánh lên tia sáng thù hận tương tự.

Vương Mẫn chết rồi?

Ngực cô đập liên hồi, một phần vì cằm bị anh nắm chặt một cách đau đớn, một phần bởi cái thông tin quá bất ngờ này.

Cô thậm chí còn đang nghi ngờ anh đang nói về người khác.

Vương Mẫn làm sao có thể chết được?

Cô nhớ rất rõ, sau này có một đợt Cố Phi Trần quay lại tình trạng độc thân, cô không nhận được, giả bộ hỏi cô Triệu, cô Triệu chỉ nói: Bọn họ chia tay rồi, không hợp.

Cô Triệu sao có thể nói dối cô? Cũng chẳng có cơ gì nói dối cô.

Nhưng Nghiêm Duyệt Dân lại nói Vương Mẫn đã chết.

Cô đưa mắt nhìn ra xung quang, nhìn nước hồ sâu thẳm yên tĩnh.

Nghiêm Duyệt Dân nói, Vương Mẫn đã chết ở đây.

Cô bỗng thấy rung mình, nhớ lại khuôn mặt xinh đẹp của Vương Mẫn, cả mái tóc dài đen tuyền của cô. Cô còn nhớ, tóc Vương Mẫn rất đẹp, mềm mại mượt mà như lụa. Nhưng nay Nghiêm Duyệt Dân nói cô đã chết, không biết sao, Tần Hoan dường như nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của Vương Mẫn, mái tóc đen lòa xòa trong nước của cô.

Cô sợ đến run lên, chợt nghe Nghiêm Duyệt Dân lạnh lùng nói: “Tôi và Vương Mẫn là thanh mai trúc mã, bên nhau từ nhỏ đến lớn, vốn đã sắp cưới, kết quả cái gã họ Cố từ đâu mọc ra. Chẳng phải vì tiền sao. Anh ta ngoài tiền ra, còn có cái gì? Vương Mẫn chỉ là nhất thời hồ đồ, ma xui quỷ khiến mới như vậy. Tôi biết, tôi biết cô ấy sớm muộn gì cũng sẽ có ngày tỉnh ngộ, sẽ quay về bên tôi. Nhưng Cố Phi Trần thì sao? Anh ta đối xử với cô ấy ra sao? Xe rơi xuống hồ, anh ta chỉ cứu mình cô. Vương Mẫn đã làm sai việc gì? Nói theo cách của các người, cô ấy mới là bạn gái mà Cố Phi Trần công khai với mọi người. Vì đâu mà sau cùng cô ấy lại không được sống? Cuối cùng cô lại được cứu, cô lại được sống. Cố Phi Trần đối xử với cô ấy như vậy, vì cái gì?”

Anh dường như rơi hoàn toàn vào những cảm xúc của mình, ánh mắt bắn loạn, giọng nói đầy kích động, thù hận, như sắp sửa bóp nát cô thành từng mảnh.

Nhưng Tần Hoan không nói nổi lời nào. Bởi những lời anh nói, cô hoàn toàn không hiểu.

“Anh đang nói cái gì vậy?” Cuối cùng cô chỉ lắp bắp hỏi.

“Đừng giả bộ nữa, chẳng có ý nghĩa gì hết.” Anh khẽ phẩy tay, đẩy cô ngồi lại xuống ghế, bản thân mình thì đứng dậy, cười lạnh lùng bảo: “Tôi vốn còn nghĩ cô là người tuyệt vời, nhưng giờ mới nhận ra, việc tôi làm là đúng, cô và Cố Phi Trần quả nhiên giống nhau.” Anh nhìn xuống, nửa người chìm trong bóng tối, nhưng cô vẫn thấy nụ cười mỉa mai của anh: “Thời gian trước tôi về tảo mộ cho Vương Mẫn, vốn nghĩ sự việc xảy ra đã lâu, hơn nữa cũng không phải lỗi của cô, tôi cũng không muốn làm khó dễ với cô. Nhớ lần trước ở bể bơi, tôi suýt nữa đã lấy được mạng sống của cô, kết quả tôi lại mềm lòng, lại nghĩ cô cũng vô tội, cho dù có tính sổ, cũng cần phải tính sổ trực tiếp với Cố Phi Trần. Nhưng cô thì sao, cô lại nói đã lấy Cố Phi Trần. Cô yêu anh ta như vậy? Anh ta thì có gì tốt? Nếu anh ta thực lòng yêu cô, ban đầu tại sao còn giành giật Vương Mẫn của tôi? Ừm. Hơn nữa, cô nghĩ anh ta sẽ yêu cô thực lòng sao?”

Tần Hoan nghe tới mức dờ người ra, thì ra mọi cái đều là âm mưu, bao gồm cả việc làm quen, theo đuổi lúc đầu, đều là anh tính sẵn, rốt cuộc tình cảm và thù hận phải sâu sắc tới độ nào, mới khiến anh làm được điều này?

Nói tới đây, Nghiêm Duyệt Dân chợt dừng lại.

Phía trước có ánh đèn ô tô quét tới, chiếc xe dường như phóng với tốc độ rất nhanh, phút chốc đã tiếng đến gần, tiếng động cơ và tiếng phanh xe nghe sắc lạnh, rõ mồn một trong bóng đêm yên tĩnh.

Nghiêm Duyệt Dân không khỏi nheo mắt, rồi cười lạnh bảo: “Cuối cùng cũng đã tới.”

Tần Hoan nằm trên ghế, chân tay mềm nhũn, tim giật bắn lên.

Ánh đèn quá sáng, cô chỉ nghe thấy tiếng mở cửa xe, cái người ngồi trên xe bước xuống, cô gần như không thể nhìn được khuôn mặt đối phương, nhưng lại rất quen với thân hình đó.

Cô hít một hơi dài, muốn ngời bật dậy, nhưng cơ thể lại không chịu tuân theo, cứ nằm yên bất động.

Nghiêm Duyệt Dân chậm rãi nói với người vừa xuất hiện: “Thật đúng giờ, thậm chí còn nhanh hơn dự đoán của tôi.”

Cái dáng cao lớn đó đứng yên cách Nghiêm Duyệt Dân vài bước, ánh mắt dừng lại trên người Tần Hoan, như đang kiểm tra một cách cực kỳ cẩn thận, rồi mới cất giọng lạnh lùng: “Anh cho cô ấy uống thuốc gì?”

“Yên tâm, chỉ là một chút thuốc gây mê.” Nghiêm Duyệt Dân hoàn toàn không quan tâm, “Tránh để cô ta xảy ra vấn đề gì.”

Đêm đã về khuya, gió hồ mỗi lúc một lạnh, mang theo hơi ẩm ướt, khiến cho cả người lạnh cóng.

Trong vòng ánh sáng bủa vây, người phụ nữ nằm im bất động, khuôn mặt trắng nhợt, đến cả màu môi cũng không thấy, khóe miệng cũng trắng, chỉ nhìn bằng ánh mắt sáng long lanh, cơ thể mỏng manh khẽ run rẩy, như chiếc lá yếu đuối đơn độc, gió to một chút là có thể thổi bay.

Những thứ này lọt vào mắt Cố Phi Trần, không khỏi khiến anh ta tức giận, đôi mắt tối sầm lại, nói với Nghiêm Duyệt Dân: “Thả cô ấy ra, có gì chúng ta nói chuyện.”

“Nói chuyện?” Nghiêm Duyệt Dân cười mỉa mai: “Tôi không hẹn anh đến để nói chuyện.” Anh nói rồi cúi người xuống, nhắc khuỷu tay Tần Hoan lên một cách thô bạo, đẩy mạnh cô về phía trước.

Tay chân Tần Hoan không hề có lực, cứ dựa vào người Nghiêm Duyệt Dân, hơn nữa phải nằm khá lâu, giờ phải đứng lên bất chợt khiến cô hoa mắt chóng mặt, sắc mặt trở nên tái nhợt trong giây lát.

Khóe miệng cô run rẩy, nhưng đôi mắt vẫn nhìn về hướng đó.

Hướng có Cố Phi Trần.

Cô không biết Nghiêm Duyệt Dân làm thế nào để thông báo với Cổ Phi Trần, cũng không biết tại sao Cổ Phi Trần lại đến. Hình như anh phóng xe đến một mình, áo vest nghiêm chỉnh ngay ngắn, là trang phục thường ngày đi làm của anh, chỉ có cà vạt là không biết đã vứt ở đâu.

Trong lòng cô tràn ngập những cảm xúc phức tạp. Trong tình huống như vậy, cô nhìn anh, dường như quay trở lại 20 năm trước. Anh lại trở thành vị cứu tinh duy nhất của cô. Chỉ khác là, lần này cô không vội giơ tay để anh nắm lấy.

Cô chỉ nghĩ đi nghĩ lại, tại sao anh lại đến đây?

Từ đầu chí cuối, từ khi anh bước tới gần, cô đều cảm nhận được ánh mắt của anh, ánh mắt đó chưa hề rời cô một phút. Nhất là khi cô bị người ta xúc phạm, cô nhìn rõ lông mày anh nhíu chặt lại, ánh mắt cực kỳ căm phẫn, ẩn chứa một nỗi đau...

Cô căng óc ra nghĩ, nếu mình không nhìn nhầm, chẳng phải là anh đang đau đớn sao?

Thực ra cô đã hoa mắt, bị anh nhìn chăm chú như vậy, lồng ngực như đau nhói, đau như xé toạc ra. Những ký ức xa xôi, rời rạc, quện lẫn hơi gió ẩm ướt, lại hiện về trước mắt, trong đêm giá lạnh này.

Họ đã từng yêu thương nhau, đã từng tan vỡ, họ đã từng đính hôn, đã từng có con, họ cuối cùng lại đánh mất nên tảng và sợi dây ràng buộc niềm tin với nhau.

Cô rất muốn hỏi anh: Tại sao anh còn đến?

Nhưng lời nói sắp buột ra, cũng lại chỉ biến thành tiếng lẩm rầm trong miệng. Hoặc môi cô khê động đấy, hoặc không hề động đấy, bản thân cô cũng không rõ, bởi đầu óc quá văng vất, mấy lần muốn nói, nhưng lại bị Nghiêm Duyệt Dân kéo đi một cách thô bạo.

Đôi chân cô lướt qua bùn lầy và cỏ dại hoàn toàn bất lực, cuối cùng bị đẩy đến bên hồ.

Cổ Phi Trần cũng vội bước theo, nhưng bị Nghiêm Duyệt Dân lên tiếng ngăn lại ở khoảng cách vài mét.

Nghiêm Duyệt Dân nói: “Vương Mẫn làm sai điều gì. Sao anh nỡ nhẫn tâm để cô ấy chết?”

Tần Hoan gắng gượng mở to mắt, chỉ nhìn thấy bóng người phía trước không hề nhúc nhích, cũng không trả lời.

“Nếu trong mắt anh, Vương Mẫn chỉ là đồ chơi, vậy thì ban đầu anh không nên quyến rũ cô ấy. Trên đời này có loại đàn bà nào anh muốn mà không được, tại sao lại chọn đúng cô ấy, tại sao lại cướp cô ấy trong tay tôi?”

“Đó chỉ là ngoài ý muốn.” Giọng Cổ Phi Trần vang lại, “Khi tôi quay lại cứu cô ấy, thì đã không kịp.”

“Không kịp?” Dường như cảm thấy lý do này thật nực cười, Nghiêm Duyệt Dân ngậy ra rồi bật cười ha hả. Anh vừa cười vừa không biết lời ra ở đâu một con dao găm, quệt lưỡi dao xuống đất bẩn, lưỡi dao ánh lên chói mắt dưới ánh đèn.

Cổ Phi Trần biến sắc, hét lên với một âm sắc Tần Hoan chưa từng nghe thấy: “Nghiêm Duyệt Dân, anh định làm gì?”

“Yên tâm, tôi không làm gì Tần Hoan đâu.” Lưỡi dao chỉ cách cổ Tần Hoan vài cm, nhưng không hề động đến cô, Nghiêm Duyệt Dân hừm một tiếng: “Xem ra cô ta vẫn quan trọng với anh. Năm đó cô ta và Vương Mẫn cùng bị rơi xuống nước, anh cứu cô ta trước, nay vừa nghe thấy cô ta bị nguy hiểm, liền ngoan ngoãn phóng tới. Xem ra lời đồn đại bên ngoài cũng không hoàn toàn đúng. Thì ra Cổ Phi Trần cũng có điểm yếu, cũng bị người khác khống chế. Nhưng, tôi nghe nói mẹ cô ta chính là thủ phạm dẫn đến việc mẹ anh phải tự sát. Thế nào, đến cả mối thù này anh cũng bỏ qua sao?”

Nghiêm Duyệt Dân nói một cách đặc ý. Chuyện riêng tư thuộc về hai nhà Cổ, Tần, người ngoài căn bản không hề biết, còn anh vì cố tìm hiểu, nên cũng mất một thời gian dài để kiếm được thông tin.

Cổ Phi Trần đứng đó, từng lời của đối phương đều lọt vào tai anh, nhưng anh chỉ nhìn chăm chú vào lưỡi dao sáng sắc, cán dao như dính sát vào mạch máu của Tần Hoan.

Anh định thần lại một chút, rồi mới từ từ nói: “Anh hôm nay không phải đến nói chuyện, vậy thì là đến tính sổ. Anh cứ thả Tần Hoan ra, cần tính sổ một mình tôi chịu, việc đó không liên quan gì tới cô ấy.”

“Tôi đương nhiên biết không liên quan gì đến cô ấy, nên anh không phải căng thẳng như vậy, tôi không làm tổn thương cô ấy một vuông, một thước nào.” Nói rồi, Nghiêm Duyệt Dân hươ hươ lưỡi dao, dịch sang bên cạnh một chút. Ngay sau đó lại cười bảo: “Tôi chỉ không ngờ rằng anh lại xem trong cô ấy như vậy.”

Cơ thể Tần Hoan tuy đã mất đi sức lực, đầu óc cũng choáng váng, nhưng Nghiêm Duyệt Dân đứng rất gần cô, giọng anh lại to, cô nghe gần như rõ từng câu, từng chữ một.

Nên cô không khỏi mở to mắt, mãi lâu sau mới đủ sức mấp máy môi: “Anh nói gì? Mẹ em... là thủ phạm gì?”

“Cô không biết sao?” Nghiêm Duyệt Dân nhìn cô lắc đầu tỏ ý thương hại, “Mẹ em và Cố...”

“Im mồm.” Cố Phi Trần đột nhiên ngắt lời anh ta, “Giờ thì tôi biết tại sao Vương Mặc lại chia tay anh.”

“Anh nói cái gì?” Nghiêm Duyệt Dân quả nhiên bị phân tán sự chú ý.

Cố Phi Trần cười rất nhẹ: “Bởi anh quá nhiều lời, chẳng hề giống đàn ông, lại còn lấy phụ nữ ra làm bia đỡ đạn và nơi trút giận.”

“Anh có giỏi nói lại xem.”

“Nói lại hai lần thì cũng thế.” Cố Phi Trần chậm rãi liếc sang phía đó, giọng điệu tỏ rõ sự khinh miệt, “Từ đầu tới cuối, Tần Hoan đều không làm gì tổn hại đến anh, cô ấy chỉ là một người phụ nữ, anh không dám trút giận trực tiếp vào tôi, lại lấy cô ấy ra đe dọa tôi. Anh sợ tôi phải không, hay bản thân anh không hề đủ tự tin để thắng tôi, nên phải cần cô ấy để làm vật thay thế?”

Anh nói xong, Nghiêm Duyệt Dân đột nhiên ngậy ra, bàn tay đang giữ chặt lấy Tần Hoan cũng khẽ lỏng ra.

Tần Hoan không tự đỡ được cơ thể mình, tinh thần lại đang bất ổn, bị anh ta thả lỏng một cái, cả người liền mềm nhũn xuống. Cánh tay Cố Phi Trần để ở phía sau, khuôn mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, chỉ có đôi tay dài khẽ nắm lại. Quả nhiên chỉ phút sau, Nghiêm Duyệt Dân chợt tỉnh nói: “Anh không phải kích tôi.” Anh đẩy Tần Hoan sang một bên, cách hồ chỉ khoảng một bước, anh nhìn Cố Phi Trần, chậm rãi hỏi: “Anh có biết sản phụ khi sinh con đau trước hay sau khi sinh xong không? Có những nỗi đau, khi thời gian càng kéo dài, cảm giác đau đớn lại càng tăng lên gấp bội. Vậy anh cảm thấy việc lưỡi dao lướt trên động mạch hay chìm xuống nước từ từ tắt thở, cái nào thoải mái hơn?”

Mây bay ngang trời, che hết ánh sáng của sao đêm nhấp nháy, mặt hồ trở nên yên lặng âm u.

Như nhìn ra ý đồ của Nghiêm Duyệt Dân, Cố Phi Trần khẽ rùng mình kinh ngạc.

“Anh làm tôi mất đi người yêu thương nhất, tôi đã từng nghĩ rất lâu, cho rằng cách báo thù tốt nhất, là khiến anh có cảm giác giống với tôi.” Câu nói sau cùng, Nghiêm Duyệt Dân nói rất nhanh, vừa nói dứt lời, anh đẩy Tần Hoan xuống nước.

Giống như con lật đật vải không biết cử động, Tần Hoan chỉ mặc cho người khác hành động, rơi xuống nước theo lực đẩy cực lớn. Cùng với lúc cơ thể rơi xuống mặt hồ, cô thấy Cố Phi Trần cũng chuyển động. Nhưng ngay sau đó, nước hồ lạnh lẽo đã phủ tràn, nhấn chìm cô xuống đáy.

Đáy hồ rất sâu, rất tối, cô cứ thế chìm xuống, giống như giấc mơ trong rất nhiều đêm, cô cố gắng mở to mắt, mơ màng nhìn thấy ánh sáng trắng lóa ở phía trên đầu. Mơ hồ, xa xôi.

Nhưng lần này, cô không còn cả sức giơ tay ra, cứ như vậy chìm xuống dưới.

Cũng không biết bao lâu, hoặc chỉ là vài giây sau, lại như cả một thế kỷ, hơi thở còn sót lại trong lồng ngực trước khi rơi xuống nước cuối cùng cũng tắt. Cô nhanh chóng cảm thấy đầu óc căng ra, mọi thứ trước mắt đều mờ ảo, ngực như vỡ ra, đau đớn khôn cùng.

Cùng với bọt khí phì ra từ mũi, lập tức một dòng nước dội vào bên trong, nước lạnh băng, dội thẳng vào óc theo khoang mũi. Thực ra chỉ có một giây ngắn ngủi, cơn đau đớn không gì so sánh nổi kéo dài thêm một lúc rồi biến mất.

Cô nhanh chóng mất đi tri giác, nhưng mắt vẫn mở to, dường như vẫn còn nhìn thấy mọi vật. Trên mặt hồ, ở nơi vô cùng xa xôi, ánh sáng trắng mơ hồ lay động mỏng lung.

Trong thoáng chốc, cô như chợt nhớ ra điều gì, cảm thấy đầu óc mê muội, không còn ý thức. Chỉ là phút cuối, có bóng người ngoi lên lặn xuống, phá vỡ ánh sáng trắng áp sát vào gần, kéo mạnh khuỷu tay cô...

Cô cuối cùng cũng nhắm được mắt, bởi đã không nhận rõ đây là hiện thực hay là ảo ảnh trước khi chết.

Nước hồ lạnh thấu xương bủa vây lấy cô, rồi nuốt gọn cảm giác cuối cùng trong cô.

37. Chương 18: Hồi Kết 2 (hết)

Tần Hoan không biết mình đã hôn mê bao lâu, chỉ cảm thấy đau như vỡ óc, ngực cũng như muốn vỡ tung, cảm giác tức thở khiến người ta chỉ muốn chết. Cho đến mãi khi tỉnh lại, mở mắt nhìn thấy ánh đèn sáng trắng chung quanh.

Cô không còn thấy đau, chỉ có cảm giác tê mỗ, như mất hết sức lực, mới biết vừa nãy chỉ là ảo ảnh trong mơ.

Bên cạnh có tiếng người nói nhỏ, cô quay đầu lại, muốn mở miệng, nhưng phát hiện cổ họng như khàn đặc lại, không sao thốt nổi thành tiếng.

Mọi người xung quanh nhận ngay ra cô đã tỉnh, liền nhanh chóng xúm lại. Có người vạch mí mắt cô, dùng đèn pin chiếu vào đồng tử, có người đo nhịp tim và huyết áp. Sau cùng cô nghe bác sĩ nói: “Nghe rõ tôi nói gì không?”

Cô gật đầu.

Bác sĩ quay người lại dặn dò: “Đưa cô ấy đi kiểm tra tổng thể.”

Cô được đưa đi làm các xét nghiệm kỹ lưỡng. Sau khi xong xuôi, quay về phòng bệnh, mới nhìn thấy cô Triệu.

Cô Triệu không kiềm chế được, nước mắt cứ rơi lã chã, xoa mặt cô lẩm bẩm: “Làm sao lại xảy ra chuyện như vậy, ngộ nhờ có làm sao, thì phải làm thế nào...”

Cô mím môi nhắm chặt mắt, khóe mắt cay cay. Mãi lúc sau, mới miễn cưỡng hỏi: “Cố Phi Trần đâu?”

Hình như lúc này cô mới nghĩ tới anh, hoặc là vẫn luôn nghĩ tới anh. Bởi khi chìm xuống nước trước khi “chết”, cô nhìn thấy bóng người rất giống anh.

Nhưng cô không dám khẳng định.

Nước mắt cô Triệu rơi nhiều hơn, khiến cô kinh ngạc, vội vàng ngồi dậy.

“Cháu nằm xuống.” Cô Triệu vội ấn cô nằm lại giường, lau khóe mắt rồi nói: “Cậu ấy còn chưa tỉnh lại. Nhưng bác sĩ nói, đã không còn nguy hiểm nữa. Cháu mau nằm xuống, đợi cháu hồi phục, cô sẽ dẫn cháu đi thăm cậu ấy.”

Cũng mãi hơn một ngày sau, Tần Hoan mới biết được toàn bộ sự tình từ lời kể của mọi người.

Thực ra tối hôm đó Cố Phi Trần có dẫn người đi theo, nhưng bởi địa hình quá rộng, mọi người không dám manh động, chỉ đành đợi lệnh từ xa.

Là Cố Phi Trần ra lệnh, bất luận thế nào, cũng phải bảo vệ an toàn cho cô. Cũng là anh nhảy xuống nước tự mình cứu cô lên, anh bị thương, nước lại lạnh như vậy, nên khi về liền lên cơn hen, phải đưa đi bệnh viện cấp cứu.

Nửa đêm hôm đó, Cố Phi Trần cuối cùng cũng tỉnh lại.

Đầu giường thấp một ngọn đèn sáng, ánh sáng trắng chiếu bên giường, một người phụ nữ ngủ gục ở đó, tấm lưng mong manh, mái tóc đen tuyền xõa ra sau gáy.

Thực ra đã quá giờ thăm bệnh nhân, anh không biết sao cô vẫn được ở lại. Hơn nữa, trên người cô cũng mặc quần áo bệnh viện, không biết cô đã thuyết phục y bác sĩ bằng cách nào.

Anh đang nằm, còn cô gục ở phía chân anh. Phòng bệnh ấm áp, không hề lạnh, nhưng anh vẫn khẽ chau mày, với tay vút bỏ mặt nạ không khí của mình.

Hai rưỡi đêm. Tần Hoan ngủ rất ngon. Thực ra cô quá mệt, cơ thể đã tỉnh lại, nhưng tinh thần vẫn còn rất mệt mỏi.

Chịu sự kích động như vậy, rồi gần như bị chết chìm, cả một tiếng rưỡi cũng không sao hồi phục được. Nên, ngay cả khi cô bị ôm đặt lên giường, cô cũng không hề hay biết.

Giấc ngủ kéo dài đến tận khi trời sáng, cô tỉnh giấc do có nhóm bác sĩ tới kiểm tra phòng bệnh.

Vừa mở mắt, chỉ thấy hàng loạt con mắt đang chiếu về phía mình. Tần Hoan mãi lúc sau mới nhớ ra đây là phòng bệnh của ai, còn cô thì ngủ ngay trên giường bệnh một cách quang minh chính đại.

Trước ánh mắt của mọi người, cô có chút ngượng ngùng, nhưng rồi nhanh chóng ý thức được điều gì, vội vàng ngồi dậy.

Bên cạnh là Cố Phi Trần, anh ngồi dựa vào đầu giường, bộ quần áo bệnh nhân màu nhạt làm nổi bật vẻ xanh xao mệt mỏi trên gương mặt, nhưng đôi mắt lại sâu thẳm trong sáng, vừa đúng lúc nhìn về phía cô.

Cô ngây ra, buột miệng hỏi: “Anh tỉnh lại rồi!”

“Ừm.” Anh như hơi cười, giọng khàn đi, “Em có thể ngủ thêm một lúc.”

Đây là phòng bệnh của bệnh viện, xung quanh còn có một nhóm y bác sĩ. Nhưng anh lại nói ra câu đó một cách bình thản, như thể đây là nhà của anh.

Quả nhiên, tiếp đó mọi người đều như hiểu rõ mối quan hệ giữa cô và Cố Phi Trần. Bác sĩ cử chuyên gia có uy tín nhất tới khám bệnh cho Cố Phi Trần, phía sau còn có một nhóm bác sĩ khác, thể hiện rõ mức độ trọng thị đến thế nào.

Tập đoàn Cố Thị vươn ra khắp nơi, thậm chí có bao nhiêu lĩnh vực kinh doanh cô không hề quan tâm, nhưng cũng biết Cố Thị nổi danh trong lĩnh vực chế thuốc. Nhưng Cố Phi Trần lại rất không thích bệnh viện, chỉ ở một ngày rồi cho người làm thủ tục xuất viện.

Cô Triệu không yên tâm, sau khi bàn với mấy chuyên gia, liền đi tìm Tần Hoan để làm thuyết khách.

Tần Hoan đành đến hỏi Cố Phi Trần: “Anh nhất định phải xuất viện?”

Thực ra cô chỉ là ma xui quỷ khiến, mới đồng ý yêu cầu của cô Triệu. Từ sau khi anh tỉnh lại, cô còn chưa nói chuyện nghiêm chỉnh với anh câu nào.

“Anh không sao rồi.” Tinh thần của anh đúng là tệ hơn thường ngày, hơi thở đều đặn, chỉ ngồi trên giường ngẩng lên nhìn cô rồi hỏi: “Em thì sao? Còn đau chỗ nào không?”

“Không.”

“Thế thì tốt, lát nữa anh cho bác sĩ kiểm tra một lượt.”

Cô không biết phải nói sao, tình hình như thể đang bị đảo chiều.

“Em tốt nhất là nghỉ ngơi, không có việc gì thì đừng chạy lung tung.” Một lát sau, anh lại nói.

Cô gật đầu, nói với anh như có tâm sự: “Ban này Trần Trạch Như có tới đây.”

“Ừm.”

“Cô ấy nói với em vài chuyện.” Cô dừng lại, nhận thấy anh đang nhìn mình, giọng thấp dần xuống, “Thực ra là em nhớ ra, cái lúc ở dưới nước, em bỗng nhiên nhớ lại mọi việc. Trần Trạch Như nói, em đã từng mất trí nhớ, có đúng vậy không?”

Ánh mắt Cố Phi Trần khẽ lay động, nhìn cô trong giây lát, cuối cùng “Ừ” một tiếng.

Cô thở dài một cái.

Cô thực sự từng mất trí nhớ, tuy đó chỉ là một quãng ngắn ngủi, nhưng lại giải thích được tại sao cô luôn có cảm giác sợ hãi với nước.

Thì ra hôm đó, Vương Mẫn đến tìm cô, nhờ cô đưa đi chọn quần áo.

Cô vốn không hiểu nội tình, cuối cùng Vương Mẫn cười nói: “Cố Phi Trần sắp đính hôn với chị. Em là em nuôi của anh ấy, lại sống trong nhà họ cô, cũng coi như một thành viên của gia đình, chi bằng em đi chọn quần áo với chị.”

Cô dừng lại đồ xăng giữa đường, trốn vào trong siêu thị gọi điện cho Cố Phi Trần.

Cô thấy mình nhất định là đã bị điên, mới phải hỏi anh sự thật, cô cười nhạt trong điện thoại: “Nghe nói anh sắp đính hôn? Vậy thì trước đó, phải chăng cần hủy bỏ hôn ước với tôi mới đúng?”

“Ai nói anh sắp đính hôn?” anh hỏi lại.

“Đương nhiên là vợ sắp cưới của anh, chẳng lẽ không phải sao?”

Anh im lặng giây lát, rồi không phủ nhận, chỉ hỏi: “Em đang ở đâu?”

“Đi gặp người thiết kế, giúp Vương Mẫn đi để may trang phục cho cô ấy mặc khi đính hôn.” Cô cố tính hỏi: “Anh có cần đích thân đến xem, dù sao thì cũng là lễ đính hôn của anh.”

Chẳng ngờ anh thực sự hỏi địa chỉ nơi cô đang đến.

Cuộc đối thoại đó, có thể coi là cuộc đối thoại dài nhất cô nói với anh trong quãng thời gian đó. Sau khi cúp máy, cô mới mua hai chai nước trong siêu thị, đưa cho Vương Mẫn một chai rồi nói: “Cố Phi Trần lát nữa sẽ qua, chúng ta đợi anh ấy.”

“Sao phải đợi. Phụ nữ chúng ta may quần áo, anh ấy đến làm gì.” Vương Mẫn tỏ ra không hài lòng, lại giục Tần Hoan đi luôn.

“Nhưng Cố Phi Trần bảo chúng ta đợi anh ấy.”

“Ai da, em nghe chị, mặc kệ anh ấy.”

Giọng điệu của Vương Mẫn khiến cô không khỏi cười đau khổ. Anh thực sự đã nuông chiều cô ấy đến mức này sao? Trước kia khi cô ở bên anh cũng không hề như vậy.

Cô đành lái xe ra ngoài ô. Thực ra sự sai khiến này là một hình thức dày vò, nhìn Vương Mẫn thử quần áo, còn khó chịu hơn cả bị dao cứa. Nhưng cô không từ chối được, Vương Mẫn nói đúng, cô là em nuôi của Cố Phi Trần, có lý do gì từ chối chút yêu cầu này của chị dâu.

Dọc đường, cô cố tình lái rất chậm, định đợi xe Cố Phi Trần đuổi theo, cô sẽ vút Vương Mẫn sang xe Cố Phi Trần.

Nhưng không ngờ, lại xảy ra sự cố.

Cô không tập trung tinh thần, thỉnh thoảng lại liếc nhìn gương chiếu hậu, cuối cùng nhìn thấy xe của Cố Phi Trần, nhưng trong một phút mất tập trung, không kịp tránh chiếc xe tải con đi ngược chiều. Con đường đó vừa hẹp vừa uốn lượn, nên cạnh có chiếc hồ nhân tạo. Đầu xe va phải xe tải, sự va chạm cực mạnh khiến cô không làm chủ được tay lái, xe bị văng theo quán tính, lật xuống dưới hồ.

Khi cô được cứu sống, sau khi tỉnh lại ở bệnh viện đã hoàn toàn quên ký ức đáng sợ đó.

Trần Trạch Như nói, đó là khả năng tự bảo vệ của mình sau khi chịu thương tổn, nên ký ức bị phong tỏa tạm thời. Sau đó, cô chỉ có cảm giác sợ nước một cách khó hiểu, còn nhà họ Cố từ trên xuống dưới, tuyệt

nhân không hề nhắc đến việc cô rơi xuống hồ, đến cả đoạn sau của nó, họ cũng tạo ra một lời giải thích hợp lý nhất, cẩn thận tránh việc ký ức của cô bị thức dậy.

Nên cô vẫn nghĩ mình chỉ xảy ra một sự cố nhỏ, sau khi ra viện Cổ Phi Trần không cho phép cô được lái xe.

“Lúc đó, là không kịp cứu cô ấy sao?” cô hỏi khẽ.

“Ừ. Hôm đó anh không mang theo tài xế, vì không muốn để tài xế nhìn thấy chúng ta cãi nhau.”

“Vậy, hai người thực sự đính hôn.”

“Không.” Anh ngừng lại, ánh mắt sâu thẳm dừng lại trên khuôn mặt cô, “Là Vương Mẫn nói lung tung. Không biết cô ấy nghe ở đâu mối quan hệ giữa anh và em, không dám làm bậy trước mặt anh, nên chắc muốn thử thăm dò em. Anh chưa từng nói sẽ đính hôn với cô ấy, khi mới quen cô ấy, thậm chí anh còn không biết cô ấy có bạn trai.”

Nhắc đến Nghiêm Duyệt Dân, sắc mặt Tần Hoan không khỏi đanh lại. Cô cũng từ lời mọi người mà biết kết cục của anh ta, lúc này không hề muốn nhắc đến, chỉ nhìn anh chằm chằm rồi hỏi: “Những điều Nghiêm Duyệt Dân nói, là thật hay không?”

Cô ngập ngừng hồi lâu rồi mới nói: “Mẹ em có phải là người hại chết mẹ anh không?”

Mấy ngày trong viện, cô không phải không có việc gì làm. Ngoài mấy việc tìm lại ký ức đã mất, cô còn nghe ngóng những việc xảy ra trước kia của nhà họ Cố.

Cả lọ thuốc ngủ uống vào thì có cảm giác gì? Hoặc là cách giải thoát phù hợp nhất, nhưng cô không dám tưởng tượng mọi cái đều là do mẹ cô tạo nên.

Người mẹ luôn yêu cầu mọi việc phải hoàn mỹ, người mẹ luôn nghiêm khắc yêu cầu cô lời ăn tiếng nói, người mẹ hòa thuận ân ái, kính nhau như khách với bố cô... Không ngờ rằng, lại vì một cuộc tình ngoài hôn nhân, đã hại một người phụ nữ khác tới mức phải kết liễu đời mình.

“Anh vì chuyện đó mới chia tay với em đúng không?” Cô cười ảm đạm, “Sao mọi người chưa bao giờ nói với em?”

Cô vẫn mặc áo bệnh nhân, cả người trông mỏng manh, cứ đứng như vậy trước cửa sổ phòng bệnh. Ngoài cửa là nắng thu ấm áp, ánh sáng vàng nhạt chiếu vào lưng cô, mái tóc đen như nhuộm màu vàng óng.

Đã nhiều năm trôi qua, nhưng lúc này, cô vẫn như đứa trẻ, vẫn như năm xưa, đứng ở xa xa, vừa như ảm ức vừa như hụt hẫng, chỉ để hỏi một câu: “Tại sao anh không thích em?”

Cổ Phi Trần mím chặt môi, cuối cùng bỏ chần ra bước xuống giường.

Anh bước về phía cô, đứng yên trước mặt. Anh cao hơn cô rất nhiều, phải cúi xuống mới nhìn thấy hàng mi dài và dày của cô, như bị phủ lên một lớp vàng nhạt, giống đôi cánh bướm mùa vàng, vô nhẹ trong không khí.

Anh nhìn cô trong giây lát, rồi mới nhẹ nhàng nói: “Biết sao anh lại cứu em không?” “Ừm.” Cô vẫn còn đang mơ màng, mắt lấp lánh ánh sáng, chỉ khẽ ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Thực ra anh cũng không biết.” Giọng anh rất thấp, “Nhảy xuống nước cứu em hai lần, mỗi lần đều là làm theo trực giác. Em cần phải biết, anh hiếm khi làm việc theo cảm tính. Nhưng hai lần này, trong lòng rất rõ hậu quả sẽ thế nào, nhưng đều chẳng kịp nghĩ, cứ như vậy nhảy xuống hồ.”

Cô biết anh nói thật. Anh bản tính không phải là người vì người khác, anh thậm chí trước khi làm việc gì, chúng đều có thói quen dự đoán trước được lợi hại. Hôm đó bác sĩ nói, cô nghe rất rõ: Tình trạng sức khỏe và bệnh trạng của anh như vậy, chỉ cần chậm một chút, e rằng không thể cứu được.

Anh định lấy mạng sống của mình để cứu cô sao?

Cô trước nay chưa hề nghĩ rằng, anh lại chịu làm điều đó.

“Tất cả cổ phần, tiền bạc, lợi ích, đối với anh, những thứ đó có thể quan trọng hơn nhiều thứ khác, nhưng chưa bao giờ anh lấy chúng ra để so bì với em.” Anh cười khẽ một tiếng, dường như đang tự chế giễu mình,

“Cho dù anh phải thừa nhận rằng anh đã từng nghĩ mình không thể mất những thứ đó, nhưng lại có thể mất em.”

Cô khẽ ngạc nhiên mấp máy môi, anh lại tỏ ý để cô dừng lên tiếng, chỉ tiếp tục nói: “Nhưng sau này mới phát hiện ra, bản thân mình sống đã hơn 30 năm, lại có những ý nghĩ ngây thơ như vậy. Mà ngây thơ hơn là, anh cho rằng mình không thể tiếp tục yêu em, nhưng lại dùng mọi cách để giữ em ở bên mình. Bởi vì có như vậy, anh mới yên tâm. Chỉ cần nhìn thấy em xuất hiện trước mắt anh, cho dù em không yêu anh, anh cũng yên lòng.”

Thật như vậy sao?

Cô nhìn anh chăm chú.

Đây là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất, anh nói với cô những điều này.

“Có phải buồn cười lắm không?” Anh bất chợt giơ tay vuốt tóc cô, giống như khi còn đang yêu nhau.

Trước kia cô thường tỏ ra không hài lòng, trách anh cứ coi cô như trẻ con. Nhưng sau này chia tay, cô mới giật mình nhận ra, thì ra động tác ấy chứa đựng bao nhiêu sự yêu thương trong đó.

Ánh mặt trời chiếu trên khuôn mặt, cô khẽ mấp máy môi: “Không buồn cười.”

“Anh không muốn em lấy người khác. Cho dù là ngày nào cũng cãi nhau với em, anh cũng chấp nhận. Cho dù em nghĩ rằng, anh ở bên em là để đạt được lợi ích nào đó, anh cũng vẫn muốn duy trì mối quan hệ này.”

“Đó là vì sao?” cô chớp mắt hỏi.

“Em nghĩ là vì sao?”

“Em không biết?” Cô cười cười, ánh mặt trời khiến cô nhú mắt lại,

Là vì yêu sao?

Ánh mắt cô dừng lại trên người anh, dừng rất lâu rồi mới nói: “Cố Phi Trần, chúng ta bỏ lỡ quá nhiều thứ.”

“Ừm.”

“Chúng ta cũng bỏ lỡ rất nhiều thời gian.”

“Đã từng có giai đoạn, chúng ta mất cả lòng tin căn bản nhất.”

“Ừm.”

“Chúng ta còn có thể xây dựng tình cảm mới hay không?”

Cô dừng lại, yên lặng đợi anh trả lời.

“Không dễ.”

“Đây là sự thực.” Cô cười cười, rồi lại nghe anh hỏi lại: “Vậy em có đồng ý làm lại không?”

Thực ra anh vẫn nói với giọng bình thản đó, nhưng ánh mắt lại sáng lên, như nhìn vào tận đáy lòng cô.

Cô không trả lời anh, nghĩ một hồi rồi mới nói: “Anh hôm nay hơi khác thường, nói những điều mà thường ngày không bao giờ nói.”

“Thì sao?”

“Em muốn biết lý do.”

Câu hỏi này cuối cùng cũng làm khó được anh. Cô đột nhiên có một cảm giác vui sướng lạ thường, dâng lên tận đáy lòng. Anh cũng bị làm khó, lộ ra vẻ suy tư dễ thấy.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, một nữ y tá nhanh nhẹn bước vào, thông báo: “Cố tiên sinh, thủ tục xuất viện của anh đã làm xong.”

“Cảm ơn.”

“Không có gì. Trước khi xuất viện có bất cứ yêu cầu gì, anh cứ bảo tôi bất cứ lúc nào.” Y tá đóng cửa lại rồi rời đi.

Lúc này Cố Phi Trần mới quay đầu lại, tiếp tục chủ đề đang dang dở: “Câu hỏi của em, đợi khi nào chúng ta về nhà sẽ nói tiếp.”

“Được rồi.” Cô tỏ ra không quan tâm, “Ngày còn dài.”

Ngày Cố Phi Trần xuất viện, Tần Hoan cũng làm thủ tục.

Cô vốn định quay về khu chung cư của mình, nhưng dọc đường cô thấy cô Triệu gọi điện dặn dò đầu bếp, cuối cùng cũng thay đổi ý định, cùng Cố Phi Trần quay về khu biệt thự.

Ở đây có cả một đám người giúp việc có thể sai khiến, đồ ăn thuốc men đều đầy đủ, sẽ thuận tiện hơn. Cố Phi Trần lại ở nhà nghỉ ngơi một tuần liền, thư ký chỉ đưa đến tài liệu vào các buổi chiều, rồi lại mang các tài liệu được ký đến công ty.

Buổi tối ngày thứ bảy, Tần Hoan ngồi trò chuyện với cô Triệu dưới tầng một xong, vừa bước vào phòng ngủ, liền nhìn thấy có người nằm trên giường.

Cô không tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ hỏi: “Nghe nói mai anh phải đi làm?”

“Ừm.”

“Đã khỏe hẳn chưa?”

“Cũng gần khỏi hẳn rồi.”

Người đàn ông có cơ thể cân đối chỉ mặc chiếc áo ngủ, ngực khê phanh ra, để lộ ra những cơ bắp chắc khỏe. Dưới tác dụng của ánh đèn, trông vô cùng hấp dẫn.

Cô không khỏi định thần, rồi mới bước tới bên giường: “Hôm nay anh định ngủ ở đây?”

Đối thoại kiểu như vậy, hình như đã từng xuất hiện không lâu trước đó, chỉ là khung cảnh lúc này có thay đổi, địa vị cũng có khác đi.

“Không được sao?” Cố Phi Trần hỏi lại.

Hai tay anh đan sau gáy, tư thế thoải mái, như thể đây là phòng ngủ của anh.

“Đương nhiên là được.” Tần Hoan trả lời khẽ, “Đây là nhà anh, anh muốn ngủ ở đâu mà chẳng được.”

“Đây cũng là nhà em.”

Dường như không ngờ bị anh chinh lại, cô khẽ ngáy ra, rồi cười bảo: “Em đã quên rồi.”

“Anh sẽ làm em nhớ lại.” Anh kéo cô lại gần, để cô dựa vào lòng, rồi chợt nói: “Câu hỏi hôm trước ở bệnh viện, chúng ta cần phải tiếp tục thảo luận.”

Cô hơi buồn ngủ, nhắm mắt, gãi đầu bảo: “Anh nói đi.”

Cuối cùng anh ghé sát vào tai cô, thì thầm một câu.

Hơi thở người đàn ông lướt nhẹ qua tai, khiến cô bừng tỉnh. Cơ buồn ngủ tan biến, cô ngẩng đầu lên, đối diện với cặp mắt sâu và sáng như sao. Cô ngờ rằng anh đang cố tình, bởi anh biết rõ dái tai là nơi mẫn cảm nhất của cô. Cô nói: “Anh vừa nói gì, em nghe không rõ.”

“Không nghe rõ thì thôi.”

“Thôi làm sao được.” Cô yêu cầu, “Anh nói lại xem.”

“Không nói nữa.” Anh lật lại người, nằm đè lên cơ thể cô.

Cô mở to mắt nhìn anh: “Anh nói lại lần nữa.”

Anh lắc đầu, cười khẽ: “Anh nhớ trước kia em đâu có không nghe lời như vậy?”

“Trước kia là trước kia, đã nhiều năm qua rồi.”

“Em nói cũng đúng, thế chúng ta bắt đầu lại từ đầu.”

Anh không cho cô cơ hội phản đối, trên thực tế, đến cả cơ hội được nói cũng bị tước mất.

Anh hôn cô thật sâu, nồng ấm, từ trán cô trượt xuống dưới, hôn lên mí mắt, chóp mũi, cuối cùng mới đến bờ môi.

Ngón tay lạnh lạnh của anh đã mở khuy áo, đến tận phần eo lưng cô. Hơi thở của cô bắt đầu gấp gáp, không nín được khẽ thở dài nhẹ nhẹ. Nhưng vẫn vương vấn câu hỏi vừa rồi.

Trong bóng đêm sâu thẳm, sóng mắt cô lấp lánh, hơi thở mềm mại, đề nghị một cách nhẹ nhàng: “Anh nói lại câu vừa nãy...”

Cuối cùng anh cũng làm cô thỏa nguyện, đôi môi áp chặt môi cô, nói khẽ: “Vì anh yêu em.”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-sao-cuoc-doi-nay-chua-tung-gap-anh>